

NIHIL OBSTAT:

P. Cornelius Bu mys, O.F.M., I.C.D.,
Censor deputatus

P. Benedictus Bagdonas, O.F.M.,
Censor deputatus

IMPRIMI POTEST:

P. Leonardus Andriekus, O.F.M.,
Custos Regiminis

IMPRIMATUR:

Ri arduus Cardinalis Cushing,
Archiepiscopus Bostoniensis
Bostonii, die 16 augusti anno 1966

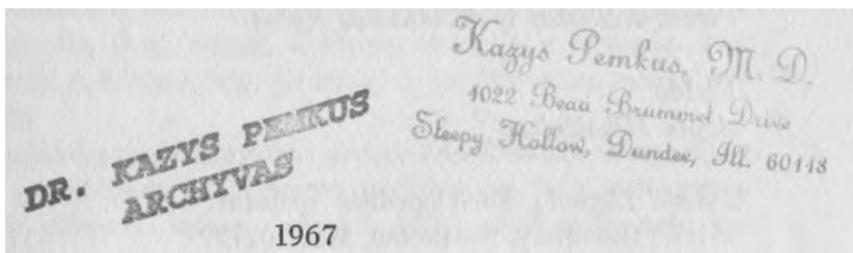
EMILE GUERRY
Cambrai Arkivyskupas

PILNUTINIS KRISTUS

„ . . . Kristaus k nui pl toti, iki visi pasieksime
tik jimo ir Dievo S naus pažinimo vienyb , piln
žmogaus subrendim , Kristaus pilnyb s amžiaus
saik . . — Efez. 4, 12-13.

Vert

T vas *K stutis Marija Butkus*, O. F. M.

Originalas

„DANS LE CHRIST TOTAL“

Cambrai arkivyskupo *Emile Guerry*

Vertimo kalb ̄ perži r jo

Vladas Kulbokas ir dr. Antanas Ku as

Išleido

Agota Mikul nien

Spaud Lietuvi Enciklopedijos spaustuv
361 W. Broadway, So. Boston, Mass. 02127

VADAS

„Ad Patrem, in Christo, cum Maria“

„Prie Tvo, Kristuje su Marija,“

Šie žodžiai — pilni šviesos bei gyvenimo — paimti iš Šventojo Rašto. Tai religijos samprata — gyvųjų santykiai su gyvaisiais Asmenimis, ne taip kaip grynai moralinė arba teisinė religijos sampratoje.

Ši knyga siūlo skaitytojui pamaldžiai apmąstyti *In Christo — Kristuje*. Knygą pavadinome „Pilnutinis Kristus“. Tai posak pirmas pavartojo šv. Augustinas, o Pijus XII rašė *Mystici Corporis Christi* enciklikoje (1943).

Šv. Povilas sakmiais to posakio nevartoja, bet visas jo mokslas — vis žmonėms kartu žydi ir pagoni, vienybė su Dievu. Tai krikščionių su Kristumi ir Kristuje vienumo paslaptis daugeliu požiūrių pateikiame šioje knygoje pamaldžiai apmąstyti, tačiau nauja ir teorinė Mistinio Knygos studija. Yra daug tokių gilių ir vertingų veikalų, deja, neprieinamų tikintiems visumai.

Bet gilesnis tikėjimo paslaptis pažinimas negali likti tik mokytųjų privilegija. Tad tai stengiamės tirti reikalingai patenkinti, tenorinami bet kokių paprastų skaitytojų asmeninėms maldos vadovams. Niekas negali prilygti vertingumui maldos, savaime prasiveržiančios sieloje. Skaitytojas savo malda iš Kristaus turi gauti vidinio gyvenimo šviesą. Mūsų pageidavimas, kad ši knyga duotų progos pamaldžiai apmąstyti apie išdėstomas tiesas, dogmas, doktrinas, teologijas ir liturgijas. Tai svarbu sielos pakilimas prie Kristaus ir jo Paslapties misija bei kilimas į joje.

Šios paslapties nestudijuojame grynai intelektualiai. Mes artinamės prie jos su pagarba ir šventu pasitikėjimu, kaip prie gyvos antgamtinės tikrovės, šviesos pasaulio, toli pralenkiančio mus, bet

kartu labai artimo mūsų sieloms. Nusizėmin gilinamės į paslaptį, jusdami savo bei giškumą, bet klusniai pasiryžę leisti apšviesti ir iami to grožio, kiek tai patiks begalinei Dievo meilei.

Šalia Kristaus žemiškojo gyvenimo ir to, kur jis gyvena dabar savo Tavo garbėje, yra trys Kristaus gyvenimas, kur apaštalas šv. Povilas mums apreiškė kaip *paslaptis* — todėl jis vadinamas „mistiniu“ — tikras vis dar paslaptingas gyvenimas, kur gyvena Kristus per Šv. Dvasią savo kėne — Bažnyčioje.

Tai mistinio Kristaus gyvenimas, kur Asmeninis Kristus ir jo Bažnyčia taip susivieniję, jog sudaro „tam tikrą prasmę vien atskir (mistin) asmenį“ (Šv. Tomas Akvinielis III, q. 49. a. 1). Šv. Povilas taisyklą vienu metu vadina paprastai „Kristumi“, apimdamas Kristų — Galvą ir jo Kėną. Kitur jis sako: „Nes jūs visi esate vienas asmuo Jėzuje Kristuje“ (Gal. 3, 28). Mes sudarome tik vieną patį gyvenimą, kur jis duoda ir kur mes gauname iš jo Bažnyčioje ir per ją.

*

Pirmoji dalis

Jos tema — *asmeninio Kristaus paslaptis*, Galvos paslaptis, nagrinanti jo didybę, asmeninį pilnatvę, pirmumą, visuotinį autoritetą ir aukščiau valdžią — vienintelį gyvenimo šaltinį.

Dieviškosios ir žmogiškosios prigimčių susijungimo viename asmenyje dėka, būdamas Dievo Sūnus, kaip žmogus Kristus pirmąją, yra visų žmonių protų, širdžių ir valių Karalius ir turi aukščiau visos kėrinijos ir visos visatos valdžią. Per to susivienijimą malonai Kristus turi gyvenimo pilnybę, yra vienintelis gyvenimo šaltinis. Visas Išganymas yra jame; jis yra Galva, gaivinanti visą Kėną ir jam vadovaujanti, įstatanti Šv. Dvasiją.

Todėl Kristaus — Galvą reikia garbinti, kad ji geriau pažintume, karščiau mylėtume, kilniau jai atsiduotume ir geriau suprastume, kuria prasme Bažnyčia yra jo „papildymas“ ir kuria prasme galime kalbėti apie *Pilnutinį Kristų*.

Tuoju pat atmetame mintį, kad Kristus savo asmeninei pilnatvei pasiekti reikalingas papildymo. Nieko Bažnyčia negali pridėti prie to gyvenimo pilnybės, kuri asmeninis Kristus turi savyje. Iš tik-

r j priešingai: Bažny ia visk gauna iš jo. Ji yra tik visiems amžiams skelbimas gausyb s malon s turt , kurie yra Mistinio K no Galvoje. Ta prasme teisinga vadinti Bažny i Kristaus papildymu ir perdavimu, Kristaus gyvenimu, platinimu ir t simu jo K no nariuose.

Šv. Povilo vartojama K no metafora perduoti krikš ioni vienyb s su Kristumi id jai yra per daug sugestyvi: žmogaus k ne galva nieko negali, neb dama išvien su k nu. Priešingai, Kristus pats savyje turi gyvenimo pilnyb nepriklausomai nuo savo nari . Be to, šioje gilioje vienyb je Kristaus asmenyb yra visiškai atskira nuo nari asmenyb s.

Kristus tiek gerbia kiekvieno asmenyb , kad savo valdžios nenori užd ti išoriniu b du. Jis trokšta laisvos mylin ios valios pagarbos. Jis kvie ia kiln bendradarbiavim savo išganymo misijoje.

*

Antroji dalis

ia pradeda veikti *Pilnutinis Kristus* atsiskleisdamas sielai. Tai labai svarbi faz , kuri reikia pasiekti dvasiniame gyvenime. Laikydamasi jos visu meil s kv ptu tik jimu, Mistinio K no doktrinos pagil jimo d ka siela paliks individualin gyvenimo ir religijos samprat , o prisiims bendruomenin , didžiojo K no nario samprat . Visai kas kita myl ti kitus *Kristuje*, juose myl ti *Pilnutin Krist* viena ir ta pa ia meile. Meil yra sakymas išreiški s vis Krikš-ionyb , yra „visas statymas“, apima visas kitas dorybes ir yra j siela. Meil n ra vien davimas kitiems. *Vienyb* ir bendras gyvenimas su kitais Kristuje yra kažkas kita.

Kristus kvie ia mus *kartu su kitais nariais* veikti, melstis, kent ti, *dvasiškai tobul ti* Kristuje ir kartu atsiduoti Dievui.

Labai paplitusi individualistin samprata, jog kiekvienas atsako tik už savo išgany . Iš tikr j turime ieškoti išganymo kartu su kitais.

Antroji knygos dalis tiria intymi Kristuje sudaromos krikš ioni *bendruomen s* prigimt . Dalyvavimas Kristaus teikiamose malon se ir pa iame Kristaus gyvenime sta ia linija plinta iš Kristaus jos

nariams; taip pajuntame Mistinio K no vienyb . Gulstine linija šis gyvenimas auga nuo kiekvieno nario kitiems visomis asketinio ir teologinio gyvenimo formomis. Taigi, ia nagrin jama *Pilnutinio Kristaus* kaip jo K no nari *gyvosios bendruomen s ir gilios vienyb s paslaptis*.

*

Tre ioji dalis

Ši gyvoji krikšioni bendruomen Kristuje, sudaranti Šventosios Dvasios gaivinam K n , tas Mistinis K nas — tai pati Bažnyia: matoma, hierarchiška, sakramentin Bažnyia. Tai kitas *Pilnutinio Kristaus* požiris: *Katalik Bažnyios paslaptis*. Treioje dalyje ji ir svarstoma. Paskutiniaisiais dešimtmeiais katalik teologija didžiai atskleid ir pagilino Bažnyios paslapt , atidengdama paios Bažnyios ir krikšioni gyvenimui turting gyvenimo vaizd .

Tai Bažnyios esm s, bendr savybi , jos transcendencijos paslaptis; jos „žymi “ ir jos savybi paslaptis gilinantis iš vidaus; jos hierarchijos ir sakramentinis tvarkos paslaptis, per kuri Krikštas savo gyvyb teikia mums ir galina mus dalyvauti jo paties paslapytys, jas atnaujindamas mumyse; Šv. Dvasios paslaptis, kuri gaivina Bažnyi ir Kristuje krikšioni gyvenimui spaudžia tam tikrus bruožus, ia svarstysimus.

Visose trijose dalyse nuosekliai pateik me š krikšionišk gyvenim Kristuje kaip esmiškai teologin — dievišk gyvenim , tik jimo, vilties ir meil s, jungiant su Kristumi, *Pilnutiniu Kristumi*, o per Krist m s sielas pakeliant su juo dalyvauti Šv . Trejyb s gyvenime.

Nuosekliai svarst me š *Pilnutinio Kristaus* gyvenim jo išganymo ir apaštalavimo misijoje, pabr ždami vyriškumo, dr sos, sav s apvaldymo charakter , tiek reikaling dabar dalyvaujant Bažnyios gyvenime.

Knygos tikslas — daugeliui siel perduoti Kristaus kvietim kartu su juo darbuotis jo Mistinio K no išpl time, apaštalauti, bendradarbiauti su juo *Pilnutiniam Kristui* pl toti.

*„M s susijungimas su Kristumi Bažny ios K ne...
yra toks intymus, jog sena ir bendra Bažny ios
T v tradicija, sutikdama su šv. Povilo žodžiais:
„Kristus yra Bažny ios K no Galva“ (Kolos. 1,18),
moko kad dieviškasis Išganytojas sudaro su bend-
ruomen s k nu vienintel mistin asmen , arba, kaip
šv. Augustinas išreiškia, Pilnutin Krist ...“*

(Pop. Pijaus XII Enciklika
De Corpore Christi Mystico
antros dalies pradžioje).

PIRMOJI DALIS

ASMENINIO KRISTAUS PASLAPTIS

J ZAUS KRISTAUS VIEŠPATAVIMAS

M S GALVA

Vienintelis jo Mistinio K no Gyvyb s šaltinis

JO DIDYB

JO AUKŠ IAUSIA VALDŽIA

JO GALIOS

JO GAIVINANTIS VEIKIMAS

„Vienas Viešpats" — Efez. 4, 5.

ŽANGA

Krikš ionis, nor s sigilinti *Pilnutinio Kristaus* paslapt , už vis labiau turi rinitai ir ilgai steb ti m s Viešpatės J zaus Kristaus Asmen kaip Mistinio K no Galv . Jis turi apm styti asmeninio Kristaus misterij .

Pirmosios ši m stym dalies pagrindinis tikslas yra, kad krikš ionio siela aiškiai ir su meile pažint Mistinio K no Galv . Paž s tantanti siela g risi jo grožiu, jo tobulumais ir jo galiomis. Ypatingu b du ji pajunta jo aukš iausi valdži ir pirmum visoje žmonijoje. Ji gilinasi Krist , kaip vis siel gyvyb s šaltin , kuris savyje turi Dievyb s ir žmogiškosios prigimties pilnum . Ji jau ia Pilnutinio Kristaus paslapties ver ian i j g ir girdi pirm meil s šnabzd jim , kuriuo j kreipiasi Kristus - Galva, kviesdamas siel bendradar biauti su juo didingame pasaulio atpirkimo darbe.

Pirmoji dalis siekia siel pakreipti karštai ir kilniai atsiduoti Mistinio K no Galvai. Krikš ionis jau ia, kad palaipsniui jis pats traukiamas, kaip Kristaus narys, tok didel uždavin , kad šal nustumia savo menkus planus ir pakei ia vis savo gyvenimo samprat . Jis dar nežino, kiek Mistinio K no Galvai patiks j „pritraukti“ prie sav s.

Ta iau jis gerai supranta, kad toliau negali b ti patenkintas vien savim, savanaudiškumu ir savo siaurais siekimais. Jis jau ia, jog ilgiau nebegali atsisakyti visai atsiduoti J zui Kristui, kad bendradarbiaut jame ir su juo žmonijos išganyme. Po kiekvieno m stymo jo sieloje kil s tos pa ios r šies malda, tik skirtingos formos, prašy dama malon s, geisdama šviesos, kad geriau suprast kiekvien ties , trokšdama nusiteikimo, reikalingo atsakyti Mokytojo kvietim . Jis pasijunta pašauktas b ti didžiojo K no nariu. Jau šios knygos pradžioje jis supranta, kad tas K nas yra gyva bendruomen , giliai vieninga aukš iausios Galvos valdžioje, kuri yra Gyvenimo šaltinis.

PIRMAS SKYRIUS

KRISTAUS KVIETIMAS

„Jis padėjo visa po jo kojomis ir davė jį galva
visai Bažnyčiai, kuri yra Jo kūnas ir pilnybė, kuris
visu papildomas visame“ — Efez. 1, 22-23.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT
5712 S. UNIVERSITY AVE.
CHICAGO, ILL. 60637

*KRISTAUS AUKŠTIAUSIOJI VALDŽIA IR
GAIVINIS VEIKIMAS ŽMONIŲ PROTUOSE*

1. MOKYTOJAS

„Nesivadinkite mokytojais, nes jūs mokytojas vienas, Kristus“ — Mato 23, 10.

Romanų rašytojai Kristą atvaizdavo kaip sentimentalų savojų, saldžiamėilį ir nuolankų. Priešingai, Evangelija jį mums rodo kaip mokytoją. Ar tas titulas turi ypatingą svarbą mūsų dvasiniam gyvenimui ir ar jis gali mums padėti intymiau pažinti Kristą?

1. *Minios*

Minia, išklausiusi Jėzuso Kalno pamokslą, „stebėjosi“ (Mato 7, 28). Kodėl? Atsakymą duoda Evangelija.

Pirmiausia stebėjosi dėl jo *mokslo*: „minios stebėjosi jo mokslu“ (Mato 7, 28), nes tas mokslas buvo naujas ir patrauklus: skelbė palaiminimus, ypatybes Naujojo statymo, kuris reikalavo sielos nuosirdumo, paprastumo ir pasitikėjimo Dievu, dangiškojo Tėvo apreiškimo ir visą programą santykių su savo artimu ir net su savo priešu. Jis atrodė pilnas išminties. Ir labiausiai prisilgtose sielose jis pažadino naują viltį.

Taip pat nustebimas dėl jo autoriteto, su kuriuo kalbėjo Jėzus. Tai buvo jo pamokslų savybė, kuri buvo nustebinusi mokytojų statymo daktarus, kai dvylikos metų amžiaus Jėzus kalbėjo su jais šventykloje (Luko 2, 46). Tada patį spėdė paliko Kalno pamokslas: „nes jūs mokate kaip tas, kuris turi galios“ (Mato 7, 29). Argi jis ne drįsiai savo Naująjį mokslą statė prieš Senjū statymą — t. gerbiamą statymą, kuriame ne vienas žmogus piktžodžiautojas nedrįso

pakeisti bent vien žodį? Jzus išdrįso sakyti: „Jūs girdjote, kad buvo sakyta... Aš gi jums sakau“ (Mato 5, 43-44).

Galiausiai jo klausytojus pagavo iškilus *originalumas* Jzus pamokslas, palyginti su tuo, prie ko jie buvo pripratę. Evangelija tai irgi pabrėžia: „ir ne kaip jūs Rašto žinovai ir fariziejai“ (Mato 7, 29). Ir fariziejai netruko pastebėti skirtumą. Ir, be abejojimo, ironiškai jie sakė apaštalams: „Jūs mokytojas“, kai jie klausė, kodėl Jzus nesielgė kaip kiti (Mato 9, 11, 17, 24).

2. *Jzus draugai: apaštalai ir mokiniai*

Jzus draugui, kurį jis pažįso, gavo gilesnį ir intymesnį prasmę.

Gilesnį, kadangi tuo vardu jie prisiminė ir skelbė savo visišką pasidavimą aukštesniajam autoritetui, nebe vien joms mokslui, bet ir joms žaviam Asmeniui. Taip pat juos pavergė ir jo mokymas, radęs kelią į širdžių gelmes. Jie prisiminė, kad jo pamokslas jėga ir priverčiamoji galia ištraukė juos iš tų viščių, iš šeimos, iš darbo. Juos apvaldė ypatinga Kristaus taka. Kiekvieną dieną jie žvelgė vis didesnį jo valdžią asmenims ir daiktams. Kada ežerė kyla audra ir jis laivas pavojuje, jie šaukia: „Mokytoriau... mes žinome tave“ (Markus 4, 38). Jie šaukiasi jo turimos galios suvaldyti gamtos gaivalus.

Vėl, ar ne visiškai meilės priklausomumui Jzus išreiškia apaštalai ir mokiniai vartodami tą vardą? Jie atidavė jam save ir savo gyvenimą. Tai Mokytoriaus jais naudojasi savo planui, kurio jie nesupranta. Jie nebeprisiekia sau, yra jo. Taip pat su koku švelnumu ir pagarba jie taria tą vardą, kalbėdamiesi apie jį.

Lozorius mirė. Jzus ateina apraudoti savo draugą. Pranešdama jo atvykimą Marijai, Marta sako: „Mokytoriaus tave šaukia“ (Jono 11, 28). Evangelija sako mums, kad tuos žodžius ji kalbėjo „tylomis“, su prislopintu susijaudinimu, pilnu paguodos, džiaugsmo, meilės, nustebimo dėl tokios garbės, dėl kingumo už tą jaudinantį mostą, kur pasirodė Mokytojo begalinis meilumas.

3. *Jzus laikysena*

Pats Jzus prisiminė *Mokytojo vardą*. „Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpatiu, ir gerai sakote, nes aš esu“ (Jono 13, 13): „Vienas yra Jėzus Mokytojas, Kristus“.

Jzus pasirodo es s naujas ir vienintelis toks statym leid jas. Jis nediskutuoja; jis duoda apgalvot argument rodyti savo mokslui. Jei jis daro stebuklus kaip ženklus, kuriuos pats parenka, tai tam, kad apreikšt savo Asmen , savo Dievyb , savo misij . Jis n ra kalb tojas, pasireng s gin ytis, nei rabinas mokytojas, kartoj s iš kito daktaro išmoks pamok . Jis yra Pranašas, kuris skelbia Dievo planus. Dažnai minios t vard suteikia jam (Mato 21, 11 ir 46). Kaip mokytojas, jis tiesos moko paprastai ir viešai, daug nekalb damas, be užuolank , nei mažindamas nei švelnindamas: „J s šneka te b nie: Taip, taip; ne, ne“ (Mato 5, 37). Jis yra vadas, kuris reikalauja, kad juo sekt , ir kad prisiriš prie jo asmens, palikt visus daiktus ir pasiduot vadovaujami.

J zau, m s Mokytojau, išvilk mus iš viso tuš io pasitenkinimo savim, kuris mus gal t sulaikyti nuo s d jimo prie tavo koj ir nužeminto klausymosi tavo žodži . Prieš aukštas paslaptis, kurias tu atskleidži mums, mes esame tik vargšai ir nemokšos. Mokyk mus tiesos, savo tiesos; uždek mus noru gauti tavo tiesos, kad tavo Vardu j skleistume savo broliams.

2. TIESOS MOKYTOJAS

„Viešpatie, pas ka mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius“ — Jono 6, 68.

Evangelija mums rodo, kad tiesos turtus dalydamas Viešpats elgiasi kaip Vyriausias Mokytojas. Taip jis apreiškia vien karališkosios laisv s požį r , kuriuo dabar, kaip ir anks iau, Jzus Kristus, Mistinio K no Galva, teikia ties savo K no nariams, kada jis nori, kaip jis nori, ir pagal kiekvieno paj gum priimti.

1. *Kada jis nori*

Dievišk j ties skelbdamas žmon ms, Jzus pasirinko vadovautis pilnu protingumo ir išminties saiku. Jis nepaskelb savo Atpirkimo misijos visos iš karto. Žmoni protai tur jo b ti paruošti j sutikti, o j sielos bei širdys — j priimti.

J zus nepasireišk kaip Dievo S nus staiga, bet palaiptai. Pirma jo stebuklai nustebinti žmonės, kad susidomėtu juo. Paskui sek numanomi pareiškimai, vis mažiau ir mažiau pridengti. Galiausiai jis kalb jo aiškiai ir suprantamai, ypa mokini draug je.

Pats Mokytojas apaštalam atskleid atsargi ir laipsnišk mokymo paslapt : „Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dabar j s negalite pak sti“ (Jono 16, 12). Kaip dažnai jie steb josi jo žodžiais! Jie nesuprato, ir už tai J zus prikaišiojo jiems (Morkus 7, 18; 8, 18). Jis nor jo, kad palaiptai jie patys, veikiami dangiškojo T vo (Jono 16, 13) ir intymiai bendraudami su juo pa iu, susekt jo Asmens paslapt . Kad suprast visa, k jis sakys, jie buvo reikalingi naujo ir galutinio apšvietimo; ir tai jis prižad jo per Švent j Dvasi , kuri jis atsi s jiems (Jono 16, 13).

Viešas Apreiškimas baig si paskutiniu apaštalu. Bet kiekvienas Mistinio K no narys turi pats susivienyti su Kristaus paslaptimi, savo Galva. Tai jis gali tik padedamas J zaus Dvasios, kuri dabar ir visada formuoja kiekvien siel kiekvienam pritaikytu metodu.

2. *Kaip jis nori*

B damas mokymo meno mokytojas, J zus vartoja visiškai laisvai, ir kaip jam atrodo tinkamiausia, labai vairius mokymo b dus.

Trumpus tvirtinimus, ty ia neaiškiaus, kad priverstu mastyti; sukre ian ias sentencijas; staigiai tiesa atskleidžian ius palyginimus; pamokomas alegorijas, kurioms suprasti betgi reikia tinkamo sielos nusiteikimo (Morkaus 4, 12); galiausiai — tiesiog moko.

J zus moko apaštalus ieškoti išminties trijose didel se knygose. Pirma — Šventojo Rašto knyga, kuria gaivinamas jo paties protas. Su gilia pagarba Dievo žodžiui, bet visada kaip Mokytojas savo paties tikslui jis naudoja šventuosius tekstus — ištraukas. Jis juos primena; juos gyvendina; jis atsako savo priešams tekstas tekst ; jis prisitaiko sau j pranašystes ir j simbolius; jis prieš juos stato savo paties statym , ne kad panaikint statym ar Pranašus, bet kad juos patobulint (Mato 5, 17). Antra yra *gamtos knyga*. Ežerai ir kalnai, vynmedžiai ir javai, dangaus paukš iai ir ganykl kai men s, visa tai jam proga kv pti ir pamokyti žmoni protus.

Galiamiausiai yra *žmogaus gyvenimo knyga*, susidaranti iš kasdieninio gyvenimo nuobodžios tikrov s, gyvenimo džiaugsm ir ban-

dym , vairi užsi mim ir darb , kurie yra žmonė gyvenimo kasdieninis pavyzdys. Visa tai jis mat , visa steb jo ir visa panaudojo savo apaštal protui formuoti, kaip b d j klaidoms pataisyti: „Bet savo mokytiniam jis visada skyriam išd stydavo“ (Morkaus 4, 34). Jis rado pamokymo medžiagos visame gyvenime aplink save: darbininkuose ir piemenyse, prekiautojuose ir mokes i rinkikuose, žvejuose ir vynuogyn savininkuose, samdiniuose ir persekiojamuose skolininkuose, moteryse, kur deda tešl raug arba eina su soiais prie šaltinio, vestuv se ir laidotuv se.

Tos trys didel s knygos dar teb ra atviros prieš m s akis šian dien . Ir J zus, m s Galva, visada mus moko savo Dvasia ir savo Bažny ios mokslu jas skaityti, apm styti ir suprasti j pamokymus.

3. *Pagal kiekvieno paj gum priimti*

Šiandien, kaip visada, J zus Kristus savo švies duoda tik garbingoms geros valios sieloms, nusizeminusioms ir paprastoms. Dievo žodžio s kla turi kristi gerai paruošt dirv , be akmen ir eršk i (Morkaus 4).

Už vis labiau J zus nori siel , kurios trokšta ir ieško jo. Toks buvo Nikodemas (Jono 3). Jis buvo „žyd vyresnysis“, kurs „nak ia at jo pas J z “ (Jono 3, 1—2). Tai gal b t nelabai didvyriška. Bet kok šviesos troškul atideng šis poelgis! Be to, J zus ypatingai steng si apšviesti j ir pamokyti, kad žmogus turi „atgimti iš naujo“, jei jis nori „matyti Dievo karalyst “. Kai Nikodemas to nesuprato, J zus kantriai išaiškino jam, kad jis kalb jo apie atgimim „iš vandens ir Šventosios Dvasios“ (Jono 2, 5).

Pasvarstykime apie samariet . J zus nusprend t moter padaryti viena iš pirm j liudinink savo Dievyst s. Jis prad jo joje sukeldamas tyresni dalyk troškim : „Jei tu pažintumei Dievo dovan “ (Jono 4, 10).

Fariziejai visiškai netur jo geros valios ir s žiningai Dievo neieškojo, nes išdidžiai tik jo, kad jau turi tiesos pilnum . Tod l J zus atst m juos, sukaup jiems paniek ir atsisak atsakyti j klastingus klausimus.

J zau, m s Viešpatie, kiekvienas iš m s gali sekti tas praieities nušvitimo akimirkas, kurios žymi m s kilim prie tav s. Tu,

kuris žinai, ligi kol vesi m s sielas pagal savo paties planus, mokyk mus kasdien daryti pažang mylin iame pažinime ir tavo tiesos pri-taikyme per tik jimo, antgamtin s išminties ir tavo dieviškiosios Dva-sios dovan švies .

3. TIESOS LIUDYTOJAS

„ Aš tam gimiau ir at jau pasaul , kad liudy iau apie ties “ — Jono 18, 37.

Pats m s Viešpats aiškiai pareišk , kad viena iš sik nijusio žodžio užduo i yra „liudyti ties “. Ir t liudijim duoda visa Evan-gelija. Ar ta Kristaus misija baig si jo mirtimi? Kaip jis tai atlieka šiandien, b damas T vo Garb je?

1. *Tiesos liudininkas savo žemiškojo gyvenimo metu*

Liudinink galime apibr žti kaip asmen , kuris mat ir liudija, k jis mat . J zus puikiai išpildo tas dvi s lygas, kaip jis pats tai patvirtina: „Iš tikr j , iš tikr j , sakau tau, mes kalbame, k žino-me, ir *liudijame, k mat mė*“ (Jono 3, 11).

J zus mat . Jo žinojimas apima dang ir žem . Jis mato T v , Šven iausi j Trejyb , antgamtin ir dievišk j tikrov , kurios ne-gali matyti žmon s, paslaptis, kuri prigimt , net kuri buvim ne-gali žinoti vienas pats žmogaus protas.

Ta iau t nematom tikrov jis perduoda žmoni kalba. Jis jiems *liudija*; jis apreiškia jiems; jis laiduoja j . Jis tik sau palieka t privilegij ir vaidmen , nes „Niekas neužženg dang , kaip tik tas, kurs nuženg iš dangaus“ (Jono 3, 13). Jis danguje karaliavo lygioje garb je su T vu. Bet savo sik nijimu jis nuženg gyventi tarp žmo-ni , kad jiems gal t kalb ti apie „dangiškus dalykus“ (Jono 3, 12) ir juos paruošti dalytis su juo dangaus garbe.

T dievišk j paslap i širdis yra jo paties Asmens paslaptis. Jis yra Dievo S nus. Jo visas žemiškas gyvenimas buvo praleistas tam, kad liudyt ties . Jis j tvirtino prieš teis jus ir mir už t ties kaip kankinys.

2. *Štandien, kaip Mistinio K no Galva*

Dabar, pasisl p s savo T vo garb je, Kristus liudija savo Mistiniu K nu — savo Bažny ia, savo hierarchija ir kiekvienu savo ištikimu nariu. Kristus pasitiki kiekvienu krikš ioniu, kad jis liudys pasauliui ir vis t akivaizdoje, kurie jo nepripaž sta. „B site *man* liudytojai“ (Apd. 1, 8). ia yra min iai brangaus maisto, kur Kristus dav apaštalams tuo sakymu, kada jis buvo pakeltas aukštyn ir debesis uždeng j nuo j aki (Apd. 1, 9).

Pirmiausia liudijimo *dalykas* neb ra abstrakti tiesa: tai asmuo, tai pats Kristus. „J s b site *man* liudytojai“ (Apd. 1, 8) — liudytojai mano gyvenimo ir ypa mano Prisik limo. Liudininkai turi b ti tie, kurie mat jo gyvenim , ir ta prasme apašatalai suprato Mokytojo sakym (Apd. 2, 32; 3, 15; 5, 32; 10, 39).

Toliau Kristus reikalavo savo apaštalus b ti liudininkais jo vie-toje, kadangi jis pats ilgiau nebegal jo b ti matomu liudininku. Jo misija žem je tur jo b ti tiesos liudijimas. Ir dabar jis paved apaštalams *vietoj jo ir jo vardu* vykdyti ši misij . Tod l jie tur jo b tin pareig b ti jo rankiais viešo liudijimo. „J s b site man liudininkai“.

Galiausiai Kristaus Mistinio K no nariai, kuriuos Kristus pašauk dalyvauti savo misijoje, turi išpildyti dvi s lygas, reikalaujamas iš liudinink . Pirma, jie turi tur ti *tik jimo akis* — m stan ius protus, kurie, pilni Šventosios Dvasios Šviesos, išmoko matyti Dievo veikim praeinan ioje žmonijos istorijoje, savo pa i gyvenimo vykiuose, gamtoje ir žmoni širdyse. Bet taip pat jie turi *liudyti*: jei reikalinga — žodžiu, visada ir ypa savo gyvenimo pavyzdžiu. Jie turi b ti Dievo akivaizdos liudininkai — ramyb s ir j gos, kuri jie gauna iš sitikinimo, kad mylimas Asmuo tikrai yra su jais ir kad jie glaudžiai susivienij su juo. Jie turi liudyti galingos meil s j g , kuri yra ap mus juos ir ver ia nepaliaujamai aukotis d l kit .

J zau, kuris mus pašaukėi t sti savo liudijim žem je m s tiesos tarnyba, duok mums ugning tos tiesos meil . Pad k mums nesvyruojamai jos ieškoti visada ir visur; ištvermingai j ginti: j išpažinti be nuolaid ; jai tarnauti su šventais norais; apie j liudyti kitiems savo begaline meile jiems ir j myl ti iki visiško sav s išsižad jimo iš meil s tau.

4. TIESOS TARPININKAS

„Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, žmogus, Kristus Jzus“ —
1 Tlmot. 2, 5.

Tarpininko vaidmuo yra sutaikyti ir suvienyti du kraštutinius su budugne tarp j: Diev ir žmones, Švies ir tamsyb. Tas „vienas tarpininkas“ yra „Žmogus, Kristus Jzus“, kadangi jis yra žmogus ir Kristus, todėl atlieka tamsisij. Tiesos tarpininkas pirmiausia yra liudytojas: Apreišk jas - Atskleid jas. Bet jis yra daugiau negu tik tai.

1. *Tarpininko asmuo*

Tarpininkavime tarpininko asmuo dalyvauja tiesiogiai ir esmiškai, kadangi pats tarpininkas yra centras, susidrimo taškas, susivienijimo židiny. Tarpininkas nėra vien tarpinis asmuo ar tik jungtis. Jame, jo asmenyje, vyksta susitaikymas ir sudaroma vienyb. Jis tiesos tarpininkas, kuriame žmonės randa tiesas.

Kristuje turi būti ieškoma tiesa, nes jame yra Šviesa. Jis yra „pasaulio šviesa“ (Jono 8, 12).

Jame žmonės gali susivienyti su patiu Dievo gyvenimu, nes jis yra Dievas tapęs žmogumi. Jame jie gali susitikti su Tvu, nes Tvas yra jame ir jis Tve (Jono 14, 10). Jame jie gali dalyvauti Švenčiausios Trejybės gyvenime, nes jis yra vienas iš trijų dieviškųjų Asmenų.

Kristus, Mistinio Kono Galva, Švenčiausi Trejybės žvelgia veidas veid. Jis yra Tvo garb. Jo išaukštinta žmogysta spindi triumfuojančia šviesa. Jis meldžiasi — garbina už mus, kurie skausmingai veržiamės virš nesper savo siel tamsum. Betgi mes žinome, kad jis mato ir pažįsta Tv ir, kad jis mums apskelbs Tvo paslaptis. Tik jime mes turime atverti savo sielas jo paslaptims, kurioms mums perduodamos Bažnyčios ir kurias Tiesos Dvasia mus moko suprasti mūsų siel tyloje; dar daugiau mes turime visa savo būtimitik jime pasiduoti Kristui. Taip elgdamiesi, mes esame pasiruošę priimti visus kvipimus, kuriuos jam patiks suteikti mums, kad vykdytume savo asmeninį misiją Mistiniame Kone.

2. Tarpininko veikimas

Tiesos tarpininko asmuo nėra vien vieta, kur randama tiesa „dirvoje pasilobio“ prasme, apie kuri kalba Evangelija (Mato 13, 44). Asmeninis veikimas išeina iš Kristaus Asmens ir siekia kiekvieną sielą visame Mistiniame Kne. Nors Kristaus tarpininkavimas yra kiek panašus žemišk tarpininkavimui, tačiau jis pagrindinai skiriasi nuo tokio tarpininkavimo. Žmoniškame tarpininkavime abi pusės daro nuolaidas: partijos susitaria, sutikdamos ko nors atsakyti abi. Bet tiesos tarpininkavime nėra vietos nuolaidai, nes koks gali būti kompromisas tarp šviesos ir tamsos? Šviesa turi perskverbti tamsą; ir tamsa turi pasiduoti šviesai, pati pasidarydama šviesi.

Kristaus Mistiniame Kne iš Galvos spinduliuoja apšvięsiantis žmogus, kuri per tikėjimą, dorybes ir Šventosios Dvasios dovanas turėtų supažinti su Tarpininko asmenimi, padaryti jo turtą dalininku, sutapatinti su tuo, kuris yra Šviesa. „Aš, šviesa, atėjau pasauliui, kad kiekvienas, kuris tiki mane, nepasiliktų tamsybėje... Kas vaikštinėja tamsybėje, nežino kur jis eina. Kolei turite šviesą, tik krite šviesai, kad būtumėte šviesos vaikai“ (Jono 12, 46, 35-36).

Viešpatie Jėzau, kai tavo šviesa ateina į mūsų sielas, suranda mūsų širdis slapčiausias gelmes. Kaip saulė šviesa, staiga pripildydama kambarį, parodo jame slypinčias dulkes, taip tavo šviesa atidengia mūsų skurdo gelmes. Tada iš tikrųjų žvynai krinta nuo mūsų sielos akių, ir mes matome patys kokie tikrai esame. Mes toliau nebegalime vaidinti šventųjų su malonumu žvelgti savo tamsiąsias dorybes. Tavo šviesos sukrėtimas parodo mūsų sieloms tiesą.

5. PATI TIESA

„Aš esu tiesa“ — Jono 14, 6.

Tapdamas žmogumi Žodis savo priimtą žmogišką prigimtį pabrėžė. Gyvybės bedugnė, kuri yra jis pats kaip Tavo Šviesos. Todėl jo žmogystė visiškai nušviesta tos dieviškos Šviesos. „Jis viešpataus žmonijai protuose, nes jis yra Tiesa“ (Popiežius Pijus XI: Enciklika apie Kristų Karalių).

1. *Doktrina*

„Aš esu tiesa“. Niekada joks žmogus nedr so taip sakyti. Didžiausi m stytojai ir mokslininkai aukš iausią garbę laik užėmę tarsi tarsi... Kiek j ilgus metus jos ieškojo, lyg patamsyje, per abejoni skausmus ir išalkusi siel kan ias!

Pats Kristus pasak , kad jis yra Tiesa: jis tapatina save su ja. Ieškoti jo reiškia ieškoti Tiesos; myl ti j reiškia myl ti Ties . Nes J zus yra dieviškasis Žodis, T vo S nus, T vo Išmintis, „jo garb s atšvaita ir jo esm s paveikslas“ (Žyd. 1, 3), „Šviesa iš Šviesos“ (Nik jos susirinkimas). J zus yra Žodis, kuriame kalba T vas savo b ties gelm se; Žodis, per kur pažindamas save, Dievas taip pat paž sta visus savo k rinius.

S nus yra T vo išraiška, los pa ios esm s ir lygus su T vu; ir kartu jis yra vis k rini ideali išraiška, b damas j k r jas (Šv. Tomas 1, q. 34, a. 3). Jie egzistuoja vien tod l, kad jie buvo Žodyje kaip savo tipin je Priežastyje... Iš jo jie turi gyvyb . „Jame buvo gyvyb , ir ta gyvyb buvo žmoni šviesa“ (Jono 1, 4). Tod l daiktai tiek t ra tikri, kiek sutampa su savo id ja, kuri j dieviškasis Pirmavaizdis,, T vo amžinasis S nus, yra tur j s. Jie tiek tikri, kiek atstovauja ir atgamina t id j .

2. *Doktrinos pritaikymai*

J zaus žodžiai, kad jis yra Tiesa, aiškiai apibr žia jo moksl ir m s santyk su juo.

Tod l krikš ionyb n ra pirmiausia abstrak i ties rinkinys: ji yra *prijungimas* prie *gyvos B ties*, kuri k nija Ties savo dieviškajame Asmenyje. Taip pat ji n ra pirmiausia rašytos etikos kodeksas: ji atstovauja *modeliui*, sektinam istorijos galingiausios Asmenybės pavyzdžiui. Ir taip pat krikš ionyb vis pirma n ra dieviškojo k r jo žemiškasis gyvenimas, kad ir koks kilnus buvo tas gyvenimas: ji yra *s junga su Asmeniu*, kuris dabar gyvena ir gyvens per visus busimuosius amžius ir amžinai.

Norinti Krist myl ti siela turi sunk uždavim ne tik tai patapti jo mokslo ir pavyzdžio sek ja, bet ir maldos tyloje klausytis pa io dieviškojo žodžio. Nuolat medituodama, tirdama ir gilindamasi Bažny ios, vienintel s dieviškosios tiesos aiškintojo, moksl , tobul -

janti siela turi vis labiau stengtis savo gelm se išgirsti Šviesos žodžius, kuriuos ši akimirka jai kalba pats dieviškasis Žodis.

Tokiu būdu siela, prieš pasidarydama tikra dieviškojo žodžio mokinė, turi išsivaduoti iš vis žmogišk troškim ir žemišk prisirišimų, kad galėtų suvokti tiesą, nepaisydama kiek tai beatsieit. Siela taip pat turi suprasti savo visišką Dievui priklausomumą ir nusizėmusi pasiduoti visame Tiesos Mokytojų. Tik taip elgdamasi siela gali atsiduoti į jo rankas, kad būtų formuojama šventa.

Galiausiai, degs tik jimas dieviškojo Žodžio visagalyb yra būtinas tokiai sielai. Pagal to tik jimo stiprum bus sielos sitikinimo jėga, kad tas, kuris yra Šviesa, si s šviesos tam, kuris jos ieško, suteikdamas j kaip atlyginimą už jos tik jimą bei amžinos tiesos alkį.

J zau, ne iš mokslo knyg ir gryo proto pastangomis žmogus gali pažinti Aukštesniąsias Tiesas. Nes tu pats esi gyvoji Tiesa. Tu, kuris apsiereiški sielai, laisvai nuo žemiškų dalykų, kurie tavęs ieško su visuoširdumu ir gyvu tik jimu, alkdama tavęs, pasiruošusi plačiai atsiverti tavo užliejamai šviesai ir pasiduoti tavo vadovavimui šventumo kelyje.

6. KRISTAUS VISAŽINOJIMAS

„Kuriame yra paslėpti visi išminties ir žinojimo turtai“ — Kolos. 2, 3.

„Prakartoję, ant kryžiaus, amžinojo Tavo garbą, Kristus mato ir apima visus savo Bažnyčios narius, ir jis juos mato daug aiškiau, apkabina daug meiliau, negu motina savo širdies vaiką, daug geriau negu žmogus pažįsta ir myli pats save“. (Popiežius Pijus XII: *Mystici Corporis Christi*).

Kaip tikrai Jzus Kristus pažįsta kiekvieną savo Mistinio Karaliumį? Dviem būdais: kvietimu žinojimu ir savo palaimintu regėjimu dangaus garbą.

1. *To pažinimo dalykas*

Iš dangaus aukštybi J zus mato savo žmogiško proto akiratyje visus šios žemės vykius savo kv ptu žinojimu. Tas žinojimas yra visuotinis, pasieki s visus dalykus — dabartinius, b tus ir b simus.

Evangelija rodo, kad J zus, kaip žmogus, žinojo nat ralius reiškinius, istorijos vykius, b simus dalykus. Jis buvo galingasis Reg - tojas, didysis Pranašas. Jau Nazarete, Getseman je ir per savo žemišk j egzistavim jis žinojo visas m s gyvenimo smulkmenas. Jis žinojo visa iš anksto, kas atsitiks su mumis.

Lygiai tuo kv ptu pažinimu J zus žinojo visas žmonė širdži paslaptis, nes jis gal jo skaityti slap iusias mintis t , kurie kalb josi su juo, atidengti prieš nedorus planus ir nagrin ti minios intymius jausmus. Žinodamas iš patyrimo savo Mokytojo gil žvilgsn , su pilnu sitikinimu Petras gal jo sakyti Kristui: „Viešpatie, tu visa žinai; tu žinai, kad aš tave myliu“ (Jono 21, 17).

Galiausiai šiuo kv ptu pažinimu J zus žinojo antgamtin siel gyvenimo tikrov ir stebukling pakeitim , kur jose atlieka pašveniamoji malon . Jis mat savo paties žmogišk siel , piln maloni ir Šventosios Dvasios dovan . D l to jis patirtiniu b du pažino dievišk j savo sielos gyvenim .

Dabar, ši pa i akimirk , J zus tai kiaurai mato savo garbinga Žmogyste. Kaip giliai paguodžia mus žinojimas, kad tokiu b du kiekvienu metu gyvename m s triumfuojan io Išganytojo žmogiškoje proto šviesoje!

Kaip Žmogus-Dievas, jis paž sta m s kiekvien su kiekvieno temperamentu ir charakteriu, kartu gerais ir blogais siekimais, tr - kumais ir geromis pus mis. Jis žvelgia m s kiekvieno šird . ia jis skaito m s nuoširdžius jausmus ir kilnius akstinus, m s bailum ir nepasisekimus. Jis skaito m s sielas su žvilgsnio tyrumu, kuris daug labiau pralenkia m s pa i , nes mes link matyti patys save per iliuzij šyd . N pati slap iusia mintis negali išvengti to sigilinan io žvilgsnio.

Jis mato visus m s gyvenimo vykius, j ryšius ir j pasekmes; Jis mato m s bandymus ir džiaugsmus, m s pasisekimus ir nelaimes... Jis žino tikr m s mirties akimirk ir aplinkybes.

2. To pažinimo b das

J zus žinojo ir žino šiandien visus žmogiškus atsitikimus j žmogiškoje perspektyvoje iš id j ir vaizd , gyt savo žemiškojo gyvenimo metu, ir kurie dabar jo išaukštintoje Žmogyst je jam teikiami tiesiai Dievo, kaip juos angelas gauna savo tyroje dvasioje, ... kaip juos pranašai gavo apie nežinomus ir ateities vykius. Ta iau pranaš žinojimas ap m tik ateities ribotus ir praeinan ius aspektus, o Kristaus pranašiškas žinojimas apima kiekvien smulkmen visos ateities, lie ian ios vis pasaul ir kiekvien m s . Taip Eucharistijos Kristus paž sta mus. Daugelis sivaizduoja, kad J zus, tikrai es s Meil s Sakramente, mus mato k no akimis; bet tai netiesa. Vaizduot toje tik jimo paslapyje neturi vietos: ji linkusi pažeisti t aukšt Paslapt , iškreipdama ir sumažindama j iki m s pa i vargingo išmanymo. Tik jimas yra paslaptis, kuria mes tiesiogiai pasiekiamo Krist , nes tik jimas šalina begalin nuotol , skiriant mus nuo jo. Tik jimu mes einame tai, k Kristus net dabar galvoja apie mus, jo mums skirt plan pilnyb t akimirk , kai mes j priimame Šventoje Komunijoje arba j aplankome altoriuje.

J zau, m s Viešpatie, daugiau nesistengsime sivaizduoti, k tu darytum arba galvotum m s vietoje. Svarbiausia yra, k tu apie mus galvoji ir ko iš m s nori ia ir dabar. Tod l visas m s r pestis yra tik jimu eiti tavo mintis ir su meile vykdyti visus tavo pareidavimus atliekant savo luomo pareigas, kurios laukia m s .

7. JO ŽINOJIMAS IŠ TIESIOGINIO DIEVO REG JIMO

„Dievo n vienas niekad n ra mat s; viengimiusis S nus, kurs yra Dievo prieglobstyje, jis suteik apie j žini " — Jono 1, 18.

Kristaus tiesioginis Dievo reg jimas — „visio beatifica“ n ra jo dieviškasis pažinimas — pažinimas, kur jis turi kaip Dievas. Vien tuo dieviškuoju pažinimu jis apima dievišk j esm ir žino dieviškiosios j gos dyd , kartu kas ji yra ir visa, k ji gali sukurti. Nuo savo pirmos sik nijimo akimirkos J zus tur jo pažinim , kuri turi palai-

mintieji danguje — tiesiogin Dievo reg jim : žemesn pažinim už dievišk j pažinim ir aukštesn už kv pt j. Dabar T vo garb je jis paž sta savo garbinga Žmogyste.

1. *To reg jimo objektas*

Pirmiausia, J zaus žmogiškas protas žinojo visus sukurtus daiktus ir juos žino dabar tiesioginiu Dievo Reg jimu — „visio beatifica“, žodžio šviesoje... „visa, kas yra, buvo arba bus galvojama, sakoma arba daroma bet kurio asmens bet kada“ (Šv. Tomas). J zus visus tuos dalykus mat ir mato Dievuje, j pirmoje Priežastyje j tobulame pavyzdyje, dieviškajame Žodyje, kuris yra jis pats.

Dabar, kaip ir savo žemiškojo gyvenimo metu, J zus mato Dievyst kaip ji yra pati savyje. Jis stebi jos visus begalinius tobulumus ir j harmoning s jung -vienum dieviškoje Esm je...

Kristaus žmogiškasis protas, apšviestas tiesioginio Dievo reg jimo, g r damasis stebi tris dieviškuosius Asmenis. Jis mato T v , kuris pažindamas save, amžinai gimdo S n — t S n , kuris yra pats J zus... Jis (Kristaus žmogiškasis protas) mato T v ir S n , kurie myl dami viens antr yra vienas ir tas pats Šventosios Dvasios Šaltinis...

Jis (Kristaus žmogiškasis protas) stebi egzistuojan ius j santykius, kurie sudaro Šven iausios Trejyb s gyvenim ... Jis atskleidžia Žodžio šviesoje vis begalin s Meil s išganyimo plan ; ir jis (Kristaus žmogiškasis protas) garbina Dievo Gerum , Išmint ir Gailėtingum , kuris žmonij nor jo išganyti bet kuria auka.

2. *To reg jimo pasekm s Kristaus sieloje*

Vis savo žemišk j gyvenim J zaus siela buvo užtvindyta neapsakomo tiesioginio Dievo reg jimo džiaugsmo, tiesiog veidas veid matant T v , stebint Šven iausios Trejyb s laim ir labai glaudžiai susivienijus su ta laime; džiaugsmo — žavintis ir garbinant dievišk sias tobulybes, kaip jos yra pa ios savyje.

Ta iau iš kitos pus s tas tiesioginis Dievo reg jimas buvo jo sielai neišmatuojamo skausmo priežastis. Juo labiau ta siela skendo tiesioginiame dievišk j tobulybi ir Dievo šventumo reg jime, juo labiau mat piln nuod m s baisum ir nuod mingos žmonijos pasibais tin

nelaim . Juo labiau siek begalin s meil s bedugn ir vienu šviesiu žvilgsniu ap m dievišk j gerumo ir pasigail jimo plan kiekvienam žmogui bei visai žmonijai, juo didesn dar si jos kan ia matant žmoni nuod ming ned kingum T vui ir neišmatuojam žmoni nelaim , kai jie nuklysta nuo Dievo arba sukyla prieš j . Juo labiau Kristaus Siela nusilenk Dievo teis ms ir jo teisingumui, juo grynesnis dar si jos visos aukos ir atnašos išgyvenimas, kuri bus reikalinga pasaulio Atpirkimui.

Po savo Prisik limo ir žengimo Dang ir amžinai Kristaus triumfuojanti siela daugiau nebegali patirti jokios kan ios pati savyje. Bet, kaip savo Mistinio K no Galva, Kristus pageidauja iš vis savo nari , kurie stengiasi J myl ti ir savo gyvenim formuoti pagal j , kad jie priimt auk ir atnaš dal , kurios reikalingos šiandieninio pasaulio išganymui. Taip elgdami jie seks jo keliu, kuriuo jo jis, kad laim t savo paties K no ir savo Mistinio K no garb . Kristus žinojo visas tas kan ias ir neš visus tuos kryžius, nešdamas sav j . Bet, kaip savo Mistinio K no Galva, Kristus pageidauja iš vis savo kasdieninius kent jimus kaip iš T vo rankos, kad bendradarbiautume su juo savo broli Išganyme.

J zau, kuris T vo garb je visus daiktus matai dangaus šviesos pilnyb je, duok mums kuo stipriausi nuod m s blogyb s pergyvenim ir aštri širdg l prisimenant vis netvark ir nelaim , kurias stumiami tie, kurie užmiršo, kad turi Atpirk j ir pašaukti su tavim amžinai džiaugtis laim s gyvenimu garb s reg jime.

KRISTAUS AUKŠ IAUSIOJI VALDŽIA IR GAIVIN S VEIKIMAS ŽMONI ŠIRDYSE

8. JO BEGALIN MEIL

„Aš myl jau tave amžina meile, tod l aš pasigail l damas pritraukiau tave prie sav s" — Jer. 31, 3.

„Jis buvo žmoni širdži Karalius d l savo begalin s meil s, kuri pralenkia bet kok žmogaus žinojim “ (Popiežius Pijus XI, *Kristaus Karaliaus Enciklika*).

Dievyb s paslapties Dievas neapreišk žmon ms, kad juos laikyt atstu nuo sav s, duodamas j protams tiesas, kurios j daro nepri- einam . Bet kartu tos paslaptys yra ap iuopiama begalin s Meil s apraiška, kad nuo amži Dievas nor jo savo S nuje myl ti žmonij ir j pritraukti prie sav s. Tos paslaptys duodamos tik jimo apšvies- tam ir meil s gavinamam protui.

Visos Kristaus paslaptys yra meil s paslaptys

sik nijimo paslaptis esm je yra ir meil s paslaptis. „Jau prieš pasaulio pradži viengimis Dievo S nus mus apgl b savo amžinu ir begaliniu žinojimu ir nesibaigian ia meile. Ir kad matomai nuosta- biausiu b du parodyt t meil , pats susijung su m s prigimtimi“ (Mystici Corporis Christi). Filosofai negali suprasti, kaip gali b ti užpilta bedugn tarp begalyb s ir ribotumo, kad Dieviškasis Žodis tapt k nu, kad Jis gimt , augt ir gyvent kaip žmogus. Jie sako, kad tai negalima ir nesuprantama. Visa galima Dievui; bet, ko ne- gali suprasti išmintingojo išmintis, tai yra neatskleidžiamumas bega- lin s Meil s, kuri kvepia ir valdo vis ši paslapt . Jai suprasti šv. Povilas duoda rakt : *Propter nimiam caritatem* — „d l savo begali- n s meil s“ (Efez. 2, 4). Jis mus pamilo neišmatuojama meile.

Išganymo paslaptis esm je yra meil s paslaptis. Geros valios žmo- nes, kurie stengiasi suprasti Kristaus religij , piktina ir kartais su- laiko ant tik jimo slenkis io tai, kad tas, kuris yra be nuod m s, nor jo išpirkti ir atitaisyti žmonijos nuod m ; kad pats nor damas pergyventi visas žmonijos s lygas, jis prisi m j nuod m s pasek- mes — kan i ir mirt ; kad jis, gyv j ir mirusi j Teis jas, sutiko pasirodyti kaip nusikalt lis žmogaus teisme ir b ti prikaltas prie kry- žiaus tarp dviej piktadari , išstatytas suvedžiotos minios piktžodžia- vimui. visa tai pats Kristus duoda atsakym : „Niekas neturi dides- n s meil s už t , kuris guldo savo gyvyb už savo draugus“ (Jono 15, 13). Jis mus pamilo be saiko „iki mir iai, mir iai gi kryžiaus“ (Pilyp. 2, 8).

Eucharistijos — Šv . Sakramento paslaptis esm je yra meil s pa- slaptis. Mus pamil s, J zus nor jo gyventi m s tarpe savo tikra b timi, aukotis kartu su mumis ir mus maitinti savo Šven iausiu K nu ir brangiausiu Krauju. Bet ia v l pats vienas žmogaus protas

neb t gal j s sivaizduoti ar suprasti tokio nepaprasto dalyko. Dievas-Žmogus, visos k rinijos Viešpats, pasisl p s mažut je ostijoje! Ir v l Evangelija išriša problem : „Myl j s savuosius, kurie buvo pasaulyje, parod jiems savo meil iki galui“ (Jono 13, 1).

Bažny ios paslaptis yra iš esm s meil s paslaptis. Myl damas žmones, J zus nor jo apsaugoti j protus nuo abejon s kan ios ir nedorumo klaidos. Kadangi jis myl jo juos, vadovavo Petro laivui audr s kury ir per visas istorijos staigmenas, kad žmonija b t vedama Šv. Dvasios vadovaujamos bendruomen s uost ir kad j sielos b t gaivinamos sakrament teikiama gyvybe.

Šven iausios Trejyb s paslaptis esm je yra meil s paslaptis. Begalin T vo meil S nui ir S naus T vui, pasireiškianti j Šventosios Dvasios vieningume. ia yra visas pasaulis ties , kurios prašoka žmogaus proto j gas. Nors tai mums buvo apreikšta Kristaus, filosofai—išmin iai sk sta m stydami ši paslapt , kur jie žavisi begaliniu vaisingumu meil s, Asmens save duodan io Asmeniui intymiam Šven iausios Trejyb s gyvenime. Bet nuostabiausia, kad m s Viešpats J zus Kristus nepasitenkino vien apreikšdamas ši Šven iausios Trejyb s Paslapt kaip abstrak i ties be ypatingos reikšm s mums. Tod l Kristus pri m m s prigimt , kad mus vest trij dievišk j Asmen giminingum , kad mes prad tume dalyvauti j begalini s Meil s gyvenime.

Galiausiai, kur gali ši begalin Meil s suliepsnoti galingiau, jei ne *Pilnutinio Kristaus paslapyje?* J zus Kristus kiekvien žmog nor jo pakelti iki Dievo S naus kilnumo ir jam leisti dalyvauti jo begaliniuose turtuose, kaip ir Amžinojo T vo S n . Jis savo žmones nor jo surinkti savo Mistinio K no vienyb , gaivina m jo meil s ir gyv jo meil s Dvasia. Tik tada Kristus bus „Pilnutinis“, kai jis gal s savo T vo akivaizdoje pastatyti visus savo žemiškuosius brolius, laim tus Meile, „kad visas Dievas b t visuose“.

J zau, m s Išganytojau, padidink m s tik jim tavo Meil , kad ir mes gal tume sakyti su tavo mylimuoju Apaštalu savo sielos gelm se: „Mes pažinome ir tik jome meilei, kuria Dievas mus myli“ (1 Jono 4, 16). Padaryk tai, maldaujame tave, visame m s gyvenime ir ypa t akimirkoj, kai niekas mums nesiseka ir m s žmogiški planai sud žta.

9. J ZAUS MEIL S GELM S IR VAIR S POŽI RIAI

„Aš jus myl jau — Jono 15, 12.

Kristuje, Mistinio K no Galvoje, yra tokia meil s pilnyb , kad m s vargš s ribotos ir menkos širdys nepaj gia tuojau pilnai su-
prasti ir apimti, k šv. Povilas vadina „neištiriama is turtais“ (Efez.
3, 8), — jo šven iausios Širdies. Ir kadangi m s nuomon s yra šališ-
kos ir menkos, mes manome, kad ia yra kontrastas arba net priešta-
ravimas. Su degan iu tik jimu sigilinkime begalin s Meil s harmo-
ning sintez šioje didžiausios meil s ver iausioje Širdyje, Dievo
Širdyje.

Kristaus meil mums yra *asmenin* meil , pasiekianti kiekvien
iš m s individualiai, lyg tarytum m s siela b t vienintel pasau-
lyje. Betgi jis mus myli kaip savo Mistinio K no narius. Nors Kris-
tus ta pa ia meile apima mus visus, kiek mes visi susijung jo Mis-
tinio K no viename, ta iau tos meil s stiprumas yra proporcingas
kiekvieno nario misijai ir takai viso K no tarnyboje.

Kristaus meil mums yra *perteklius*, kuris visiškai patenkina
m s širdies siekimus ir atrodo, kad suima vis m s meil s paj -
gum tiek, kiek visa nugali mumyse. Ir vis d lto ta meil m s
širdyse sužadina *nepasotinam troškim* j pasitikti su meile, kuri
auga vis labiau, kartu b dama m s kan ios priežastis, kadangi nie-
kada nemylime pakankamai karštai.

Kristaus meil mums yra *nesavanaudiška*, nes J zus m s nemyli
d l paties sav s, bet d l savo T vo ir d l m s pa i , d l m s labo
ir m s laim s. Vis d lto ji yra labai *pavydi meil* , kuri nori vieš-
patauti širdyje be varžovo ir visa traukia prie sav s.

Kristaus meil mums yra begalinio švelnumo, kuris širdžiai neša
neapsakom džiaugsm ir piln ramyb s malonum . Betgi ta meil
nat raliam m s tinginiui stato bausius reikalavimus ir primygtinai
šaukia mus *išsizad ti sav s*.

Kristaus meil mums yra *begaliniai gailastinga*, naikina pasaulio
nuod mes, apvalo visus m s siel sutepimus-išniekinimus. Ta iau
jau perimdama m s sielas ta meil vis labiau akinan iu aiškumu
mums atidengia *m s pa i skardo bedugn* .

Kristaus meil mums yra *begaliniai kantri*, niekad neprisl gta
d l m s tingi atid lojim , m s silpno neryžtingumo ir m s

žem atst mim . Betgi tai meil , kuri mus ver ia veikti, kuri nuolat mus persekioja ir reikalauja tiesioginio ir praktiško atsakymo.

Kristaus meil m s sieloms duoda *ramyb* — „visok išmanym pralenkian i “ (Pilip. 4, 7) ramyb , kuri gali duoti tik vienas J zus. Vis d lto ta meil sukuria nepasitenkinim bei persekiojant susir pinim pasaulio Išganymu ir nuolatin nepasitenkinim , kad nesame pakankamai uol s bendradarbiai Atpirkimo darbe.

Kristaus meil pažadina širdyje *troškim* išsivaduoti „iš mirtingo k no“, kuris labai trokšta susitikti Mokytoj veidas veid , kad j paveld t amžinai. Betgi ta meil padidina užsidegim prisirišimo prie gyvenimo, kad gal tume susikrauti daugiau nuopeln ir darbuotis Kristaus Karalijos išplitimui pasaulyje tiek ilgai, kiek patiks m s Dangiškajam T vui mums leisti.

Kristaus meil *apvalo* ir *išvaduoja* šird nuo visa, kas n ra Kristaus darbas. Ji rodo vis m s žmogišk j pastang silpnum ir tuštum . Ta iau ta meil m s mažiausiems veiksmams suteikia ne kainojam vert , kiek jie yra priemon s rodyti meilei ir prisid ti prie siel išganymo.

Kristaus meil mums yra *begininiai galinga*, kad m s širdys palenkiamos jo mielam aukš iausios valdžios jungui, jo nelaisvei. Ta iau ji išvaduoja mus, išlaisvina m s širdis iš žmogišk j aistr vergijos pan i ir prisirišimo prie vis k rini .

J zau, pripažinti tavo viešpatavim m s širdyse, reiškia išpažinti pareig pasiduoti tavo Meilei, kadangi tu turi visas m s pasidavimo ir meil s teises. Bet kart pajutus tavo Meil s malonum ir j g , ta pareiga patenkina m s vargši žmogišk širdži primygtin reikalavim . Mes džiaugiam s leisdami s laimimi tau ir nugalimi tavo Meil s.

10. JO ROMUMAS

„Aš esu romus — Mato 11, 29.

J zaus romumas turi nepalyginam traukos j g , ir yra savyb , kuri ji s ypatingai pasirinko pa iam sau apib dinti: „mokykit s iš man s, nes aš romus ir nuolankios širdies“ (Mato 11, 29).

1. *Patsai romumas*

Ypatingai siži r kime jo *romum ir švelnum su savo apaštalais* — tai parodys mums jo švelnumo savyb kiekvienam iš m s ia ir dabar, jo malonum kaip Galvos Mistinio K no, kurio kiekvienas esame narys.

Per trejus metus J zus gyveno su savo apaštalais visišk bendruomen s gyvenim . Jis juos pažino intymiai ir skait j siel gelmes. Jis pažino j visus žmogiškus silpnumus, kartu tuos, kuriuos jie b t nor j laikyti pasl ptus nuo jo ir tuos, kuri jie patys nežinojo. Ne, dar daugiau, jis mat j vis ateit : Petro išgany , Judo išdavim , kad visi tie paliks j , kuriuos jis taip labai myl jo. Ir vis d lto jis niekada nenustoj o gausiai rod s begaliniai švelnios, nenuilstamai kantrios meil s. Su ypatingu romumu jis juos formavo ir dr sino, stiprino ir tais bei šviet j neaiškiai, apgraibomis ieškan ius, l tai suprantan ius protus.

Tiesa, mes nebegirdime Kristaus balso skamb jimo. Mes nebe-
matome jo most ir visos laikysenos švelnios šilumos, kuri parodyt Kristaus prigimties švelnum mums. Bet žinome iš tik jimo ir mokslo, kad jo laikysena lieka nepasikeitusi. Nei vakar, nei šiandien J zus n ra nekantrus arba susierzin s; nei jis atstumia mus. Priešingai, šiandien, kaip ir vakar, jis kvie ia mus, traukia ir nori laim ti m s sielas, jom apreikšdamas neišsemiamus savo šven iausios Širdies turtus. Iš tikr j , jei jis skundžiasi, tai vien, kad nepakankamai mylimas; ir — kaip anks iau psalm se ir savo apreikšimuose šventiesiems — jis prašo, kad žmon s neatstumt jo meil s. Tyras ir gyvas tik jimas siel galina visuose gyvenimo vykiuose pažinti nepaprastai jautrius Kristaus meil s pasireiškimus savo Mistinio K no nariams. Pranokstan iomis malon mis jis parengia ir palenkia sielas skaudžiam arba džiugiam vykiui. Yra šviesos, tvirtumo ir ramyb s malon s, kuriomis jis mus apšvie ia, sustiprina ir paguodžia visokiame aplinkyb se. Sielas lydi tikrumas, kad Kristaus meil s žvilgsnis visur jas mato.

2. *Kristaus meilumo elementai*

a) Tas meilumas buvo pirmiausia *stebuklingos pusiausvyros išraiška*, kuri viešpatavo visoje jo b tyb je.

M s romumas gali b ti tik vaisius kantraus ir nuolatinio nuga-
l jimo blog m s prigimties polinki , tironišk savimeil s reikala-
vim . J zaus romumas yra ypatingo sav s apvaldymo ir tobulos tvar-
kos ženklas: žmogiškos valios tobulumas — pilnas aistr apvaldymas
ir visiškas paklusnumas Dievo Valiai. Taip, jo romumas yra j ga ir
valdanti taka mums, kurie visada priklausome savo aistr .

Stengiantis suprasti Kristaus siel , mus pirma nustebina kaip tik
jo aukš iausis valdžia. Mirties ir žmoni nedorumo Pergal tojas;
dabar triumfuoj s savo T vo garb je, iš kurio jis gavo visos žmonijos
ir viso pasaulio valdži ; išsilaisvin s iš k no ir erdv s medžiagini
varžt — Kristus pasirodo visoje savo garb je, kaip nor damas elgiasi
su dieviškaisiais turtais, juos duodamas kiekvienai sielai, kaip jam
patinka. Ta iau tas neribotas autoritetas joki u b du nepribloškia
m s . Susižav j m stome apie j , ir pavergti Kristaus aukš iausios
pusiausvyros grožio, mes stengiam s pasekti jo romumu. Prašome j ,
kad mums leist b ti dalyviais savo sielos j gos, jog gal tume nu-
gal ti visa, kas mums atima vidaus ramyb ir sunkiai išlaikom
pusiausvyr .

b) Kristaus meilumas taip pat buvo vaisius *jo periman io žmo-
ni pažinimo* su j ribotumais ir didybe, kartu b damas vaisius jo
karštos meil s jiems.

Išvaduotas iš vis laiko ribotum tas Kristaus romumo esminis
elementas teb ra tas pat toliau šiandien jo išaukštintoje žmogyst je,
kaip Mistinio K no Galvoje.

Kristaus pažinimas intymiai siekia mus visus. Tod l jo meil
pasirodo kaip gailėstingas supratimas, myl s pasigail jimas ir kantrus
romumas. Su tokiu ryžtumu ir griežtumu pasmerkdamas nedorum
ir nuod m , jis žino, kaip turi b ti kantrus ir pakelti m s silpnybes.
“Jis nesulaužys sutrintos nendr s ir neužgesins gruzdan io dagties“
(Izaijas 42, 3). Jo romumas yra amžino Dievo kantrumo atspindys.

Bet kaip jis žino žmogiškosios prigimties skurd , taip pat aiškiai
mato kiekviename iš m s dieviškosios malon s ind , begaline meile
Dievo mylim asmen , savo dangiškojo T vo vaik . Visu savo meil s
uolumu jis stengiasi t asmen laim ti T vui. Žmogaus sielai jis turi
aukš iausio švelnumo pagarb , t stebinan i pagarb , kuri Dievas
rodo savo k riniui ir jo laisv s kilnumui.

J zau, valdyk m s širdis savo meil s j ga ir malonumu, kad išmoktume savo širdis atidaryti visam tam, kas yra dieviška asmenyse, gyvenan iuose su mumis ir su romumu priimti T vo vali m s kasdieninio gyvenimo mažiausiose smulkmenose.

11. JO GERUMAS

„Ar tu niekini jo gerumo, kantrumo ir neskubumo turtus?“ — Rom. 2, 4.

Gerumas yra tas vidinis nusiteikimas, kuris asmen palenkia apie save skleisti laim . *Gera* yra ta siela, kuri galvoja, nori ir daro tik gera. Visiškai užmiršdama save, tokia siela tik siekia užtikrinti kitiems g r , laim ir džiaugsm ; ir galvoja vien apie davim , niekada apie gavim . Toks buvo J zus Kristus; toks jis yra šiandien kaip savo Mistinio K no Galva.

1. *Savo žemiškajame gyvenime*

J zus dar gera, kaip kad sako Šv. Raštas: „Jis per jo gera darydamas“ (Apd. 10, 388). Tai rodo Evangelija.

a) J zus rod *gailėsting ir užjau iant* gerum visiems ken iantiems fizinius, dorovinius ir dvasinius vargus. „J zus jo per visus miestus ir kaimus... gydymas visokias ligas ir visokias negalias“ (Mato 9, 35). Palestinos keliuose arba ženg s jos miestus, jis buvo apsuptas sergan i , silpn , paraližuot , aps st , akl , kur i ir nebyli nelaimingos minios. Jie vis savo vilt buvo sud j J zuje, kadangi jie jaut jo palankum . Jis j neatst m šaltumu, nesidom jimu, panieka arba nepasitik jimu, kaip daugelis kit kad dar . Jis juos myl jo ir j gail josi. Jis nor jo juos pagydyti. „Matydamas gi minias, jis j gail josi, nes buvo nuvargintos ir gul jo kaip avys, neturin ios piemens“ (Mato 9, 36).

Kas tikrai nuostabu J zaus laikysenoje susitinkant su žmogaus širdg la ir nelaime, tai jo kilnus supratimas ir tikra užuojauta. J zus pats ken ia d l kit nelaim s ir j širdg l padaro sava. Jis atsistoja j vietoje. Jo širdis pilna žmogiško ir dieviško meilumo. Kristaus

ašaros prie Lozorius kapo, jo ašaros d l Jeruzal s likimo ir d l motin , kurios prarado savo vaikus — visa tai rodo iškalbingiau, negu bet kokie žodžiai, kaip tikrai jis buvo *žmogus*, besidalij s savo broli širdg lomis. „Gaila man minios“ (Morkaus 7, 2); „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu“ (Mato 11, 288). Tie žodžiai, kuriuos Dievas ištar Žmogumi tapusio savo S naus l pomis, j švelni užuojauta aid s iki laiko pabaigos ir pa i žem s pakraš i .

J zaus gerumas yra *šiltas ir spinduliuoj s*. Tod l nenustembame skaitydami Evangelijose, kaip artimas yra J zus savo tautai ir kaip ypatingai jis patrauk visus tuos, kurie at jo pas j . Jis apsuptas mini , kurios nori matyti j , paliesti, b ti arti ir kurios niekada nepavargsta jo besiklausydamos. Jie sudeda j vis savo pasitik jim ir vilt . Nuostabu, kaip lengvai visi gali prieiti prie jo — gamtos ir žmoni labiausiai pažeminti, vargingiausi, atstumtieji. Tie yra mini švent j pirmieji, kurie per b simus šimtme ius prisiriš prie Kristaus ir atsiduos jam, kadangi jis juos pirmas myl jo ir jiems atsidav .

2. *Šiandien kaip Mistinio K no Galva*

a) J zus *trokšta g rio* kiekvienam savo K no nariui. Šiandien kaip ir vakar, visoms sieloms jis neša savo Atpirkimo, laisv s ir laim s naujien . Jis šaukia juos laim : „Palaiminti tie...“ Žinoma, laim , kuri jis pažada jiems n ra šio pasaulio tuš i ir praeinan i malonum mirażas. Ji kilniausi ir giliausi žmogaus prigimties siekim visiškas patenkinimas: žmogaus aukštesni gabum realizavimas; sielos ramyb , kuri pasiek savo poilsio viet . Bet ta laim netroškina ir nedraudžia leistin pasaulio džiaugsm : ji juos nuskaidrina, padidina ir padaro nuopelningus amžinam gyvenimui.

b) J zus, kaip savo Mistinio K no Galva, yra *neišsemiamas šaltinis vis antgamtinį ir dievišk j malon* , kurias jis teikia savo nariams kiekvienu momentu. Vienas iš m s džiaugsm danguje bus amžinojo Žodžio šviesoje reg ti nesuskaitomas malones kiekvieno Dievo išrinktojo sielai, Šv . Mergelei Marijai ir visiems didiesiems šventiesiems šimtme i b vyje. Visos tos malon s išryšk jo iš Kristaus Širdies; ir ekstaz je siela steb s pla iu tik jimo žvilgsniu t begalin g r , kuris dabar ir kiekvien akimirk nepaliaujamai liejasi visiems Mistinio K no nariams.

c) Nors ir kažkaip gausios Kristaus dovanos, ta iau vis didžiausias stebuklas yra dabar, kaip ir pirma, nors kita forma, kad *jis dovanoja mums pat save*. J zus nebegali savo garbingame K ne patirti gailės io jausm arba paaukojimo kan i ; bet vistiek jis mums duoda savo gyvyb . Šventoj Eucharistijoj jis mums teikia savo dievišk j gyvenim ir savo Žmogyst s dangišk j gyvenim ; pašven iam ja malone jis mums leidžia dalyvauti savo dieviškajame gyvenime. Savo Mistiniame K ne jis formuoja ištikim gyvenimo draugyst su mumis, kad mes kartu su juo gal tume džiaugtis neapsakoma dalia trij dievišk j Asmen gyvenime.

*J zau, Danguje esan iojo T vo begalinio Gerumo paveiksle, pa-
daugink visuose saw Mistinio K no nariuose nepajudinam tik jim
tavo Dieviškosios Širdies gerumu. Suteik jiems, ypa širdg los ir
bandymo metu, tvirt sitikinim , kad tu juos vedi ir kad nori tik
j tikros gerov s ir laim s.*

KRISTAUSAUKŠ IAUSIOJI VALDŽIA IR GAIVIN S VEIKIMAS ŽMONI VALIOSE

12. KRIKŠ IONIO PAŠAUKIMAS

„Sek mane“ — Jono 1, 43, Mato 9, 9.

Krikš ionio pašaukimas yra kvietimas dalyvauti Kristaus Paslapyje. Kristaus Misterija yra Dievo S naus Paslaptis, kad tapdamas žmogumi, paaukodamas savo gyvyb ir steigdamas savo Mistišk j K n išganyt pasaul . Tod l krikš ionio pašaukime yra keturi esminiai dalykai.

1. *Dalyvavimas S naus GYVENIME*

Dievo S nus tapo žmogumi, kad per j , kaip ir jis, visi žmon s tapt Dievo s numis. Tod l pirmoje vietoje krikš ionio pašaukimas yra *s nyst s pašaukimas*. Krikš ionis yra tas, kuris per krikšt

tampa Dievo vaiku, dalyvaudamas Jaus dieviškoje s nyst je. Tačiau tai n ra dalyvavimas viename k ne, esminiame susivienijime, kuris yra vienintelis ir Dievo Saus absoliuiai neperduodama privilegija. Tačiau tai yra dalyvavimas dieviškame gyvenime, kur turi Jaus Kristus savo žmogiškoj sieloj per pašveniam j malon . Tai dalyvavimas Galvos pašveniamoje malon je, kurios gausyb ji gali perduoti savo K no nariams.

2. *Dalyvavimas Saus MISIJOJE*

Jaus Kristus nepašaukia siel , kad jos gal t džiaugtis Dievo Saus Gyvenimo malon mis ir ils tis jo draugyst s pagudoje ir malonume. Jis patraukia jas prie sav s ir joms duoda savo Gyvenimo gaus , kad jos tapt jo atpirkimo misijos bendrinink mis. Saus tapo k nu, kad išganyt pasaul , tod l jo, Atpirk jo, misija yra neatski-riama nuo jo pa ios b ties.

Dvylika apaštal Jaus pašauk : „Eikite paskui mane“ — bet tuoj pat jis prid r : „aš padarysiu, kad b tum te žvejai žmoni “ (Morkaus 1, 17). vykis, kad dvylika apaštal buvo pašaukt tar-nauti Mistiniam K nui, neabejotinai yra vienas iš t atsitikim , kuris aiškiausiai parodo Kristaus, Galvos, valdži ant jo K no s nari .

Tam tikra prasme tai yra to paties Kristaus kiekvieno krikš ionio kvietimas. Tai yra tas pat pašaukimas — tas pat bendradarbiavimas Kristaus Išganyimo misijoje. Nes Kristaus pašaukimas esm je yra *apaštalavimas ir atpirkimas*.

3. *Dalyvavimas Saus AUKOJE*

Kaip Kristus išgelb jo pasaul ? Kiekviena savo malda ir kiekvienu savo veiksmu. Bet visi jo veiksmai nukreipti jo Auk , kuri yra jo viso gyvenimo vainikas ir prasm .

Krist sekti tik iki Kalvarijos pap d s, bet nenor ti dalyvauti jo aukoje — tai sužaloti krikš ionio pašaukim ir jam atimti vis reikšm .

Ta iau kiek yra t , kurie, apsisprend sekti Mokytoju iki visiško jo kvietimo išpildymo, žvelgia, kad krikš ionio pašaukimas yra pašaukimas aukotis ir sav s išsižad ti? Iš tikr j , daugelis pareiškia

nor tapti s nytais Dievo vaikais, nes žmogaus širdžiai malonu žinoti, kad jis yra mylimas Dangiškojo T vo. Bet s nyst s pašaukimas neišvengiamai veda Golgot : „Kad pasaulis pažint , kad aš myliu T v ... kelkit s, eikime iš ia“ (Jono 14, 31) — tar J zus leisdamasis savo aukos viet .

Daug yra siel , kurios nori bendradarbiauti pasaulio išganyme. Bet jos nesupranta, kad apaštalavimas n ra tik kilnios prigimties išsi-skleidimas arba atsidavimo pasitenkinimas. Tikrieji apaštalai Mokytoju sek iki visiško savo gyvybi išsižad jimo savo broli išganymui.

4. *Dalyvavimas PILNUTINIO KRISTAUS FORMAVIME*

Galiausiai krikš ionio pašaukimas yra sielos kvietimas giliai ir pilnai gyventi Kristaus Mistinio K no *nario* gyvenim . Tod l tai yra pašaukimas b ti nariu, kuris gali b ti pilnai gyvendintas tik vienyb je su Mistiniu K nu ir to K no gyvenimu. Tai nesumažina sielos didyb s, kad tarytum ji b t tik maža l stel begaliniame orga-nizme. Priešingai, tas susivienijimas su Mistiniu K nu iškelia sielos nuostab vaisingum ir didesn aukštum . K mano pati viena siela gal t daryti pasaulio išganymui, kad ir labai kilni ir apaštališka beb t ? Ta iau toje vienyb je ji pasidaro galinga ir pilna vis Mis-tiškojo Kristaus K no turt ir galyb s.

Tokiai sielai gyvenimas gauna savo piln šviesi prasm kaip asmeninis bendradarbiavimas Pilnutinio Kristaus formavime. Šis didingas darbas laisvas nuo riboto laiko: siela amžinai nepertraukia-mai vykdy s garbei Kristaus, kuris teik si j pašaukti tobuliausi susijungim su juo. Šios tiesos sis moninimas leidžia krikš ioniui suprasti, kad jo asmenyb iki savo intymiausi sugeb jim ir talent gelmi yra beprasm , jei ji nesusijungia su misija, jai skirta Kristaus Mistiniame K ne.

M s Viešpatie J zau, duok savo mokytiniais suprasti begalin atsakomyb , kuri gl di krikš ionio pašaukimo pasirinkime. Neleisk jiems laikyti menku to aukš iausio pašaukimo.

13. KUNIGO PAŠAUKIMAS

„Ne j s mane, bet aš jus pasirinkau — Jono 15, 16.

Kunigo pašaukimas yra visiškai laisva begalin s Dievo meil s dovana. „Niekas tos garb s negali savintis: reikia b ti tam Dievo pašauktam“ (Žyd. 5, 4). Atsiliepimas t pašaukim yra laisvas asmens veiksmas. Bet taip pat ir veiksmas aiškiai parod s (Kristaus) laim jim savo nari valios ir jo r pest Mistinio savo K no socialiniais reikalais.

1. *Kristaus šaukimas vyskupo pakvietime*

Kadangi ia svarbiausia tarnavimas Mistiniam Kristaus K nui, tad kunigo pašaukimas iš esm s yra Bažny ios šaukimas. Vyskupas, b damas atsakingas už visas savo vyskupijos sielas, ir žinodamas j reikalus, kvie ia vairaus laipsnio šventimais kandidat kunigus. Bet jis negali parinkti vien savo valia. Bažny ios s lygos yra išoriniai ir vidiniai ženklai, leidži atskleisti Dievo vali — kandidato pašaukim .

Vidiniai ženklai yra tikra intencija ir reikalingos fizin s, moralin s ir protin s ypatyb s, kaip K r jo duotos dovanos, galin ios pad ti atsp ti jo dievišk j plan . Išoriniai ženklais — vairios kandidato gyvenimo aplinkyb s, kurios gali parodyti, ar Apvaizda j veda.

Šie d sniai yra nuostabiai išmintingi, nes padeda išvengti dviej kraštutinum : iš vienos pus s, asmeninio „ kv pimo“ individualizmo, kada kai kurie žmon s sivaizduoja tur pašaukim ir šventinimo teis ; iš kitos pus s, saugo nuo vyskupo užgaido ir neteis to sikišimo.

ia vyskupas, atsakingas Dievui ir Šv. T vui už vyskupijos ge-rov , veikia kaip Kristus. Bet jis tai daro Dievo vardu ir atstovauja J zui Kristui.

2. *Kristaus šaukimas pasireiškia asmenin mis išrinktojo malon mis*

Tikra intencija pasirodo vairiais b dais: troškimas kilniam idealui paaukoti savo gyvenim ir vaisingiau praleisti... Aukos ir pasi- aukojimo kitiems patraukimas... Karšta meil Kristui ir nenugalimas

troškimas juo sekti ir dalyvauti jo Atpirkimo misijoje... sitikini-
mas, kad negali b ti naudingesn s, svarbesn s ir reikalingesn s mi-
sijos visuomen je už kunigo misij , nes ji atsako kilniausiems, giliau-
siems, esmingiausiems žmoni proto, sielos ir visuomeninio gyvenimo
reikalams... Tai aštri s mon žmonijos vargo be Dievo.

Vis tiek kokia beb t ši troškim prasm , J zus šaukia siel
jais: jo malon tuos troškimus pažadina. J zus bet kok gyvenimo
vyk panaudoja jaunuolio sieloje iškelti šiai problemai: švento ku-
nigo pavyzdys, krikš ioniškos šeimos dvasia, nusivylimas žemišk j
dalyk trapumu, pamokslininko žodis, kuriame pajuntamas Dievo
balsas, liturgini apeig grožis... Pagaliau, kai jaunuolis apgalvotai
ir tvirtai nusprendžia b ti kunigu, pilnai suprasdamas ein s kietu
sav s išsižad jimo ir aukos keliu, bet ne pamaldžios vaizduot s ar
praeinamo karš io veikiamas, tada yra tikriausias ženklas, kad Dievo
malon jame yra stipresn už žmogaus prigimties šiaušim si ir kad
Kristus j pasirinko savo apaštalu.

3. *Siel ir Bažny ios reikalai — Kristaus šaukimas*

Kai kurie nepaj gia išspr sti kunigo pašaukimo problemos, ka-
dangi j sprendžia asmeniniame plane: pagal patrauklum , skon ir
saugum . O ia yra visuomenin problema: tarnavimas Mistinio
Kristaus K no ir Bažny ios reikalams. Klausimas, kur sau statosi
sprendži savo likim , ir klausimai, kuri turi juos klausti j s žini
vadovai, yra: „kokie šios dienos svarbiausieji Bažny ios reikalai?

kurias apaštalavimo sritis pi ties Šeimininkas labiausiai kvie ia
darbininkus? kurios pareigos Mistinio K no vystymes i yra svarbiau-
sios?“ Šiuo b du kilniose širdyse ras atgars skausmingi balsai avi
be ganytojo, maldavimai alkstan i siel , kurioms niekas neduoda
Gyvenimo Duonos. Gili tragedija palikt bažny i ir tuš i taber-
nakul j širdyse pasidarys gyvas skausmas; ir j siel gelm se
Kristus pažadins Gerojo Ganytojo karšto šauksmo aid : „Tiek daug
yra avi , kurios n ra mano kaimen s; kas pad s jas surinkti?“

*O J zau, leisk daugeliui jaun širdži išgirsti savo meil s šauks-
m . Tegul jie supranta, kad ištroškusiems idealo, n ra didesn s laim s
ir vaisingesnio darbo už t , d l kurio tavo sutiktasis pa ioje jau-
nyst je visko atsisako, pasiduodamas tavo Šventai Valiai.*

14. VIENUOLIO PAŠAUKIMAS

„Vieno dalyko tau tr ksta: eik, parduok, ka tik turi, ir duok betur iams, taip tu tur si turt danguje, paskui ateik ir sek mane“ — Morkaus 10, 21.

Jaudina vienuolij visuomenin s veiklos istorija. Maldos ir atgalios vienuolynais, j aukl jimo staigomis ir labdaros bei apaštalavimo institucijomis, Kristaus Mistinis K nas atlieka savo išganing misij žmonijoje. Tai J zus Kristus, Mistinio K no Galva, meldžiasi, moko, veikia, gydo ir neša suraminim žmon ms. Bet vienuolio pašaukimas turi kit prasm Mistiniame K ne: b tent, savo esmiškai dvasin s prigimties visuomenin požį r .

1. *Vertybi hierarchija*

Pasaulyje, kuris galvotr k iais metasi žem s turt ir medžiagini daikt gaudym , labai reikalingi tie, kurie savo neturto ir atsižad jimo pavyzdžiu skelbia vertybi hierarchij — dvasini , antgamtni ir dievišk j dalyk pirmum . Liudijimas vienuoli visiško atsid jimo Vienam Reikalingam Dalykui antgamtiškai padeda patiems krikš ionims, kurie žino vertybi tvark , bet yra pavojuje j apleisti per savo perdidel uolum apr pinti savo šeimas medžiaginiai dalykais.

Bet kad tur t piln prasm , vienuolio pašaukimas turi pasireikšti kažkuo daugiau, negu praktiškas atsiskyrimas ir tikras žemišk j turt atsižad jimas; tok atsiskyrim ir atsižad jim ne visada gali pasiekti pasaulie iai, nebent dvasioje. Toks išsižad jimas yra *tikra auka* Dievui savo vis b t pašven iant skelbti, jog jis t ra vienintelis Aukš iusias G ris, vertas sielos prisirišimo. Kaip žavingai spindi Mistiniame K ne tie, kurie ištikimi savo vienuoliniam pašaukimui, išpaž sta dvasini vertybi pranašum ir pasauliui atidengia „bega- linis Kristaus turtus!“ (Efez. 3, 8).

2. *Išskirtin Meil Kristui*

Jausm ir k no malonum užgožtame pasaulyje b tinai reikia t , kurie viso savo gyvenimo pavyzdžiu rodo, kad skaistyb galima, naši

ir laiduoja didesnį laisvumą tarnauti žmonėms. Krikščionis susituokęs su žmona, kurios pergyvena žmogiškos meilės didingumą visiškai atsidavimu vieno antram, kurie taip pat supranta visą jo ir paramą sakramento ir Kristaus meilės, teikiama jo amžinai vienybei, — pašvęstą sielą artumas yra skaidrinanti šviesa ir kvėpi savų pavyzdys.

Tačiau, kai jauna siela suprato, kad ji gali tirti kitą asmenį tuo pačiu metu taip pat myliama Krista, bet kad jos širdis būtų „padalyta“ (1 Kor. 7, 33), — tada ji atrado pilną Kristaus meilės išskirtinumą. Toks atradimas yra vienas iš tikriausių ženklų, kad Kristus išsirinko tirti sielą, leisdamas jai suprasti savo meilės teisę ir reikalavimus.

Todėl vienuolinis pašaukimas nėra nuslopinimas širdies jėgų, o greičiau pilnas jos išsiskleidimas kreipiant tirti, kuris nori visiškai būti mylimas ir dėl jo paties. Kadangi tokios sielos pasišventinimas Kristui visa savo širdimi ir visa savo būtimi, jo meilės jėga Mistiniame Kūrinyje yra didesnė, ir Kristus džiaugiasi jomis.

3. *Paklusnumas Dievui*

Pasaulyje, kuris ieško atsipalaiduoti bet kokio autoriteto ir net Dievo statymais, labai reikalingi tie, kurie visu savo gyvenimo turiniu skelbia paklusnumo kilnumą ir drausmės reikalingumą visuose žmonėse santykiuose.

Paklusnumo kilnumas glaudžiai tampa, kad jis nėra pasidavimas kitam asmeniui kaip asmeniui, kadangi visos sielos džiaugiasi lygiu asmeniniu kilnumu Dievo akyse, nėra vienas neturi vidinės teisės valdyti kitus. Mes pasiduodame pačiam Dievui, kai esame paklusnūs tiems, kurie vykdo autoritetą tik jo Vardu ir bendram labui. Nes niekas žmogaus labiau neišaukština, kaip kilumas prie Dievo ir savo nepastovios valios suvienijimas su visagale ir begaliniai išmintinga savo Kurio ir Tavo Valia.

Kad duotu visose vienuolinio gyvenimo aplinkybėse tai pavyzdys ir nepaisant puikybės, savanaudiškos ir maištaujančios žmogiškos prigimties prieštaravimų, tuo gyvenimu sujungusios sielos turi gyventi giliu pasiaukojimu, kur jos padarė Dievui, savo Tėvui, Šventiausiai Trejybei visa savo būtimi. Savo pasišventimo dieną jos grąžino jam ne tik tai, ką jos buvo gavusios iš jo rankų, bet ir pačios esmę savo žmogiškos asmenybės.

Tokia valios auka tik tuomet galima, kai pasiaukojusias sielas palaiko Kristus savo didžiausia malone. Jos perleido jo rankas savo vis asmenin laisv , kad jis su jomis pasielgt pagal savo paties vali bendrai viso Mistinio K no gerovei.

J zau, d kojame tau, kad savo Mistinio K no tarnybai teikeisi išrinkti tiek daug tobulum ir šventum pamilusi siel . Džiaugiam s malonumu, kur jos tau teikia, b damos rankiais tavo kaip Galvos veikimo, tau tokio brangaus santykiuose su žmon mis. Šios sielos yra visiškai tavo rankose, ir per jas tu gali išpl sti savo meil s viešpatavim visoje žmonijoje ir paruošti savo T vo Karalijos at jim .

15. KRIKŠ IONIŠKAS GYVENIMAS

„Viešpatie, ko nori, kad dary iau?“ — Apd. 9, 6.

Kiekvienam Mistinio K no nariui krikš ioniškas gyvenimas yra nepaliaujanti kova: garbingos žmogaus dvasios kova prieš žmogaus prigimties nedorus palinkimus ir aistras, kad Kristaus Karalija b t kurta juo didesniame siel skai iuje ir kiekvieno nario santykiuose su kitu.

1. *Krikš ioniškojo gyvenimo prigimtis*

J zus yra aukš iausias sielos Valdovas, kai *ta siela yra pasiryžusi vykdyti Kristaus Vali , neži rint, kaip žmogiška prigimtis besitraukt nuo to, ko reikalaujama.* ia svarbus *prastinis* pasidavimas tai dieviškajai Valiai. Žmogiško trapumo praeinan ios silpnyb s ir klaidos nepalie ia Kristaus autoriteto, kai siela pasirengusi prisipažinti savo suklydimus ir tr kumus, nusižemina ir ieško Kristaus gailestingo viešpatavimo prieglobs io. Bet Kristaus karaliavimui didžiausia kli - tis tai maištaujanti valia, kuri *priešinasi* m s Išganytojo vadovavimui, tai *bloga* valia, kuri atsisako pasiduoti dieviškajam planui. J zus iš kiekvieno m s nori tiesos, geros ir klusnios valios.

Taip pat J zus viešpatauja sielose kaip Mistinio K no Galva, *reikalaudamas išsižad jimo ir atsisakymo savimyls*, kovojan ios prieš

jo meil s viešptatavim sieloje. Ypa grumtyn se su savo egoizmu yra stiprinama mokinio valia ir tiriama jo tikra meil Mokytojui. Tos kovos gali trukti, ir sieloje gali b ti imtyn s, visiškias sukilimas prieš auk ir kan i . Bet jei,-nepaisant žmogiško išsisukin jimo ir sielvarto, bandymo laiku siela pasiryžusi pilnai priimti Dievo Vali , tai Kristus galiausiai laim s.

Pagaliau J zus viešpatauja sieloje, kai ji jau paj gia išreikšti malon s nugal to Povilo klausim : „Viešpatie, ko nori, kad aš dary-iau?“ Negali b ti m s Viešpa iui malonesni žodži , kadangi jie išreiškia *kilnu ir bes lygin jo vis nor pri mim* . Mokinys nežino, kur jo mokytojas nori j vesti; bet jau iš anksto jis pasiduoda visiems jo meil s reikalavimams. Tai rodo kiln valios pol k , jos visišk su-tapim su Kristaus Valia, leisti jos pilnai vadovaujama.

2. *Kaip Dievo malon veikia m s sielose?*

„Be man s j s *nieko* negalite padaryti“, sako Kristus. Tik su dideliu sunkumu galime pažinti t esmin m s prigimties nepaj - gum atlikti k nors nuopelninga amžinam gyvenimui. Mums sunku pilnai suprasti, kad patys esame visiškai bej giai antgamtinuose dalykuose, kadangi negalime suvokti to malon s reikalingumo kiek-vien savo gyvenimo akimirk . Iš tikr j , tik su dieviškosios malon s pagalba suprasime t ties . Savo kv pimu Kristus turi numatyti m s veiksmus; jo pagalba turi juos palyd ti; ir vien tik per j mes galime juos s kmingai atlikti.

Iš jo dieviškosios energijos kilusia j ga, o ne iš m s pritarimo, Kristaus dieviškoji malon „galingai ir maloniai“ mus pažadina laisvai pasirinkti ir apsispr sti už g r , doryb ir pareig .

Tai Kristaus malon , per kuri mes patys laisvai apsisprendžiame už tai, kas teisinga ir gera. Ta malon ne tik skatina vykdyti Dievo Vali , kviesdama mus tarti savo sutikim „*taip*“, bet ji galino t sutikim išreikšti. Iš tikr j tai J zus, kuris, savo Šventosios Dvasios j ga žadindamas malon mumyse ir gyvendamas kaip S nus savo nariuose, v l nori tarti savo T vui m s sielose: „T ve, teesie tavo valia“. Iš savo pus s mes visada galime priešintis ir tarti „ne“, bet „jis savo norams palenkia ir pajungia net atkakliausias valias“ (Mystici Corporis Christi).

Suteik mums, meldžiame, Viešpatie, malon visuomet galvoti ir daryti, kas dora, kad mes, kurie be tav s negalime b ti, stengtume gyventi pagal tavo vali (8-tojo sekmadienio po Sekmini kolekta).

16. PAŠAUKIMAS TOBULYB N

„B kite tad tobuli“ — Mato 5, 48.

Viešpats kreipiasi visas sielas be išimties, kviesdamas tobulum . Tobulumas yra m s valios su Dievo Valia sutapimas meil je. Kaip Kristus, Mistinio K no Galva, tuo kvietimu vykdo valdži žmoni valiose?

1. Pavyzdys

„Jis viešpatavo žmoni valiose, kadangi jo žmogiškoj valioj yra tobulas dorumas ir tobulas pasidavimas Dievos Valios Šventumui“ (*Kristaus Karaliaus Enciklika*).

Savo žemiškojo gyvenimo metu sik nij s Dievo S nus tur jo dvi valias, kaip ir dvi prigimtis: savo dievišk j Vali ir savo žmogišk vali . Kadangi žmogiškoji Kristaus valia buvo sukurta kaip ir kiekvieno žmogaus, tad priklauso nuo dieviškosios valios ir dvasiškai gal jo veikti tik sutapdama su dievišk ja. Dieviškasis Žodis buvo atsakingas už Kristaus troškimus ir norus, kadangi, kaip Dievas tap s žmogumi, Kristus veik savo žmogiška valia sutartinai su prisiimt ja žmogiška prigimtimi.

Tarp t dviej vali buvo visiška darna. Kaip žmogus Kristus negal jo nieko trokšti, kas pilnai nesiderino su dievišk ja Valia, nes, b damas T vo S numi, jis negal jo nusid ti. Kristus sutiko savo instinktinę prigimtį patirti prieštaravim , kada stov jo prieš savo kan ios taur , kad b t panašus savo brolius; bet jo laisva žmogiškoji valia niekada nejaut n mažiausio abejojimo priimdama savo T vo Vali . J zus gal jo nor ti tik to, ko jo T vas nor jo ir kaip jo T vas nor jo. Jis pats yra pasak s: „Mano valgis yra daryti vali to, kurs mane siunt “ (Jono 4, 34).

Žemiškieji dalykai mus stumia ir traukia t kstan iais skirting kryp i . sigilinimas š tiesum žmogiškos Kristaus valios, kuri

visiškai pasidav dieviškajai, neša m s sieloms ramyb ir pusiausvyr , kviesdamas sekti tuo paklusnumu, visiškai pasitikint Kristaus malone.

2. *Galva, kuri vadovauja ir kvepia*

Savo T vo Garb je, kur jis vykdo tarpininko ir Galvos pareig , Kristus n ra neveiklus, bet savo nuostabiai peržvelgian iu ir veikliu protu bei valia reiškiasi išaukštintoje Žmogyst je. Bet ar užtenka pasakyti, kad jo valia visiškai sutampa su dievišk ja Valia? Ji grei iau pasin rusi toje Valioje, ji dabar yra viena su dievišk ja Valia. Danguje, kur jis daugiau nebegali kent ti, jo šventoji Žmogyst yra laisva nuo t žmogiškos prigimties silpnum , kuriuos jis steng si patirti gyvendamas žem je. Jo valia skendi meil s palaimoj, kuri b tinai lydi garb s reg jim danguje, o žem je Kristus atsisak tos palaimintos meil s pergyvenimo, kad gal t kent ti tarp m s ir d l m s .

Kristus nori, kad jo Mistinio K no šventumas did t , nes to k no d snis yra nuolatinis tobul jimas. Tod l Jis reikalauja m s tobulumo. Taip mes turime prisid ti prie Pilnutinio Kristaus formavimo, nes su m s ištikimybe jo dieviškajai Malonei Kristus atlieka t formavim . Kristus trokšta, kad kiekvienas narys vienyt savo vali su jo valia taip, kad jame b tume nuolatin je vienyb je su Dievo Valia. T kvietim jis nuolat atnaujina m s sielose. Matydamas savo Mistinio K no reikalus, Kristus uoliai skatina sielas siekti tobulumo idealo, kur jis paskyr joms. Jis neleidžia joms sustoti pakel j, nes žino, kad ils jimasis tai slydimas atgal. Taip pat jis nepaliaujamai teikia malones, kuri reikalinga kiekviena siela atlikti savo uždaviniui Mistiniame K ne.

3. *Kristaus reikalavimai ieškantiems tobulyb s*

Tie, kurie supranta Kristaus pašaukim , turi pilnai pažinti reikalavimus, kuriuos jis stato savo K no nariams, apsisprendusiems gyventi kaip jis ir jo veikiamiems.

Kokia j siel veikla, kurias Kristus nori priimti, laiminti, padaryti vaisingas, našias ir pripažinti savomis? Tai tokia, kuri eina iš jo ir yra jo kv pta; ta, kuri sielos atlieka jo ir jo Dvasios teikiama dvasine tvirtybe; žodžiu, ta, kuri turi jo žym taip, kad jis gali apie

j sakyti: „Aš tuos dalykus atlikau jumyse ir su jumis“. Iš kitos pusės, tie veikimai, kurie kyla ne iš jo kvipimo ir šaltinio, kurie daugiau eina iš mūsų savanaudiškos, išdidžios, geidulingos prigimties, negali remtis Mistinio Kovo Galva, nes tai vaisiai savo aistrų paliktos arba neapvaldytos prigimties.

Jau, mūsų Viešpatie, pasigailk mūsų krikščionių brolių, kurie per tingumą, bailumą arba šio gyvenimo slopinančius ir pesius nebeįia tobulybės troškimo savo širdyse. Prašome dar labiau pasigailti tų, kurie patenkinti savimi, sustingę patogaus, savęs apgaulinimo, paviršutinio, be idealo, be neramumo ir pastang tik jimo sampratoje, kurie iškreipia tavo Mistinio Kovo išvaizdą ir išduoda savo misiją.

KRISTAUS AUKŠIAUSIOJI VALDŽIA IR GAIVINUS VEIKIMAS ŽMONIUS ŽINSE

17. SŽINI APVALYMAS

„Viešpatie Dieve, Dievo Avinili, Tavo Sėnau, kurs naikini pasaulio nuodmes, pasigailk mūsų“.

(Iš *Gloria in excelsis Deo*)

Viena iš labiausiai jaudinančių ir palaimingų Kristaus aukšiausios ir gaivianios valdžios formų yra jo gailestinga sėžinės apvalanti ir joms ramybės nešanti jėga. Tė autoritet jis vykdo tiek dabar, tiek ir savo žemiškojo gyvenimo metu.

1. *Jzus patvirtina savo galią apvalyti žmonius sėžinės*

Jzus Kristui valgant fariziejaus Simono namuose, jo moteriškai ant savo pečių nešina „alebastriniu indu tepalo“, tai yra brangi kvėpalė. „Atsistojusi užpakalyje prie jo kojų, mē laistyti jo kojas asaromis, šluostė savo galvos plaukais, buė iavo jo kojas ir tepė tepalu“ (Luko 7, 38). Simonui nepatiko, kad Kristus išdrėso kalbėti su ta, kuri visame mieste buvo žinoma „nusidėjėli“ (Luko 7, 36 sek.).

Ta iau dieviškasis Mokytojas nor jo spr sti laisvai nuo bet kokios viešos nuomon s ir tai jis patvirtino viešai, kad pabr žt savo aukš-iausi autoritet žmoni s žin ms. Nes jis žvelgia j gelmes ir jose skaito j veiksm motyvus. Kristus žino, kad prieš j yra tiesi s žin , gailes io apvalyta, nuoširdžiai atgailojanti ir gilios meil s kv pta. Jis tokioje sieloje mato jautrum , kuris veda prie padarytos kalt s išpirkimo, kad net pa ius nuod m s rankius padaro meil s permaldavimu, kaip gerai yra pasteb j kai kurie Bažny ios T vai. Evangelijos moteris atneš atgailos mokest savo akimis, pilnomis ašar , savo plaukais, savo kvepalais. Ir J zus mat daugiau negu t veiksm nuoširdum — jis palygino kiekvien nusid j l s most su šaltu, savimi patenkinto elgesiu to, kuris išdr so kritikuoti ir pasmerkti t moter .

J zus gali elgtis taip užtikrintai, nes jis gali pasiekti pa ias žmogaus sielos gelmes. Jis taip paž sta žmoni sielas, kaip mes negalime j pažinti, nes mes priklausome nuo daugiau ar mažiau tikr psichologin s analiz s išvad , ar intuicijos, kuri gali suklaidinti. Kristus sielas mato tokias, kokios jos iš tikr j yra. Jis siveržia pa ius užkampius ir gelmes, kurios dažnai pridengtos išorine veidmaininga ir apgaulinga laikysena. Jis mato anapus pasakyt motyv tuos, kuriuos s žin žino, bet g disi prisipažinti. Dar toliau tirdamas slaptus motyvus, kurie nes moningai veikia siel , Kristus pasiekia tikras s žin s gelmes. Jei s žin yra nuoširdi, jis siel apvalo nuo vis jos padaryt nuod mi : „Eik sau ramyb je... tavo nuod m s atleidžiamos tau“. Matydami tok piln savimi pasitik jimo autoritet , s d jusieji drauge prie stalo m sakyti patys sau: „Kas yra tas, kuris nuod mes atleidžia?“ (Luko 7, 49).

2. Dabar Kristus, Mistinio K no Galva, iš dangaus aukštybi apvalo s žines per savo Bažny i

Išganytojo garbingo Prisik limo dienos vakare apaštalai, be Tomo, buvo susirink „viršutiniame kambaryje“. Staiga J zus pasirod jiems, rodydamas savo rankas ir šon . Besidžiaugiantiems Kristus tar : „Ramyb teb nie su jumis. Kaip T vas mane siunt , taip ir aš jus siun iu“. Jis paskelb , kad jiems patiki panaši misij , koki jis buvo gav s iš T vo — misij tuo pa iu tikslu, bet priklausom nuo jo. „Tai pasak s, jis kv p juos ir jiems tar : Imkite

Švent j Dvasi . Kam nuod mes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos“ (Jono 20, 19, 24).

Šiais žodžiais klystantiems žmon ms Kristus dav žem je nuosta- bi gali — išpažinties teisme ištarti sprendim , kuris patvirtinamas Danguje. Tai jis yra aukš iausias Mokytojas, kuris duoda žmoni s žini valdži . Tik iš jo kunigai gauna toki valdži , kuri vykdo tik per j ir jo vardu pagal jo Evangelijos statymus, jo Bažny ios ir dorov s sakymus. Galiausiai jie tur s jam duoti to apyskait .

J zau, duok, kad visi tavo kunigai aiškiausiai suprast , koki aukšt atsakomyb jie neša, teikdami š švent Išpažinties sakra- ment , kad jie visiškai pasiduot Šventosios Dvasios veikiami. Pa- didink krikš ioni sielose tik jim savo buvimu ir savo meil s pa- slaptimi jame, nes tikrai tu ia dalyvauji (nors skirtingai negu Šv . Eucharistijoje) toje sakramentin je galioje, savo malone ir savo Šven- t ja Dvasia nematomu ir paslaptingu b du.

18. S ŽINI IŠLAISVINIMAS

„Nes tas yra m s gyrius: m s s žin s liudijimas“ — 2 Kor. 1, 12.

M s s žin yra pareigos jausmas, kas turi b ti daroma ir ne- daroma. Moralin s žin yra protingas sprendimas, kuriuo mes ver- tiname savo asmeninius veiksmus dorov s d snio šviesoje. Kaip Kris- tus, Mistinio K no Galva, dalyvauja savo nari s žini lavinime?

1. *Šventosios Dvasios statymas*

Krikš ioniškas statymas pirmiausia n rašytas statymas, ko- deksas, dorov s traktatas: vis pirma jis yra Šventosios Dvasios, Kristaus Dvasios, kuri yra Mistinio K no Siela, d snis, kvepi s, for- muoj s ir vadovauj s savo K no nariams. Taip pat tas statymas pirmiausia nereiškia išorinio paklusimo aiškiai apib dintoms taisyk- l ms. Esm je jis reiškia ištikimyb Šventajai Dvasiai, paklusnum malonei, plat s žin s atsiv rim Kristaus veikimui, kuris savo Dva- sia viešpatauja savo Mistinio K no nariuose.

Juo glaudžiau narys susijung s su Kristumi ir juo labiau jis atsi-
liepia Kristaus ir jo Šventosios Dvasios kv pimams, juo lengviau Kris-
tus pripildys jo siel šviesos, kuri jam tiesiai parodys jo pareig .
Begalini vidinio gyvenimo nauda yra ta, kad ji sieloms aiškiai parodo
eitin keli .

Tvirtindami Šventosios Dvasios pirmum dorovinio formavimo
sirtyje, kaip ir visose kitose, teigdami tik jimo dieviškuoju veikimu
ir pasitik jimo malon s pirmenyb , kaip b tinas to formavimo prie-
mones, mes n kiek nepaneigiame apsimarinimo pratyb ir pirminio
nuo nuod m s apvalymo reikalingum , kad siela daryt si vis jaut-
resn Šventosios Dvasios takai. Askez reikalinga kiekviename dva-
sinio gyvenimo periode. Ji yra vairi form . Yra moralini dorybi
askez , kuri kartu yra griežtas apsimarinimas ir nuostabus išsilais-
vinimas, ir j siela jau iš pat pradži turi prisiiimti.

O kiek daug klaid ir nepasisekim yra s žin s formavime, ka-
dangi sielai buvo pateiktas dorov s katalogas, kvie iant kovoti prieš
silpnybes ir nepasisekimus. Pirmiausia siela turi b ti pastatyta prieš
t , kuris yra gyvyb s šaltinis, ir turi b ti pamokyta, kad pirma tai-
sykl yra paklusnumas jam.

2. Rašytieji statymai

Evangelijos statymas, Bažny ios kodifikuotas pamokym , pata-
rim ir nurodym forma, yra Šventosios Dvasios kv pimo ir veikimo
išraiška sieloje. Centrinis ir pirmasis to statymo yra meil s sakymas,
tos meil s, kuri Apaštalas mums užtikrina, jog ji liejama nuolatos
m s sielas Šventosios Dvasios. Nereikia bijotis priešinimosi nei
prieštaravimo tarp dviej sakym . Šventoji Dvasia ragina siel savo
s žin formuoti rašyto sakymo šviesoje; ir rašytasis sakymas siekia
išlavinti Dievo vaik , Kristaus nari antgamtin s žin , vis labiau
j padarydamas priklausom Šventosios Dvasios.

Yra kitas statymas, nat ralusis, parašytas K r jo ne popieriuje,
arba knygoje, bet kiekvienos protingos b ties gelm se. Vaizduotis,
kad Šventoji Dvasia nepaisyt nat ralaus statymo arba prieštaraut
s žinei, reikšt d sni atmetim , kurie valdo gamtos ir malon s san-
tykius. Be abejon s, s žin s balsas yra skirtinga nuo Dvasios balso:
jis kalba netuose, kuriuose Šv. Dvasios balsas nuslopintas arba dar
negirdimas.

Bet turime saugotis pavojing iliuzij , kurios kyla šioje srityje iš supainiotos galvosenos. Turime galvoje klaiding antgamtiškumo id j , kuri pagr sta žmogaus klaidinga s žine, angeliško dvasiškumo iliuzija, kuri linkusi pasmerkti visa, kas bent kiek pasaulietiška, ir atmesti kaip netinkamus menk kasdienini savo luomo pareig reikalavimus, profesin s s žin s, tiesumo, teisingumo, ištikimyb s pareigas, žodžiu, žmogišk sias dorybes.

sik nij s Žodis at jo išgelb ti viso žmogaus ir kartu su savim ir iškelti iki aukš iausio bendravimo su Šven iausi ja Trejybe. Bendradarbiavimas Pilnutinio Kristaus gyvenime nesutaikomas su s žin s nurodym apgalvotu pažeidimu žmoni tarpusavio santykiuose ir bendruomen s gyvenimo normalioje eigoje. Negali b ti tikrai šventas tas, kuris nusikalsta savo eilin ms pareigoms.

J zau, m s Išganytojau, kai tu kv pei savo apaštalui mint , kad m s garb yra s žin s liudijimas, nepatvirtinai individualistinio d snio, kuris kiekvien padaryt savo elgesio vieninteliu teis ju. Tu nor jai aiškiausiai parodyti, kaip aukštai vertini tu, vienintelis ir aukš iausias m s Teis j , t nuošird , aišk ir ties žvilgsn , kuriuo asmenin s žin žvelgia save pa i tavo Dvasios šviesoje.

19. AUKŠ IAUSIAS SPRENDIMAS

„Jis yra Dievo pastatytas teis jas gyv j ir mirusi j “ — Apd. 10, 42.

M s Viešpats J zus Kristus, kaip Dievas ir Žmogus, bus m s auš iausias Teis jas savo Mistinio K no Galvos vaidmenyje. Kadangi Kristus yra Dievo s nus, iš T vo amžinai gimusi Išmintis, kuriam jis yra lygus visuose dalykuose, tad Teis jo galia nuostabiai jam tinka. Bet taip pat ir savo išaukštintoje Žmogyst je jis mus teis paskutin dien . Kokia paguoda, kad jo, kaip žmogaus, teismas tada bus švelninamas jo gailestingumo! Be to, jo Aukš iausio Teis jo, vaidmuo paskutin dien mums geriau padeda suprasti jo, kaip Galvos, valdži m s s žin ms žemiškojo gyvenimo metu.

1. *Jo sprendimo teisingumas*

Jzus Kristus nėra kaip tie žemiškieji teisėjai, kurie visada gali klysti, kurie yra aukos nepakankamo aplinkybi žinojimo, kuriems aistros arba išorės spaudimas gali daryti tak, ir kurie pareigoti taikyti statym ir reikalauti jam paklusnumo, ne visada atsižvelgdami, kad jie patys silpni žmonės, pasodinti teisti savo vargšo artimo.

Priešingai, Kristus turi visas savybes, kurias užtikrina teisingas sprendimas: *išmintis*, kadangi jis yra „pilnas malonės ir tiesos“ (Jono 1, 14); *tiesumo uolumas*, kuris garantuoja, kad sprendimas bus ištartas tik su mylinčia pagarba tiesai, be neapykantos arba pagiežos. Žinoma, kaip tik dėl to tie, kurie vis savo gyvenim maištavo prieš Kristų, jo nepaisė arba atmetė jį, su baime ir drebėjimu gali laukti pasirodymo prieš Aukštesnį Teisėjų dieną, kai apsireikš jo teisingumo galybė. Bet tie, kurie nepaisant savo klaidų, žinodami savo menkumą, nuolat stengiasi grįžti prie savo dieviškojo Mokytojo, su pasitikėjimu turėtų laukti tos akimirkos, kuri tokia siaubinga, kai bus ištartas galutinis sprendimas.

Baldamas Teisybės ir Tiesos, Kristus teis pagal savo tikrą pažinimą žmogaus prigimties ribotumo ir silpnybę. Jis neteis žmonėms, kaip jis teisia angelus. Tik vieno dalyko jis nori, kad žmogus pažintų tiktai valandą ir per savo žemišką gyvenimą, jog jis yra žmogus, tai yra krikščionys ir nuodėmingas krikščionys. Tada ties mieliai skelbs tie, kurie, nepaisant savo klaidų, nužemintai jį ieškojo vis savo gyvenimą ir staiga atsiranda veidas veidus su Kristaus garbinga Žmogyste. Jie patys prašys, kad nuodėmės, kurias jie nužemintai išpažino žemėje, būtų atskleistos; jie patys patvirtins jo šventumo šviesoje visas savo nuodėmes ir vis savo skurdą, kad aiškiau pasireikštų Kristaus begalinis gerumas; su visišku pasitikėjimu jo Gailestingumu jie puls prie jo garbingojo Mokytojo, kur galiausiai jie stebi visame jo garbės spindulyme.

2. *Jo sprendimo žvalgumas*

Mūsų Viešpats nėra kaip vienas žmogiškasis teisėjas, kuris tik pagal išorės rodymus priverstas teisti bendruomenės vardu ir bausti veiksmus, iš išorės blogus ir visuomenei žalingus, nežiūrindamas į kaltinamąsias tai padarė.

Kristus mato vid : „Dievas, kuris tyrin ja širdis ir inkstus“ (Psalm 7, 10). Niekas nepasislepia nuo šio Teis jo visk matan i aki :

„Soste s dintis Teis jas,
Nedoryb ms paaišk jus,
Baus, kas rasis nusid j s“ (*Dies Irae*).

Kadangi jis yra Mistinio K no Galva, Kristus pirma mus teis pagal m s elges su kitais to K no nariais. Savo Mistinio K no bendrosios gerov s poži riu, jis teis pagal „m s nesuskaitomas nuod mes, nusizengimus ir apsileidimus“. Pats Kristus pareišk , kad jis mus teis pagal m s meil s darbus artimui (Mato 25, 31-46). Bet t valand jis vertins ne triukšm , kur tie veiksmai suk l tarp žmoni arba atkreip d mes : jis ži r s grynos intencijos, širdies kilnumo ir m s nusiteikim bei motyv , kuri pasaulis nepastebi. Slaptai duotos kuklios išmaldos, našl s skatikas, jo vardu paduotas vandens stiklas ir visi kiti meil s darbai, nematomi žmoni , tada tur s savo tikr svor Teisingojo Teis jo svarstykl se.

T baisi dien tos Teis jo tirian ios akys sukels siaub veidmainiams, fariziejams ir visiems tiems, kurie sl p savo palaidas ydas doryb s kauke. Bet visi tie, kurie pagausino savo vidin s meil s aktus, kurie praktikavo pasl ptas dorybes ir savo kan ias paaukojo savo artimo išganymui, t didži valand gird s savo nuopelnus viešai paskelbtus savo dieviškojo Mokytojo. Ne, dar daugiau, jis pakvies juos s stis šalia jo, kad jie kartu su juo teist pasaul (Mato 19, 28).

3. *M s artimumo ir solidarumo ryšiai su m s Teis ju*

Galiausiai J zus Kristus n ra kaip tie žmogiški teis jai, kuriems kaltinamieji yra tik svetimi, mažai verti j d mesio arba net niekingi j akyse.

Dieviškasis Žodis pri m m s žmogišk j prigimt . Jis gyveno m s tarpe ir užjaut m s kent jimus. Jo žmogiškoji Širdis pasigail jo m s silpnybi , kaip apaštalas šv. Povilas užtikrina: „Nes mes turime vyriausi kunig ne tok , kurs negal t užjausti m s silpnybi , bet gundyt visais atžvilgiais panašiu b du, ta iau be nuod m s. Tod l artinkim s su pasitik jimu malon s sost , kad gau-

tum m pasigail jimo ir rastum m malon s tinkamai pagalbai“ (Žyd. 4, 15-16).

Be to, kadangi Kristus yra Mistinio K no Galva, jis teis savo paties narius: tuos, už kuriuos jis paaukojo savo gyvyb ; tuos, kuriuos jis jung savo Bažny ion, kad jie intymiai gyvent su juo; tuos, kuriuos jis ved per visus pavojus, pats pasidar s j nuolatinis bendrakeleivis ir j gundym , šaltumo, nuopuoli liudytojas, bet taip pat ir j geros valios, j pastang ir j pergali .

J zau, koks nepajudinamas pasitik jimas žinant, kad tas, kuris vien dien mus teis aukš iausiame teisme, yra tas pats, kuris taip dažnai mus lank ir kur mes sakramente pri m me savo sielas; tas pats Viešpats, kuris mus guod , palaik ir stiprino. Niekas kitas, kaip tu, m s nepalyginamasis Vadove, m s Atpirk jau, m s vyresnysis Broli!

KRISTAUS AUKŠ IAUSIOJI VALDŽIA IR GAIVIN S VEIKIMAS ŽMONI K NUOSE

20. J PAŠVENTINIMAS

„Ar j s nežinote, kad j s k nai yra Kristaus nariai? . . Ar j s nežinote, kad j s nariai yra šventov jumyse esan ios šventosios Dvasios, kuria turite iš Dievo, ir nebesate savo pa i ?“ — 1 Kor. 6, 15, 19.

Galvos narius gaivin s veikimas yra dvasin s kilm s: jis yra vykdomas žmoni sielose. Tad, ar galima sakyti, kad Kristus taip pat yra m s k n Galva? (Šv. Tomas III, q. 8, a. 2).

1. *Evangelijos*

J zus padar daug stebukl žmoni k nuose. Evangelistai užraš per keturiasdešimt toki stebukl ; kartais jie pasitenkina bendru išsireiškimu: „Pagyd visus ligonius“ (Mato 8, 16). Kod l J zus dar tuos stebuklus?

Pirmiausia, kad rodyt savo dievišk j gali . Jis nor jo rodyti savo dievišk ir nematom veikim sieloje aiškiai savo matoma galia k ne: „Bet kad žinotum te žmogaus S n turint žem je galios atleisti nuod mes (jis tar stabo ištiktajam): „Sakau tau: Kelkis, imk savo guol ir eik savo namus“ (Morkaus 2, 10–11).

Labiausiai J zus troško žiebt tik jim savo Dievybe tuose, kurie buvo jo stebukl liudininkai. Taip pat jis nor jo apreikšti savo piln užuojautos gerum ken iantiems, kad pasiekt j sielas išgydydamas j k nus ir sužadint juose stipr tik jim jo Visagalybe ir dievišku Gailestingumu. Galiausiai dieviškasis Mokytojas nor jo rodyti, kad jis, kaip Dievo S nus, turi aukš iausi žmoni k n ir j visos b ties valdži . Visi žmogiški poj iai paklusn s jo j gai: jis akklam dav reg jim , kur iam gird jim , nebyliui kalb , jud jim tiems, kurie buvo paraližuoti.

Santykiuose su žmon mis Kristus n ra angeliška dvasia. Jis regi žmog susidedant iš sielos ir k no, dvasios ir medžiagos. Jis mums rodo pusiausvyr , kurios tur tume laikytis tarp dviej prieštaraujan i klaid : tarp materializmo, kuris žmog laiko tik medžiaga, vienu k nu, ir angeliškumo, kuris žmones laiko paprastai tik sielomis. Negalima paneigti k no takos dvasiniam gyvenimui, kuri veikia paveld jimu, temperamentu, ir ryšio tarp žmogaus prigimties ir visatos d sni . Bet, iš kitos pus s, žmogaus tikroji laisv yra ne paneigimas t tak , nuo kuri jis priklauso, bet dvasinis j apvaldymas, j protingas pri mimas, sielai sutvardant k n ir pasiduodant Kristaus suverenumo valdžiai.

2. *Dabar Kristus, kaip Galva, valdo m s k nus per Šv . Sakrament*

Šv. Povilas dav m s kilnumo gil išaiškinim ir iš to išveda m s pareig juos gerbti: „J s nariai yra šventov jumyse esan ios Šventosios Dvasios, kuri turite iš Dievo“ (Kor. 6, 19)... „Garbinkite ir nešiokite Diev savo k nel!“ (Kor. 6, 20).

Pirm kart m s k nas buvo paaukotas Kristui, Mistinio K no Galvai, per Krikšt . Kol Dievo malon gyvena m s sielose, m s k nai yra Šventosios Dvasios šventov s. Šv. Povilas priduria, kad jie yra „Kristaus nariai“. Bet ta nuostabi tiesa tvirtinama apaštalo vyksta per Šv . Sakrament : „J s k nai yra Kristaus nariai“.

Negalime prileisti šiurkščiui minti, kad Kristaus Kūnas susilieja su mūsų kūnu, sudarydami medžiaginį vienetą. Vis dėlto, kadangi yra labai intymi, paslaptinga ir gyvybinė vienybė tarp viso asmens priimančio Komuniją ir Jėzaus Kristaus, krikščionio siela ir kūnas yra Eucharistijos pašventinami. Tam tikra prasme galima sakyti, kad Komuniją priimančio kūnas Kristus laiko savo paties kūnu. Kristus tikrai veikia jį.

Argi Bažnyčios liturgija nedažnai moko, kad Šv. Eucharistija veikia mūsų kūnus ir sielas? Ji Šv. Sakramentui priskiria keleriopas padarinius mūsų kūnui: tak sveikatai, kūno atnaujinimui, pagalbą ir globą, apvalymą, pašventinimą ir išganymą.

Šv. Eucharistija tiesiogiai valo mūsų kūnus, kaip kūnišką geidulį vietą. Tas sakramentas nuramina kūno impulsus, numalšina jo geidulius ir palaipsniui sudvasina jį Šv. Kristaus kūno taka.

Taip pat netiesiogiai Šv. Eucharistija sielai duoda ypatingą malonumą, kuri jai padeda apvaldyti gašlumą ir kūną padaryti tarnu. Šv. Sakramentas ypatinga savo taka sieloje padidina meilę. Juo labiau Dievo meilę apvaldo sielą, juo mažiau vietos belieka blogiems geiduliams. Mūsų aistrų netvarka gimė iš žmogaus sukilimo prieš Dievą; meilė valdys sutvarko.

Be to, kada tik jimu siela tikrai pažino savyje Kristaus tikro buvimo pagūdą ir gausius džiaugsmus, kai tikra ir dosnia Kristaus meile tikrai pajunta su juo gyvenimu dalijimosi laimę, — tada žemiški dalykai ir jausmų malonumai atrodo menki ir tušti. Tada siela, trokšdama tyrumo, bežino tik vis augant troškimui labiau ir labiau atsiduoti Viešpačiui Jėzui Kristui.

Jėzau, tvirtai tikime, kad tavo Prisikėlimas yra priežastis, pavaldys ir laidas mūsų prisikėlimo. Tau apreiškus, taip pat tikime, kad mus prikelsi Paskutinio Teismo dieną, ir kad tas, kuris valgo tavo kūną ir geria tavo kraują, jau turi savyje amžiną gyvenimą. Šv. Komunijoje tu diegi mūsų sielas prisikėlimo dvasin ir nemirtingumo sėklę. Ir tu reikalauji iš mūsų, kad, kiekvieną kartą priimdami Komuniją, mes vis labiau ir labiau pasiduotume tavo garbingo kūno perkeičiamai.

*KRISTAUS AUKŠ IAUSIOJI VALDŽIA IR JOS GAIVIN S
VEIKIMAS VIŠOJE K RINIJOJE*

21. VISATOS REIKŠM

„Jis paliepia v jams ir J rai, Ir tie jo klauso“ —
Luko 8, 25.

Visata yra milžiniška knyga, kuri rodo Dievo visagalyb ir gerum . J zus Kristus moko skaityti t knyga , kad žinotume visatos stebukl prasm ir d l to garbintume aukš iausi Dievo valdži visoje k rinijoje.

1. *Kristus valdo vis k rinij*

Laivas su Kristumi ir apaštalais palengva slinko prie ramaus Genezereto ežero kranto. „Jiems plaukiant, J zus užmigo“. Staiga „ežere už jo audra, juos apipyl vanduo, ir jie atsirado pavojuje“ (Luko 8, 23). Milžiniškos vandens bangos, aukštesn s už nedidel laiv , sib g jusios suduždavo j , grasindamos nuskandinti. Išsigand apaštalai pažadino savo Mokytoj , šaukdamiESI jo pagalbos: „Mokytojau, mes ž stame“ (Luko 8, 24). J zus atsik l ir tvirtu balsu „sudraud v j ir vandens bangas“ (Luko 8, 24). Vienas jo sak s žodis sutramd v j ir nutild vandenį: „Pasidar tyła“. Tada J zus parod viso to reikšm . Jis švelniai subar apaštalus d l j menko tik jimo: „Kur j s tik jimas?“ Bet jie, apimti nustebimo ir baim s, sak vienas kitam: „Kas gi jis, kad paliepia v jams ir j rai, ir tie jo klauso?“ (Luko 8, 25).

Ta scena rodo Kristaus viešptavim visai k rinijai ir išryškina jos element apvaldym . Prieš dreban i apaštal baim stovi jo ramyb ir tiesiogin jo žodži galia bei jo elgesys, pilnas ramaus autoriteto. Jis elg si kaip Valdovas savo paties galia, be jokios žmo- giškos pagalbos. Jis nepraš T vo j gos tam stebuklui padaryti, bet t j g tur jo savyje ir tinkamu laiku parod . Gamtos elementai, matyti, tarnavo jam ir lenk si jo sakymams. Kristus elg si be men- kiausios abejon s ir svyravimo, b damas tikras, kad visa klausys jo.

V jai ir bangos pažino savo Viešpat , ir staigi tylą buvo pagarbus paklusnumas jam.

Kita proga Kristus ženg viršum ežero vandens, kurs atrod pasidar s tvirtas po jo kojomis jam praeiti... V l kita proga jis padaugino duon ir žuvis, ir vanden pavert vynu. Tod l Evangelija Krist parodo kaip visatos Karali . Visa gamta klausuoja sakym , kad pad t vykdyti jo misij ir rodyt jo dievyb .

2. Mokslas

Visos k rinijos pirmasis tikslas yra *žmogui apreikšti Diev* . Liturgija moko, kad mes, „regimai pažindami Diev , jo b tume patraukti myl ti neregimuosius dalykus“ (Kal d prefacija). J zus kvie ia siži r ti dangaus paukš ius ir lauk lelijas, kad juose matytume m s dangiškojo T vo meil s rody m (Mato 6, 26-30). Visa savo b timi, savo gyvybe, savo grožiu, kiekvienas k rinys apreikšia Dievo darb . Tai jo meil s dovana, jo tobulyb s šeš lis, jo ženklas ir k rybos autoriteto ženklas, — vienu žodžiu, tai Dievo paveikslas. D l to Kristus myl jo vis k rinij : visame jis rado jam kalbant savo T vo bals .

Taip pat iš gamtos jis m tuos puikius palyginimus, kurie taip gerai pad jo žmon ms suprasti jo skelbiam ties : „Aš esu šviesa... Aš esu gyvenimas... Aš esu vynmedis...“ Vanduo ir ugnis tapo jo misijos simboliais - ženklais: „Vanduo, kur aš jums duosiu, bus jame šaltinis vandens, trykštan io amžin j gyvenim “ (Jono 4, 14). „Aš at jau ugnies si sti žem “ (Luko 12, 49). Kalnai tampa simboliu, k gali pajudinti tik jimas (Mato 17, 19). Prinokusiuose javuose jis žvelg kitos pi ties vaizd — dvasin siel pi t (Luko 10, 2). „Pi tis, tiesa didel , o darbinink maža. Taigi, prašykite pi ties Viešpat si sti darbinink savo pi t “ (Luko 10, 2). Kristaus akimis, aiškiu ir tyru žvilgsniu mes turime matyti pasaul ; tik tada jis gaus piln savo prasm .

K rinija dar turi kit tiksl : *tai žmonii iššaukimas, j kvietimas j atbaigti ir padaryti, kad tarnaut aukštesniems žmogaus sielos tikslams*. Gamtos daiktai patys savyje n ra baigti, bet laukia žmogaus darbo, kuris jiems duot piln reikšm pasaulio visumoje, lenkti Dievo ir J zaus Kristaus planui. Žmonijos misija laike yra kaip tik bendradarbiavimas Dievo k rybos veiksmo ir realizavimas Apvaizdos plano, kuris per J z Krist vadovauja pasauliui.

Galiausiai k rinija turi tre i ir dar kilnesn prasm , nes Bažnyia moko, kad pasaulis „sukurtas Dievo garbei“ (Vatikano susirinkimas). Žmogaus užduotis yra *k rinij gr žinti Dievui*, kad joje ir per j b t garbinamas Dievas. Savo protais ir širdimis, savo maldomis ir pasiaukojimu, žmon s tur t vis k rinij iškelti Dievo garbinimui, pagarbai ir pad kai. K rinija, negyvi ar gyvi daiktai, tur t žmonijoje gauti bals , kuriuo jie giedot garb savo K r jui ir skelbt atsidavim tam, kuris juos suk r . Bet kadangi ir k rinija buvo pažeista per gimt j nuod m , buvo reikalingas Išganytojas, kad k rinija atlikt savo misij . Ir kadangi tik per vien J z Krist žmogaus malda kyla prie Dievo, Amžinojo T vo S nus atsistojo visos k rinijos virš n je, kad j paverst didinga liturgija — tarnyba ir k rinijai duot aukš iausi prasm .

J zau, kai tu at jai pasaul kaip žmogumi tap s Dievas, visa k rinija gavo nauj prasm . Tu j padarei tyr , išvaduodamas „iš sugedimo vergijos“ ir pašventinai j , sujungdamas dieviškuosius ir žemiškuosius dalykus. Tu nor jai, kad kiekvienas k rinys vaitot ir kent t „su išsiilgimu laukdamas Dievo vaikyst s“ saul tekio, tos dienos, kada žmonija tavyje ir per tave, Amžin j S n , taps tobulais Dievo vaikais Dievo garbei „išlaisvinti iš sugedimo vergijos Dievo vaik garb s laisv “ (Rom. 8, 19-24).

22. K RINIJOS ATNAUJINIMAS KRISTUJE

„Taip visa yra j s , j s gi Kristaus, o Kristus Dievo“ — 1 Kor. 3, 23.

Kaip gali Kristus, Mistinio K no Galva, išpl sti Viešpatavim visai gamtai ir visai k rinijai?

1. Nuod m iškreip k rimo dievišk j plan

Nuostabi tvarka tur jo b ti pirminiame Dievo plane, ne tik santyki tarp žmoni ir j K r jo, bet taip pat pa iame žmoguje, tarp jo jausm ir proto ir — nuostabus dalykas — tarp žmogaus ir k rinijos.

Dievas žmonijai prireng žaving pasaul , papuoš augalais ir apgyvendino gyvuliais, kuri tikslas buvo tarnauti to reikalams, kuriam Dievas dav žem , kaip „linksmybi Roj , kad j gyvent ir serg t “ (Prad. 2, 15) bei apvaldyt . Tada darbas buvo lengvas ir džiaugsmingas, kaip visos k rinijos teikiama garb Dievui.

Nuod m , nutraukdama priklausomumo ir meil s jungt , kuri vienijo žmog su Dievu, jo K r ju ir T vu, sugriov vis dievišk j tvark . Pa iame žmoguje tas skilimas buvo jausm prieš prot sukilimas; tuo pa iu metu darnos ryšys tarp žmogaus ir gamtos taip pat buvo susilpnintas ir sugadintas.

Pirmiausia gamta, užuot buvusi žmogaus tarnait , jam pasidar nuod m s, sunki kov , darbo ir kan ios pastang priežastis; arba, priešingai, ji tapo jo savanaudišk , geiduling ir netvarking malonum šaltiniu. Tai vienas vaisi tos gamtos, kuris buvo pirmosios žmogaus nuod m s priežastis. Žem je kerojo eršk iai ir dagiai. Žmogus tur jo j nukariauti savo veido prakaitu.

Užuot Diev atidengus žmogui, k rinija pasidar lyg tamsi uždanga tarp jo ir K r jo. D l jos žmogus pamiršo Diev , nes jis prad jo skirti pa iai gamtai gyvyb s galias, kurias jis ia rado. Be to, jis prad jo vaizduotis, kad gal t pasidaryti visos k rinijos viešpa iu savo paties proto ir mokslo pažanga. Išdid s ir patenkintas savimi, m tik ti, kad Dievo viešpatavimas žem je yra atgyven s.

Galiausiai, nuod m pastat žmog prieš žmog , o Dievas sutvark visus daiktus, kad bendradarbiaujant vienyb je, pasaulio turtai b t išnaudojami ir gaminami žmogaus bui iai pagerinti. Kainui nužudžius savo brol Abel , prasid jo tarp žmoni ilga brolių žudyb s istorija.

Žem je ir ore, j ros potvyniuose ir kaln srautuose, žem je slypin iuose mineraluose, dangaus skliauto turtuose, Dievas sud jo pakankamai reikaling ištekli žmogaus maistui, drabužiams ir prieglaudai, jo k no ir sielos gerovei, aukštesnei civilizacijai, labiau vertai jo pasiekti. Nuod m visus tuos dalykus vert karo, pavydo ir neapykantos priežastimi tarp žmoni .

2. *Atnaujinimas Kristuje*

sik nij s Žodis at jo atnaujinti žmonijos ir visos k rinijos dieviškojo plano pavyzd . Jis atstat tvark visose srityse, pats kaip

Galva vadovaudamas, kad visa nuo dabar tur t apvalymo, išsižadimo ir atitaisymo ženkl .

Vis pirma jis atstat *santykius tarp žmogaus ir k rinijos*. Jis patvirtino *žmogaus pirmum* tarp vis sukurt b tybi . Visi daiktai, tiek gamtos turtai, tiek žmogaus atradim , išnaudojimo, gamybos ir orgnizacijos vaisiai, tur t tarnauti žmogui — mokslas, medžiagin s g ryb s, pinigai, darbas, technika ir pati visuomen . Žmogus turi paliauti buv s vergu sukurt daikt , kuriuos traukia jo aistros. Jis turi juos vartoti, apvaldyti, kad pats apsivaldyt ir pasiekt aukštesnio tobulumo.

„Nes visa yra j s “.

Kartu Kristus *atstat tvark paties žmogaus b tyje*. Jis paskelb *dvasios pirmum* . Organizuoti žemišk j Miest vien, kad žmog pavergt jo jausmai ir žemos aistros, tikrai n ra b das užtikrinti pilnutinio žmogaus laimei; priešingai, tokiu b du ta laim statoma pavoj . Visi daiktai tur t tarnauti esminiams žmogaus asmenyb s elementams: laisvei, protingumui, sielos apvaldymui, kad pasiaukot aukštesniam idealui, kuris begaliniai pralenkia žmogaus prigimt . „J s esate Kristaus“.

Galiausiai J zus Kristus atstat *tvark tarp žmoni* savo meil s Evangelija, savo teisyb s ir gailestingumo sakymu, savo malone ir savo Bažny ia. Jie jau vieni pakankamai galingi pad ti žmon ms nugal ti savanaudiškus polinkius, broliškai myl tis ir sujungti vis žmonij jame — jo Mistiniame K ne.

Bet Mistinis K nas n ra primestas žmogaus gyvenime, lyg kažkas svetima ir abuoja. Meil , kurios nuolatinis šaltinis yra Kristaus Širdis ir jo Mistinis K nas, eina glaudžius santykius, b tinai egzistuojan ius tarp žmoni kaip bendradarbi didžiojo uždavinio — visatos panaudojimo. Tai Dievas, kuris gamtos d sniu valdydamas žmoni bendruomen s darb ir net pat gyvenim , nor jo steigti tarp žmoni tarpusavio ryšius, kuri jie negali atmesti, nepakenkdami sau ir visuomenei.

J zau, kai mes kiekvien ryt prie aukos altoriaus savo rankose laikome Ostij ir Vyn , vaisius gamtos ir žmogaus tri so, tai tuo apimama visa k rinija ir atstovaujama tiems elementams, kuriuos tu žadi padaryti savo Auka. Tame galingame Švent Miši veiksme

tu patvirtini savo aukš iausi valdži visatoje, pakeisdamas t duon ir vyn savo Šven iausi K n — visiško m s pa i ir tavo Mistinio K no pasiaukojimo atvaizdus. Taip pat Šventose Mišiose tu vadovauji didžiam pagarbinimui, pad kai, aukai ir atsiteisimui, kurie kyla prie tavo Dangiškojo T vo - per tavo Bažny i ir tave. Tokiu b du tu gr žini T vui visa tai, ko jis yra pradin priežastis ir kas jam priklauso.

23. VISOS ŽMONIJOS GALVA

„Visa sutverta per jį ir jam; jis yra pirm visu ir visa juo laikosi. Jis yra Bažny ios k no galva, jis, kurs yra pradžia, pirmagimis numirusi j tarpe, kad visame jis tur t pirminkyste“ — Kolos. 1, 16-18.

Mintis apie žmoni daugyb , kurie nepaž sta Kristaus ir niekada n ra gird j apie j , savo dievišk j Mokytoj , mylin iam mokiniui yra didel kan ia. Ir vis d lto Kristus yra vienintel Galva, j Išganytojas ir Atpirk jas. Jis nori juos vesti j tiksl , tikr j laim . Matant t žmoni nežinojim ir abejingum Kristui, kaip b tina sis moninti, kad Galva — aukš iausias vis žmoni valdovas!

1. *Jam*

Visi daiktai sukurti jam — „pirmagimiui“, Kristui kaip Žmogui, kad jis gal t b ti pirmas. Kod l?

a) *Gyvenimo principo pirmenyb* . Žmon s sukurti, kad dalyvaut antgamtiniame gyvenime. Amžinajame k rinio plane buvo nuspr sta, kad Kristus b t „pirmgimis“, jog gal t b ti antgamtinio gyvenimo vienintelis šaltinis, kuris žmones padaro panašius Diev .

Ta iau, ar mes nesakome „Tikiu“, kad d l m s ir m s išganymo“ Kristus at jo pasaul? Taip, bet turime suprasti, k tai reiškia.

Kristus n ra priemon ; jis yra *principas* — išganyimo šaltinis. Jis duoda gyvyb savo Mistinio K no nariams. Jie išrinkti *jam*, kad tapt jo nariais, kad pasiduot jo viešpatavimui ir vadovavimui, taip j galindami pasireikšti Mistiniame K ne savo pilnyb s grožiu.

Bet nariai pasiekia savo patobulybę, gyvendami kaip jo nariai. Ta prasme teisingai galima sakyti, kad jis atėjo į pasaulį, kad papildytų, ko trūkavo juose. Jie nieko nepridėjo jam; priešingai, kaip tik iš jo jie gauna viską.

Dievas sudarė planą, kad Kristus turėtų pirmumą.

b) *Pranašumo pirmenybė*. Kristus yra žymiausias Dievo karinys žmogaus prigimtyje, visos karinijos tobulybė... Žmogus - Dievas... tikras Dievas; pilnas žmogus... tobulybės ir šventumo pilnutinumas.

„Aš... visa patraukiu prie savęs“ — sakė Kristus (Jono 12,32). Per šimtmečius Kristus buvo traukiškas centras visiems, kurie ieškojo idealo, gyvo pavyzdžio. Toks jis lieka šiandien ir toks pasiliks per amžius. Net tie, kuriems trūksta drąsos juo sekti, žavisi juo ir laiko jį visos žmonijos garbe.

Sielos, kurios pasiduoda Kristaus traukiamos, priartėja prie savo šventumo idealo. Kristus yra aukščiausias šventumo viršūnė. Jei viskas galutinai yra skirta jam, tai tam, kad jis viešpatautų kaip aukščiausias Mokytojas pilname savo garbės spindesy. Bet tik amžiai pabaigoje, kai bus suformuotas Pilnutinis Kristus, pilnai bus apreikštas ir atbaigtas tas Kristaus pirmenybės dieviškasis planas. „Jam“, Pilnutiniam Kristui!

c) *Pergalės pirmenybė*. Kristus yra Galva nukariavimo teise, nes jis savo aukščiausi valdžiai laimėjo savo auka ir savo kraujo praliejimu. Jis turėjo kraują pralieję už visą žmoniškumą. Todėl jo, kaip Galvos, misija apima visą žmoniškumą.

2. *Jamė*

a) *Visi žmoniai susitaikymas su Dievu jamė*.

Dievas norėjo visą žmoniškumą susitaikyti su juo paties vykdyti Jamėje Kristuje. Naujajame Testamente ta susitaikymo idėja yra kartu pagrindinis ir esminis, kadangi joje yra gyvendinti Senojo Testamento pažadai. Per nuodėmę nutraukta vienybė buvo atstatyta Kristuje: vienybė su Dievu, ir kaip pasekmė — vienybė tarp paties žmoniškumo, ir vidinio darnumo vienybė kiekviename asmenyje.

Kristus, vienintelis Tarpininkas, yra visą žmoniškumą Atstovas prieš Dievą. Jame pats Dievas atsiduoda žmonėms, kad juos išganytų, jiems dovanotų, duotų savo gyvybę. Tai naujas titulus Kristaus pirmumo

tarp vis žmoni, aukščiau iausio autoriteto, kur jis vykdo juose kaip j Galva.

b) *Jame visi žmonės pasiekia savo tikrą pašaukimą.*

„Visa juo laikosi“ — apaštalo, žodžiai pilnai pritaikomi žmonėms, nes Kristus kiekvienam žmogui suteikia jo tikrą reikšmę. Jame žmonės sugrįžta patys save ir savo pašaukimą tam uždaviniui, kur jie turi Dievo plane ir iš kurio jie išjungti per nuodmą. Žodis, Tavo kerybingoji Mintis, juos visus amžinai nešiojosi savyje. Nuo savo sėkėjimo laiko Kristus tapo su Žodis juos nešiojo savo žmogiškame protė, savo Žmogaus—Dievo sėmonėje; jis žinojo visą jėgą ir matvietę, kuri kiekvienam buvo skirta užimti visame Mistiniame Kriste.

Žmonijos uždavinys yra suprasti Kristuje ir per Kristų planą, kur Dievas turėjo amžinai kiekvienam žmogui: vieta, kuri jis turės užimti Mistiniame Kriste. Šis planas išreiškia jėgą ties planu. Jį vykdydamas žmonės, Kristus juos grąžina pačius save, į gyvenimo prasmę.

Tokiu pat būdu ir pagal tai, kaip kiekvienas asmuo atlieka savo misiją kaip Mistinio Kristo narys, visas pastatas jame gauna ryšį, harmoniją, vidinį jėgą. O tos ypatybės priklauso Kristui, kuris kaip Galva vadovauja ir valdo visą Mistinį Kristą.

3. *Per j*

a) *Sukrimas*. „Visa per j padaryta, kas padaryta ir be jo nepadaryta nieko“ (Jono 1, 3). Žmonija sukurta Kristaus. Aišku, kaip dieviškojo žodžio, kuris rimas yra bendras Švenčiausios Trejybės trijų dieviškųjų Asmenų darbas; bet taip pat kaip Žmogaus — Dievo, kaip „rankio susijungusio su Žodžiu“ ir pasidariusio veiksmingu savo Žmogyste per dievišką Žodį.

Tačiau siela, kuri garbina tį triumfuojančią Žmogystę visoje jos galioje ir kuri trokšta pilnos jos garbės, jaučia, kad reikia tų dalykų dar toliau iširti. Kaip toji Žmogystė pati sikiša į kito darbą? — Jis atsiduriame prieš Paslaptį. Bažnyčios mokslui apie tai nepasiskaitant, užtenka, kad mes prašytume Dievo šviesos, kai mes stome Apaštalo žodžius: „vienas Viešpats Jėzus Kristus, per kurį yra visi dalykai ir mes per jį“ (1 Kor. 8, 6). Ar ne Kristus vadovauja visiems

pasaulio vykiams? Ir kadangi jis yra galutin ir pavyzdin prie-
žastis, kaip jis tur t nedalyvauti k rimo veiksmo?

b) *Išganymas*. Jis atneš išganym visiems žmon ms. Tod l
Kristus yra vis žmoni Galva, tik skirtingo laipsnio.

Pirma, jis yra savo Mistinio K no vis gyv j nari Galva: t ,
kurie jo dang ir t , kurie gyvena ant žem s malon je ir meil je.

Jis taip pat yra vis savo nari Galva, kurie tiki, bet yra nuo-
d m j. Gyvyb s sultys daugiau nebekyla tose nuvytusiose šakose,
nors jos pasilieka susijungusios su vynmedžio kamienu. Tie nariai
pasilieka išvien su K nu neišdildoma savo Krikšto jungtimi ir savo
besit sian iu tik jimu; tad Kristus gal t juose atgaivinti gyvyb .

Galiausiai savo teise ir savo galia Kristus yra vis t Galva, kurie
dar n ra jo Mistinio K no dalis. Jis trokšta juos laim ti; nes „jis yra
vis žmoni Gelb tojas“ (1 Timot. 4, 10). Neabejotina, jog jo Baž-
ny ia tik prad jusi pl stis. Esm je ji yra misininke. Ji yra didelis
ženklas (Sacramentum) spinduliuojan io Kristaus už septyni sakra-
ment , kuri tie žmon s negali priimti. Jie yra „susij su Mistiniu
K nu“ (Mistinio K no Enciklika).

*Viešpatie, vis labiau vertindami tavo Misij kaip visuotin s Gal-
vos, prisimename vis nesuskaitom daugyb t , kurie nepaž sta-
tav s, ir kai mes gundomi abejoti, leisk mums karštai tik ti tavo,
kaip Galvos, galia vykdyti piln plan tavo meil s. S kmingam dar-
bui tu lauki iš savo mokini gyvo tik jimo, degan io uolumu sklei-
džiant tavo viešpatavim visoje žmonijoje.*

ANTRAS SKYRIUS

KRISTAUS-GALVOS PASLAPTIES
DOGMINIAI PAGRINDAI

Tu vienas šventas!
Tu vienas Viešpats!
Tu vienas Aukš̄ iausiasis!

(Gloria)

REVISED EDITION

CHRISTIAN-DAVID PASTORAL
DOMINICAL PASTORAL

By the author
of the
Pastoral
Prayer Book
1892

24. SIK NIJIMO PASLAPTIS

„Nes jame gyvena k niškai visa dievyt s pilnyb ,
ir j s esate pripildyti jame, kurs yra visokio viešpa-
tavimo ir valdžios galva“ — Kolos. 2, 9.

Tad, kas yra šis K dikis, kuris gim vargingame Betliejaus tvar-
telyje, kurio t vai — du nežinomi skurdžiai, atstumti miestelio už-
eig ? Ar akivaizdoje tokio visiško skurdo ne juokinga m styti apie
to K dikio didyb ir j laikyti žmonijos Galva? Kaip sik nijimo
Paslaptis pati savyje gali b ti Kristaus visuotin s aukš iausios val-
džios pagrindu?

1. *Jis yra Dievo S nus, sik nij s Žodis*

Kas pirmiausia sik nijime krinta akis, tai pažeminimo, men-
kumo ir sunaikinimo paslaptis, pasireiškianti jame. „Jis pats save
sunaikino, prisiimdamas tarno pavidal , pasidar s panašus žmones“
(Pilyp. 2, 7).

Bet žvelgiant iš kito taško, sik nijimas yra Kristaus didingumo
paslaptis — didingumo, kuris yra jo *dieviškosios ir žmogiškosios*
prigim i susijungimas.

Kaip Dievas, Kristus yra T vo S nus, dieviškasis Žodis lygus
T vui, tur s t pa i dievišk j prigimt , kuri T vas jam visiškai
duoda amžinai. Kristus taip pat begaliniai tobulas, kaip ir T vas,
turi t pa i gali ir tod lt pat K r jo autoritet visiems k riniam.

Be to, kaip Žmogus, Kristus yra tikras Dievo S nus, vienintelis
T vo S nus savo žmogiškoje prigimtyje, kadangi giminingumas pri-
skiriamas asmeniui, o ne prigim iai. Kaip Žmogus Kristus yra ne kas
kita, kaip pats Žodžio asmuo egzistuoj s žmogiškoje prigimtyje; ir jis
yra Dievo S nus per dieviškosios ir žmogiškosios prigim i susijun-
gim . ia yra jo tikroji garb , einanti iš Dieviškojo gimdymo T vo
prieglobstyje.

Tod l J zus, b damas tikras žmogus, turi teis gauti visa, kas
priklauso jam kaip Dievo S nui ir kas neprieštarauja jo žmogiškai
prigim iai. Tod l J zus kaip žmogus, bet kartu b damas ir S naus
Asmuo, turi teis b ti garbinamas, kaip garbinamas tik vienas Die-
vas. Taip pat jis turi aukš iausio autoriteto teis visiems k riniam.

Ta iau tai n ra nesuderinama su žmogiška prigimtimi; priešin-

gai, tobuliausiai su ja sutinka. Nes Kristaus Šventoji Žmogyst s yra iškelta iki S naus žmogyst s išskirtin s didyb s ir su T vo S numi sudaro vien Asmen . Tod l ta šventoji Žmogyst turi malon s, šventumo, grožio ir daugelio kit titul pilnum m s g r jimuisi ir mylin iam paklusnumui; ir tod l ta šventoji Žmogyst turi teis aukš-iausios vis k rini valdžios.

2. *Kristus savyje apima vis žmonij*

Ar sik nijimas yra tik dar vieno žmogaus at jimas tarp kit žmoni , kuris yra taip pat žmogus, bet kuris yra Žmogus - Dievas, skirtas gyventi labai trumpai pasaulio nežymioje dalyje? Tas žmogus, kadangi jis yra Dievo S nus, be abejo, gyvens pavyzdingai; jis bus savo broli modelis. Paskui savo darbais, savo kan iomis ir savo auka jis bus Atpirk jas. Bet visa tai ir yra Atpirkimas.

Šalia nuopelnig savo žmogišk veism , Žodis, priimdamas k n , pasiek žmogiškosios prigimties gelmes ir visuotinum .

Kristus iš tikr j yra žmogus, panašus kitus žmones, tikras ir pilnas žmogus. Jis prisi m žmogišk prigimt : tikr savo k n , siel , s mon , prot ir vali .

Ir vis d lto šis žmogus n ra kaip visi kiti. Kadangi kaip Žmogus - Dievas jis savyje apima vis žmonij , jis negali b ti statomas šalia kit . Jis vykdy savyje transcendentin plan — visos žmoni gimini s vienum .

Adomas, ne Kristus, k r žmoni ras s nat ral vienum , kadangi tas vienumas kyla iš pirmojo žmogaus. Tai yra kaip tik tod l, kad žmon s jau sudar viset d l prigimties vienumo, kad Kristus juos gal t sujungti K ne, kur jis gaivint savo Švent ja Dvasia; K nas, kurio Galva b t jis. Kristus yra antrasis Adomas, kuris apima nauj atgimusi žmonij .

Bet kaip?

Žmon s gyvena greta ir tarp sav s bendrauja pažinimu ir meile. Ta iau kiekvienas turi sav asmenyb , kuri j išskiria iš kit , net jungdama j su kitais. Kiekvienas asmuo turi ypatingus savo bruožus ir ribotumus. Kiekvieno žmogaus prigimtis yra suindividualinta žmogiškosios asmenyb s — *tai „aš“*; kiekvien iš m s išskiri s iš vis kit .

Kristuje tos ribos, tie ypatingi bruožai, tie prieštaravimai ne-

egzistuoja, nes jame žmogiškoji prigimtis nesuindividualinta žmogaus asmens. Jame žmogiškoji prigimtis neturi bendros žmogiškos asmenybės; bet nuo pirmosios pradžios akimirkos ji turi dieviškąją Asmenybę. Kai Jėzus sako „aš“, tas „aš“ liečia pat dieviškąją Žodį, kadangi Jėzus turi dieviškąją Asmenybę. Ir štai kodėl ta Kristaus Asmenybė yra tokia galinga, vykdanči valdžią visuose žmonėse, pralenkiant juos visus, galinti plačiai atsiverti visiems žmonėms, apimti juos visus, visiems atsiduoti dalyvavimu.

3. *Kristus yra žmonijos gyvenimo šaltinis*

Dieviškasis žodžio Asmuo, kuris yra Gyvenimas ir kuriame ir kurio buvo sukurti visi daiktai, negalėjo tapti žmogumi, kartu nepasidarydamas visos žmonijos gimine Gyvybe šaltinis.

Savo kilimu, kaip Dievo Sūnus, Jėzus Kristus žmogiškąją prigimtį nepaprastai išaukština. Dieviškasis Žodis, prisiimdamas žmogiškąją prigimtį, joje visoje diegia pakilimo daigą dieviškąją padėtį. Bažnyčios Tėvai pareiškia, jog Dievas tapo žmogumi, kad žmogus taptų dievu — Dievo vaiku dalyvaujantiu dieviškoje prigimtyje. Šv. Jonas sako: „O kas yra pirmas, tiems jis davė galią būti Dievo vaikais“ (Jono 1, 12). Jie tokie netapo automatiškai dėl Kristaus siknijimo, kadangi gimtosios nuodėmės klišės priešinosi jį jimi dieviškąją šeimą. Tarkime, turėjo pašalinti Išganymą.

Bet su siknijimu jau vyko pagrindinis pasikeitimas Dievo ir žmogaus santykiuose. Dievas vis žmonijai mat savo Sūnuje Jėzuje vargingo tvartelio prakartelį. Jis juos mat sujungtus su juo, susivienijusius jame. siknijime pagrindinai sudarytas gemalas Mistinio Kūno, nes siknijimas yra dieviškumo ir žmogiškumo susijungimas; šis susijungimas yra šaltinis mūsų žmogiškojo pašaukimo Dievo sūnystei.

O Jėzau, mūsų Išganytojau, juo labiau maldos tyloje mes stengiamės suprasti tavo, kaip Dievo Sūnaus, Asmenybės didybę, juo labiau, svaigsta mūsų galvos prieš tokią šventumą, jėgą ir meilę bedugnai. Tai jau tu mus kvieti glaudžiausiai susijungti su tavim; tai tikras dalyvavimas tavo, Dievo Sūnaus, gyvenime, kur tu duodi mums; jis yra nesutraukomas ir visiškai prisirišimas prie tavo Asmens, kaip tu trokšti iš mūsų. Teikis ryškiau atskleisti mūsų, krikščionių, tikrąją grožį.

25. IŠGANOMOJI KRYŽIAUS AUKA

„O aš, kai b siu pakeltas aukštyn nuo žem s, visa patrauksiu prie sav s“ — Jono 12, 32.

Nuostabiais žodžiais J zus Kristus paskelb pergalin j g savo išganomosios Aukos ir teis tapti savo Mistinio K no Galva. „Kryžiaus pergale J zus nusipeln gali ir aukš iausi valdži ant visos žmonijos“ (Šv. Tomas, III, q. 42). Koks nuostabus paradoksas!

1. *Tariamas Nukryžiuoto Kristaus pralaim jimas*

Žmogiškai kalbant, pirmojo Didžiojo penktadienio vakar viskas atrod , kad Kristaus misija žem je baig si li dnu nepasisekimu.

G dingiausiai mir iai pasmerktas iš prieš susidariusio teismo, kurie dži gavo savo pergale prieš j , Kristus mir ant kryžiaus visko nusto j s, apleistas net sav j .

Matydama š sužalot K n , apimt kan ios agonijos, kai Kristus balsu šauk si savo T vo, kad pasigail t ir atleist jo budeliams, minia niekinamai ty iojosi iš jo, kad jo pažadai es tušti, o misija — melas: „Še tau, kurs griauni Dievo šventykl ir per tris dienas v l j pastatai, gelb k pats save, nužengdamas nuo kryžiaus“ (Morkaus 15, 29—30). Ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais bei vyresniaisiais ty iojosi iš jo ir jo tariamos Išganytojo ir Dievo S naus misijos: „Kitus išgelb jo, pats sav s negali išgelb ti; jei jis Izraelio karalius, tegul dabar nužengia nuo kryžiaus, ir mes jam tik sime. Jis pasitiki jo Dievu: tegul jis dabar j išvaduoja, jei jo nori; nes jis yra sak s: Aš Dievo S nus“ (Mato 27, 42-43).

Taip, užuot iš šios kruvinos tragedijos pasimok , pergaldami savo klaidas, šie žmon s šaukdami ty iojosi iš kiekvieno jo tvirtinimo, jog jis Atpirk jas, Izraelio Karalius, Dievo S nus, kad labiau pa-br žt t titul tuštum ir rodyt apgavyst .

2. *Nukryžiuotojo Kristaus tikrosios pergal s*

a) *Nuod m s ir jos pasekmi pergal* . Nuod m buvo nugal ta, kadangi Kristus sunaikino nuod m kaip kli t pašven iam j

malon . Pradinis puolimas buvo sunaikintas ir visiškai atsilyginta. Dievo teis s buvo apgintos: jo Teisingumas vykdytas. S nus aukš-iausia dovana T vui atidav vis didžiausi garb . Begalin Meil , kuri prad jo Atpirkim , si sdama mylim j S n pasaul , dabar gal jo atsiduoti visiškai laisvai.

Nuod m s pasekm s — kan ia ir mirtis — taip pat buvo nugaltos. Kristus nor jo pasidaryti ir to viešpa iu, visa siela sutikdamas su T vo noru. Dievas nor jo, kad J zus laisvai sijungt žmoni gyvenimo vykius, kurie j ves mirt d l to, kad jis tvirtins es s Dievo S nus. Jis nesitrauk nuo savo aukos, bet j padar savo triumfo rankiu. Savo herojišku dieviškosios valios pri mimu jis nusipeln savo šventos Žmogyst s išaukštinim ir visiems kitiems žmon ms laim jo išvadavim iš nuod m s vergijos.

b) *Santyki tarp žmoni ir Dievo pakeitimas.* Senasis statymas buvo panaikintas: Kristus išganytai žmonijai atneš nauj gyvenim . Savo mirtimi jis nupeln jiems visiems dvasines ir dieviškas dovanas, antgamtinius turtus ir visas malones, kurios turi sudaryti š atnaujint gyvenim . Esm je jis jiems laim jo nauj *b sen* : užuot Senojo statymo žmonijos vergišk santyki su Dievu, Dievo S nus atneš s nyst s b sen , gyt savo Auka ir jiems duot dieviškojo Gailestingumo. Ir visi tie, kurie per ilgus amžius tur s b ti permairnyti ir sudievinti susivienijimu Kristuje, šit s nyst s gyvenim gis tik per išganom j Kristaus mirt .

c) *Bažny ios, Mistinio K no, gimimas.* Bažny ia gim Kryžiaus pap d je: gimusi iš Kristaus Širdies degan ios meile, sutrintos li desio, pervertos ietimi. Jo Kraujas atv r šaltin dievišk j maloni , kurios tur jo Bažny iai duoti gyvyb , užtikrinti jos mokymo, valdymo ir pašventinimo gali vaisingum ir taip pat j padaryti Kristaus s jungininke — jo „papildu“ Išganymo misijoje.

Mano Atpirk jau, saugok mane, kad aš niekad neb iau iš t , kurie nepaiso arba piktžodžiauja ir žemina tavo Kryži ; arba iš t , kurie juo piktinasi ir nedr sta apie j kalb ti, kaltindami, jog jis meta šeš l ant j žmogišk malonum ir godumo. Suteik man malon , kad vis labiau supras iau Kryžiaus paslapties gili prasm . Leisk man myl ti t kryži , kuris man duoda gyvyb ; leisk man apm styti jame tav pasaulio, mirties ir nuod m s pergal .

26. IŠGANYMO PASLAPTIS

„Jis mus išrinko jame pirm pasaulio k rimu . . .
Jame mes turime atpirkim jojo krauju, nuod mi
atleidim pagal turtus jo malon s“ — Efez. 1, 4 ir 7.

Kaip Išganymo paslaptis duoda naujos didybės m s Galvai — Kristui? siki nįjimas ir Išganymas iš tikr j yra glaudžiai susij . siki nįjimas jau yra išgan s: prakart l je Kristus aukojasi Kryžiaus atnašai. Bet kadangi m s protai iš karto negali suprasti visos Kristaus paslapties gilumo ir kilnumo, turime prie tos paslapties artintis palaipsniui. Kai m s supratimas gil ja, sutvirt ja ir m s tik jimas; nes kiekviena paslaptis, giliau apm styta, m s sieloms duoda ypating švies .

1. *Pats Dievas savo meil s ir teisingumo išganymo plane pasirinko ir siunt J z Krist , kad jis per Atpirkim b t išganytos žmonių Galva*

— Jo meil s išganymo planas: „Tuo Dievo meil pasireišk mummyse, jog Dievas siunt savo viengim S n pasaul , kad mes b tume per j gyvi. Tame yra meil ; ne kad mes myl jome Diev , bet kad jis pirmas mus myl jo ir siunt savo S n , kaip permaldavim už nuod mes“... „Dievas pirmas mus myl jo“ (1 Jono 4, 9—10 ir 19).

Tod l nesivaizduokime Dievo niršusiai laukian io su atleidimu, iki žmogus pasiryš pasitaisyti. Dievas pirmas r pinasi Išganymu, pasaul si sdamas savo S n išganyti pasaulio. Bet kokia kaina, net S naus Krauju, Dievas nori išganyti visus žmones.

Meil valdo vis Atpirkimo pasaul : T vo meil savo pranokstan- iu gailestingumu ir savo S naus auka; J zaus meil savo gyvyb s atidavimu išganymo planui vykdyti.

Kadangi pats Dievas pasirinko Atpirk ju savo viengim S n , esame tikri, jog *jame* ir *jo* esame išganyti. Jis yra šventoji Auka, Dievo nor ta ir išrinkta Atpirk ju.

— Jo *teisyb s planas*. Reik jo visiškai tyros ir be nuod m s aukos atlyginti už žmogaus nuod m .

Nesivaizduokime, kad Dievas tiesiog panaikino nuod m išoriniu ir savavališku savo gailestingumo sprendimu. Nuod m yra siaubingas blogis. Ji yra *pats* blogis, kuris sugriov visk . Pirmiausia tur jo b ti atstatyta tvarka pa iame žmoguje visišku jo ydingos valios per tvarkymu, apvalymu ir visiškai nauju gyvenimu. To reikalavo teisyb . Dievo teis s tur jo b ti atstatytos.

Argi Meil ir Teisyb susikerta? Jokiu b du ne, kadangi ši Teisyb n ra baudžiamoji teisyb . Tai Meil s teisyb , Teisyb , kuri reikalauja ir išreiškia Meil . Tikrai šioje Teisyb s tvarkoje Dievo begalin Meil yra išreikšta aiškiausiai tuo, kad jis myli nusid j lius, kad jis ieško nuod mingos žmonijos skurde ir vergov je, nor damas išvaduoti ir pakelti; ir net dar daugiau, — jis nor jo žmon ms leisti dalyvauti j pa i atpirkime *j Galvoje Kristuje ir per Krist* .

2. *Dievo nor ta tikroji Išganymo prigimtis reikalavo, kad Kristus b t Galva*

a) Kadangi Išganymas yra *solidarumo paslaptis*. J zus Kristus yra Galva, kadangi jis yra žmonijos atstovas prieš Diev . Jis n ra kaip gyn jas, kuris kreipiasi savo klient vardu, bet tiems klientams ir j reikalams jau iasi svetimas. B damas Dievas, mistiškai jis vis žmonių apima savo šventoje Žmogyst je; b damas tikras Žmogus, jis yra žmogiškosios bendruomen s Galva. Kai jis aukoja savo gyvyb ir mirt m s išganymui, mes susivienijame su juo ir jame.

Išganymo paslaptis esmiškai yra žmonijos antgamtinis jungimas Galvoje Kristuje, kuris laisva savo gyvenimo auka, kaip meil s ro dymu, atlygina už žmonijos nuod m . Jame žmonija yra išpirkta ir išganyta.

b) Kadangi Atpirkimas pats savyje yra *mirties ir gyvyb s paslaptis*. Mirties paslaptis, kadangi Kristaus mirtis už nuod m buvo m s mistin mirtis nuod mei. Kiekvienam iš m s pasilieka atnaujinti ši mirt nuod mei ir savanaudiškumui. Kiekvienam iš m s Išganymo paslaptis ateina per Krikšt , kuris mus padaro sakramentiniais Kristaus mirties dalyviais. Išganymas ateina meil s gaivinamu tik jimu, kuris atriša ir išlaisvina. Taigi, be Kristaus pagalbos mes nieko negalime daryti, kad ši mirties paslapt panaudotume savo sieloms. Per jo malon ir Sakrament , mums laisvai bendradarbiaujant, miršta m s nuod mingasis „aš“.

Taip pat jis savo malone ir sakramentais, ypa Krikštu ir šv. Eucharistija, mumyse atlieka savo Prisik limo ir gyvenimo paslapt .

Taigi d l šio viso išganymo darbo, nuolatos vykstan io mumyse, mes nepaliaujamai priklausome Kristaus ir jo veikimo. Tai kita teis , jog jis yra m s Galva.

c) Kadangi atpirkimas yra *bendro* gyvenimo *paslaptis*. Visi kartu esame išganyti Kristuje; visi esame susivienij Bažny ioje, jo K ne; visi susijung Švent j Bendravime; susivienij veiklia meile, pa- vyzdžiu to, kuris rod didžiausi meil , kad mus suvienyt tarpu- savio meil je. Pašlovin s Dievo meil , kaip parodyt jo S naus auk net iki Kryžiaus mirties, šv. Jonas moko: „Mylimieji, jei Dievas taip myl jo mus, ir mes turime myl ti vienas kit “ (1 Jono 4, 11).

Taigi, yra vienintelis, kur nuo amži Dievas skyr vadovauti ir gaivinti šiam bendram visos žmonijos išganymui. Dievas pasirinko Krist vieninteliu gyvenimo šaltiniu ir tod l Vadovu, kuris veda savo Švent ja Dvasia Bažny ioje susivienijusi žmonij Atpirkimo iš- pildym , antr j Kristaus at jim Atpirkimui atbaigti, jau principu vykdytam ant Kalvarijos kalno visai žmonijai.

J zau, m s Galva, iš vis tavo nuopeln labiausiai tave mylime kaip žmonijos Atpirk j , m s Išganytoj , kaip t , kuriam žmoni gimini turi b ti d kinga už savo išgany m , sutaikym su Dievu, už ramyb , laim , dalyvavim pa iame Dievo gyvenime. Sužadink vis savo mokini sielose kilni ir liepsnojan i meil tau, Atpirk jui, ir tavo išgany mo misijai, kurioje mes visi pakviesti dalyvauti.

27. PRISIK LIMAS IR ŽENGINMAS DANGUN

„Jis pats save pažemino, pasidar s klusnus iki mir iai, mir iai gi kryžiaus. Tod l ir Dievas išaukš- tino j ir dovanoj jo vard , viršesni už visus vardus“ — Pilyp. 2, 8-9.

Prisik limas žymi Kristaus triumf — mirties ir savo prieš per- gal . Savo nustatytu laiku jis gyvas pakilo iš kapo. Šiuo jo dievyst s rodymu remiasi krikš ioni apologetai. Bet kitu, labiau dogminiu ir vidiniu, poži riu turime apm styti š vyk , jei norime geriau su- prasti Kristaus paslapt .

1. *Prisik limas, Dangun Žengimas, žmonijos Išganymas*

Prisik limas ir Dangun Žengimas kartu yra *vainikas ir pradžia*.

Jie yra *vainikas darbo*, kur S nus atbaig savo misija ant žem s. „Atlikta“ — tar Kristus mirdamas ant kryžiaus. Savo kan ios išvakar se jis kalb jo: „T ve, ... aš pašlovinau tave žem je, baigdamas darb , kur tu man davei daryti. Dabar tu, T ve, pašlovinink mane pas save ta šlove, kuri aš tur jau pas tave, pirma nekaip atsirado pasaulis“ (Jono 17, 4⁵).

Prisik limas ir Dangun Žengimas yra tiesioginiai ir pilni atsakymai prašym , kuriuo J zus kreip si savo T v . T vas savo mylim j S n nuoširdžiai pri m savo Garb . Jis pri m jo auk . Sekdamas Mokytoju, šv. Povilas pabr žia glaudu ryš tarp paklusnumo „iki mir iai gi kryžiaus“ ir J zaus Kristaus aukš iausio išaukštinimo Prisik lime ir žengime dang . Evangelija taip pat pabr žia ryš tarp dviej vyki : „Argi nereik jo, kad Kristus tai kent t ir taip eit savo garb ?“ (Luko 24, 26). Ir v l šv. Povilas išsireiškia: „Savo krauju jo vien kart už visus šventykl , rad s amžin atpirkim “ (Žyd. 9, 12).

Kaip atlyginim už jo auk , T vas savo S nui perleidžia aukš iausi vis žmoni valdži . Jau Psalmininkas buvo apraš s š dieviškosios galios triumfin perdavim ir Kristaus visuotin viešpatavim : „S skis mano dešin je, kolei aš nepadarysiu iš tavo nepriteli tavo kojoms pakojo... Tu mano S nus, aš šiandien pagimdžiau tave“ (Psalm s 109 ir 2).

B dami J zaus Kristaus žemiškosios misijos vainikavimas, Prisik limas ir žengimas kartu yra *pradžia* to darbo, kur iš savo garb s vietos Kristus nuo tol atliks tarp žmoni ir savo Mistiniame K ne. Tas iš mirusi j prisik l s ir Garb ženg s Kristus, kaip savo K no Galva, savo nariams duoda amžin j gyvenim . Tai šlovina Velyk *prefacija*: „nes jis mirdamas m s mirt sugriov ir prisikeldamas gr žino mums gyvyb “. Prisik limu ir Dangun Žengimu Kristus tapo „gyvyb teikian ia Dvasia“, kaip j vadina šv. Povilas; ir nuo to laiko, kai jo išaukštinta Žmogyst yra išlaisvinta iš erd s ir laiko ribotumo, užkrauto m s k nui, J zus Kristus, Galva, gali perduoti savo gyvyb visam Mistiniam K nui ir savo Švent ja Dvasia padaryti savo narius dieviškosios S nyst s dalininkais.

Be to, Prisik limas ir Dang Žengimas neatskiriami nuo jau atlikto Išganymo. Atpirkimas yra sintez J zaus Kristaus trijų paslapį, kurios glaudžiai sujungtos viena su kita, kaip tvirtina Miši liturgija dviem progom (aukojimo maldoje *Sancta Trinitas* ir maldoje tuoj po Pakyl jimo): „*Passionis, Resurrectionis et Ascensionis — Kan ios, Prisik limo ir žengimo*“. Tie trys įvykiai yra neperskiriami ir sudaro piln Kristaus Atpirk jo paslaptį.

2. *Kristaus, m s Galvos, triumfas jo nari Prisik lime ir žengime*

Mistinio K no Galvos Prisik limas ir žengimas neabejotinai pirmausia yra jo nari prisik limo ir žengimo laidas. Šv. Povilas mus moko, kad tai yra nepajudinamas m s krikš ioniškojo tik jimo pamatas: mes esame tikri, kad vien dien kelsim s iš mirusi j , kadangi m s Galva Kristus tikrai prisik l : „0 jei Kristus neprisik l , tai m s skelbimas yra tuš ias, tuš ias ir j s tik jimas... Bet iš tikr j Kristus yra prisik l s iš mirusi j kaip užmigusi j pirmuonis“ (Kor. 15, 14 ir 20).

Be to, Kristaus Prisik limas ir žengimas yra m s prisik limo ir žengimo pavyzdin *priežastis*. Kaip tik jo prisik limo paslaptis yra m s siel iš nuod m s gelmi tiesiogin prisik limo priežastis ir j ga bei viltis m s k n prisik limo ateityje. Jo žengimo paslaptis bus m s žengimo, m s garb jimo priežastis; nuo dabar ta paslaptis užtikrina t nuolatin kilim , kuriuo m s sielos kasdien stengiasi pasiekti vis didesn šventum . Tai Galvos garb vesti galutin atlyginim visus savo narius, kuriuos jis lyd jo ir stiprino vis gyvenim ir kuriems jis suteik gyvyb (Žyd. 2, 10).

Kristus nepasitenkino vien pirma m s eidamas Dang : jis nu jo pas T v , kad mums laim t viet , ir ten jis savo T v krepiaši žodžiais, kuriuos jis kalb jo T vui savo kan ios išvakar se: „T ve, aš noriu, kad ten, kur aš esu, b t su manim ir tie, kuriuos tu man davei, kad jie matyt mano garb , kuri tu man suteikei“ (Jono 17, 24).

Galiausiai šv. Povilas eina dar toliau: „Mus drauge prik l ir drauge pasodino danguje, Kristuje J zuje, kad gerumu mums Kristuje J zuje parodyt aps i ateinan i amži savo malon s turtus“ (Efez. 2, 6—7).

M s tik jimo ir vilties tikrumas yra toks tvirtas, kadangi mes

jau Dievo mintyje esame prikelti gyvenimui; kadangi, kaip nariai neatskiriami nuo Galvos, mes jau turime triumfuojančios Galvos asmenyje teis vien dien paveldėti tuos amžinuosius turtus, kuriuos Kristus nupelnė savo nariams. Todėl dabar viskas priklauso nuo mūsų — nuo ištikimybės, kuria, malonūs padedami, leidžiame tam dieviškajam planui realizuotis mūsų gyvenime. Bet Dievo mintyje, kuris mus mato savo Sūnuje, ir Kristus, mūsų Galvos, sakmioje valioje mes jau esame prikelti ir pasiekę pergalę.

Dieviškasis Atpirk jai, duok, kad vietoj nevilties nusiminimo dėl savo yd mūsų tikėjimas ir viltis stiprėtų, apmąstant savo dangiškąjį triumfą, jog su nauja drąsa toliau atliktume didžiuosius meilės darbus, jau dabar atnešant iš tavo meilės pergalę sielose.

28. BAŽNYIA — KRISTAUS PAPILDYMAS IR PILNYBĖ

„Bažnyčia, kuri yra jo kūnas ir pilnybė, kuris visą papildomas visame“ — Efez. 1, 22-23.

Visada bus tokie, kurie Bažnyčią paprastai laiko nereikalinga tarpininke ir reikalauja eiti tiesiogiai prie Kristaus be jokios kliūtis. Tai yra tikras paneigimas Išganytojo plano. Bažnyčia yra gyvas Kristus, kurio Galva yra Jis. Jis ir Bažnyčia yra tik viena. Be Bažnyčios Pilnutinis Kristus neegzistuoja, nes Bažnyčia yra jo „papildymas“, jo pilnybė. Kokia to prasmė?

1. *Kristus atlieka savo Išganyimo Misiją Bažnyčioje ir per Bažnyčią*

Bažnyčia nėra nauja tarpininkė tarp Kristaus ir žmonių, nes jos tarpininkavimas nėra kažkas pridėta prie Kristaus. Jis yra „Vienintelis Tarpininkas“. Bet jis susijungia su Bažnyčios misija vykdyti savo paties misijai, nes be Bažnyčios jis nenorėtų nešti išganyimo vaisių. Neabejotina, kad jis tiesiogiai kiekvienai sielai būtų galėjęs duoti antgamtinį gyvenimą, kur jis nupelnė visai žmonijai savo mirtimi ant Kryžiaus. Bet jis pasirinko kitą planą tam vykdyti — Bažnyčioje ir per Bažnyčią. Jis nori, kad Bažnyčia „atbaigtų“ jį, panaudodamas Bažnyčią rankiu išdalyti dvasiniams turtams viso lobyne, esančio jame, ir visam gyvenimui perduoti sieloms.

2. *Kristus nor jo suvienyti visus žmones Bažny ioje ir per Bažny i*

J zaus Kristaus nor tas Atpirkimo planas yra kolektyvinis ir socialus. Ne pavien asmen , bet vis žmonij pasirinko, kad prirengt pasaul Išganymui. Išrinktoji Izrelio tauta buvo tikras Bažny ios atvaizdas, nes Bažny ia yra Dievo Tauta. Ta iau Bažny ios misija nesiriboja tik viena tauta, bet apima vis žmonij . Bažny ios misija bus sujungti visus žmones vienyb je vieno K no, gaivinamo Kristaus Dvasios.

Priežastys, kod l Kristus steig savo Bažny i ir jai vadovauja, yra, kad garbint Dievišk j T v jo vaik vienyb je, jame, jo S nuje; kad patenkint žmoni gimini s gil vienyb s troškim ; kad skaldan i nuod m nugal t vienijan ia meile.

Yra kitas poži ris, kuriuo Bažny ia yra Kristaus „papildymas“. Bažny ioje Kristus pasireiškia kaip Pilnutinis Kristus. „Pilnutiniu Kristumi“ laikome J z Krist jo išaukštintoje Žmogyst je, kaip Galv kartu su jo laim tomis sielomis, sujungtomis Bažny ioje ir jo Mistinio K no s jungoje. Galva ir K nas sudaro nematom visum .

3. *Kristus savo žmogiškojo šventumo pilnyb pareiškia Bažny ioje ir per Bažny i*

Tobulyb s pilnumas Kristaus šv. Žmogyst je gali b ti išreikštas tik skirting žmoni daugybe. Nesuskaitomos daugyb s švent j per Bažny ios visus amžius turi savo misij sekti, atkurti ir k nyti Kristaus šventumo vien ar kit poži r arba kuri nors jo dorybi . Net kai visos žmonijos kartos bus iškeliavusios amžinyb , pasaulyje nebus didesnio šventumo kiekio, negu kad buvo Išganytojo nuostabioje Žmogyst je. Viso pasaulio šventumas bus at j s iš Kristaus pilnyb s, kaip iš jo šaltinio. Steb dami Bažny i ia dabar ir amžinai Danguje, mes atskleidžiame ir intymiau išmokstame pažinti pat Krist .

Mano Išganytojo Bažny ia, aš nebegaliu toliau savo širdyje atskirti savo meil s tau ir Kristui, nes tavyje aš randu Krist . Tu man duodi jo gyvyb ir teiki visas malones, kurias jis man gijo savo mirtimi ant Kryžiaus. Bet aš prisimenu visus savo brolius, kurie dar t maloni negauna. D l to viso ir visuotinio žmonijos Atpirkimo padaryk mane bendradarbiu savo Misijos, kuri kartu yra ir mano Misija.

29. AMŽINOJI KRISTAUS KUNIGYST

„Taigi, turdami didį vyrį, kuris kūrė dangų, žemę, Dievo Sūnų, laikykime išpažinimo — Žyd. 4, 14.

Kunigas yra tarpininkas tarp Dievo ir žmonių. Jo misija yra Dievui duoti žmones ir žmonėms Dievą. Šis tarpininko vaidmuo turi dvigubą aspektą: vieną — *liturginį*, o kitą — *ganytojo*. Kaip Mistinio Kredo Galva, Jėzus Kristus šis tarpininko dvigubą uždavinį atlieka tobulai, kaip jis jį vykdo ant žemės.

1. *Liturginio tarpininko funkcija*

Kunigas yra iš žmonių išrinktas ir nuo jų atskirtas žmogus dėjopam tikslui. Iš vienos pusės jis Dievui už žmones atnašauja jų maldas, aukas, atleidimo prašymus, ir iš kitos pusės dieviškosios palaimos, atleidimas ir malonūs ateina per jį iš Dievo žmonėms.

Vis savo žemišką gyvenimą su Viešpaties Dievui didžiausiu garbu duodamas liturgija aukuoja savo maldas, prašymus, savo kiekvieno veiksmo šventumą ir visas aukas, pasibaigusias ant Kalvarijos kilniausia ir vienintele jo gyvenimo aukos atnaša žmonių išganymui. Be to, per Kristų žmonijai atjotavo gailėstingumas ir malonūs. Savo auka jis sutaukė Dievą ir žmones.

Kristaus kunigystė buvo tokia veiksminga, kadangi, kaip Dievo Sūnus, jo visą būtį buvo pilna kunigiško kilnumo, gerumo ir jėgos. Kunigai, kurie yra tik žmonės, Šventajam Aliejui patepimu ir rankų uždėjimu turi gauti konsekraciją, kuri joms liturginiams veiksmams suteikia vertę, juos padaro Dievui malonius ir paties kunigus padaro Kristaus tarnais ir rankiais. Kristui nereikėjo jokio patepimo. Jo esminis pašventinimas yra ana dieviškosios ir žmogiškosios prigimties sąjunga viename asmenyje. Ta sąjunga nuo savo pradžios pirmosios akimirkos dieviškasis Žodis prisiminti žmogišką prigimtį, pakeisdamas tos prigimties ribotumą ir sujungdamas savo dieviškojo Asmens, kaip Dievo Sūnus, vienybę prigimtį, žmogišką ir dievišką, privalias Žmogui-Dieviui. Jo žmogiškoji prigimtis buvo visiškai Dievystės perimta, pašventinta ir pakonsekruota. Todėl Kristaus kunigystė esmiškai kyla iš jo Dieviškosios Sūnystės, perduotos Kris-

taus žmogystei — tai Žmogystei, kuri at jo atlyginti už žmonių per Kristaus auką. Todėl šv. Povilas gal jo rašyti: „Taip ir Kristus ne pats sau pasisavino vyriausiojo kunigo garbą, bet tasai, kuris jam pasak: „Tu mano Sūnus; aš šiandien pagimdžiau tave“. Kaip ir kitoje vietoje sako: „Tu kunigas per amžius Melkizedeko būdu“ (Žyd. 5, 5-6).

Taip šio žymaus ir vienintelio kunigo liturginė funkcija atbaidoma aukos atnašavimu, kur jis atliko savo Kunigą ir Krauju už nuodėmę atleidimui ir pasaulio išganymui. Užteko, kad ši auka kartą būtų atnašauta Dievui Tėvui jo mylimiausio Sūnaus. Šv. Povilas tai išreiškia: „Mes esame pašventinti Jėzus Kristus Kunigo paaukojimu vien kartą už visus“ (Žyd. 10, 10).

Bet Vyriausias Kunigas nor jo liturginės Aukos sakramentine apeigą tęsti toliau Kryžiaus išganymo Auką, kuri pakartotai kunigai, kad paskleistų jos veiksmingumą gali ir jos nuopelnus pritaikyti sieloms ir jo Bažnyčiai. Be to, tie žmonės kunigystei ir visos jos atnašaujamos mišios turi vertę Dievo akyse tik dėl jo dalyvavimo dabartinėje ir amžinojoje kunigystėje Aukštesniausiojo Kunigo, kuris nuolat aukoja savo Tėvui Danguje visą savo Mistinio Kunigo liturgiją.

2. *Ganytojiškoji funkcija*

Birdamas tarpininkas, kunigas turi būti gerasis ganytojas, kuris eina ieškoti prarastų avių, kad jas grąžintų avimui. Kristus tobulai vykdė Gerojo Ganytojo misiją. Kristus laimėjo sielas Evangelijos skelbimo tarnyba tiek savo viešais pamokslais, tiek bendraudamas su žmonėmis.

Kristus, Gerasis Ganytojas, nuolat rūpinosi savo avimi būriu. Jis jas visas žinojo jų vardais; jis jas vedė; už jas jis atidavė savo gyvybę. Bet jis ypatingai buvo susirūpinęs sielomis, kurios dar nepriklausė jo avidei: „Aš turiu ir kitas avis, kurios ne iš šitos avies“ (Jono 10, 16).

Toliau Kristus išreiškia šį meilės avims, kurios nėra iš jo avies, dės keliais ryškiais žodžiais, kurie atskleidžia jo tvirtą ryšį jas surasti ir pritraukti prie savęs: „Man reikia ir jos atvesti“. Tai yra jo kunigiškos sielos, kaip jo Mistinio Kunigo Galvos, didysis uždavinys. Šiandien, savo Tėvo garbą, jis be pertraukos kartoja tuos pačius žodžius dabar kreipdamasis visus savo kunigus, visą šventą sie-

las ir visus pasaulie ius. Jis apeliuoja į apaštalavimą, bet iš tikrųjų yra *Jėzus* pats, kuris veda savo ašvą per į apaštalavimą. Kristaus, Mistinio Kono Galvos, galutinis uždavinys yra tas: visas sielas surinkti vienu metu: „Ir bus viena ašvą ir vienas ganytojas“ (Jono 10, 16). Galva visada, ir pirma viso ko, rėpinasi savo Bažnyčios vieningumu.

Kristau, kuris savo gailėstingumo malone pašaukė visus krikščionis, savo Mistinio Kono narius, kad vairuotum laipsniu dalyvaut tavo kunigystėje, duok ji sieloms savo misininko susirpinimais visais tais, kurie dar toli tebra nuo tavo Bažnyčios. Suteik, kad visose tavo narių maldose ir visuose liturginiuose tavo kunigystės sakramentiniuose tarnybos veiksmuose visada būtų misijinis siekimas tavo Mistinio Kono augimo ir atgaivinti visų elgesį su savo artimu ir kviepti vienybę su entuziazmu su tavim.

30. KRISTAUS MALONIS

„Iš jo pilnybės mes visi esame malonūs po malonumą“ — Jono 1,16.

Hipostatinis unijos (dieviškosios ir žmogiškosios prigimčių susijungimo Kristaus Asmenyje), per kurią Kristaus Žmogystė, tobulai susivienijusi su dieviškuoju žodžiu, visiškai vienintelė privilegija yra Išganytojo šaltinis vis dvasiniams turtams. Pirmiausia ji yra pašvenčiamosios malonės šaltinis, kuris gausiai pripildo Kristaus žmogiškąją sielą: ji sudarė Kristaus asmeninį šventumą ir buvo priežastis, kad Tvas labai pamilo ją. Galvos santykiuose su savo nariais yra ta pati malonė, kuri sudarė „pagrindinį“ malonumą — jo kaip Galvos Malonė. Šis malonės paslaptis vyrauja visoje Mistinio Kono doktrinoje.

1. *Gausumo paslaptis*

Koks malonės perteklius yra šventojo sieloje — šv. Jono arba šv. Povilo! Koks visiškai ne sivaizduojamas malonės lobiš vis šventųjų sielose per visus amžius! Ir koks palaimintosios Mergelės, kuri angelas sveikino žodžiais: „Malonė su pilnoji?“

Kristaus malon s pilnyb yra tokia, kad apima vis veikim , kuris atliekamas malon s tvarka Bažny ios prieglobstyje. Joks malon s aktas negali vykti be Kristaus malon s. Jo malon apima antgamtnes pastangas, skirtas Kristaus K no ugdymui — vis daikt „pakartojimui“ Jame.

2. *Vieningumo paslaptis*

Galvos malon teikia gyvyb nariams. Nereikia manyti, kad tokia malon veikia tik kaip moralin priežastis, kaip užtari s tarpininkavimas pas Diev , bet ta prasme, kad ji yra tikras dieviškojo gyvenimo perdavimas. Galvos malon pati savyje yra taip galinga, kad ji užlieja s narius, duodama gali atlikti nuopelningus veiksmus.

Taigi, ta gyvyb teikianti j ga, vykdoma Kristaus—Galvos savo K no nariuose, gali b ti išaiškinama tik šia vienyb s paslaptimi, kuri yra tarp jo ir j .

Žinoma, visa eina iš jo Dievyb s, vis antgamtni veiksm svarbiausios Priežasties. Ta iau ne savo Dievybe Kristus vykdo savo malon kaip Galva, bet jis tai daro savo Žmogyste, kadangi per savo Žmogyst jis yra s lytyje su mumis ir mes susijung su juo.

Kalb dami apie ši Galvos ir jos nari vienyb , turime atidžiai saugotis dviej prieštaraujan i klaid : pirma, pasakyti per mažai; antra, pasakyti per daug. Neužtekt Mistin K n laikyti paprasta moraline s junga, pagr sta bendrai turimais jausmais ir norais. Tokia s junga tikrai turi b ti, bet Mistinis K nas yra pagr stas gilesniu susivienijimu. Iš kitos pus s klystame perd dami, jei prileistume savotišk fizin susivienijim , kuris padaryt tok s nari ir Galvos lydin , kad j klaidos atsispind t jame, kai jie turi teis g r tis visiškai j Galvos neperduodamomis privilegijomis (Mistinio K no Enciklika).

S junga, kuri yra tarp Kristaus ir m s , yra gyvenimo vienyb . Ji yra paslaptinga — mistin vienyb : „Visa Bažny ia, kuri yra Kristaus Mistinis K nas, susidaro, lyg ji b t vienas asmuo (*Quasi una persona*) su savo Galva, Kuris yra Kristus“ (šv. Tomas III, q. 49, a. 1). Kristus ir mes esame tik viena ta prasme, kad jis mus galina naudotis visais jo perduodamais turtais ir mums gali duoti gali dalyvauti jo paslapyje, palikdamas mums m s pa i asmenyb

ir net t asmenyb privesdamas iki jos galutinio tobulumo, bet bandymais ir kryžiais.

3. *Intymaus b vio paslaptis*

Kad Kristaus Šventoji Žmogyst vykdyt ši gyvyb teikian i veikl savo nariuose, reikalinga, kad Kristus b t su sielomis glaudžiai susij s ir b t paslaptingu b du jose. Ir vis dar skyrium nuo sakramentin s Komunijos ir tikro buvimo altoriaus namelyje. Kristaus Šventoji Žmogyst yra danguje, ir begalyb yra tarp m s ir Dangaus.

Tokius vaizdus ir galvojimo b d išmeskime iš savo galv , kaip priklausan ius vien medžiaginei ir fizinei tvarkai. Ta iau net šioje fizine tvarkoje, ar ne visa mokslin pažanga siekia rodyti, kad yra abipusiškas priklausomumas tarp vairi visatos dali ir kad nuotoliai toliau nebegalioja? Steb k žodži ir id j perdavim bangomis nuo vieno pasaulio galo iki kito ir vis augant tokio bendravimo greit ir apimt . Vis dar tai yra tik silpnas vaizdas t s ly i , kurie egzistuoja Mistiniame K ne. ia yra malon s tvarka. Kristus ia yra Vyriausias Šeimininkas: Jis veikia visur ta pa ia galia ir tuo pa iu s kmingumu, joks nuotolis neturi reikšm s. Daug aukš iau už visus daiktus, kurie m s protams atrodo perskirti, yra mistin vienyb vis nari su savo Galva, kuri sudaro labiau pagr st tikrov už šio pasaulio daikt medžiaginius ir matomus ryšius.

Tik jimas turi mus s moninti, kad Kristus yra intymiausias m s sielose.

*J zau, garbiname tavo nematom veikim tavo Bažny ios mato-
moje veikloje. Padaryk, kad mes suprastume, jog paklusti Bažny iai,
tai paklusti tau; ir kad negali b ti tikresnio siel meil s ženkle tau
už nor pasiduoti Bažny ios vadovavimui ir tavo Dvasiai, kuri j
gaivina.*

31. VIENINTELIS VIEŠPATS

„Kristus yra Bažnyios galva“ — Efez. 5. 23.

Savo viešo tarnavimo metu Bažnyios pirmuosius pamatus Kristus padėjo skelbdamas savo Evangeliją. Kalvarijoje jis pagimdė Bažnyčią. Prisiklaidęs, jis ją suorganizavo, steigdamas hierarchiją. Sekmini dienų jis iškilmingai paskelbė tikėjimą ir savo Dvasios siuntimu viešai ir iškilmingai atidarė Bažnyčios apaštališką misiją. Jis šiandien jai vadovauja ir veda tiksliai.

1. *Vienintelis Viešpats*

„Tai yra jis vienintelis, kuris veda ir valdo Bažnyčią“ (Kristaus Mistinio Kono Enciklika).

Pirmiausia, jis tai daro *nematomai*. Mes matome jį vykdamas aukštesnį autoritetą visos žmonijos protuose ir valiose, širdyse ir sąžinėse. Šiuo vidiniu vadovavimu“, rašo Pijus XII (loc. cit.), „jis ne tik patvirtina kiekvieną mūsų, *kaip mūsų sielų Ganytojas ir Vyskupas* (1 Petro 2, 25), bet jis taip pat patvirtina ir visos Bažnyios reikalais“. Jis apšviečia ir stiprina savo Bažnyios vyskopus ir kunigus taip, kad jie galėtų ištikimai ir našiai atlikti savo ypatingas pareigas. Jis krizės laikais pažadina šventąją, kad savo pavyzdžiu jie gelbėtų Kono Mistinio Kono augimui.

Taip pat jis veda ir valdo Bažnyčią *matomai* kasdieniniuose mokymo ir valdymo reikaluose per hierarchiją. Visos Bažnyios turimos galios eina iš Kristaus ir vykdomos jo vardu. Popiežius yra Jėzus Kristus Vietininkas. Jis neturi autoriteto skirtingo nuo Kristaus. Kristus pats, toliau valdydamas Bažnyčią paslaptingu būdu, tuo pačiu metu jai *matomai* vadovauja per popiežį, kuris užima jo vietą žemėje. Kristus yra vyriausias Vyskupas, matomas vienybės pagrindas.

Jėzus Kristus valdo skyrium kiekvieną vyskupiją jos vyskupo balsu ir jurisdikcija. Kiekvienas vyskupas gano ir valdo tikėjimą Kristaus aidaus patikėjimą dalį Kristaus vardu ir paklusdamas Popiežiui. Ir Kristus apšviečia hierarchijos narius taip, kad jie ištikimai galėtų

išsaugoti Tik jimo lobyn , energingai j gint , aiškint ir išlaikyt su pagarba ir uolumu.

Kristus dalyvauja Bažny ios susirinkimuose apšviesdamas. Jis lieka su savo Bažny ia per vis laik net iki pasaulio pabaigos, kaip prižad jo savo Apaštalams, apšviesti, remti ir vesti Bažny i iki galo.

2. *Viešpaties ypatybės*

Tu solus sanctus — Tu vienas šventas: visi tie, kurie yra šventi, yra šventi vien per j , dalyvaudami jo šventume. Ir kas yra j šventumas, palyginus su jo? Kristaus šventumas yra visai kitas. Tai yra esminis šventumas, kadangi J zaus Žmogyst realiai susivienijusi su žodžio dieviškuoju Asmeniu Kristuje.

Jei šventumas reiškia s jung su Dievu, tai jis drauge reiškia atsiskyrim nuo k rini . Tikrai J zus dar visa, kad b t arti savo broli ant žem s, kad juos suprast , myl t , gyvent su jais ir tarp j . Ta iau jo ypatingas Šventumas išaiškina moralin izoliacij , kurioje jis gyveno žem je. Jis buvo vienišas, baisiai vienišas šioje žem je. Net jo Apaštalai j suprato klaidingai; pati Marija steb josi ir klausin jo j Jeruzal s šventov je ir Kanoje. Jis buvo vienas su savo T vu. *Tu solus — Tu vienas.*

Tu solus Dominus — tu vienas Viešpats. Visi, kurie turi autoritet , turi j iš Kristaus. Jis vienas yra tikrai Viešpats ir n ra žmogaus autoriteto be jo Autoriteto. Visi žmogiškieji viešpa iai ir vadai atsidurs prieš j , kad duot savo valdymo apyskait , net ir iš laikinio valdymo, ir kiek jie pasižym jo savo luomo doryb mis.

Jis vienas yra Viešpats savo statymu, savo Evangelija, savo Bažny ia.

Jis vienas yra Viešpats savo malone, kuri perima žmoni sielas; savo Dvasia, kuri apšvie ia, kvepia, veda ir stiprina juos; savo Eucharistija, kuri pakei ia j širdis ir išvaduoja iš savanaudiškumo.

Tu solus Altissimus — tu vienas Aukš iausiasis: Jis vienas yra didis.

Jis valdo *vis žmonij* . Jis sujungia visus žmones savo aukš iausiu Autoritetu, atstato žmonijos subyr jusi vienyb .

Jis viešpatauja *laikui ir amžinybei*. Per visus amžius jis atlieka savo darb , nes visi daiktai tarnauja jam.

Jis viešpatauja *mīrīai*: jis nugal jo mirt , prisikeldamas iš miru-
si j . Jis yra *Gyvenimas*.

Jis nugal jo *nuod m* , j sunaikindamas savo mirtimi ant Kry-
žiaus; Jis užtikrino savo Karaliavimo triumf .

*J zau m s Viešpatie, duok savo Mistinio K no nariams suprasti
Bažny ios paslapt . Kad jie liaut si j laik grynai valdom ja ir
žmogišk ja bendruomene. Kad visi tavo Bažny ios vadovai semt si
iš tav s, savo Galvos, reikalingos šviesos ir patarimo, ir visada atsi-
mint tikr tavo Bažny ios prigimt , amžin ir dievišk tiksl , kur
tu j nuolatos vedi.*

TRE IAS SKYRIUS

GYVO NARIO ATSILIEPIMAS
KRISTAUS KVIETIM

„Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?“ — Apd. 9, 5-6.
„Kas tu, Viešpatie? .“

ŽANGA

m s svarstyti J zaus Kristaus didyb , krikš ionis pajunta trošk- kim visiškai atsiduoti M s Viešpa iui. Bet tuo pa iu metu, pasi- jut s, kad imasi didžiulio, dieviškai gražaus ir baisiai daug reika- laujan io darbo, jis pradeda dreb ti. Visa jo b tyb nerimsta, ir jis m gina trauktis. Savyje jis junta trigub tamp , kartais tiesiog j draskan i .

tamp , iš vienos pus s, tarp matom dalyk , kurie j nenugali- mai traukia dilgindami jo aistras, ir nematom , kuri grož ir artu- m jis nujau ia Kristuje, bet kurie jam pasprunka.

Taip pat tamp tarp šio pasaulio ir laiko dalyk , kuriuos jis tariasi tur s, ir amžin j dalyk , kurie j traukia, kadangi patenkina giliausius jo sielos reikalavimus.

Pagaliau tampa tarp jo savanaudiškumo ir artimo reikal , tarp jo asmenini teisi ir teisi tos bendruomen s, kuriais jis priklauso.

Bet Dangaus T vas d l begalinio savo gerumo visuomet duoda savo vaikams j gos atsiliepti savo šaukim , kai tik jo meil jie atsako sava meile.

Teologin mis doryb mis, kurios visuomet yra ši tempim pra- džioje, Kristus duoda j gos, kuria jo Mistinio K no nariai paj gia nugal ti tas tampus ir pasiaukoti Kristui.

32. TIK JIMAS

„Tik jimas yra pasitik jimas tuo, ko viliam s, tvirtas sitikinimas apie tai, kas neregima“ — Žyd. 11, 1.

Tik jimas yra Dievo dovana, kuri tikin iojo sieloje diegia jo visos b ties pastovi tampa : jis šaukiamas nematomo pasaulio ir viliojamas matomo. tampa, ir d l to, kad iš vienos pus s tik jimas neša ramyb , kuri remiasi Dievo liudijimu ir užtikrina sielai ties , iš kitos pus s sieloje sukelia troškim vis labiau sigilinti paslapt , kuri nesiduoda suprantama. Bet taip pat tik jimas yra išganinga j ga tiek, kiek krikš ionis visa savo b timi atsiduoda J zui Kristui.

1. *Tik jimas yra gyvas Dievo buvimo pergyvenimas*

Tik jimas to buvimo nesukuria, bet j atidengia ir j jau ia. Tik - jimas t buvim pergyvena taip gyvai, lyg jis b t ap iuopiama tikrov . Tai Šv . Trejyb s buvimas sieloj! Kristaus buvimas apaštaluose (Mato 10, 40) ir jo Mistinio K no nariuose (Mato 25). Dar yra kita apraiška. Mistinio K no narys jau ia, kad J zus Kristus joje veikia savo malone ir savo Dvasia. Bet jo meil Kristui sukelia nenumalšinam troškim dar labiau susijungti su dieviškojo Atpirk jo Žmogyste. Greta trump palaimi šv. Komunijos valand li , siela žino, kad Atpirk jo Šventoji Žmogyst yra Danguje. Kaip tik ia tik jimas pasireiškia visa savo gyvyb teikian ia j ga. Tik jimas n ra vien sivaizdavimas, kuris paž sta tik kli tis savo kelyje. Tik - jime n ra atstumo; ir tik jimu Mistinio K no narys yra tiesiai ir betarpiškai susijung s su Kristumi. J zaus Kristaus Asmenyje siela pasiekia Kristaus Dievyst ir jo Žmogyst . Tik jimu narys jau ia Kristaus buvim , kuris veda ir formuoja Savo Mistin K n .

2. *Tik jimas yra dvasinis s lytis su Kristaus Asmeniu*

Tik jimas yra pažintis su pa iu Kristaus Asmeniu: ne šalta ir abstrakti pažintis, bet gili, artima ir asmenin . Per jo mums kalb tus žodžius, tik jimas pasiekia Kristaus paslaptis ir troškimus, jo šird ir jo siel , ir jo meil s plan kiekvienam iš m s ir visai žmonijai, susivienijusiai su jo Mistiniu K nu. Pagal savo kilnum ir tik jimo didum , siela atskleidžia m s Viešpaties tobulumus, jo ypatybes ir jo paties asmenyb , kadangi pats Kristus apsieiškia ir save atiduoda sielai. Tokiu b du tik jimas sudaro nepaprastai galing tikin iojo ir Kristaus „dvasin s lyt“: pažinim , kuris sukelia meil , j su-pranta, ir jos reikalauja, kuris sužydi meil je ir ištobul ja garbinime ir abipus j meil j.

3. *Tik jimas yra visiškias pasiaukojimas J zui Kristui*

Susivienijimu J zus Kristus apvaldo pakrikštyt siel ; o tik jimas atiduoda tikin i siel visiškai Kristaus aukš iausiai valdžiai.

Tik s savo protu pasiduoda J zui Kristui. Pirmiausia, jis tai pa-daro priimdamas vis Kristaus moksl , tik damas jo žodžiu apreikš-tas tiesas, kurios pralenkia m s žmogiško supratimo gali . Bet jis tai daro ir kitu atveju. Tikin iojo išmanymui ir gyvenimui tik jimas duoda sprendimo, vertinimo ir krypties d sn , leidžiant žvelgti ana-pus vyki ir išor s daikt , apvaldyti savo grynai nat ralius ato-veiksnius savo artimui, kad pakilt viršum žemišk horizont ir suprast dieviškus planus, kad matyt Diev ir jo vali visuose ma-tomuose dalykuose ir galiausiai pats pasiduot J zaus Kristaus aukš-tesniems pasaulio planams.

Tod l tik jime nusilenkia ne tik vien protas, bet ir valia ir taip pat visa asmenyb . Valia turi aktyviai pasireikšti tik jimo akto pa-ioje pradžioje, kad protas priimt Kristaus žodžius vien tik tod l, kad jie yra Dievo žodžiai. Bet kadangi tik jimas yra gyvenimo, tamos ir veikimo principas, kadangi jis prieštarauja m s prigim-ties palinkimam? ir pareigoja žmog nuolatos kilti aukš iau paties sav s, kad jis gal t vaikš ioti Dievo šviesoje, tod l jis (tik jimas) reikalauja visiškai paaukoti savo vali J zui Kristui kiekvien m s dvasinio prie jo kilimo akimirk .

J zau, kadangi tave myl ti pirma reikia tave pažinti tik jimu, kaip karštai iš tikr j turime myl ti tave, jei mes norime tik ti tave ir vis savo gyvenim tvarkyti pagal tavo moksl ? Tu esi Dievo Amžinasis Žodis, pats Žodis, sik nijusi Tiesa. Išmokyk mus, kad m s tik jimas b t m s pa i visiškas pasiaukojimas tavo Asmeniui, kad gytume tavo Gyvenim ir Meil ir tave pat .

33. VILTIS

„Viltimi mes esame išgelb ti. Bet viltis, kuri matoma vykusi, n ra viltis; nes kaipgi kas gali tik tis to, k mato vykusi“ — Rom. 8, 24.

Krikš ionis savo žemiškajame gyvenime yra palenktas kitai tampa. Savo žmogišk ja prigimtimi jis yra pasaulio gyventojas. Bet savo pašaukimu ir jame esan ia malone jis yra dangaus pilietis, jau b damas Kristaus t vainis, narys Mistinio K no, kurio Galva danguje. Nors dar keleivis vidury pavoj , krikš ionis yra jau išganytas vilties. Kiek jis atsiduoda m s Atpirk jui J zui Kristui, prisik lusiaam iš mirties, tiek viltis bus krikš ionio sielai išganyimo doryb .

1. *Viltis yra tikrumas*

Tikintysis nuolat bijo nepaj gsi s išlaikyti jam tik jimo apreikšt nematom ir amžin turt . Žvelgdamas savo siel , jis randa tik netikrum , skurd , savo silpnyb s pažinim , savo aistr nuodingum , visokeriop pagund j g , kov tarp k no ir dvasios ir nuolat grasinan i mirt . Visa tai sukelia baim ir abejoni , ar siela ištes s.

Bet viltis jam duoda milžinišk ir nepajudinam tikrum . Su Dievu visa yra tikra: pažadai to, kuris yra Tiesa, S naus dovana, Bažny ios buvimas, Šventosios Dvasios veikimas, begalinis T vo gailestingumas, Motinos švelnumas, Išganytojo nuopelnai, tikrumas, kad žmonija jau išganyta Atpirk jo ir per j ; galiausiai tikrumas, kad Dievo paskirt valand triumfuodamas antr kart ateis Kristus.

Iš vienos pus s netikrumas, iš kitos pus s saugumas.

Bet tada kyla krikš ionio vidin drama, kai jis pasiduoda pagundai, prad damas ieškoti pats savyje pagrindo patogesniau saugumui žemiškume ir žmogiškume; saugume nuo vis rizik ir bandym , jis nustoja Dievo teikiamo tikrumo. Juo jis labiau bando sitvirtinti apsidraudamas savanaudiška ramybe, juo mažiau jis bepasitiki Dievu, ir tod l visas jos tikrumas atsiduria pavojuje.

Vilties užduotis yra ne kita, kaip žmoniai protus atgr žti Diev , kad tik *jame viename* ieškot sau reikalingos pagalbos, nepalaužiamos j gos ir atleidimo. Viltis reikalauja, kad tikintysis visiškai atsi-duot Kristui, vieningai su juo stot didži j pasaulio išvadavimo kov , ruošt jo Karalijos at jim ir kad dalyvaut begaliniuose At-pirk jo nuopelnuose, malon s j gos ir jame gyvenan ios Šventosios Dvasios pakeliamas prie vis T vo maloni .

2. *Ar viltis yra vien tik jimas*

Krikš ioniai nereikia pasirinkti tik vien iš dviej nepageidaujam galimybi : arba žem je prarasti amžinas malone, arba nuolatos darbuotis joms sigyti, o jos jam tepriklausys tik tolimoje ateityje.

Amžinas gyvenimas jame *jau yra prasid j s* malone. Krikš ionis turi Šven iausi Trejyb . Dievas yra jau jo G ris — Aukš iausiasis G ris, duodamas visiems, kurie ieško Dievo. Ar yra tad dar vietos vil iai? Taip, ir d l trij priežas i .

Pirmoje vietoje, nors tiesa, kad Dievo buvimas net jau dabar yra tikin iojo pasiekiamas tikrov , ta iau amžinuosius ir begalinius turtus jis pasiekia tik neaiškiu b du per tik jim . Tik danguje palaimintu reg jimu jis pasieks juos visiškai. Tada jis pamatys begalin praraj tarp to, k tik josi gauti, ir kas iš tikr j jam buvo duota. Kiek daug siel tikrai ir intensyviai ilgisi dangaus! Ir argi tas ilgesys n ra viena iš galingiausi apsivalom j priemoni ir stipriausi paskat tobulyb ? Iš tikr j , tas ilgesys yra sumaž j s pasaulyje d l nusilpn jusios vilties doryb s. Vilties savyb yra žmoniai širdyje uždegti, kaip naikinani liepsn , dangaus troškim , troškim matyti Šven iausi Trejyb veidas veid , išvysti J z Krist visoje jo triumfo garb je — jo Mistinio K no pilnyb je, su Nekalt ja Mergele Motina vis švent j priekyje. Jei yra tampa krikš ionio sie-loje, tai tod l, kad siela jau paveld dama tuos begalinius turtus, ku-

riai švystel jo j puošnumas, vis dar negali tiesiogiai matyti j ir gyvena šventoje j praradimo baim je. Prie to dar prisideda kan ia, žinant, kad tiek daug siel t turt visai nepaž sta ir laiko juos nieku.

Antra, kadangi net jau dabar Dievas yra m s vienintelis G ris, jis taip pat yra „sunkiai pasiekiamas G ris“ (šv. Tomas). Mes turime žengti per daugel kov . Su skausmu žvelgiame savo silpnum ir bej giškum vien tik žmogiškomis priemon mis pasiekti galutin tiksl ; tik tokiu b du mes galime laim ti keli Diev , kad mes j laikome savo vieninteliu G riu. Tod l mums duota viltis, kad mus palaikyt t vis pavoj s kuryje, kad gal tume ieškoti Aukš iausio G rio, nepasiduodami per dideliam pasitik jimui savimi arba nusi-vylimui.

Galiausiai, kaip ir visos krikš ioniškosios doryb s, viltis yra ivsuomenin doryb , Kristaus nari doryb . Jam r pi pavieni asmeninis krikš ioni išganymas, asmuo žvelgiamas tarp asmen , nes vilties tikslas yra Pilnutinio Kristaus atbaigimas, Dievo Karalijos išplatinimas. Ta karalija yra jau prasid jusi: ji turi augti ir išsivystyti, neži rint vis trukdym ir jai priešing j g . Krikš ioniui duota viltis, kad per ši doryb jis savyje palaikyt ir išugdyt ram sitikinim , kad Dievo Karalija auga visuose žmogaus gyvenimo bandymuose ir jo asmenin se sunkenyb se, kad m s Viešpats visus dalykus tvarko, — kreipdamas savo Karalijos k rimui savo Bažny ios pasisekimus ir persekiojimus, kurie bando j sunaikinti; savo moki-ni klaidas ir j dorybes, žmonij skaldan ius karus, ir pastangas atstatyti taik bei vienyb tarp žmoni ; taip pat paskir žmoni nepasisekimus ir laim jimus.

M s Viešpatie J zau, mus li dina mintis, kad tiek daug m s artim pasidav apatiškai nevil iai pilname kan ios pasaulyje. Suteik, kad visi tavo nariai b t uždegti nenugalimos vilties dr sa linksmi laukti pergals valandos, kada tu parodysi T vui savo Mistin K n , — Pilnutin Krist Meil s vienyb je. M s viltis viename tavyje. Ir t vilt visose m s gyvenimo aplinkyb se, ypatingai kent dami, norime paversti atsidavimu tavo aukš iausiai Galiai, m s Išganymo Galvai, kuri žmones veda j paskirt per visas žmonijos istorijos staigmenas.

34. A. PANASĖ JIMO KRISTO MEIL

„Aš daviau jums pavyzdį, kad, kaip aš jums darau
taip ir jūs darytum te“ — Jono 13, 15.

Krikščionių gyvenimas yra ne kas kita, kaip sekimas, atnaujinimas ir taisyklų Kristaus gyvenimo kiekviename jo Mistinio Kono naryje. Apaštalai labai gerai žinojo, kad Jūs juos pašaukėte sekėti visuose dalykuose jo didingo šventumo pavyzdžiu, kur jis jiems davė. „Sekdami tuo Šventuoju, kuris juos pašaukė, ir jūs visame pasielgime bėkite šventi“, rašė šv. Petras (1 Petro 1, 15). Tai jau panašūs Kristui reikalauja pats meilės sakymas.

1. *Žavėjimosi reikalingumas*

Kiekviena tikra meilė reikalauja susižavėjimo — vyro meilėje žmonai, vaiktams, mokiniams Mokytojui.

Kai mylimas asmuo yra pats Jūs Kristus, ta meilė pasireiškia entuziastišku žavėjimusi. Kristaus tobulumo ir didybės, jo šventumo ir grožio siela visai patraukiama jo padoriais, sekite tuo keliu, kuriuo jis, galvoti spręsti kaip jis, jausti ir mylėti kartu su juo. Kiekviena tikra meilė, kaip sakėme, kyla iš pamėgimo. Ir tik Jūs meilė yra vienintelė, žavėjimasis gali būti be ribų, nesuvaržytas baimės panti, kaip kad žmogiškoje meilėje, kur varžo mylimojo ribotumas. Mes žavėjimasis Kristumi auga, juo kaskart intymiau jį pažįstame. Kristaus siela yra begalinės didybės. Juo labiau leidžiamės begalybė, juo didesni stebuklai joje atsiveria mums. Bet kartu žvelgiame, kad nors mes žengiame nuo pažinimo prie didesnio pažinimo stebuklų, tai jau pasilieka vis neatidengta dar didesnė Kristaus Sielos didybė ir grožis.

2. *Susivienijimo reikalingumas*

Jau pačioje pradžioje tikra meilė reikalauja tam tikro giminiškumo dviejų asmenų, kuris veda į jungimą. Ji sukuria ir išvysto savitarpiną panašumą, kuris pilnai pražysta gyvenimo ir gerbių bendrumė. Meilė verčia mylėti pasidaryti panašumą mylimajam, kad būtų tobulėsnis miniai, troškimas, širdis ir gyvenimo susivienijimas.

Iš dalies ir siki nį s Žodis tur jo pasiduoti šiam meil s d sniui. Jis tapo žmogumi ir žmogiškai gyvena tarp žmoni . Jis nor jo b ti panašus savo brolius: „Tod l jis tur jo pasidaryti visu kuo panašus brolius... ta iau be nuod m s“ (Žyd. 2, 17; 4, 15). Bet kadangi jo meil yra Pilnyb , kuri duoda, ir spontaniškai yra duodama, dosniai ir be rib — nugalinti nuotolius, išsitiesianti per prarajas, kad suvienyt Dievyst ir Žmogyst savo dieviškojo Asmens s jungoje; jo meil yra pasigail jimo meil : „Pasidar visu kuo panašus brolius, kad b t galeistingas ir ištikimas vyriausias kunigas Dievui, kad permaldaut už tautos nuod mes“ (Žyd. 2, 17).

Iš kitos pus s, ir m s meil turi b ti supanaš jimo meil , nors mes vieni patys savyje esame vargšai ir visuose dalykuose priklaus Dievo. Žinoma, tai nereiškia, jog mes tariam s gal pasiekti iki m s dieviškojo Pavyzdžio tobulyb s virš n s. Panašumo meil reiškia, kad mes nuolatos stengtum m s save formuoti pagal j , vengdami savo klaid , kildami aukš iau savo silpnybi ir sekdami juo, kad m s valia susijungt su jo dieviška Valia.

Šios nuolatin s pastangos, kurios rodo, kad norime j myl ti, nepaisydami savo silpnybi , patinka Viešpa iui.

3. *Supanaš jimo d snis*

Supanaš jimas yra tas laipsniškas kitimas, kur Kristaus Šventoji Dvasia atlieka jo Mistinio K no nariuose. J zus Kristus trokšta siel pakeisti save pat , jei ji tikrai atsiduoda jam. Pagal amžin Dievo plan krikš ionis turi b ti „tos pa ios išvaizdos, kaip jo S naus paveikslas“ (Rom. 8, 29). Krikš ionyb tobulai apibr žiama kaip Dievo vaik supanaš jimas Viengim Dievo S n .

Kad tapt antru Kristumi, pirmiausia Kristaus Mistinio K no narys turi sekti savo dieviškojo Mokytojo nusiteikimais ir vidiniais polinkiais, kad jis savyje tur t „tokius jausmus, kokius tur jo Kristus J zus“ (Pilyp. 2, 5). Pagal Kristaus pavyzd ir jo vadovaujamas, jis privalo *gyventi tomis doryb mis*, kurias Kristus apreisk savo šventoje Žmogyst je. Ypatingai jis turi ugdyti t Meil , kuri Kristus parod savo T vui ir savo broliams. Galiausiai ir dar labiau krikš ionis turi sijungti Kristaus *b sen* ir jo *paslaptis*, jo S nyst s ir jo Mistinio K no gyvenim .

J zau, labiausiai trokšdami rodyti, kad tikrai tave mylime, visomis j gomis stengiam s sekti tavimi. Kaip galime dr sti tvirtinti, kad mylime tave, jei tikrai nesistengiame tvarkyti savo gyvenim pagal tavo, kad m s širdis plakt kartu su tavo Šv . Širdimi?

35. B. AUKOS MEIL

„Ne ramyb s atnešti aš at jau, bet kalavijo“ —
Mato 10, 34.

Auka yra esminis meil s reikalavimas. Kiekviena meil — santuokos, t vo, motinos arba draugyst s meil asmeniui ar bendruomeinei — reikalauja aukos, kad ji savo tikrum rodyt veiksmis, bet ypa tod l, kadangi meil esmiškai yra atsidavimas kitiems ir kit tarnavimui.

1. *Meil pati savyje reiškia auk*

Tas, kuris myli, stengiasi užmiršti pats save, atsisakyti savanaudiškumo, kad užtikrint mylimojo laim ir siekt jo g rio. Žmon s, priešindamiesi ir atmesdami aukos dvasi , iškraip meil ir degradavo j iki savimeil s malonumo lygio, tuo jai atimdami pa i gyvyb ir j g .

Kaip gali Kristaus meil b ti be aukos? Jei m s meil jam yra tikra ir ne vien savimeil s kauk , tikrai reikia laukti, kad auka visada palyd s t meil . Bet m s santyki su J zumi Kristumi pati prigimtis t reikalavim daro dar labiau primygtin , kadangi ji tampa iš pa i gyvenimo gelmi trykštan iu reikalavimu. M s dvasinis tikslas yra tapti tikrai permaintytais Krist taip, kad m s gyvenimas b t pakeistas jo, ir jeigu mes norime atrasti s nyst s gyvenim Kristuje, reikia, kad m s pa i asmenyb užleist viet Kristaus Asmeniui. Šv. Povilas nustato t d sn šiais žodžiais: „Ta iau jau nebe aš, bet yra gyvas manyje Kristus“ (Gal. 2, 20). Jei mes pla iai turime atsiverti jo Gyvenimui, tai negalime statyti aplink save savimeil s užtvaros.

Ir tuo pa iu metu tai yra mylimojo Kristaus g rio, garb s ir džiaugsmo ieškojimas! Nes jo garb , jo g ris, jo džiaugsmas reiškia

jo Mistinio K no augim — rasti tuos, kurie pasiaukoja jo meilei, kad jis juos pripildyt savo gyvenimo turt .

2. *Išganymo meil*

Kadangi nuod m jo pasaul , sumaišydama dievišk j plan ir sužeistoje žmogaus prigimtyje diegdama palinkim blog , meil ir auka pasidar neatskiriamos.

Auka *atriša*: ji sulaiko žmog nuo prisirišimo prie k rini ir ieškojimo juose savo tikslo. Ji parodo žmoni silpnum , j tuštum , nepaj gum pasitenkinti ir taip pat pavoj bei kli tis pakilti prie Dievo. Kol siela pati per auk nepatyr , kad visa yra neb tis, kas n ra Dievas, tol meil svyruoja ir gali nukrypti k rinius.

Auka *skaidrina*: nuod mingas žmogus visada link s sav s ieškoti net kilniausioje ir dvasišiausioje vidinio gyvenimo srityje. Siekiant savo tikslo, jo gabumus drums ia aistr siaut jimas, egoizmo tironija, poj i viliojimai. Kiekvienas jo sugeb jimas turi pereiti per aukos ugn ir per sielos tamsi , skaistinani nakt .

Auka *taiso*: prisiminimas savo paties praeities ned kingumo ir reg jimas žeidžiamo žmoni abejingumo tam, kuris yra visas Meil , Krist mylin iai širdžiai yra skaudus li desys. Tokia širdis labai jau ia atlyginimo, atitaisymo ir išpirkimo reikalingum . Kiekviena kukli kasdieni pareig auka pasidaro proga pareikšti ir atnaujinti savo meil . Mylinti širdis laukia, mielai priima ir ieško toki prog .

3. *Tarnavimo meil*

Kristus kvie ia visus savo Mistinio K no narius bendradarbiauti visomis savo išgal mis milžiniškame visos žmonijos išganymo darbe. Tai n ra tik kitas tikslas, prijungtas prie m s gyvenimo tikslo. Jis yra tikras viso krikš ioniško gyveno tikslas, vistiek koks beb t m s pašaukimas ir pasirinktos priemon s jam pasiekti.

Taigi tas visuotinio išganymo užsimojimas reikalauja meil s, pa-sireiškian ios vairios r šies auka. Tiems, kurie išgirdo nedalijamos meil s nenugalim kvietim , ji yra širdies, turt , valios auka. Vi-siems krikš ionims ji tur t b ti patogum , egoistiško saugumo ir pasin rimo žemiškuose turtuose auka.

J zau, išmokyk mus suprasti, kad tavo meil ateina sudrumsti m s gyvenimo patogum ir sugriauti m s plan , sutelkt saugumo ieškojime, kur mes tariame nepalie iam audr ir kli i . Tu ne- at jai nešti tingios taikos, bet kardo, kuris piausto, gen ja ir gr dina sielas išganymo kovoms.

36. C PAKLUSNUMO MEIL

„Kas turi mano sakym ir juos laiko, tas mane myli“ — Jono 14, 21.

Kiekviena meil reikalauja pasidavimo mylimajam. K nors my- l ti reiškia stengtis jam patikti ir patenkinti jo mažiausius norus, arba dar labiau — tuos norus atsp ti iš anksto. Meil sujungia: ji suriša mylint su mylimuoju.

1. *Paklusnumas Kristaus sakymams*

J zus Kristus mus moko, kad myl ti j reiškia laikytis jo sakym . Tie dieviškojo Mokytojo žodžiai pašalina dvi prieštaraujan ias klai- das. Iš vienos pus s, tiems, kurie mano, kad Dievo meil yra vien jausmas, J zus nurodo, kad jo meil esmiškai yra proto ir valios veiksmas, pasireiški s praktišku sakym vykdymu.

Iš kitos pus s yra toki , kurie mano, kad Dievo meil yra tik jo sakymams pasidavimas. Tai grei iausiai j nusistatymas galima b t suprasti: kaip Senasis statymas buvo vykdomas paklusnumu jo sa- kymams, taip Kristaus religija tur t b ti laikoma vien Evangelijos sakym vykdymu.

M s Viešpats tiksliai nustat santykius, kurie yra tarp paklus- numo ir meil s. Jis meil pastato pradžioje, centre ir kaip visos tos tvarkos tobulum . Pradžioje—jis nori, kad paklusnumas b t kv ptas meil s; centre, kadangi jis Meil s sakym pastato tarp vis sakym , reikalaudamas, kad pasiduotume jam; ir kaip tobulum , kadangi jis nori, kad b t klausoma jo, jog toji meil triumfuot . Tai labai kilni ir didžiai praktiška meil s apraiška: ji yra meil s išraiška, rodymas ir laidas. Bet meil yra aukštesn s prigimties už paklusnum ir pasi- reiškia kitokiais b dais. Tarp j yra aiškus skirtumas: meil nu-

kreipta asmen; paklusnumas žiuri tik sakymo. Galibiti paklusnumas be meilės; bet nra tikros nuoširdžios meilės be atsidavimo, kai mylimasis Asmuo yra mūsų Viešpats Jzus Kristus.

2. *Visos mūsų ties pasidavimas Kristaus Asmeniui*

Šalia paklusnumo sakymams, meilė kvieia mus visa savo būtimi atsiduoti Kristaus Asmeniui, Mistinio Kono Galvai.

Pirmiausia Kristaus Asmeniui kaip Dievui, kaip Dieviškajam žodžiui. „Visa per jį padaryta, kas padaryta, ir be jo nepadaryta nieko“ (Jono 1, 3). Mes esame visiškai atsitiktinumo būtybės: mes skolingi nuolatiniam Dievo karmo veiksmui kiekvien akimirksnė tik savo būt, bet savo sukurt esmin būtybė, savo veikim, visa, kas mes turime ir kas esame. Mes galime tą atsitiktinumą ignoruoti, jį paneigti, prieš jį sukilti. Bet kada žmogaus protas supranta, kad tas radikalus atsitiktinumas žmogų laiko saviškai nepriklausom nuo Būtinio Būtybės, nuo „to, Kuris yra“, kaip Dievas save aptars Senajame Testamente; kai per tik jį siela suprato, tiesiai apšviesta paties Kristaus, kad tas pat Dievas, Kristus ir Tvas, yra apreikštas kaip Begalin Meilė, kad „Dievas yra meilė“ (1 Jono 4, 9) ir kad tas jo visas kūrybos veikalas yra meilės veikalas, — tada iš tikrų jį sielos sitikinimas, kad ji priklauso Dievui sužygd s pilno dkingumo meile. Dar daugiau, ta pati meilė vers sielą skelbti tą priklausomumą ir jį išreikšti savaimingu, laisvu ir džiugiu paklusnumu.

Tas meilės pasidavimas taip pat nukreiptas Švent Kristaus Žmogyst, dabar išaukštint, triumfuojančių ir turtingų, kaip Snaus, gimimo teise ir Atpirkimų nugalėtoju teise visa didybe ir jį ga, reikalinga Galvai, kad valdyt savo Mistinį Koną, jį gaivint ir vest iki Pilnutinio Kristaus sudarymo.

Bet turime eiti dar toliau. Koks žvilgsnio pasikeitimas vyksta asmenyje; kuris suprato savo pašaukimą kaip Mistinio Kono narys! Jis žino, kad jis sukurtas Jzui Kristui, jog jis būt jo kiekviena savo būtybės gyslele; kad jis, tam tikra prasme, tapt Kristaus dalimi jo Mistinio Kono viename. Todėl jis toliau nebegali k nors daryti be Kristaus; atskirtas nuo Kristaus, jis nebegali tikrai gyventi; nes tik Kristuje susitelkęs jo visas gyvenimas ir jis gyvena vien jame. Kristus nustoja jam paprastai būti tuo Aukštesniausiu Mokytoju, kuris toli

nuo jo ir daug aukščiau už jį valdo ir vadovauja visiems daiktams. Jis jam pasidaro jame gyvenęs Mokytojas, kuris nuolatine savo gyvenimo taka jį palaiko jo antgamtinėje būtyje kaip Mistinio Kono naras; ir kuris savo Šventosios Dvasios kvipimu verčia jį Mistiniame Kone atlikti savo asmeniną misiją Pilnutinio Kristaus tarnyboje.

Mylti Kristą — tai nėra vien tik priimti, bet su džiaugsmu norėti nuolat ir visiškai priklausyti jam, kad Pilnutinis Kristus būtų gyvendintas visame spinduliu ir grožyje.

Jis žau, kaip apgailėtini yra tie, kurie nesupranta, kad siekdami išsaugoti savo nepriklausomybę nuo Tavo, labiau vykdydami savo pačių valią, jie nuslopina meilę! Meilė nežinoma priklausoma, ji reikalauja priklausomumo. Mylėti Tave — reiškia atsisakyti savo paties valios ir savo laimę rasti paklusniame pasidavime Tavo vadovavimui. Štai aš esu prieš Tave! Aš pilnai, visiškai ir išimtinai priklausau Tau. Elkis su manim kaip nori savo Mistinio Kono labui.

ANTROJI DALIS

GYVOJI MISTINIO KŪNO NARI
BENDRUOMEN

„Vienas kūnas ir viena dvasia. . .
Vienas Viešpats, vienas tik jimas,
Vienas krikštus“ — Efez. 4, 4-5.

DR. KAZYS PEIKUS
ARCHYVAS

Ž A N G A

J zus Kristus kalba: „Ateikite ir pasiži r kite“ (Jono 1, 39)... „Aš nenor jau vienas pats sau pasilaikyti vis turt , kuriuos gavau iš T vo. Aš kvie iu jus visus kartu džiaugtis su manim. Kaip Galva savo Mistinio K no, aš tariau savo T vui: Visa, kas mano, yra tavo, ir kas tavo, yra mano“ (Jono 17, 10); ir tod l jie yra j s , mano K no nariai, kad kaip mano K no nariai, gal tum te dalytis jais.

J s yra sukurtieji turtai, kurie puošia mano švent Žmogyst ; j s mano malon , mano nuopelnai, mano doryb s, mano paslaptys, mano Kunigyst , mano Auka. Visa tai j s , kad iš j semtum t s mano Žmogaus — Dievo gyvenimo apstumo.

J s mano šventos Žmogyst s turtai: mano K nas, mano Kraujas, mano Siela.

J s dieviškieji turtai mano gyvenime, kaip Dievo S naus! J s mano T vas, mano Šventoji Dvasia ir prie dieviškosios Šeimo slenksio jus sutinkanti mano Motina. Jie visi j s , kad galint jus dalyvauti manyje Šv . Trejyb s gyvenime.

Kad gal tum te su manim dalytis dieviškaisiais turtais ir dievišk j Asmen draugyste. Aš... ir j s, neži rint mano Asmens ir j s visiško skirtingumo, bet su manim intymiausioje vienyb je.

Kad gal tum te naudotis ne paskirai, ne savanaudiškai, bet kartu vieni su kitais.

Dalyvavimas tame pa iame gyvenime, naudojimasis tuo pa iu turt šaltiniu., dievišk j ir atgamtni g rybi bendrumas, mano K no narius padaro gyva bendruomene, glaudžiausiai susijungusia su Galva.

37. SIJUNGIMAS PILNUTIN KRIST

„Mes visi esame pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad
b tume vienas k nas“ — 1 Kor. 12, 13.

Krikštas yra vis krikš ionio turt pamatas. Pirmas krikšto pa-
darinys yra inkorporacija — susivienijimas. Logiškai galime laikyti
skirtingais Krikšto padariniais inkorporacij - sijungim , s nyst ,
apvalym , atgimim , ta iau su s lyga nepamiršti, kad visi tie turtai
suteikiami sielai *kartu* krikšto akimirk .

1. *Priklausomyb s ryšys*

B ti jungtam — reiškia tapti Kristaus ir jo Mistinio K no nariu,
„kad sudarytume vien k n su visais“. sijungimu visa savo b ties
gelme pakrikštytas asmuo priklauso Kristui ir Bažny iai. Krikšte
Kristus visiškai apima krikš ion , kur jis jungia savo žmogišk j
prigimt ir per savo švent Žmogyst veda s lyt su savo sik ni-
jusio žodžio dieviškuoju Asmeniu, padarydamas j vienu iš savo
nari .

Ta inkorporacija ne tik sujungia pakrikštyt asmen su Kristumi,
bet kartu su visu K nu, kuris yra Bažny ia, ir tokiu b du su Pil-
nutiniu Kristumi. Tai tikras ir oficialus sijungimas Bažny i . Tai
s junga su Kristumi-Galva jo K ne, per jo K n ir su jo K nu.

Ta inkorporacija yra pagrindas vienyb s su J zumi Kristumi,
taip pat ir su jo Bažny ia, tai ištikimyb s pagrindas visoms meil s
ir bendruomen s gyvenimo pareigoms, kurios plaukia iš priklausymo
Mistiniam K nui.

Tas sijungimas mus padr sina — kvepia mielai daryti atgail
po žmogiško silpnumo nuod mi , kadangi siela žvelgia, jog yra „su-
sijungusi“ ir „susirišusi“ su Kristumi ir jo K nu ryšiais, kurie ne-
gali b ti sutraukti atsitiktini nusikaltim .

Galiausiai, kada tik jimas išbandytas sunki apvalymo bandym , kai siela vaizdavosi atmeta arba palikta, kokia paguoda ir ramyb b ti užtikrintai, kad niekas negali tos sielos atskirti nuo Kristaus! „Kas gali mane atskirti nuo Kristaus?“ — sušunka Apaštalas. Ir koks vilties šaltinis yra žinoti, kad Kristus ne tik toliau geidžia tos sielos, bet dar nusprend savo mokin padaryti tam tikra prasme paties sav s dalimi — nariu savo K no, su kuriuo nuo to laiko mokinys yra susisjung s neperskiriamai.

2. Bendravimo ryšys tame pa iame bendrame Pilnutinio Kristaus gyvenime

sijungimas n ra vienos dienos darbas: tai skiepijimas gyvenim , gyvenim J zaus Kristaus Asmens, kuris tebegyvena savo Bažny ioje. Kadangi mes visi esame inkorporuoti Kristuje, mes, kurie sudarome jo K n , gyvename jo gyvenim . T s jung sukuria Krikštas.

B ti Kristaus ir jo Bažny ios gyvu nariu reiškia b ti papildytam jo malon s ir meil s gyvenimo, kuris nuolatos trykšta iš Kristaus, ir kuris paplinta po vis Mistin K n per Švent j Dvasi , kuri yra Kristaus Dvasia, Bažny ios Siela.

Tod l b ti gyvu nariu nereiškia užsidaryti pa iam savyje, bet visai sijungti bendr gyvenim visuose Pilnutinio Kristaus turuose, visa gaunant iš jo... Ir kiekviena siela gauna tiek, kiek ji jam atsiveria.

Taip pat b ti gyvu nariu nereiškia ieškoti visos paguodos tik vien savo dvasios savanaudiškam džiaugsmui, bet reikia prid ti savo gyvybinga veikla ir asmeniniu pasiaukojimu prie augimo ir išsipl -tojimo Pilnutinio Kristaus gyvenimo.

Galiausiai b ti gyvu nariu—tai n ra Kristaus „sumažinimas“ iki siaur ir asmenini m s dvasinio gyvenimo reikalavim apimties, bet Kristaus galinimas gyventi mumyse jo Mistinio K no statymui.

3. Bažny ios dalyvavimas Krikšte

Mistiškasis K nas dalyvauja vaiko Krikšte. Per bendruomen Kristaus gyvyb suteikiama pakrikštytam asmeniui. Bažny ios bendruomen je vyksta gyva s junga Galvos su nauju nariu. Be to, apei-

gose yra atstovaujama visai Bažnyiai: pirmiausia per sakramento teikimą, kuris elgiasi „pagal Bažnyčios intenciją“ ir nustatytas apeigas; paskui per krikšto turtus, kurie apsiima nauji krikščionys globoti iš tikimais tam tikrą žmogų, kuriame jis arba ji yra pakrikštyti. Taip visa bendruomenė dalyvauja naujo nario priėmimo, kad būtų užtikrinta, jog jis arba ji bus gyvas narys.

Be to, „visos Bažnyčios tikėjimas pakrikštytam asmeniui suteikia labdaros galią. Šventosios Dvasios dėka, kuri vienija Bažnyčią ir per kurią kiekvieno asmens dvasiniai turtai tampa visai bendra nuosavybe“ (Šv. Tomas, II, q. 61, a. 1). Koks nuostabus Bažnyčios Tikėjimo spinduliavimas ir gyvenimo bendrumas Bažnyčioje!

Viešpatie Jėzau, neleisk savo krikščionims užkietėti fariziejiškame pasitenkinime vien savimi arba nesidomėjime visais tais, kurie dar negavo tavo išganymo dovanos; bet suteik, kad atidengimas Jėzau Krikšto turtai pripildytų jų širdis deginanios kančios, prisimenant milijonus sielų, kurios dar nepažįsta tavęs, ir kviečia juose troškimą ir nusistatymą, kad neatidėliodami vykdytų savo Krikšto pašaukimą savo brolių tarnyboje.

PIRMAS SKYRIUS

STATMENA LINIJA:

KRIKŠ IONI , MISTINIO K NO GYV J
NARI , SANTYKIS SU KRISTUMI, J GALVA

„Mes pasidar me Kristaus dalyviai“ — Žyd. 3, 14-

„M s Atpirk jas savo Bažny iai duoda tuos tur-
tus, kurie jai labiausiai reikalingi“.

(Mistinio K no Enciklika)

*KRIKŠ IONYS KARTU DALYVAUJA KRISTAUS PASLAPTYJE
IR JO IŠGANIMO TURTUOSE*

38. KRISTAUS MALON

„Kaip vynmedžio šakel negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir j s, jei nepaliekate manyje“ — Jono 15, 4.

Pašveniamoji malon, kuri puošia mūsų sielą, tikrai yra toks turtas, kuris pakeičia pačią sielos esmę. Ji nėra užbaigta būtis, kuri pati savaime galėtų egzistuoti šalia sielos, nėra tai, kas sielai būt galima pridėti iš šalies: ji yra mūsų sielos pakeitimas; per ją mūsų siela pasidarė Dievui maloni — *grata*, derinasi su antgamtiniais dalykais, prisitaiko prie dieviškosios dvasios ir sugeba dalyvauti pačiame Dievo gyvenime. Bet mūsų malonis negalima atskirti nuo Kristaus malonės; taip pat mes jį negalime perskirti savo mintyse arba tik jime. Todėl visai teisingai galime sakyti, kad mūsų malonis yra Kristaus malonė, ne tik todėl, kad jis jį mums nupelnė, bet kadangi jį mums ateina *iš jo*. Jo malonis yra visuomeninis malonė.

1. *Jos kilim*

Malonė mes semiamės iš to paties šaltinio — Šnaus malonės, Kristaus malonės. Ta malonė mus visus padaro Dievo vaikais Šnuje, to paties Kėno nariais. Nors ji yra skirtinga kiekviename asmenyje, tačiau ta malonė Dievo vaikė nestato skyrium vieno šalia kito, kad kiekvienas skyrium rėpintų savo tobulybę. Yra tik vienas Šnus. Malonė mus sujungia su juo, kad mus, dalyvaujančius jo Šnystėje, padarytų sėnumis tame pačiame gyvenime vieno Gyvojo Asmens ir tame pačiame Kėne.

Venkime netikslį vaizdą, kaip šitoki pasitaikančią išsireiškimą: „Malon eina iš jo, teka iš jo“. Tie išsireiškimai būt tikslūs, kiek jie pabrėžia bendrą malonės kilmę. Jie tiek netikslūs, kiek jie primena reiškinį, kuris yra Kristui išorinis, o malonė yra Kristaus sisavinimo reiškinys. Malonė mus veda viduje. *Kristuje* ji mus leidžia gerti iš to paties dieviškojo šaltinio.

2. *Jos prigimtis*

Malonė, kuri iš Kristaus ateina mums, yra ta pati, kuri pašventina Kristaus Žmogystę. *Jo* malonė gaivina jo Sielą ir sudieviną mūsų sielas. Jame nėra dviejų skirtingų malonių, kad viena būtų tik jam pačiam, o kita mums. Tai yra jo asmeninis malonė, jo malonė kaip Galvos ir dėl jo pilnybą suteikiama mums.

Čia turime naują pagrindą labai gilaus intymumo tarp Kristaus ir mūsų sielų. Ta malonė yra ne tik malonė iš Dievo: ji perduoda Kristaus žymę. Ji padaro mus panašius Kristui, ji mus suvienija su juo, mumyse ugdydama tuos dorybų ir šventumo vaisius, kurie kaskart labiau mūsų sieloje spaudžia Kristaus atvaizdą. Tai Kristaus malonė, kuri jo jėgomis ir sugebėjimais visiškai nori užvaldyti visą mūsų būtį, kad mes galvotume, jaustumė, mylėtume ir elgtume mūsų kaip jį, kad mes galėtume tapti lyg antruoju Kristumi, panašūs su Sinaus paveikslu. Mūsų Viešpats trokšta savo gyvenimui tirti kiekviename iš mūsų.

Taip pat čia yra labai intymus gyvenimo bendravimas tarp to paties Kristo narių: sielų bendravimas veikiamas tos pačios malonės, kuri jas pakeičia pagal tų patį pavyzdį ir veikiamas to pačio sudievinimo vyksmo, kuris jas kelia ir stumia tą pačią kryptimi ir prie to paties tikslo.

3. *Jos tikslas*

Kristaus malonės tikslas yra žmonijos sudievinimas suformuoti jo Kristui, plačiai paskleisti visiems nariams, jog jie galėtų naudotis Išganymo vaisiais. Tai yra visą pasaulį išgananti malonė. Jos vaisiai mūsų sieloje yra mūsų savanaudiškumo nuslopinimas ir pabudimas susirpinimo kitais, nuolat prieš akis turint tų darbų, kuris turi būti atliktas visų kartu — Pilnutin Kristui. Jo malonė mumyse diegia

sav s išsižad jimo palinkim , kuris išauga malon j. Malon , at justi siel , j antgamtiškai suvienija su visais.

J zau, duok, kad mes vis did jan iu tik jimu žvelgtume tavo intym buvim mumyse per savo malon . Ja mes gyvename tavyje ir tu mumyse. Suteik, kad tos malon s veikimu pasidarytume panaš s tave, jog tavyje gal tume pad ti atbaigti Pilnutin Krist .

39. KRISTAUS NUOPELNAI

„Taigi, kaip per vieno nuod me pasmerkimas at jo visiems žmon ms, taip ir vienu teisumu gyveninio nuteisinimas ateina visiems žmon ms“ — Rom. 5, 18.

Nuopelnas yra amžinojo gyvenimo paveld jimo teis . Tai teis gauti danguje Dievo garb s reg jimo atlyginim . Bet garb bus pilnas malon s žyd jimas: amžinas gyvenimas m s sielose jau prasid jo ia, žem je. sigyti nuopeln — tai laim ti teis pagausinti pašven iam j malon . Bet patys iš sav s mes nieko negalime gauti: tik viename Kristuje ir per Krist mes galime sigyti nuopeln . Ir tai yra jo nuopelnai, kurie suteikiami mums jo Mistiniame K ne.

1. *J zus Kristus pats sau sigijo nuopelnus ir pamok mus, kaip j sigyti*

sik nij s Žodis b t gal j s b ti savo Mistiniam K nui atngaminio gyvenimo šaltiniu be nuopeln sigijimo sau. Kaip viengimis Dievo T vo S nus, jis tur jo teis garb , ir jam neb t reik j kent ti ir mirti. Bet iš meil s mums jis nor jo gyti nuopelnus mirtingame kan iai pasidavusiame k ne. „Tod l jis tur jo pasidaryti visu kuo panašus brolius, kad b t gailestingas ir ištikimas vyriausias kunigas Dievui, kad permaldaut už tautos nuod mes“ (Žyd. 2, 17). gal savo žemiškojo gyvenimo jis nutrauk tiesiogin Dievo garb s reg jim danguje ir garb s teise naudojim si, kur tur jo jo žmogiškoji j ga per žmogyst s ir Dievyst s susivienijim Kristaus Asmenyje. Jis nor jo per kan i užsitarnauti savo išaukštinim , savo K no Prisik lim , savo dvasin viešpatavim žmonijai ir savo Mistinio K no Galvos vaidmen .

Taip jo gyvenimas gali būti kiekvieno nuopelnų gyvenimo pavyzdžiu. Žinoma, kad yra didžiulis skirtumas tarp jo nuopelnų ir mūsų. Pirmiausia, jo veiksmai ir jo kančios yra Žmogaus-Dievo, ir todėl nuopelnas begalinis vertis. Toliau, mūsų nuopelnas gyja vertę tik per jį: mes galime nusipelnėti tik per jį ir jame.

Tačiau Kristus mums parodė, kaip galime nusipelnėti. Jis mums parodė, kad didesnio nuopelno paslaptis yra meilė, kuria visuose mūsų kasdieniniuose veiksmuose pasiliecame ištikimi Dievo Valiai, ir taip pat didžiadvasiškumas bei vaiko meilė, kuri parodome, ir paaukojame mūsų gyvenimo bandymus ir kryžius pasaulio Išganymui. Jis savo pavyzdžiu mus mokė nešti savo kryžius.

2. *Jzus Kristus gijo nuopelnus mums*

Nusipelnėdamas sau pačiam išaukštinimui, mums jis pelnė mūsų išteisinimą. Iš tikrųjų, tas pat nuopelnas pasiekia mus. Jzus gijo savo malones, kurias, kaip aukščiausias Mokytojas, pritaikė savo gyvenimui teikiančios Galvos misijai. Tai tos malonės, kurias jis, kaip Mistinio Kono Galva, paskleidžia mūsų sielose pripildyti jas savo gyvybėmis.

Bet kaip jis galėjo gyti nuopelnus mums? Nuopelnas yra asmeninis, ir niekas negali užsitarnauti pašvenčiamosios malonės, kaip tik sau. Atsakymas yra, kad jis ir mes esame tik viena: mūsų ir jo gyvenimas susijungė tikroje vienybėje, vieno Kono tikrame vieningume, kuriame jo gyvenimas tampa mūsų. Todėl jo nuopelnai gali būti mūsų: „Tiek jis apima žmones, kiek jie yra jo nariai“ (Šv. Tomas, III, q. 19, a. 4). Visa, ką Kristus padarė, jis padarė kaip Galva, kuri neša mus patį savyje; kuris, iš anksto žinodamas kiekvieno mūsų visų dvasinį gyvenimą su kiekvieno asmeniniais trūkumais, jau gyveno tą gyvenimą, nupelnėdamas mumyse visa tai, kas reikalinga, kad mes patys jį galėtume gyventi.

Žinoma, ant Kryžiaus, kur jis tapo mūsų Atpirkėju, tik Kristus *vienas* atnašavo save savo Tėviui aukščiausioje meilės aukoje. Bet kadangi jis gijo nuopelnus mūsų vardu ir mums atstovavo kaip mūsų Galva, tam tikra prasme galima sakyti, kad ir tada mes buvome jame ir dalyvavome jo Aukoje. Tėvas mus visus jau matė savo Sūnuje, ir Jzus mus visus jau turėjo savo sieloje.

3. *J zus Kristus, kaip Galva, leidžia mums dalyvauti savo nuopelnuose savo Mistinio K no bendrume*

Kristaus nuopelnai turi b ti pritaikyti m s sieloms, kad iš j veikimo mes tur tume naudos. Krikštas, kuris mus sujungia su Kristumi, yra pirmas t nuopeln pritaikymas. Tap Kristaus nariais, mes patys galime gyti nuopeln , kadangi m s žmogiškoji prigimtis dabar sijungusi savo dvasinio gyvenimo atstatymo darb . Išganomosios Aukos nuopeln negalima skirstyti automatiškai ir individualiai. Iš tikr j , tas pritaikymas priklauso nuo m s geros valios, m s asmeninio didžiadvasiškumo, m s paklusnumo malonei; bet taip pat priklauso nuo m s vienyb s su Bažny ios bendruomene. Tai vyksta šv. Miši Aukoje, per sakramentus ir visus Švent j Bendravimo turtus, mald ir per m s nuopelningus veiksmus, visas mums J zaus suteikiamas malones. Bet tai yra vien tod l, kad J zus Kristus, gij s nuopelnus mums ir m s vardu, per savo malon ir m s susivienijim su juo, mums duoda galios patiems sigyti nuopeln .

Vietoj žmonijos vieningo nupuolimo Naujasis Adomas pastato žmonijos viening Išganym . Bet savo broli Išganymui J zus kvieia kiekvien dirbti kartu su juo ir jame t darb , kuris laiduoja jo paties Atpirkim .

Ta iau J zus j nekvie ia savo nuopelnais prisijungti, lyg jo nuopeln nepakakt ir juos reik t papildyti. Kaip tik priešingai, kadangi jo nuopelnai begaliniai ir perdaug gaus s jam pa iam, jis nori, kad žmoni veiksmai irgi b t nuopelningi.

J zau, duok mums tvirt ir nesugriaunam pasitik jim tavo nuopeln galia. Kiekvienas iš m s tikrai gali sakyti: „Tavo nuopelnai yra mano... jie priklauso man“. Jei kartais m s sielos svyruoja, tai tik tod l, kad jos nesupranta, kiek mes esame susijung su tavim, ir kaip neišsemiami tavo turtai, kuriuos nuolatos turi, kad, kaip Išganytojas, mums juos suteiktum pagal m s tik jimo dyd ir m s nor bendradrabiauti meil s dvasioje.

40. KRISTAUS DORYB S

„Per jį esate Kristuje Jūsų, kuri Dievas mums padarė išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu“ — 1 Kor. 1, 30.

Mūsų dorybės yra Jūsų, ne tik ta prasme, kad Jūs Kristus visas dorybes praktikavo tobulai ir kad be jo pavyzdžio mes nežinotume kaip jas praktikuoti. Mūsų dorybės yra Jūsų visai *raidiška* prasme, nes jis jas kvepia arba formuoja savo Dvasia savo Mistiniame Kone.

1. *Mūsų dorybės nėra mėsos patiekalai*

Apaštalas draudžia mums didžiulis, lyg mūsų dorybės būtų mėsos patiekalai.

Viena iš didžiausių kliūdvasiškame gyvenime yra pasitenkinimas savimi, didžiavimasis savo tariamomis dorybėmis.

Žmonės sivaizduoja, kad jie turi dorybių, kurių iš tikro jiems visiškai trūksta. Jie laiko dorybe savybes, kurios tuo visai nėra: bailumas palaikomas nusižeminimu, charakterio silpnumas laikomas romumu, smarkumas, arba despotiškumas, — tvirtos valios dorybe, o kas laikoma meilumu, yra tik tušias pagarbos ir gyriaus troškimas.

Pagaliau yra tokie, kurie dorybės tikros, bet kurie didžiūojasi, lyg patys būtų pasiekę tas dorybes arba jas praktikuot savomis jėgomis, niekieno nepadedami.

„Nes kas gi tave išskiria? Ką turi, ko nesigavęs? O jei gavai, ko geriesi, lyg kad nebūtumei gavęs?“ (1 Kor. 4, 7).

2. *Mūsų dorybės yra tam tikra prasme Jūsų, kuris yra šventumo Tarpininkas*

Tikrai kiekviena dorybė reikalauja asmeninio bendradarbiavimo, valios pastangų, pasiaukojimo.

Jūsų yra visas šventumas. Pirmiausia, ties sakant, mes negalime nepradėti siekti šventumo, nes tai mums ne manoma. „Be mūsų nieko negalite padaryti“ (Jono 15, 5). Tai nemūsų jėga gyti išminti, pasiekti tiesą, išganyti save pačius. Visa tai jau atlikta Kristuje. Jis kenčia vis šį šventumo tvarką: jis tai turi pats savyje,

kadangi jis yra, kaip šv. Povilas sako „išmintis, teisumas, pašventinimas ir atpirkimas...“ ir jis priduria, kad visa tai *mums*, kad *m s* išmintis, *m s* teisingumas, *m s* pašventinimas, *m s* atpirkimas. Kodėl? „Kad, kaip parašyta, kas giriasi, girt si Viešpatyje“ (1 Kor. 30-31).

Todėl iš Kristaus, iš to ypatingo šaltinio, mes turime gauti visas dorybes. *Jo* Šventumas ypatingu būdu turi visas Mistinio K no dorybes. Tai *jo* Švetumas, kuris pasireiškia *jo* K no nari doryb se ir visame K ne.

Jzus yra savo Šventumo steigėjas savo Mistiniame K ne. Be to, kadangi Kristus yra ypatingas Šventumo ir Gyvenimo Tarpininkas, kaip kad ir vienintelis Tiesos Tarpininkas, tai jis yra vis dorybi Teikėjas savo Mistiniame K ne.

*M s pa i pastangos tur t b ti nukreiptos pad ti Kristui *jo* dorybes tvirtinti, pritaikyti ir padidinti *jo* nariuose. Mes turime b ti „apsivilk Kristumi“ — bet ne taip, lyg galva apdengt savo narius iš oro, ant j užmesdama savo dorybi apsiaust . T posak turime suprasti ta prasme, kad b dami susivienij su Kristumi Mistiniame K ne, mes iš *vidaus* b tume pakei iami j , mes supanaš tume su juo per *jo* Dvasios perkei iam j veikim , kad taptume *jo* teisyb s, *jo* šventumo ir *jo* išganymo gyvenimo dalyviais.*

Tai *jo* malon pasidaro *m s* sielos pa ia esme, *m s* sugeb jimuose švie ia doryb mis ir apima vis *m s* b t .

Tai *jo* meil gaivina nari meil , kad tampa siela j vis kit dorybi . Tai jis savo Dvasia padidina meil *m s* širdyse.

Tai *jo* Dvasia kvepia, palaiko, veda ir apvaisina kiekvieno pastangas praktikuoti moralines dorybes; kvepia dievišk sias dorybes ir *jo* dovanas padaro mummyse vaisingas. *Jo* Šventoji Dvasia pašventina vis Mistin K n .

3. *Pilnutinio Kristaus doryb s*

Dar yra kita priežastis, kodėl n vienas iš *m s* negali didžiuotis savo asmenin mis doryb mis. Tos doryb s turi b ti vertinamos Mistinio K no vieningumo perspektyvoje. *M s* šventumas yra Mistinio K no nari — nari , kurie jau daug gavo ir kiekvien akimirk gauna iš kit nari mald , nuopeln ir pavyzdži . Mus nuolat os pa-

laiko visas Kristus, nuolat atnaujindamas, paskatindamas ir atbaigdamas. Kiekvienas mūsų yra tik mažutis spindulėlis Pilnutinio Kristaus Šventumo saulėje. Šis Šventumas vienas turi reikšmę prieš Dievą. Kiekvienas iš mūsų yra tik mažytė Mistinio Kristaus dalelė, ir vienybė kartu su broliais mes turime pasiekti Kristaus Šventumą, ištikimai užpildydami kiekvienam mums skirtą vietą Kristaus Krūvi statyti. Niekvienas negali tikintis pasiekti Pilnutinio Kristaus Šventumo sau vienas.

Tvirtas nusižeminimo pagrindas — mūsų silpnybės ir klaidos yra mūsų pačių. O mūsų dorybės ir nuopelnai yra Pilnutinio Kristaus.

Meilė yra ir tvirtas meilės pagrindas: teisdami kitą, darykime tai su meile, priklausančia Kristaus nariui, su kuriuo mes drauge sudarome vieną Krūvį, ir iš visų įgalbendradarbiaukime Mistinio Kristaus pašventinime.

Jėzau, neleisk mums netrupu išdidžiuoti savo menkomis pastangomis, kuriomis siekiame tavo dorybių. Bet kadangi tu gyvenai mumyse ir kartu su mumis atlieki šventumo darbus, duok, jog visa savo siela prisidėtų prie tavo Dvasios pašventinamojo veikimo, kad paskubintume tavo Mistinio Kristaus augimą.

41. KRISTAUS PASLAPTYS

„Dievas. . . kai mes buvome mirtingi, nuodėmėse, atgaivino mus drauge su Kristumi. . . drauge priklausome ir drauge pasodinome, Kristuje Jėzuse“ — Efez. 2, 4-6.

Toks intymus gyvenimo bendradarbiavimas yra tarp Jėzau, jo Mistinio Kristaus Galvos, ir jo narių, jog tam tikra prasme galime sakyti, kad Evangelija yra ne tik jo istorija, bet iš anksto kartu ir visų mūsų. Bažnyčios liturgija nėra vien tik mūsų šventininkas, bet paslaptis pritaikymas mums patiems.

1. *Mes dalyvavome Kristaus paslapyse, kai jis jas pergyveno d l m s*

Kada J zus pergyveno neturto prakart l je savo Gimimo paslapt , paslapt savo nužeminto ir pasl pto, darbštaus ir paklusnaus gyvenimo Nazartete, savo apaštališko gyvenimo paslaptis Palestinos miestuose ir kaimuose, paslaptis savo Kan ios ir Mirties, ir garbingas paslaptis savo Prsik limo ir dang žengimo, mes dalyvavome kiekvienoje iš j . Dalyvavome ne tik kaip visuma, bet pavieniui, kaip Kristaus Mistinio K no nariai, užimdami savo pa i viet .

Labiausiai mes buvome tose paslapyse, *kadangi J zus, pergyvendamas jas, kiekvien iš m s tur jo savo sieloje, kaip Bažny ios Galva*. Tiesiogiai Dievuje jis mat mus. Jis mat , kaip mes b sime pašaukti pergyventi tas pa ias paslaptis, žengdami jo eitu keliu. Jis mat , kokios bus reikalingos malon s kiekvienam iš m s , kad ta pa ia dvasia, kaip ir jis, pergyventume jo paslaptis.

Jo paslaptys nebuvo vien tik jo, bet jau tada kartu ir m s . Kris-lus jas pergyveno ne vien d l sav s, bet ir d l m s . Kadangi jis yra Dievo S nus, jam nereik jo neturte, pažeminime gyventi ir kent ti: kaip S nus jis tur jo teis gyventi garb je ir triumfe. Bet „d l m s ir m s išganyto“ jis nor jo priimti mirting ken iant k n . Jis nor jo praktikuoti dorybes, kuriose mes patys tur sime lavintis, kad mums palikt pavyzd . Kas tik atsitinka mums ir kokia tik forma pasireiškia m s gyvenimo paslaptis, visada galime sakyti: „J zus tai pergyveno pirma man s... Jis j pergyveno už mane, kad man parodyt , kaip j pašventinti ir gauti malon jai pergyventi, kai ateis mano eil “.

Be to, mes dalyvavome J zaus paslapyse, *kadangi Dievo mintyje mes buvome jose*. Kada T vas džiaug si savo S numi Betliejuje, Jordano vandenyse, ant Taboro kalno, ant Kryžiaus, Jis mus visus mat J zuje. Savo Mintyje jis nedar skirtumo tarp J zaus ir m s , nes jis mat tik vien Krist , Pilnutin Krist , Kuriame mes dalyvavome visi, su juo sudarydami tik vien vienet .

Kadangi T vas mat Bažny ios Galv —S n , kur jis myl jo, siunt pasaul išganyti pasaul per Bažny i . Dievo plane Išganytojo viešos pareigos buvo neatskiriamos nuo jo asmeninio S naus titulo.

2. J zaus paslaptys yra tikrai dovana mums

J zus gyvena Bažny ioje. J savo liturgini šven i cikle turi eil paslap i , kurios apima vis Kristaus žmogišk gyvenim . Bet šis liturginis ciklas yra daugiau negu judrus priminimas istorinio vykio, kuris atsitiko prieš du t kstan ius met . Liturgin s švent s matomuose ženkluose m s siela pergyvena tikrov , jeigu su tik jimu ir meile sigiliname paslapties dvasi , jai atverdami savo siel , j pasisavindami ir pergyvendami su tuo pa iu vidiniu nusiteikimu, su koku j pergyveno Kristus.

Per savo Bažny i ir savo Dvasios veikim , kuri gaivina Bažny- i , paslapties liturgiško šventimo metu J zus tikrai mums suteikia ypating malon , kuri jis nupeln mums, pergyvendamas t paslapt . Atgimimo malon jo dieviškajam gyvenimui gauname per Kal d švent ; Kristaus apsireiškimo malon mummyse ir tik jimo pagausi- nim —Trij Karali oktavoje; malon vidinio atstatymo ir dvasinio atsinaujinimo gav nios apvalomuoju laikotarpiu, prisirengiant di- džiajam Velyk eucharistinio Kristaus sutikimui; malon nek sti nuod m s ir lavintis aukos dvasioje — per li dn Kan ios savait ; malon džiaugsmo, ramyb s, laisv s — triumfuojan i Prisik limo Dien ir per ištis švies Kristaus pasirodymo laikotarp ; m s siel pak limo malon su karštu dangaus troškimu — garbingoje Dangun Žengimo švent je; malon labiau atsidavus bendradarbiauti Bažny- ios gyvenime gauname per ilgas savaites po Sekmini .

Kiekvienas šventas metinis J zaus gyvenimo min jimas mums reiškia glaudesn dalyvavim jo šventos Žmogyst s vykiuose, jo žemiškame ir jo dieviškame gyvenime. Bet tas dalyvavimas kiekvienam ir visiems iš m s vyksta tik Bažny ioje ir su Bažny ia.

J zau, kaip iš tikt j laiminga yra siela, kuri visada atvira tavo dieviškosios Dvasios veikimui, leidžiasi formuojama tavo Bažny ios! Ji liturgijos žodžiuose gauna kasdien vis sau reikaling dvasin mais- t . Taip nuolatos ji atsinaujina, ragaudama tyriausi džiaugsm , gyvendama tavo gyvenim ir, dalyvaudama tavo paslapyse, randa švies ir j g , kuri pakei ia vis jos b t .

42. KRISTAUS MALDA

„Visuomet gyvas, kad mus užtart“ — Žyd. 7, 25.

Visas mūsų Viešpaties gyvenimas buvo malda. Evangelija, norėdama išmokyti ir padėti sinti mus melstis, kelis kartus pažymi apie Kristaus Sielos pakilimą glaudžiame pasikalbėjime su savo Tėvu. Evangelijoje matome, kaip Kristus pasitraukia kaln ir ten visą naktį praleidžia maldoje. Bet šalia to kartą praleistą tyloje, Jėzus savo apaštalavimo gyvenime nuolat pasiliko maldos būvyje ir nuolatiniame pasidavime savo Tėvui. Kokių būdu Kristus leidžia mums dalyvauti savo maldoje danguje?

1. *Per j. „Per Ipsum“*

Mūsų malda pati savyje neturi galios pasiekti Dievą. Ji kyla prie Dievo per Kristaus maldą ir turi remtis jo malda, kad patiktų Tėvui, kuris yra Danguje.

To priežastis yra, kad Kristus malda yra mylimojo Sūnaus malda, malda to, kuris yra pasakęs: „Tėve... tu visuomet mane išklausai“ (Jono 11, 42). Jis, kuris meldžiasi, iš tikrųjų yra siknijos Žodis, viengimis Sūnus savo šventoje Žmogystėje ir per jį. Tai dėl to Jėzus visada kalbasi su savo Tėvu, kai jis meldžiasi.

Šiandien Bažnyčia, sužieduotina ir Kristaus Mistinis Kūnas, savo maldas ir prašymus siunčia Tėvui ir Šv. Trejybei „per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tavo Sūnų, kuris su tavimi, Tėve, gyvena ir viešpatauja šventosios Dvasios vienybėje“.

Ta liturginė formulė labai prasminga ir nešanti šviesos. Išmok suprasti jos turtingumą, mes nekalbame tume menkaverkiu savo susilgalvotą maldą — tušią maldą, nes jos kyla iš sielos vis dar pilnai pasikliaujančios savimi. Ta maldos formulė padaro galimą nusiminimui ir nuovargiui, kurie tiek daug krikščionių nugaria nuo maldos, kadangi ji maldos lieka neišklaustyta. „Per Christum Dominum... Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. Nusizeminimas, būtinai reikalingas lyga, kad malda patiktų Dievui, bus tvirtai pagrįstas sitikinimu, kad mūsų malda turi būti sujungta su Kristaus malda, priimta jo maldą, turi tapti malda Kristaus, kuris yra Vienintelis Tarpininkas.

2. *Jame: „In Ipso“*

Bet ypa m s malda gali tikrai vadintis Kristaus malda arba jo malda gali vadinti m s malda tik todėl, kad Jzus Kristus yra Žmogus-Dievas, kuris, kaip Mistinio K no Galva, mus visus apima savyje, meldžiasi kartu su mumis savo maldoje ir prie sav s pritraukia vis savo besimeldžian i Bažny i .

Tai jis meldžiasi mumyse, savo nariuose. Tai jo Dvasia kvepia mald Mistiniame K ne. „Ir kadangi j s esate s n s“, rašo šv. Povilas, „Dievas siunt savo S naus Dvasi j s širdis, kuri šaukia: Abba, T ve!“ (Gal. 4, 6). Tai jis vadovauja Mistiniam K nui maldose: „Taip pat ir Dvasia padeda m s silpnybei; nes mes nežinome, ko turime melsti, kaip pridera; bet pati Dvasia prašo už mus neišsakomais d svimais“ (Rom. 8, 26). Tai Jis Mistin K n gaivina savo meile ir savo malone, jai duoda vert ir vaisingum Dievo akivaizdoje.

Tikrai laiminga siela, kuri bent kart patyr tikrai iš Kristaus kylan ios maldos palaim ! Tokia siela atsipalaiduoja laiko ir laikini dalyk , kad dalyvaut Amžinojo Kunigo maldoje. Ji sk sta garbinimo , meil s, d kojimo alsavime, kuris veržiasi iš J zaus Širdies ir kyla T v . Ji pradeda suprasti, kad per ši mald , pakilusi ir susivienijusi su Kristumi, t pa i akimirk pasiekia tiksl , kuriam ji buvo sutverta: ji laimi „tik vien reikaling dalyk “.

3. *Su Juo: „Cum Ipso“*

Krikš ionio, Kristaus nario, malda negali b ti izoliuota ir individuali malda. Melstis su J zumi — reiškia melstis su kitais Mistinio K no nariais. Mes turime savo mald padaryti katalikišk , visuotin .

Pirmas esminis dalykas — nusikratyti maldoje r pinimusi savimi. Tikrai kiekvienas iš m s turi teis ir pareig patik ti Dievui savo asmeninius r pes ius ir savo šeimos bei draug reikalus. Bet tai darydamas, jis visada turi atsiminti es s narys, kad jo maldos yra nario, kuris savo gyvenim gauna iš Mistinio K no, ir kad jo malda jam turi pad ti tobuliau gyventi nario gyvenim .

Kol krikš ionis vis dar b kštauja, kad maldos gali jam nepad ti, jam pa iam, jei jis savo mažus reikalus nustums šal d l Kristaus ir Mistinio K no dideli intencij , jis dar nežino, k reiškia b ti

kataliku... Jis dar nepažsta Pilnutinio Kristaus. Be to, ia, kaip ir visur, tinka Mokytojo žodžiai: „Kas d l man s paguldyt savo gyvyb , atras j “ (Mato 10, 39). Kas tik kalba katalikišk - visuotin mald , tam pagausinama malon , meil ir šventumas.

Melstis su Kristumi katalikiška —visuotine malda reiškia vienytis su Bažny ios oficialia malda, meldžiantis kaip K nas, kaip matoma hierarchiška visuomen . Jei mes ir nemokame džiaugtis liturgijos grožiu, ta iau mes turime melstis liturgijos dvasia, dvasiškai susijungdami su visais tais, kurie dien ir nakt , vienuolynuose ir bažnyiose, klebonijose ir koplyiose siun ia Dievui Bažny ios gyri ir maldavim . Kaip gera žinoti, kad taip mes esame susijung su visu Mistiniu K nu, su visais šventaisiais danguje ir žem je, kad mes esame nešami galingo garbinimo jud jimo ir meil s, kuri Šventosios Dvasios kv pime ir Kristaus vadovaujama impulse vis pasaul kelia prie Dievo! Koks atlyginimas, supratus, kokiū b du m s malda yra nari malda! Iš vienos pus s, mes žvelgiame, kod l neturime steb tis m s maldos paprastumu, arba nusiminti d l jos menkumo. Iš kitos pus s, tai atskleidžia m s maldos didingum ir j g . Tai Pilnutinio Kristaus malda, vertinga Dievo akivaizdoje ir garbinanti T v : pati susivienydam su ta malda, supanaš dama su ta malda — nari malda dalyvauja Pilnutinio Kristaus veikime.

J zau, tu nori, kad m s širdys pasidaryt panašios tavo Šird, ir kad pasisavindami tavo šven iausios Širdies intencijas, troškimus ir siekimus, leistume savyje ir tavo Mistiniame K ne tavo Dvasios j gai t sti savo maldos amžin misij už tavo T vo Karalijos iššplatitim žem je, už paplitim tavo Bažny ios ir visos žmonijos atpirkim .

43. KRISTAUS KUNIGYST

„Bet j s esate išrinktoji gimin , karališkoji kunigyst “ — 1 Petro 2, 9.

J zus Kristus Galva ir Vyriausias Kunigas sakramentiniu b du leidžia savo K no nariams dalyvauti savo kunigyst je. Tai nuostabus kilnumas. Tik gaila, kad tiek daug krikš ioni to ne vertina. Jei jie

suprast t begalin kilnum , j visas religinis gyvenimas b t pakeistas; j pagarba labai padid t tam, kas šventa; ir j supratimas sakrament reikšm s didingumo Bažny ios bendruomen je nušvist ir labai pagil t .

1. *Kas yra sakramentinis pob dis?*

Sakramentinis pob dis, arba žym , yra dvasin realyb , kuri sieloje spaudžia trys sakramentai: Krikštas, Sutvirtinimas ir Šventimai. Tai yra neišdildomas *ženklas*, kuris amžinai žymi Mistinio K no narius ir parodo, kad jie priklauso Kristui ir kartu su juo sudaro vien K n . Tai Kristaus antspaudas, kuris pažymi, jo K nui priklausan ius narius.

Tai yra vidinis ženklas, kuris pažymi narius išorin s ir matomos visuomen s, kuri pasaulyje steig Kristus, kad pat pasaul pakeist iš vidaus. Dokumentai ir statistika parodo pakrikštyt j , sutvirtint j ir kunig skai i .

Ta iau to ženkle didingumas yra vidinis, sielos gelm se. Tai *konsekracija*, kuri nariuose atgamina tai, kas sudaro Kristaus, Žmogaus—Dievo, kilnum . Kad bent kiek tai suprastume, turime sigilinti sik nijimo Paslapt . Kristaus žmogiškoji prigimtis buvo esmiškai pakonsekruota per jos s jung su dieviškuoju Asmeniu. Panašiu b du Mistinio K no nari sielos pakonsekruojamos per dalyvavim Galvos kilnume, sik nijusiame Žodyje, jo kunigyje, jo Aukoje, ir tuo b du pasidariusios panašios Krist - Kunig . Sakramentinis pob dis veda narius matom Kristaus religij — did j tobulos religijos ir šventumo s j d , kuris kyla iš Aukš iausiojo Kunigo sielos atiduoti atitinkam garbinimo ir meil s gyri Šven iausiajai Trejybei, aukojant T vui dievišk Auk .

Galiausiai, b dama ženklas, konsekracija — pašventinimas Dievo garbinimui — sakramentinis pob dis sieloje sukuria *sugeb jim* atlikti šventas pareigas Mistiniame K ne ir duoda j gos j praktika vimui. Jis suteikia sielos garbinimo veiksams tikr šventumo vertingum , kuris jas padaro malonias Dievui vien d l pa ios konsekracijos ir mylimiausiojo S naus antspaudu jose.

2. *Visuomeninis požiūris*

Religinis individualizmas yra pašalintas ir subjektyvizmas, kuris kyla iš vien savim pasitenkinimo jausmo, nugalėtas. Asmeninė religija tik tada tikrai vertinga, jei sutampa su viso Mistinio K. no religija — jos nari religija. Tik Pilnutinio Kristaus religija vertinga Dievo akyse.

Tai visuomenė, kuri sutinka ir sujungia naują narį, kad jis galėtų dalyvauti bendrame gyvenime, jo išganymo misijoje ir jo garbinime per krikšto pobūdį, kuris jam duoda teisę ir gali priimti kitus sakramentus. Ginti bendruomenei ir jos tikėjimui, kuris puolamas iš vis pusių vyskupas pakrikštytą asmenį padaro Kristaus kariu, sakydamas, kad jis būtų savo tikėjimo liudininkas. Visos krikščioniškosios visuomenės dėlei diakonui spaudžiamas kunigystės charakteris, kad jis atliktų sakramentą apeigas tikinčiųjų pašventinimui ir suvienytą bendruomenę Šventojų Eucharistijoj. Jis atnašauja Mišias Aukų ir konsekruoja Šventą Ostiją už visą Bažnyčią. Jis vadovauja bendruomenės viešoms pamaldoms.

Bet yra vienas — didysis Vyriausias Kunigas, mūsų Viešpats Jėzus Kristus, — kuris valdo visus sakramentus tvarkingai. Jis savo nariams spaudžia sakramentų charakterius, kurie jiems leidžia dalyvauti jo Kunigystėje vairiais laipsniais, kilusiais iš jo kunigiškos galios. Jis galina tuos skirtingus sakramentų charakterius pasireikšti pačius, duodamas jiems gyvybės veikiamosios malonės takelį. Visa viskas eina iš Kristaus — iš jo šventos Žmogystės, nuostabiai galingo Šventiausios Trejybės rankio, iš jo Tarpininkavimo, iš jo Kunigystės. Viskas siunčiama per jį, kad pasiektų Šventą Trejybę. Jis yra Vienintelis Kunigas: kiti yra jo pasiuntiniai. Per juos jis toliau krikštija, konsekruoja Ostiją, atleidžia nuodmes, teikia sieloms gyvybę. Jis jungia savo religiją savo kunigiškam nariui ir visus pakrikštytus religiją; jis liturginai atnašavim suvienija su savo Aukos atnašavimu, kad padarytų didingą Pilnutinio Kristaus Auką.

Jau, Amžinasis Kunige, garbinu tave ir prašau priimti mano padėką, kad teik sėmums leisti dalyvauti savo kunigystėje. Kaip dažnai esame prisilgti apgailėtino menkumo mūsų asmenini tikėjimo veiksmu, o tai jau ilgam s gyventi „dvasių ir tiesos“ tikėjimu, Ir tu nuramini mūsų sielovart užtikrindamas, kad per tave ir tavo

*spaust charakter m s sielose, m s garbinimo veiksmai yra ver-
tingi T vo akyse ir jam patinka. Bet tuo pa iu metu, kok traukim
tikr šventum ir tavo malon nuolatos mumyse palaiko tas sakra-
mentinis pašventinimas!*

44. KRISTAUS AUKA

„...J zus tur jo mirti, kad surinkt draug n
išsklaidytuosius Dievo vaikus“ — Jono 11, 51-52.

Per Paskutin Vakarien Kristus savo Išganymo Auk ant Kry-
žiaus paliko toliau sakramento apeigose, kad savo išganymo j g
prat st per visus amžius ir visose vietose. Mišios yra sakramentin s
apeigos, kurios vaizduoja, išreiškia, apima simbolišku b du, suda-
bartina ir padaro veiksming aktualiai pritaikydamos t pa i vie-
nintel Kryžiaus Išganymo Auk , kad per j sudaryt Kristaus Mis-
tin K n .

1. *Gili Miši Aukos prasm*

a. *Mišios simboliškai sudabartina praeities vyk* — kruvin Kris-
taus Auk ant Kryžiaus. Tas vykis neturi b ti pakartojamas ar imi-
tuojamas: jis atsitiko tik kart . Be to, tai buvo budeli padarytas
baisus nusikaltimas. Skyrium ant altoriaus konsekravimas duonos ir
vyno vaizduoja Kristaus smurto mirt ant Kryžiaus, kai per jo pasi-
aukojim ant Kalvarijos, Kristaus Kraujas pralietas ant žem s buvo
atskirtas nuo jo K no, kuris negyvas ir bekraujis kabojo ant kartuvi
medžio. Tiko, kad ta drama b t sudabartinama mums kiekvienose
Mišiose, kad nuolatos primint m s Atpirk jo meil ir Kryžiaus
Auk , nuo kurios priklauso visas m s kirkš ioniškas gyvenimas;
bet taip pat, kad mus pamokyt , jog „J zus Kristus yra aukos b vyje“
ant altoriaus (Pop. Pijaus XII Enciklika *Mediator Dei*).

b. ia *išreiškiam*a paslaptinga ir didinga tikrov , vykusi J zaus
Kristaus Sieloje jo kan ios ir jo viso žemiškojo gyvenimo metu. Bet
ta tikrov *dabar* t siasi J zaus Sieloje, kuris tikrai per konsekracij
dalyvauja Mišiose. Ta tikrov yra meil s paslaptis, per kuri m s

Viešpats savo T vui atnašavo savo gyvenim pasaulio išganymui. Tame atnašavime Mišios t sia Kristaus Auk toliau.

Tod l mišiose išreikšta paslaptis n ra nei mirusio k no pad jimas ant altoriaus, nei naujas nukankinimas ar paprasta auka... Tai J zaus Kristaus paslaptis, kuris kaip Galva ir Vyriausias-Auš iau sias Kunigas, aukojasi iki mirties d l žmoni išganymo, kad sekan- ias žmonijos kartas, išsklaidytas per nuod m , surinkt gyv savo Mistinio K no vienyb .

c. Galiausiai *išreiškiamas ir veiksmingai atliekamas* m s gilus ir intymus dalyvavimas Kristaus Aukoje ir jo meil s paslapyje. Žinoma, tas aukos veiksmingas atlikimas neb ra Kristaus nat raliuje Sieloje ir K ne, kuris dabar yra Garb s Auka, nebegalinti kent ti ar mirti; bet *mumyse*, jo Mistinio K no nariuose. Sakramento ženklas gauna savo piln prasm tik tada, kai aiškiai suprantame, k jis reiškia, kad mumyse sukelt nusiteikimus, reikalingus m s sieloms ir m s gyvenime, bendradarbiaujant Pilnutinio Kristaus atbaigime.

Iš kitos pus s, sakramentinio ženklo svarba pilnai išryšk ja, jei mes j žvelgiame *nukreipt ateit*, jau dabar siekiam tiksl ir palaipsniui gyvendinam Bažny ioje nuo Kalvarijos laiko — Mis- tinio K no formavim .

2. *Kokio nusiteikimo iš m s reikalauja Mišios*

Mišiose J zus mums duoda maloni , kurios mus galina sijungti jo Išganymo Auk ir bendradarbiauti Pilnutinio Kristaus for- mavime.

Pirmiausia yra ypatinga malon , kuri mums padeda iš m s gyvenimo pašalinti kli tis didžiajam Kristaus meil s veikimui mu- myse: pašalinti m s prigimties savanaudiškum . Žodžiu, ta malon yra *dvasios aukos* malon , kitaip sakant, asmeninis dalyvavimas Kris- taus Aukoje, kuri buvo atnašauta d l pasaulio išganymo. Reikalinga, kad mes patys sijungtume didži j Kryžiaus paslapt , jei norime bendradarbiauti Pilnutinio Kristaus formavime. Kryžiaus paslaptis turi tapti m s gyvenimo dalimi ir turi perimti m s sielas, nes per ši paslapt yra t siamas išganymas. Mišios yra „m s Išganymo sakramentas“ — „*Sacramentum Redemptionis*“ (Šv. Tomas, III, q. 83, a. 4). „Kiek kart šven iamas šios aukos pamin jimas, — vykdomas

m s atpirkimo darbas“ (9-to sekmadienio po Sekmini sekret). Mišiose yra tas pats Kristus, kuris per kunigus atnašauja t pa i pagarbinimo ir gyriaus auk , atitaisymo ir kalt s išpirkimo, maldos ir pad kos, kaip buvo jo atnašauta ant Kryžiaus. Tai yra ta pati Auka, tas pats Kunigas, kuris aukoja pats save, bet š kart su mumis, savo Mistinio K no nariais. Kai ieškome m s aukos ir m s Komunijos reikšm s Mišiose, mes j randame aukos atnašavime, per kur Kristus buvo paaukotas savo T vui už viso pasaulio išgajnm („Pro nostra et totius mundi salute“ — kunigas sako, aukodamas taur), kad vis žmonij sujungt savo K no vienyb je. Kalvarijos auka tikrai yra ant altoriaus, bet gyva: jam nebereikia kent ti nužeminimo ir kan ios. Jis yra savo Prisik limo ir dangun žengimo triumfuojan ioje garb je. Auka, savanaudiškumo išsižad jimas, Kryžius ir pažeminimas dabar yra *d l m s* , jo nari .

Toliau, tikroji Eucharistijos sakramento malon yra *meil s pa-didinimas*, kuri iš vienos pus s siel apvalo nuo pirmykš io individualizmo, iš kitos pus s uždega meil s ugn ir uolum kitiems, ir taip pat išugdo visam Mistiniam K nui atsidavimo jausm .

Šalia to, visa Bažny ia dalyvauja kiekvienose Mišiose, atnašau-dama Kristaus Auk ir pati aukodamasi su ta Auka: Dangaus Bažny ia — „Communicantes“ — žem s Bažny ia, visas Mistinis K nas. Mišios yra Pilnutinio Kristaus Auka, jo sav s atnašavimas T vui per Švent j Dvasi ; tai Auka Galvos ir jo nari , kutrie dalyvauja jo Meil je.

J zau, m s Atpirk jau, Paskutin je Vakarien je per pirm -sias pasaulio Mišias už vienyb tu aukojai savo didži j mald : „Pra-šau. .. kad visi b t viena, kaip tu, T ve, esi mumyse ir aš tavyje, kad ir jie b t mumyse viena“ (Jono 17, 20-21). Tai darydamas, tu tikrai nor jai mums parodyti Eucharistin s Aukos gili prasm , pamokyti, su koku nusiteikimu mes tur tume joje dalyvauti, ir mums atskleisti savo Mistinio K no did j formavimo plan per Miši Auk , kuri davei Bažny iai. Argi ne mišios išreiškia ir sukuria vis tavo nari vienyb tarp sav s tavo meil je?

45. KRISTAUS BUVIMAS EUCHARISTIJOJE

„Ir štai aš esu su jumis visas dienas, iki pasaulio pabaigai“ — Mato 27, 20.

Su Šv . Sakramentu m s sieloms duotos ne vien sukurtos dovanos, bet ir pats m s Viešpats J zus Kristus ateina m s sielas, dovanodamas save mums. Tai neb ra vien malon , bet pats malon s autorius. Tai Galva, kuri ateina formuoti, sudaryti ir išvystyti savo Mistinio K no susivienijim su savo nariais.

1. *Buvimas*

Meil nori b ti kartu su mylimuoju, ir išsiskyrimas yra didelis bandymas tiems, kurie myli vieni kitus. Vakare, kada jis tur jo atsiskirti su savo mylimaisiais Apaštalais, dieviškasis Mokytojas savo Širdyje jaut t širdg l , kuri pergyvena paliekantieji savo mylimuosius. Jis troško gr žti pas savo T v ; bet taip pat jis nor jo pasilikti tarp sav j žem je. Jo meil surado keli , kad sutaikyt tuos aiškiai prieštaraujan ius troškimus: jis steig Šv. Eucharistij , kad gal t pasilikti su tais, kuriuos jis myl jo žem je. Tame Sakramente jis pasiliks gyventi tarp j „visas dienas“, kad juos paguost savo Buvimu. Jis priims juos aplankan ius, apšvies ir sustiprins, suartins juos savyje ir sujungs vienyb je.

Krist mylinti siela nepaprastai jau ia jo tikro Buvimo b tinum . Ji laiminga, b dama su juo, esan iu altoriaus namelyje, pasilikdama, lyg Magdalena, ilgas tylaus garbinimo valandas prie jo koj . Tokiai sielai nereikia žodži : ji kl po tyloje, laiminga b dama kartu su juo, džiaugiasi paskendusi ir pagauta savo dieviškojo Mokytojo tikrojo buvimo. Jis yra ia: sielai užtenka to, ir ji netrokšta nieko daugiau. Tur dama j , ji turi visa. Jo buvimas yra pilnuma ir visiškas pasitenkinimas.

Dviem b dais galima džiaugtis jo Buvimu. Pirma, siela dvasiškai yra susitelkusi savyje ir tokiu b du nustoja turtingesnio gyvenimo. Ji paskendusi vien pati savyje, ir tik sau pa iai ieško paguodos. Kitu atveju, kaip *narys*, tik jime susijung s su Kristumi, ieško priemoni , kad intensyviau gyvent nario gyvenim , jog tobuliau gal t atsiuoti Kristui ir jo broliams.

2. *Keitimas ir bendravimas*

„Visa, kas mano, yra tavo, ir kas tavo, yra mano“ (Jono 17, 10). Tie J zaus maldos žodžiai savo T vui gali b ti laikomi jo kreipimusi kiekvien siel malon s b vyje; ir tokioms sieloms jie gauna piln prasm Šv. Eucharistijoje.

„Kas mano, yra tavo“... „Per savo Šv . Sakrament aš duodu tau visa, k aš turiu, kas priklauso man ir visa, kas Aš esu. *Visa, k aš turiu*,: savo malon , savo švies , savo j g , savo nuopelnus, savo šventum , savo Krauj , savo Siel . *Visa, kas aš esu*: aš, S nus, einu tavo siel kartu su T vu ir Šv. Dvasia, kad vis kaskart giliau kiekvieni savo Eucharistiniu apsilankymu tave labiau ves iau m s dievišk j Šeim ; Aš, Mistinio K no Galva, ateinu kasdien stipriau tave jungti savo K no gyvenim .

„Myl ti, yra kartu džiaugtis bendra laime. Aš kvie iu tave dalytis kartu g ryb mis, gyvenimu ir laime. Aš trokštu visa tai tur ti kartu su tavim ir kiekvienu iš tavo broli — su jumis visais, sudaran iais vien šeim . Nes jei aš kvie iu, kad tu gautum mano maloni , tai ne tam, kad tu naudotumeisi jomis savanaudiškai, bet, kad tur damas jas, dalytumeisi su savo broliais.

„Myl ti—reiškia trokšti mylimajam laim s ir jo visiško tobulumo. Tos laim s ir tos tavo b ties atbaigimo. Aš siekiu atsiduodamas tau ir tavo broliams ir taip pat pad damas, kad j s vieni kitiems atsi-duotum te“.

Prieš tokius meil s turtus ir gaus siela tampa tarytum nieku. Ji jau iasi, kad tik gali priimti išsiliejan ias Kristaus dovanas ir joms pla iai atsiverti. „Viešpatie, kaip aš galiu išdr sti tarti: *ir visa, kas mano, yra tavo?* Aš neturiu nieko daugiau, kaip skurd ir savo nuod mes. Visa, k aš savyje gal iau paaukoti tau, gauta iš tav s. Net pati meil , kuri mane ver ia pilnai atsilyginti tau, tavo uždegta manyje. Nors žinau savo bej giškum , vis d lto aš nepaprastai trokštu rodyti tau savo ger vali ir meil “.

J zus atsako: „Tik geros valios laukiu iš tav s; aš prašau tik tavo meil s. Aš ieškau tav s paties su visu tavo skurdu ir tavo bej giškumu, kadangi aš myliu tave už visa, k aš tau galiu duoti ir iš tav s padaryti. Tai yra b vis, kur aš myliu, nes tai yra tas b vis, kuris tave daro mano K no nariu, kuriame galiu išvystyti savo s - nyst s gyvenim , tave galiu panaudoti savo veikimo rankiu, kad

mano meil šviest mano T vo garbei ir vis tavo broli išganymui. Prie man s tu nesiartini vienas; tu susijung s su kitais mano Mistinio K no nariais, ir aš tave matau savo Bažny ioje“.

J zau, mano Atpirk jau, ar ne pasin rimas savyje parblošk mane d l asmeninio bej giškumo? Aš tvirtas visa tavo galybe tavo Bažny ios. Ir tai yra man gilios ramybės šaltinis. „O Viešpatie J zau Kristau, kuris tarei savo Apaštalams: Aš palieku jums ramyb , savo ramyb jums duodu; neži r k m s nuod mi , bet Bažny ios tik jimo, ir jai pagal savo vali teikis duoti ramyb s bei j suvienyti. Kuris, b damas Dievas, gyveni ir viešpatauji per visus amži amžius. Amen“ (Miši kanono pirmoji malda prieš šv. Komunij).

46. JO K NAS, JO KRAUJAS, JO SIELA

„... o duona, kurios aš duosiu, yra mano k nas d l pasaulio gyvyb s“ — Jono 5, 52.

Šv. Eucharistija yra vis sakrament centras. Nors Krikštas mus sujungia su Kristum, ta iau ne tiesiogiai, bet per šv . Sakrament , kuris vienintelis pats savyje yra gyvenimo šaltinis, kadangi jis turi t , kuris sako: „Aš esu gyvenimas“.

1. *Šv. Eucharistijos tikslas*

Šv . Sakramento tikslas yra m s sieloms leisti dalyvauti pa iame J zaus Kristaus gyvenime, kad mes taptume „antruoju Kristumi“. Bet kas yra Kristaus gyvenimas, kur mums teikia Šv. Eucharistija? Gyvenimas jo dabar garbingos Žmogyst s — gyvenimas Aukos, kuri buvo atnašauta ant Kalvarijos ir ženg T vo garb . Bet tai ne viskas. J zus nor jo mus suvienyti ne vien savo šventa Žmogyste, bet per t Žmogyst ir su savo dieviškuoju gyvenimu.

J zus yra pasak s: „Kaip mane siunt gyvasis T vas, ir aš esu gyvas per T v , taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane“ (Jono 6, 58). Tie žodžiai daug pasako. Turime gerai juos sigilinti. J zus nepateikia vien dviej palyginimo termin : iš vienos pus s, s n gyv per T v ; iš kitos pus s, priimant Komunij gyv per

J z . Du terminai sujungti vien per J zaus Kristaus Asmens vidin jungt . „Kas valgo“ Eucharistin Krist , gyvens per Krist t pat gyvenim , kur Kristus gyvena „per T v “. Tas gyvenimas pilnyb je suteiktas Kristaus šventai Žmogystei, gyvenimas, kuris iš T vo eina S nui, Gyvenimas, kuris amžinai buvo T vo prieglobstyje, tikrasis dieviškojo Gyvenimo šaltinis, kur T vas amžinai teikia savo S nui. Tai š gyvenim gauname Šv. Komunijoje: tikr S naus gyvenim . Mes pašaukti dalyvauti S naus gyvenime, kad jame ir per j mes taptume irgi T vo s numis. Tod l Kristus nori, kad mes sigilintume ir suprastume t ryš tarp Šv. Eucharistijos ir jo, kaip S naus, amžino iš T vo Gimimo paslapties.

Bet t s nyst s gyvenim galima suprasti per Šv. Eucharistij vien tik Mistiniame K ne: pirma, kadangi J zus Kristus kaip Dievo S nus tapo Mistinio K no Galva; toliau, kadangi vien per viengim Dievo S n mes tampame Dievo vaikais; galiausiai, kadangi Šv. Eucharistija yra maistas, centras ir ryšys Mistinio K no. Tod l Kristus—Galva turi gyvenim , kad j suteikt savo nariams ir glaudžiausiai vienyt save pat , K no Galv , su nariais. Tai susivienijimas, kuris jo narius galina gyventi jo gyvenim , ir kuris juos kartu jungia Mistin K n per gyvenim , kuris eina iš jo.

2. *Priemon s*

Priemon s, kuriomis Šv. Eucharistija atlieka t gyvyb teikiant veikim sieloje, yra ne kas kita, kaip susivienijimas tarp šv. Komunij priiman io sielos ir J zaus Kristaus: dvasinis ryšys per sakramentin susivienijim .

Gerai apsvastykime to gražaus žodžio reikšm : *Komunija - Bendravimas*.

Priimti Komunij pirmiausia reiškia *dalyvauti* J zaus Kristaus K ne ir Kraujuje — jo šv . K ne, paaukotame d l pasaulio išganymo; bet tai kartu reiškia ir dalyvavim jo Mistiniame K ne, jo Bažny ios gyvenime, Pilnutiniame Kristuje.

Priimti Komunij toliau reiškia dalyvavim dieviškosios Aukos Sieloje ir pa ioje Širdyje, ir tod l tos Sielos nuotaikose ir jausmuose, kurie pripild J zaus Šird , jo meil s gyvenime, kada jis atnašavo Auk šiausi Auk pasaulio išganymui; tie jausmai ir nusiteikimai

vis tebera jo, kada jis ateina ir leidžia mums dalyvauti, pri mus Komunij , jo Eucharistijos paslapyje.

Galiausiai *priimti Komunij* reiškia dalyvauti pašveniamajame ir permainomajame veiksmė, kur mummyse atlieka Kristaus šventoji Žmogyst t laiming akimirk , kai mes j , pri m šv. Komunijoje, turime savo sielose. Ne mes pašventiname save, bet Kristaus šv . Žmogyst pašventina mus. Tos po Komunijos palaimintos akimirkos tod l n ra laikas baim s, gausi žodži , atkalb jimo daug mald , maž intencij ; tai akimirkos, kad mes vienytum m s savo sielos dieviškojo Sve io pašveniamajame veikime. Tik jimu mes tiesiogiai turime susijungti su jo Dievyste ir Žmogyste. Nuo vis kli i laisva valia mes turime leisti apimami jo meil s taip, kad jis tur t piln teis veikti mummyse ir mus vesti savo Sielos paslaptis.

3. *B das*

B das, kuriuo šv. Eucharistija tampa m s siel esminiu maistu, yra permainomasis veikimas per supanaš jim , kad Komunij priiman iojo siela palaipsniui yra pakei iama J zaus iki to, kad visa, kas joje yra — mintys, troškimai, siekimai, nuotaikos — linksta supanaš ti Kristaus mintis, troškimus, siekimus ir nuotaikas.

ia iš tikr j yra paslaptingas asimiliacijos d snio pritaikymas, pagal kur stipresnis, energingesnis ir gyvybingesnis užviešpatauja silpnesn . Ugnis sunaikina malkas ir pakei ia krosnin mest metal . Taip ir su šv. Eucharistijos ugnimi: šiame sakramente ne Viešpats apsivelka m s silpnyb mis, bet mes jam atnešame tas silpnybes, kurios, tarytum dulk s, kurias mes sumetam jo šv . Širdies žaizd , kad jos b t sunaikintos jo meil s liepsnos. Ne mes Krist pakei iame savo esm , bet patys tampame jo tobulyb i ir dorybi dalyviais. Tai jis, Galva, savo narius pakei ia save, sužadina juose gyvyb , sujungia juos savo meile. Jame, „Kristuje“, jie gali myl ti vieni kitus.

Jei mes norime pasiduoti tam supanaš jimo d sniui, turime kas-kart labiau užmiršti patys save. Turime nesistengti nes moningu savanaudiškumu ir tos meil s paslapties tikru nesupratimu siaurinti Krist m s pa i ribose, m s asmeniniame gyvenime, vien savo siekimuose. Priešingai, kaip tik ta meil s paslaptis turi mums pad ti giliau eiti Kristaus gyvenim , kad mes kartu su juo dalyvautume

jo Išganymo Misijoje ir gal tume ragauti atpirkimo vaisi , bei kartu su juo per Šv. Dvasi b tume vedami prie T vo.

Dieve, kurs nuostabiame Sakramente palikai mums savo kan ios atminim , duok, meldžiame, kad švent sias tavo K no ir Kraujo paslaptis taip garbintume, jog nuolatos jaustume savyje tavo atpirkimo vaisi . Kurs gyvenį ir viešpatauji per amži amžius. Amen. (Tantum ergo malda).

47. S NAUS GYVENIMAS

„O kas J pri m , tiems Jis dav galios b ti Dievo vaikais, b tent, tiems, kurie tiki Jo vard " —
Jono 1, 12.

Posakis: *Dievo vaikas* labai gerai išreiškia m s priklausomyb nuo dangiškojo T vo, kurio akyse mes esame mažu iukai. Titulas *s nytas Dievo vaikas* labai pabr žia krikš ionio subrendim , kadangi jis pažymi prakilni tikrov — m s dalyvavim Kristaus S nyst je, T vo viengimyje S nuje.

1. *M s s njimas*

B ti s numi — reiškia b ti susivienijusiam su S numi, ne tiesiai su Amžinuoju žodžiu. Tiesiogiai ne manoma, nes t ra tik vienas dieviškosios ir žmogiškosios prigimties susivienijimas Kristaus asmenyje, kuris yra neperduodamas, bet Kristaus žmogiškojoje prigimtyje ir per t prigimt visame Kristaus Asmenyje. Taip iš sik nijusio Žodžio mes gauname ne savo nat ral gimim , bet s nyst s gimim malon je ir savo antgamtin veikim .

Tod l nepaprastai glaud s ir neperskiriami ryšiai jungia krikšioni s nyste su Kristaus Mistiniu K nu. Jie yra s n s, nes jie yra nariai. Jie yra „visi s n s S nuje“ (T vas Mersh, Filii in Fillio — *La Nouvelle Revue th ologique*, 1936) ir be to, juo labiau jie yra S naus nariai, juo labiau jie yra s n s jame.

Tod l b ti s numis reiškia savyje tur ti S naus gyvenim , kad dalyvautume jame. Kad savyje tur tume S naus gyvenim , t gyvenim turime gauti per Krikšt , kuris mus jungia Krist , ir per

tik jim , kuris m s sielas atveria Kristaus gyvenimo malonei. „Jis dav galios b ti Dievo vaikais“ visiems, kurie j pri m per tik jim .

Galiausiai b ti s numis reiškia S naus gyvenimu sekti, j atgaminti ir t sti, kad Kristus mumyse gal t gyventi savo gyvenim per vis didesn supanaš jim jo dievišk S nyst . Kad aiškiau suprastume, kaip giliai m s s nyst pasin rusi Kristuje, mes dalyk turime žvelgti ne žemišku, bet dangišku poži riu. Savo paskutin je maldoje savo T v m s Viešpats kvie ia mus sigilinti jo amžin S nyst , kad jame mes tur tume pavyzd ir šaltin m s s niško gyvenimo. Tuo pa iu metu Dieviškasis Mokytojas aiškiai atskleid Mistinio K no prasm . „Kad jie b t viena, kaip tu, T ve, esi manyje ir aš tavyje“ (Jono 17, 11, 21).

Šv. Tomas, ištikimas Šv. Rašto ir Tradicijos perdav jas, rodin ja, kad ia yra panašumo tarp amžino žodžio S nyst s ir m s pa i s nyst s; tam tikras nat raliame S nuje dalyvavimas ir supanaš jimas¹⁾.

2. *Kaip Kristaus S nyst skiriasi nuo m s*

Žinoma, kad yra begalinis skirtumas tarp m s s nyst s ir Kristaus amžinos S nyst s.

Pirmiausia, Žodis yra Dievo S nus iš *prigimties*. Jis iš T vo gauna dievišk prigimt pagal teis ir visoje pilnyb je per b tin gimdym d l begalin s dieviškosios prigimties tobulyb s ir d l begalin s T vo meil s, kuris nor jo leisti dalyvauti savo visiškame tobulume. O mes esame Dievo vaikai s nijimu, jo gailėstingumo *malone*: „Nes jis savo valia... pagimd mus“ (Jok. 1, 18). Mes tapome s numis, bet be *nat raliios s nyst s teis s*.

Galiausiai, žvelgiant iš *vienyb s* taško, Šv. Dvasia vienija S n su T vu Šv . Trejyb je. Šv. Dvasia yra tarp T vo ir S naus tarpusav s meil s vaisius ir j vienyb s atbaigimas. Ji dalyvauja, kad Žodžio nat rali s nyst b t suteikta Kristaus Žmogystei. O mes gi esame per Šv. Dvasi sujungti su T vu S nuje. Ketvirtame šimtme tyje t didel skirtum tarp nat raliios S nyst s ir s nyst s aiškiai

¹⁾ s niai formuojami pagal tikt S n " (III, q. 39, a, 8, ad 3). „ s nijimas yra tam tikras panašumas dalyvavime žodžio S nyst je" (III, 2, 3, a. 5, ad 2). „ s nijimo veiksmu sieelai suteikiamas nat raliios s nyst s panašumas" (III, q. 45, a. 4). „Mes tapome Dievo vaikais per nat ralaus S naus panašum , kaip pasakyta Rom., VIII, 29) Gent., IV, 24, 1).

išreišk šv. Atanazas: „Per Šv. Dvasios malon mes esame Dievuje ir jis mumyse... Tod l mes nesame T vuje tuo pa iu b du, kaip S nus yra T ve; Šv. Dvasiai nereikia sikišti, kad S nus b t T ve, ir jis negauna Šv. Dvasios. Labiau jis pats kitiems teikia Šv. Dvasi . Ir ne Šv. Dvasia vienija S n su T vu, bet Šv. Dvasia gaunama per S n . Pats S nus yra T ve, kaip T vo Žodis ir T vo Garb ; be Šv. Dvasios mes esame svetimi Dievui ir toli nuo jo. Per Šv. Dvasios tarpininkavim mes esame susijung su Dievybe tokiu b du, kad T vuje buvimas n ra m s pa i teis , bet eina iš Šv. Dvasios, kuri yra mumyse (Šv. Atanazas [Buoyer: „L’incarnation et Eglise corps du Christ dans la théologie de St. Athanase, p. 116]).

3. *Panašumai*

Žodžio amžina S nyst yra pirmavaizdis ir pavyzdin priežastis m s s nyst s. Kaip šiuo atveju galima išdr sti kalb ti apie panašum ? J zaus žodžiai nušvie ia dalyk : tai S naus ir T vo vienyb , kuri tur t atgaminti ir pasekti m s s nyst .

Vienyb S naus su T vu yra *prigimties vienyb* Dievo Prigimtyje. O mes turime siekti *malon s ir meil s vienyb s* su T vu, bet S nuje ir per Šv. Dvasi . Kaip pagal prigimt S nus yra viena su T vu, taip ir mes turime S nuje kartu su juo tapti s numis ir per malon siekti vienyb s su T vu Šv. Dvasioje. M s sielos yra apakintos t didži perspektyv šio prakilnaus pašaukimo: jos nedr sta tik ti, kad visa tai yra tikrenyb . Met me žvilgsn didel vienyb s ir meil s paslapt , kai Kristus mums tar : „Aš ir T vas esame Viena“. Ir Kristaus žmogyst s pagrindinis santykis su T vu jo žemiško gyvenimo metu, jo s niškas atsidavimas, jo dosnus sav s išsižad jimas, jo visiškas pasiaukojimas T vui — mums atideng tikr S n vienyb je su T vu. Ir štai, m s sielos yra kvie iamos sigilinti ši paslapt , kaip m s pa i gyvenimo ideal ; dar daugiau, kaip tik toje paslapyje m s s nyst leidžia dalyvauti mums!

Tirdamas prasm , kuria m s s nyst savotiškai panaši žodžio S nyst , šv. Tomas rašo: „K rinys sukurtas Dievo žodžio panašumu, pagal žodžio su T vu tikros vienyb s pavyzd (II, q. 23, a. 3).

Kristus, mus sigij s per Krikšt , susivienija su mumis, kad gal tume dalyvauti jo malon s gyvenime ir visose jo dovanose, kurias jis nori duoti mums, jo asmenin se savyb se, jo S nyst je, ir jis

mus padaro panašius save pagal savo paties amžiną S nystę. Susijung su jo amžina S nyste jame, mes todėl esame vienybėje su Tvu per Šv. Dvasią. Jį užjaučiu, su kuriuo mes susijungę, jo Tvas tampa mūsų Tvu, kadangi mes esame nariai to, kuris yra Tvo S nystė.

J zau, garbingasis Tvo S nystė, dkojame tau už neapsakomą visą asmeninį tavo turtą dovaną, suteiktą mūsų sieloms. Taip pat dkojame tau, kad savo gailestingumo malone panorai visus savo Mistinio Kono narius patraukti savo sūniškos meilės užsidegimui Dievui, savo Tvu. Ateik pas mus, kad tavoje mes būtume viena tarp savęs tavo Bažnyčios prieglobstyje, tavo Dvasios S nystės vienybėje; ateik ir gyvenk mumyse savo S naus gyvenime Tvo garbei ir sielų Išganymui. Kad tavoje mes visi sudarytume Kristų — Pilnutinį Kristų.

48. ŠV. TREJYBĖS GYVENIMAS

„Ir mano Tvas įjaučiu; mes pas jį ateisime ir padarysime pas jį savo buveinę“ — Jono 14, 23.

Per Krikštą tapame S naus nariu, tuo pačiu metu dėl susivienijimo su Jėzumi pakrikštytasis susivina su Šv. Trejybės. Jis eina Dievo Šeimai ir dalyvauja joje.

1. Tikras buvimas

Tuo pačiu akimirkai, kai ant krikštijamojo kaktos užpilamas vanduo ir ištariami sakramento žodžiai, mūsų Viešpaties pažadas yra raidiškai išsipildęs.

Mes ateisime pas jį. Tai Šv. Trejybės naujas Buvimas — naujas ne iš nesikeičiančio Dievo pusės, bet kadangi gali susikurti nauji santykiai tarp sielos ir intymaus Dievo gyvenimo: trijų dieviškųjų Asmenų Buvimo.

Mano Tvas įjaučiu. Tas buvimas nėra šaltas, abstraktus, bespalvis, bet meilės buvimas kartu. Iškart tuo pačiu veiksmu 3 dieviškieji Asmenys myli atgimusią sielą meilės Dvasia, Šv. Dvasia.

Mes pasilikims su juo. Tas buvimas nėra praein s arba besikaitalioj s, bet pastovus ir nuolatinis, iki pati siela pasilikis reikiamose s lygose, vertose dieviškojo Sve io.

Kai tik jimo šviesoje siela pradeda pažinti t Dievo dovan , visi jos santykiai su Šv . Trejybe atsiduria to pažinimo šviesoje. Tod l, kad rast Diev , sielai neužtenka jo ieškoti išor j ir toli nuo sav s pa ios, gamtoje, kuri nuolatos kalba apie savo K r j , bet ji turi susitelkti savo pa ios gelm se, kad Diev rast gyvenant savyje. B ti garbingai pakviestam santykiauti su Dievu ir j intymiai pažinti, gal ti savo sielos slaptose gelm se priart ti prie to, kuris savo aukš-iausia Didybe valdo visatos begalyb , gal ti j pagarbinti, j mels-tis, jam d koti šventov je, kurioje jis sau išsirinko buvein ; žinoti, kad esi apsuptas ir perimtas begalin s meil s, gal ti savo sielai leisti šildytis jo neužgesinamos meil s ugnimi, kada tik patinka, — tai nuostabios privilegijos (malon s), kuriomis gali džiaugtis pakrikštytas asmuo.

2. *sijungimas dievišk j šeim*

Trij dievišk j Asmen Buvimas ir pasilikimas tai pirmas Šv . Trejyb s dovanos b das sielai. Antras b das, glaudžiai susij s su pirmuoju: susivienijimas su Šv . Trejybe, dalyvaujant trij Dievišk j Asmen gyvenime. Buvimas ir pasilikimas kaip tik egzistuoja d l tos vienyb s. „Kad jie visi b t viena, kaip tu, T ve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie b t mumyse viena“ (Jono 17, 21).

Tie Kristaus žodžiai siel saugo nuo suklydimo, kuris jai gresia šiame dvasinio gyvenimo b vyje:

a. Iliuzija, kad siela apimanti Diev savyje. ia vaizduot visai gali suklaidinti mus. Vaizduotis, kad m s siela apima Šv . Trejyb savyje, lyg altoriaus namelyje, tai reiškia tvirtinti, kad Begalyb gali b ti apribota, tai juk s vok prieštaravimas. Tai b t Dievo id jos susiaurinimas iki m s vaizduot s rib . Kaip neišmintinga b t prileisti, kad siela Begalyb gali varžyti savo individualybe! Tikrov visai priešinga: tai Dievas apima siel ... „Jame mes gyvenam, judame ir esame“ (Apd. 17, 28). Atsiv rusi Begalybei, siela energingai gali kilti prie jos, kad pagarbint dievišk j Transcendencij — jos iškilim virš visko. Žvelgiant iš sielos pus s, malon

galiausiai veda prie Dievo, koks jis yra savyje — prie kiekvieno ir vis trijų dieviškų Asmenų.

b. Antra sielos iliuzija yra vaizdavimasis, kad ji pati yra *galutinis tikslas*, lyg atein s dieviškasis Asmuo pasiekt savo piln tiksl vien joje apsigyven. ia v l priešinga yra dieviškai tvarkai, nes tik Dievas vienas yra tikslas, aukš iausias Tikslas (Finis *Ultimus*). Jei T vas ateina pats savaime ir S nus bei Šv. Dvasia siun iami siel, tai tam, kad paimt siel, pritraukt j prie sav s, s nyt, — kitais žodžiais, kad vest Šv. Trejyb s gyvenim ir dievišk j Šeim.

c. Tuo pa iu metu siela pamato, kad jos sudievinimas ne vyksta atstu nuo Dievo, atskirai nuo Šv. Trejyb s draugyst s, tai yra, *ad extra — lauke*; bet atliekama *iš vidaus*, vedant dieviškosios Šeimos prieglobst. „*Mumyse*“. Dievas, mus sutverdamas, nor jo mus pritraukti prie sav s, mus sujungti su savim savo Šv. Trejyb s bendravime.

Bet ia v l negalima galvoti, kad visa tai lie ia tik *paskir* siel. Kristaus mintimi, jo Mistinis K nas nuolatos lie iamas. „Kad jie *vísí b t viena*... *mumyse*“, — buvo jo malda. *Kad b t viena*, tikriausiai didžiajam susijungime Danguje; bet šiuos Kristaus žodžius seka kiti, kurie aiškiai rodo, kad sijungimas dieviškosios Šeimos gyvenim neatidedamas *v liau*, bet jau pradedamas *ia žem je*. Nes Kristus priduria: „kad ir jie b t *mumyse viena*, kad pasaulis tik t ...“ (Jono 17, 21). Krikš ionyb s vieningumo reginys atvers pasaul, bet tas vieningumas pagr stas T vo ir S naus vienyb s pavyzdžiu Šv. Trejyb je... „Kad jie visi b t *viena, kaip tu, T ve, manyje ir aš tavyje*...“ kad ta vienyb remt si dalyvavimu dieviškosios Šeimos vienyb je... „kad ir jie b t *mumyse viena*“. ia yra visa Bažny ios paslaptis.

Šv. Trejybe, duok, kad mes apšviesti tavo Buvimo maldoje, pajustume laim gyventi su tavim vienoje šeimoje. Pad k mums tai suprasti m s kasdieniniuose darbuose ir atliekant savo luomo pareigas, kad m s svarbiausias uždavinys yra gyventi su tavo dieviška Šeima; kad kiekvien akimirk mes b tume pasireng santykiuoti su savo artimu ta broliška meile, kuri Šv. Dvasia teikia m s sieloms, ir kuri yra ne kas kita, kaip šeimos dvasios žyd jimas.

49. JO T VAS

„Aš žengiu pas savo T v ir j s T v — Jono 20, 17.

Kai mes ieškome Dievo ir trokštame su juo susivienyti, susiduriame su dieviškąja prigimtimi. Ta iau ta dieviškoji prigimtis egzistuoja tik dieviškuosiuose Asmenyse; ir už tos užtvaros yra Dievo begalinio gyvenimo paslaptis, Gyvenimas Šv. Trejyb s. Ten T vas gyvena neprieinamoje jo vargšams k riniams šviesoje, kad n vienas pats negali prisirišti prie jo. Bet at jo S nus, ir visa pasikeit .

1. *Per J z prieiname prie T vo*

Be Kristaus apreiškimo, kuris yra vienas iš trijų Asmen , mes niekada neb tume žinoję apie T v n du kitus Šv . Trejyb s Asmenis.

Be Išganymo mes niekada neb tume gal j eiti santyk su kiekvienu iš Šv . Trejyb s Asmen . Mes b tume pasilik dieviškosios Šeimos išor j . Žinoma, kad iš J zaus mokslo mes b tume gal j žinoti, kad Dievas yra vienas trijuose Asmenyse; bet ta didi paslaptis mums b t pasilikusi šalta bei abstrakti ir netapusi gyva asmenine tikrove m s gyvenime. Per tik jim mes b tume gal j j tur ti, kaip praktišni ties , ta iau ta Tiesa neb t mums tapusi Gyvenimu.

Ir tai yra kaip tik tai, ko J zus nor jo: atnešti mums gyvenim , mums patiems dalyvaujant tame, kas yra Gyvenimas, ir kad jame mes taptume dalyviai paties dieviškojo gyvenimo, gyvenimo, trijų dievišk j Asmen , tur dami visus ir kiekvien iš j .

Taip, mes turime J zaus T v . Per Krist ir Kristuje „mes turime pri jim prie T vo“ (Efez. 2, 18). Per tik jim mes žinome, kas yra T vas pats savyje Šv . Trejyb je: amžinai trykšt s dieviško gyvenimo šaltinis. Mes galime j myl ti ir garbinti kaip T v , Šv . Trejyb s Šaltin , kaip J zaus T v . Kildami prie jo, savo ribotu protu mes labiau žvelgiame dieviškosios Šeimos gyvenimo paslapt . Mes galime pasilikti ryšyje su juo, kuris yra visos Trejyb s gyvenimo pradžia. Mes kvie iame džiaugtis jo Asmeniu, b ti laimingi jo begalin je Meil je, kuri j sieja su S numi ir ver ia S n atsiduoti T vui. Mes esame kvie iami duoti T vui garb per jo S n jo T vyst s paslaptje. Džiaugdamiesi tur dami T v , joku b du mes nesieksime jo

atskirti nuo kit dievišk j Asmen , nes toks atskyrimas visai nemanomas. Priešingai, kadangi jis yra T vas, kur mes paž stame ir mylime, jis pats ves mus pažinti ir myl ti kitus du Asmenis, kuri Šaltinis yra jis: Šaltinis savo S naus ir kartu Šaltinis su savo S numi Šv. Dvasios.

Pažinti T v — reiškia pažinti S n . J zus yra pasak s: „Niekas negali ateiti pas mane, jei T vas, kurs yra mane siunt s, jo nepatrauks“ (Jono 6, 44). Kad Trejyb s paslaptis mums tapt Šviesa ir Gyvenimu, dažnai ir ilgai turime m styti Pirmojo Asmens T vyst s paslapt .

2. Kristuje ir su Kristumi mes galime tur ti ir myl ti T v kaip savo T v

Ne patys per save ir iš sav s mes turime T v , o su J zumi, J zuje ir per jo Šv. Dvasi . J zus mums duoda T v , kad mes su juo kartu tur tume t begalin G r . Kristus nori, kad mes dalyvautume pa iame susivienijime su jo T vu, ir ne vien sukurtose savyb se, kurios puošia jo švent j Žmogyst . Jis mus sujungia su savo dieviška S nyste. Iš vienos pus s, jame, S nuje, mes gauname gyvenim , kuris T vo jam duotas pilnyb je; iš kitos pus s, jis mus kelia S naus meil s pagavime visišk išsilaisvinim , kuris j neša prie T vo.

Be abejon s, niekas labiau nejaudina ir n ra verta didesnio m s meil s d kingumo bei kilnumo, kaip ta neišreiškiamo T vo dovana, kuri mums suteikiama per Krist ir kurioje mes dalyvaujame Jo vienyb je su jo T vu. Atrodo, kad J zus mums taria: „Su jumis pasidalyti savo gyvenimu aš labiau nebegal jau. Aš negal jau jums geriau rodyti savo meil s, kaip duodamas savo T v , kad j s su Juo b tum te viena per mano Dvasi . Aš nenor jau pats vienas džiaugtis T vo Buvimu ir begaline Meile. Mes visi kartu džiaugsim s juo. Kartu mes myl sime T v ir pasiliksime susivienij su juo, priklausydami jam. Mes j tur sime kartu“. Taip šeimos bendrumas, kur at jo kurti dieviškasis Atpirk jas, yra steigtas nepajudinamo tik jimo vienyb je: kiekvienas s nus tame pa iame S nuje, kadangi visi turi t pat T v .

Tikrai ia mes turime dvejopo paveld jimo tobulyb , paveld jim kartu su S numi, kuriame yra m s Išganymas. Tur ti kartu

su juo, tur ti bendrai, abu kartu tur ti t pat gyvenim , tuos pa ius turtus, kartu džiaugtis bendru lobynu, toks yra viešpatauj s draugys- t s ir meil s d snis, per kur du asmenys suart ja, susivienija ir susilieja taip, lyg nebeb t du, bet vienas.

T d sn J zus apib dino mums visiems, savo Mistinio K no nariams. Jis nor jo, kad visa, kas jo, b t m s , taip, kad kas gera yra mumyse, atsilyginant b t duodama jam ir b t jo. Pagal pri- gimties teis T vas yra jo ir tik jo vieno. Bet Jis mums dav T v , kad per Atpirkimo malon mes irgi taptume S naus nariais ir gal - tume myl ti jo T v kartu su juo kaip savo T v .

T ve, kurs gyvenį neprieinamoje Šviesoje, begalin s Didyb s T ve, prie kurio dr sta artintis tiek daug krikš ioni tik su baime ir dreb dami, tu esi m s , tu priklausai mums. T laim mes jau iame su J zumi. Kiek mes esame susivienij su juo, ir savo gyvenimu jo nariai, tiek J zus mums apreiškia, kas tu esi ir kiek tu pamilai mus, kad mums davei net savo S n . Tod l begalinis ir nesulaikomas d kingumo himnas tekyla iš m s širdži tau, T ve, vis dovan Dav jau Aukš iausioje Dovanoje, savo Šv . S nuje. M s sielos netrokšta nieko daugiau, kaip tik panašiai, kaip tavo S nus, b ti nuolatin auka tavo Asmeniui pagarbinti per Šv. Dvasi .

50. JO ŠVENTOJI DVASIA

„Jei aš neisiu, Ramintojas neateis pas jus, o jeigu aš ateisiu, aš ji jums atsiusiu. . . Jis ims iš to, kas mano,, ir paskelbs jums“ — Jono XVI, 7, 14.

Atsi sdamas savo Švent j Dvasi , J zus mums dav nepalygi- nam dovan . Jis savo Ramintoj nesunt tik kart iškilming Sek- mini , m s Krikšto ir Sutvirtinimo dien . Mistinio K no nariui gyvenimas yra nuolatin s Sekmin s.

1. Kod l J zus gali sakyti, kad Šventoji Dvasia yra jo Dvasia?

Pirmiausia, kadangi J zus kaip *Dieviškasis Žodis* kartu su T vu yra Šaltinis Šventosios Dvasios, kuri kyla iš T vo ir S naus tarpu- sav s meil s.

Toliau, kadangi J zus, *kaip žmogus*, buvo pilnas Šv. Dvasios. Jo šventoji Žmogyst buvo perimta Dvasios pilnyb s: visuose savo užsi-mojimuose ir veiksmuose, kad ir mažiausiuose, savo apaštališkos tar-nybos metu Kristus buvo vedamas Šv. Dvasios.

Galiausiai, kadangi, *kaip Galva*, m s Viešpats vadovauja savo Mistiniam K nui per Šv. Dvasi . Organizuoti m s išganymo darb yra pavesta Kristui - Galvai, kad visus žmones kartu vest j gyve-nimo tikr j tiksl — susivienijim su Dievu.

Dabar J zus vis t darb atlieka per Šv. Dvasi . Jis siun ia Šv. Dvasi ir teikia Šv. Dvasios malones ir dovanas savo viso Mistinio K no gyvybei. Jis yra t dovan ir maloni lobynas. Jis bendrauja ir dalija Dvasios turtus kiekvienam nariui ir visai Bažny iai.

2. *Šv. Dvasia — bendras turtas*

T vas ir S nus siun ia Šv. Dvasi siel , kad siela gal t džiaug-tis ja. Siela g risi ja, kuo ji yra pati savyje — Meil s Ryšys tarp T vo ir S naus. Ji ateina valdyti sielos, kad j vest Šviesos ir Meil s gyvenim , kuris yra Šv . Trejyb s gyvenimas.

Siela g risi Švent ja Dvasia d l visos šviesos, kuri ji išlieja ant jos. Siela iš jo Dvasios laukia tos šviesos, kad ji b t vedama visuose savo keliuose, jog visada gal t žengti teisumo taku ir labiau pa-sk st Dievo Šviesoje.

Sielai patinka Šv. Dvasia d l visos meil s, kuri ji uždega sieloje ir kuri jai leidžia dalyvauti pa ioje Dievo meil je, kuria jis myli save ir žmonij .

Bet labiausiai siel pripildo ramyb ir džiaugsmas, kad Šventoji Dvasia yra J zaus dvasia, kad ji t Dvasi turi kartu su J zumi ir su kitais jo Mistinio K no nariais.

Su J zumi! Supraskime š posak teisingai. Jis reiškia, kad J zus ir siela Šv. Dvasi turi kartu, bet begaliniu skirtumu, kuris yra tarp tur jimo, kuris duoda, ir tur jimo, kuris gauna; tarp Asmens, kuris turi pagal *teis* , ir asmens, kuris turi kaip *malon* . Tiksliau b t sakyti, kad krikš ionis, kuris yra ištikimas ir paklusnus Šv. Dvasios veikimui, yra apimtas J zaus Dvasios. Tai yra tas Dvasios užvieš-patavimas, kuriuo mes g rim s Švent j sielose, taip, kaip mes žavi-m s Evangelijoje Žmogaus - Dievo veiksmuose ir užsimojimuose. „Tuomet J zus buvo vedamas Dvasios...“ (Mato 4, 1).

Bet visai teisingai galima sakyti, kad tai ta pati Dvasia, kuri yra J ųze ir jo Mistinio K no nariuose. Jie gyvena t pat gyvenim , kaip ir j Galva. Suteikdamas savo Dvasi , J ųzus nepadalija, k jis turi pilnyb je: jis sielai leidžia dalyvauti visame Aukš iausiame G ryje.

Sak me, kad siela Švent j Dvasi turi kartu *su kitais Mistinio K no nariais*. Kaip tik tai virš vis rasi ir taut skirtum , neži rint visos erdv s ir viso laiko, sudaro gil Mistinio K no vieningum . Krikš ionis, intensyviai tik s Šv. Dvasi , sigilina šv. Povilo laikus, šv. Augustino *Išpažinimus*, kiekvieno šimtme io Švent j dvasin istorij , sitikina, kad tai yra tas pat pergyvenimas, kur jis mato Kristaus sek juose, tik skirtingo laipsnio juose spinduliuojan io šventumo; tai tas pat pergyvenimas, kur jis pastebi savo paties sieloje. Kaip tamsiausioje pagonyb je misininkai džiaug si krikštydami karštus atsivert lius, tai tas pat ramyb s, g rio, meil s, nusižeminimo ir aukos dvasios veiksmai, kur jie pastebi tose sielose. Apaštalas nurod gili to paslaptingo reiškimo priežast : maloni ... patarnavim ... veikim vairume (1 Kor. 12, 4-6) yra ta pati Dvasia. Kristaus Dvasia, kuri K no nariams teikia t pat Galvos gyvenim . Jiems duodama Dvasia, kad jie b t susijung su kitais nariais, jog kartu su jais sudaryt šventov , kurioje Dievas sau išsirenka buvein : „Viešpatyje ir j s esate drauge statomi, kad b tum te Dievo buvein Dvasioje“ (Efez. 2, 22), — tai yra Krikš ioni Bendruomen .

J zau, padidink m s tik jim savo dieviškosios Dvasios Buvimu ir veikimu m s ir m s broli siel gelm se. „Si sk Savo Dvasi , ir ji atnaujins žem s veid “. Suteik savo Mistinio K no nariams gyv s mon j gos, kuria jie gali pakeisti pasaul , jei jie tikrai tiki juose gyvenan ios tavo dieviškosios Dvasios pakei ian i galyb .

51. JO MOTINA

„Štai tavo motina“ — Jono 19, 27.

Dieviškasis Atpirk jas ne tik atstat galimum intymi santyki su Dievu, bet dar juos nor jo padaryti lengvus, malonius ir patrauk-

lius, paversdamas juos šeimos santykiais. Jis mums dav savo T v ; bet jis tur jo dar suteikti kit dovan — dovan taip artim ir bran- gi m s širdims — savo Motin . Ant dieviškosios Šeimos slenkis io, kuri ved savo K no narius, jis nor jo, kad juos pasitikt jo paties Motinos švelnumas.

Pirmasis tarpsnis: Marijos dvasin s motinyst s pradžia ir pagrindas

Ryšys su sik nijimo paslaptimi yra Marijos motinyst s pradžia ir pagrindas. Tos motinyst s šaltinis yra jos kilniame ir visiškame *Fiat — Tesie*, kuriuo ji atsak Apreiškimo Angelui, at jusiam atsi- klausti, ar ji sutiks su Dievo noru tapti jo S naus Motina. Dievo plane pasaulio išganymas priklaus nuo Marijos apsisprendimo t akimirk . Jos dalyvavimas išganymo sik nijime buvo ne vien ne- tiesioginis: ji ne tik sutiko, bet ir *nor jo. Tesie — Fiat*. Ji to nor jo, aiškiai suprasdama dalyk ir pasiuntinyb s prasm , kuri buvo pa- tik ta jai. Ji ilgai m st Raštus ir jai suteikt ypating maloni šviesoje giliai žvelg Pranašystes. Jos buvo atsiklausiamama ne vien, kad ji pad t ir pagimdyt Žmog - Diev , kuris b t žmogus tarp žmoni , nors ir vis žmoni didžiausias, bet kad ji tapt žmonijos Atpirk jo Motina, Išganytojo Motina. Ji suprato, kad tas S nus duot- as jai m s , vis žmoni gimin s, Atpirkimui.

Ar ji t apsisprendimo akimirk reg jo visus mus individualiai? Taip galvoti neturime pagrindo. Bet kam gaišti sp liojant? Daug tikriau, kad t didži j akimirk žmoni gimin Marijai tapo *viena*; ji reg jo visus žmones kartu naujoje Dievo Tautoje, susitaikiusioje su Aukš iausiu per Nauj j Sandor , išganyt vienyb je su tuo, kuris bus jos S nus. Su tuo planu Marija sutiko ne sumišusi, bijo- dama, kaip vaizduoja didieji menininkai, nor dami išreikšti jos nusi- žeminim . Ji visiškai atsidav valios ir meil s aktu, kuris yra jos Mo- tinyst s esm ir pilnutin jos asmenyb s išraiška. Ji nor jo b ti m s Motina, tapdama Išganytojo Motina.

Antras tarpsnis: paskelbimas ant Kalvarijos Kalno. Marija paskirta b ti m s Molina

„Prie J zaus kryžiaus stov jo jo motina...“ (Jono 19, 25). Ji vienijosi su savo S naus auka, dalyvaudama toje meil s atnašoje, —

visiškame Kristaus gyvybės atidavime, kad išganyt pasaul. Tos s jungos apimtis nebuvo privatus santykis tarp s naus ir motinos. Ant Kryžiaus Kristus viešai veik kaip Naujosios Sandoros Tarpininkas, — tai esminis Jo vyriausios Kunigystės veikimas. T valand buvo kurta Bažnyčia. Tada, agonijoje paskendęs Kristus, dar sutelkęs jį gas, ištar tuos sukreipiančius žodžius: „Štai tavo motina“. Jis juos tar Jonui, vis žmoniai atstovui.

sik nįjime Marija mums duoda Jėzų. Ant Kalvarijos kalno Jėzus Kristus mums davė savo Motiną. Jis, veikdamas kaip Vienintelis Tarpininkas, nustatė naują Išganymo planą. Kaip Mokytojas, jis savo Motinai paskyrė vietą arti savęs, kad ir antrą po jo; bet ta vieta liepianti visus žmones, yra ypatinga, visagalė, vienintelė, nes ji paskirta pačios Galvos, kad būtų Motina Viso Pilnutinio Kristaus. Ji tapo mūsų Motina, veikdama kaip atpirkimo dalininkė.

Treiasis tarpininkas: tikrasis Marijos Motinystės pasireiškimas

Nuo dabar Marijos Motinystės uždavinio tikslas, kad visi žmonės kaip galima intymiau dalyvautų gyvenime to, kuris kartu yra jos Sūnus ir kartu Tavo Sūnus. Tai tikslas, kad Pilnutinis Kristus augtų iki savo pilno globo, kad būtų gausėnis skaičius Dievo vaikų ir kad juose didėtų malonės ir meilės gyvenimas.

Priemonės, kuriomis Marija nuolat mus kaip motina veikia, yra vairios: jos malda, aukojimas savo praeities kančioms, jos buvimo spinduliavimas. Bet yra veiksmas, kuris apima juos visus. Kaip per Apreiškimą, — tik dabar kiekvienam nariui ir visam Mistiniam Kuniai, — Marija vykdo *savo motinišką valią*. Dievo vardu Sūnaus skirtoje vietoje ji užtaria ir dalija malones kaip Motina, žodžio šviesoje, kurioje ji dabar buvoja, ji žino kiekvieno savo vaiko reikalus, kuriuos ji perteikia savo Sūnui ir su juo Tėvui. Ji tai atlieka visiškai pasiduodama Dievo Valiai, bet su visu švelnumu, visa širdies šiluma, visa užuojauta, visu prašymo primygtinumu, kaip gali tik motina, kuri labiau už viską trokšta savo vaikui išganymo ir šventumo. Taip per šį kmingą Marijos valios veiklą Šv. Dvasia veikia sieloje, jai duodama savo maloni, padidindama pašvenčiamą malonę, kvėpdama dorybomis ir padarydama veiklesnes savo dovanas, suteiktas sielai.

Galiausiai Marijos motiniška valia veikia Dievo Širdį todėl, kad jos siela visiškai pilna malonės, turėdama Šventosios Dvasios pilnybę,

g risi neišreiškiamu artimumu su visais Šv . Trejyb s Asmenimis. Iš tikr j , tai visas jos gyvenimas. T vis gyvenim ji traukia savo motiniškos valios veikim . Tod l, kaip tikra Motina, Marija mums duoda ne tik gyvyb , bet ir *savo gyvenim* .

J zau, d kojame tau, kad davei savo Motin b ti m s Motina. Tu mus pakvieteit dalytis su savim savo s niško intymumo neišreiškiamais džiaugsmiais su savo Motina. Ji mus myli ta pa ia meile kaip tave. Ji taip lygiai myli Pilnutin Krist — tave, Galv , ir mus, narius. Kartu su tavim, mes turime t pa i Motin . Per savo Švent j Dvasi maldos tyloje mokyk mus pažinti savo Motinos kilnum , šventum , nepaprast sielos tyrum , jos nuolatin r pest ir neišsemiam užuojaut mums.

52. DIEVO DOVANOS

„Jei tu pažintum Dievo dovan — Jono 4, 10.

Jei kas tik t si bendravimo pa iame Dievo gyvenime, tai b t baisus ž lumas ir savotiškas Dievo Didyb s ir Transcendencijos žeidimas. Ir vis d lto tai geriausia pašven iamiosios malon s aptartis tikriausiame Bažny ios moksle. Tad kod l ta aptartis lieka daugeliui grynai abstrakti ir vien žodži dalykas? Jei begalinio gailėstingumo Dievui patiko mums duoti t neapsakom dovan , ar mes galime garbinti Diev nesilaikydami jo plano? Ir iš kitos pus s, kaip gali b ti išsaugota pagarba Dievo Didybei ir Transcendencijai?

1. Kai siela sijungia bendravim su T vu ir S numi per Švent j Dvasi ir Kristuje, jos gyvas nusiteikimas, ap m jausmai j pakeli b v , tam tikra prasme panaš dievišk j transcendencij .

Pirmiausia, *pla iai atsiskleidusi Begalybei, siela jau ia savo nepaprast mažum , silpnum ir bej giškum* . T akimirk labiau, negu ilgus metus m stydama apie žmoni menkum , ji pergyvena, kad ji yra visiškai niekas. Žvelgdama J zaus dieviškum , kaip Petras, siela nori suukti: „Pasitrauk nuo man s, Viešpatie, nes aš esu nuod mingas žmogus“.

Dievo šviesoje ji savyje nemato nieko daugiau, kaip tams ir sugedim : peržvelgdama savo nuod mi apsinkint praeit , neišti-

kimyb s ir pasipriešinimo Meilei, ji skausmingai pergyvena, kad tušiomis rankomis stovi prieš Dievą. Nėra skaidresnio ir skaidresnio sielos apvalymo už sitikinim buvimu, artumu ir turėjimu Šv. Trejybės, vieno Dievo trijuose dieviškuose Asmenyse, kuris sielviečia ateiti ir susivienyti su juo meilėje.

2. Toliau, t akimirksniu *siela pergyvena, kad Dievo dovana yra visai veltui duodama*. Iki tol ji protu nežinojo, kad antgamtinėje srityje ji neturi teisės ir toje srityje visa yra tik begalinio gailestingumo dovana. Tačiau iš tikrųjų, kai reikėjo pergyventi grynai tikėjimo bandymus ir patirti apvertinį dvasin sausrą, siela, ne visada pajėgdama susilaikyti nuo pagiežos ir kartumo Dievui, jau nori priekaištauti, kad jis ją palieka sausroje. Ir jei iš tikrųjų kartais kokia šviesa prasiveržia per dvasiną tremties tamsumą, tai sielai atrodo gana natūralu, kad prastoje vyki tvarkoje Dievas jai duoda šuraminim. Ji dar nebuvo supratusi, kad krikščionybėje visa yra duota: „kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybi, nužengia nuo šviesybės Tavo“ (Jok. 1, 17). Ji nesuprato, k reiškia „Dievo dovana“.

Dabar ji pasinrusi Dievo gyvenime! Ji pasyviai leidžiasi Dievo apglėbiama, suprasedama, kad plačiai gali atsiverti Dievo dovanai, gauti iš jo ir visiškai atsiduoti Begalinis Meilės šviešpatavimui. Ji tyli, neišdrįsdama kalbėti. Dreba prisiminus, kad per savo prigimties netvarkingumą gali t Meilę prarasti. sitikinimo akimirksniu, kad gali artėti ir pasisavinti Dievą, pati viena siela tikrai pasijus sumišusi, žvelgs, jog ji tik savo noru negali pasiekti Dievo, ir kad Dievas slepiasi nuo akiplėšos. Dievas atsiduos sielai, kada *jam* patinka ir kaip *jam* patinka. Be abejo, kad nėra kitos sferos, kur siela gali geriau suprasti Dievo transcendencijos prasmę. „Jei tu pažintumei Dievo dovaną ...“

3. Galiausiai, ir gal labiausiai kaip tik t akimirksniu, siela žvelgia, kad ji visai gali priartėti prie Dievo tik per *Jz Kristų, Jzųje Kristuje ir su Jzumi Kristumi*. Siela žino, kad ji pati bejeig, kad Kristus visa permaino joje.

Jis sielą paklūpina iki dieviško gyvenimo lygio, kad ji vest gyvenim; ta ypatinga malon, kuri nuolatosis pritaikoma ir suteikiama sielai, yra gyta jo.

J zus, susijung s su siela, jai leidžia dalyvauti savo paties gyvenime jo Mistiniame K ne. Jame siela atsiduria ant Šv . Trejyb s gyvenimo slenks io, jame, kaip vienas jo nari , vienyb je su visais kitais, su visais Šventaisiais, su visa triumfuojan ia, kovojan ia ir ken ian ia Bažny ia, ir apim s t vis vienyb Kristuje, susijungus su J zaus Motina Marija, patapusia sielos Motina.

Kristuje siela išdr sta kreiptis T v , dalyvaudama S naus maldoje, jo aukoje, jo S naus meil je; ir kv pta J zaus Dvasios, mokan ios siel pažinti T v ir S n , bei su jais kalb tis paprastai ir su begaliniu pasitik jimu. Siela jau daugiau nebijo. Ji jau iasi priklausanti dieviškajai Šeimai, kad ji yra tikras T vo vaikas.

J zau, juo labiau mes pašaukti dalyvauti tavo turtuose ir garb je, juo mažiau besame gundomi didžiūotis savimi. Juo labiau mes suprantame T vo dosnum , kuriame jis mums suteik visas savo dovanas, juo labiau žvelgiame, kad nieko mes neturime patys iš sav s, bet visk esame gav . Bet ypatingu b du tada suprantame T vo aukščiau s Dovan , kuri yra nepaneigiamas jo begalin s Meil s rodymas; tuo labiau žvelgiame, kad nieko mes neturime patys iš sav s savyje ir esi pats savo Asmenyje vis turt Perteklius.

PABAIGA

53. VISI KARTU

.....kad j s, sišaknij ir sutvirt je meil je, gal tum te suprasti drauge su visais šventaisiais, koks yra plotis, ilgis, aukštis ir gylis, taip pat pažinti visok žinojim pralenkian ia Kristaus meile. . — Efez. 3, 17-19.

Jei tiesa, kad kiekvienas Mistinio K no narys džiaugiasi ir tampa pilnutinis, paveld damas Kristaus turtus, kokiū b du ir kiek jo asmenin laim gali b ti didesn , visus tuos turtus turint kartu su kitais K no nariais?

1. *Asmuo*

Bažny ioje, Kristaus K ne, nereikia bijotis jokio konflikto tarp asmens ir bendruomen s. Kiekvienas asmuo turi tarnauti visam K - nui, kad jam pad t įgyvendinti jo misij — Pilnutinio Kristaus suformavim . Iš kitos pus s, visas Mistinis K nas tarnauja kiekvienam asmeniui pasiekti antgamtin tiksl ir gyventi tikrai Kristaus pašaukto ir jam priklausan io žmogaus gyvenim .

Pavienis asmuo, užsidar s savyje, n ra pilnas. Jam reikalingi kiti ne vien todėl, kad papildyt savo nat ralius tr kumus, bet esmiškai jis yra atvira b tyb , kadangi yra dvasia: atviras Dievui, kurio atvaizdas yra jo siela; atviras taip pat žmon ms, su kuriais jis gyvena kartu ir nori, kad su jais gal t pasidalyti žinojimu ir meile, gal t praturtinti, pagerinti ir patobulinti pats save. Be to, pavienis asmuo tur t santykiuoti su kitais, kad bendradarbiaut tame pa iame kolektyviniame uždavinyje, kur vieningai turi atlikti žmoni gimim .

Nat rali plotm leidžia žvilgterti, kaip dalykai sutvarkyti antgamtin je plotm je. „Dievas yra ištikimas; j s esate jo pašaukti jo S naus, m s Viešpaties J zaus Kristaus, draugyst “ (1 Kor. 1, 9). Visi yra pašaukti priklausyti Kristui; visi sukurti jam, kad b t jo Mistinio K no nariai. Kristuje kiekvienas asmuo pajunta es s pašauktas b ti nariu. Tobul damas Kristuje, pats kartu su kitais nariais formuoja Pilnutin Krist ir kartu su jais Kristuje dalyvauja Šv . Trejyb s gyvenime. Pavienis asmuo tobul ja tik Mistinio K no bendrume.

„Dievas... viskas visame“ (1 Kor. 15, 28). Šv. Povilas, rašydamas tuos žodžius, galvojo apie Mistinio K no vienyb . Dievas bus viskas kiekvienam asmeniui, bet taip pat *viskas visuose, sudarydamas tik viena*: kitaip tariant, ta Mistinio K no vienyb taps tikrenybe, kai visi kartu tur s aukš iausi G r ir kartu dalyvaus tame pa iame gyvenime.

Amžinasis gyvenimas prasideda žem je dabar. Tod l ia ir dabar tur t b ti krikš ioni džiaugsmas kartu su savo broliais kurti Dievo karalij . Jei tiesa, kad tas krikš ioni džiaugsmas žemiškojo gyvenimo metu ne visada yra be tam tikr širdg l , ir dažnai labai dideli , tai todėl, kad didelis broli krikš ioni skai ius nerauguja aukštesni džiaugsm .

2. *Meil kitiems nariams*

Ta meil kvieia džiaugtis tais malonumais kartu su kitais savo broliais. Meil kitiems nariams nėra tik davimas arba net atsidavimas jiems: tai troškimas svarbiausio gėrio — bendravimo tame pačiame aukštesniausioje Gėryje ir jėtikrosios laimės vienybėje su tuo pačiu palaimos šaltiniu — Dievu. Tai troškimas jėpilnos asmens tobulybės, pradėdant jiems dirbti bendrą darbą, kad jie sujungtų patys, kad neštų savo dalį Pilnutinio Kristaus formavime. Taip aukodamiesi, jie gauna paramos iš kitų narių, kad patys galėtų siekti tobulybės ir vykdyti savo asmeninį pašaukimą.

3. *Dievo Meil*

Galiausiai mūsų meilė pačiam Dievui reikalauja, kad kartu su visais kitais nariais dalytumėsi Kristaus turtais, nes džiaugsmas yra meilės vaisius.

Mūsų tikroji laimė turėtų būti dalyvavimas Dievo laimėje. Šv. Trejybė savo vidinį ir pakankamą laimę randa pati savyje, ir vien tik pati savyje; bet dangiškojo Tavo Gerumas ir Gailestingumas nori jo visiškai laisvu meilės aktu gurtis drauge su visa žmonija, kad visus žmones sujungtų kėrybos darbu ir Mistinio Kėno vienybė, kad Kristuje jie taptų jo Išganymo darbo bendradarbiais.

Mūsų meilė Dievui reikalauja, kad laikytumėsi jo viso plano ir visiškai sutiktumėsi su jo norais. Mūsų džiaugsmas turėtų kilti iš Dievo džiaugsmo. Mūsų meilė yra dalyvavimas toje pačioje meilėje, kuria Dievas myli mus ir visus žmones. Todėl, jei norime gyventi meile, mūsų džiaugsmas turi būti melstis su kitais Mistinio Kėno nariais, kartu su kitais dirbti tą patį darbą ir kartu kilti Dievo Šviesoje ir Meilėje.

Mūsų Viešpatie Jėzau, kuris visus žmones kartu su mumis nori jai suburti vien savo Mistin Kėn, duok, kad net tarp šio pasaulio bandymų kartu dalytumėsi laime, bendraudami — dalyvaudami tavo Meilės gyvenime, kuris tėtis vis amžinybė.

The first of these is the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The second cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The third cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents.

The fourth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The fifth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The sixth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents.

The seventh cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The eighth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The ninth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents.

The tenth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The eleventh cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents. The twelfth cause was the fact that the average life expectancy at birth in 1900 was only 47 years. This was due to a number of causes, including a high infant mortality rate, a high death rate from infectious diseases, and a high death rate from accidents.

ANTRAS SKYRIUS

GULSTIN LINIJA:

KRIKŠ IONI , MISTINIO K NO GYV J NARI , SANTYKIAI TARP SAV S IR SU VISAIS KITAIS PAGAL YPATING IR VISUOTIN MEIL S SAKYM

„Mes, laikydamiesi tiesos meil je, augsime visais atžvilgiais tame, kurs yra Galva, Kristus. Jo yra visas k nas sud tas ir sujungtas, ir taip jis visais susiřelpimo sun rimais, kaip atitinka kiekvienam nariui skirta veikim , vykdo savo augim sau statyti meil je“ — Ezeř. 4, 15-16.

Ž A N G A

YPATINGAS IR VISUOTINIS MEIL S SAKYMAS

Ypatingas ir visuotinis meil s sakymas apvaldo ir gaivina bendruomen s nari santykius tarp sav s ir su kitais žmon mis. Turime suprasti t sakym ir visus jo mums statomus reikalavimus.

Pirmiausia tai jo sant rumo reikalavimai. Meil s askez , kaip ir kitos dvi dieviškosios doryb s, yra labai griežta. Iš esm s ji jungia sav s atsižad jimo praktikavim . Yra toki , kurie tvirtina, kad žmogiškas „aš“ turi b ti pasmerktas, paniekintas ir nuslopintas. Tačiau daugumui išminting žmoni atrodo, kad sielai atpratinti nuo savanaudiškumo, didesnis ir veiksmingesnis nusižeminimas yra pastangos užmiršti save ir r pinim si savimi, o tarnauti kitiems. Eidami tuo keliu, jie išvengia pagund pasikelti dvasin puikyb , iliuzijos, kad jie yra save aukoj kankiniai, ir pavojaus, kad savo „aš“ neiškelt dar labiau, smulkmeniškiau j tyrin dami, kad labiau j sutriuškint . Sav s pamiršimas kit d lei yra išsigelb jimo askez .

Nors apsivalymas yra tokia galinga j ga, ta iau meilei išsiskleisti jo neužtenka. Kai tik pradedame santykiauti su kitais ir norime kilniai kasdien socialiai gyventi, tuoj sutinkame kli i , kurias turime nugal ti. Tam ir reikalinga dorybi praktika. Pagal teisyb s doryb reikia gerbti kit teises. Yra dalyk , prieštaraujan i mums ir griau nan i m s planus, — turime tuos dalykus panaudoti geram, iškildami virš j , kad m s užimamose pareigose ir visuose didesniuose ir mažesniuose gyvenimo vykiuose mums vadovaut išminties doryb . Yra bandym , kuriuos turime nugal ti j ga, kitaip — jie nugal s mus. Tai visas vidinis nerimas m s pas mon s gelm se, kur mes turime mok ti pažaboti ir apmalšinti. B t tuštyb ir apgaul d tis, kad sav s išsižad jime, bet sav s neapvald , laim tume tarp t vidini ir išorini bandym . Tas kli tis meil nugal i, lenkdama

siel daryti „kas tik yra tiesa, kas tik gerbtina, kas teisinga, kas šventa, kas meilinga, kas turi ger vard“ (Pilyp. 4, 8), kaip mums pataria šv. Povilas. Asmuo, kuris bandyt atsiduoti kitiems, nepasiek s sav s išsižad jimo ir apvaldymo, atsidurt labai dideliame tik sav s ieškojimo pavojuje net tada, kai sivaizduoja ir gal tikrai mano atsiduod s kitiems.

Žinoma, to negalima siekti neleidžiant sielai palaipsniui veržtis prie kito, kol pilnai nepasiektas aukštesnis tikslas. Meil s gyvenimas negali b ti padalytas tiksliais skyrius, nes jis veržiasi sieloje, gaivinamejoje malon s, kai tik siela pareiškia tikr intencij , ger vali ir ryžt kilniai siekti to meil s idealo, kur ji pasirinko — arba geriau, kur pats dieviškasis Mokytojas dav mums. kur mus kreipia meil (2 Kor. 5, 14). Tod l meil viskam teikia ž rint grož ir spinduliuojan i j g atsiduoti kitiems visomis gerumo formomis: kantrumu, maloningumu, meilumu, kuklumu, patarnavimu, — kokia tik forma toks atsidavimas begali pasireikšti.

Ar tai jau yra aukš iausis meil s virš n ? Visai ne„ nes meil neturi rib . „Visada aukštyn širdis...“ Kristaus mokinys ia nestos. Jau pats meil s sakymas reikalauja, kad tame ir per t pasiaukojim mokinys stengt si paraginti kitus plaiai atsiverti šviesai ir meilei, kad jie patys atsiduot ir atlikt savo asmenin misij visos bendruomen s tarnyboje, Mistiniame Kristaus K ne. To mokinys trokšta ir ieško. Tod l meil apima siel , prot , vali , širdži ir asmen bendravim : ji apima „Švent j Bendravim “ Bažny ioje su visa kovojan ia, ken ian ia ir triumfuojan ia Bažny ia.

I

SAV S IŠSIŽAD JIMAS IŠ NUŽEMINTOS IR NESAVANAUDIŠKOS MEIL S

54. SAV S IŠSIŽAD JIMO S LYGOS

„Jei kas nori eiti paskui mane, tegul pats sav s išsižada“ — Mato 16, 24.

Kiekviena dvasin doktrina, nesiremianti tvirta askeze, išstato siel pavojingoms iliuzijoms. Ta askez pasireiškia vairiomis formomis. Yra viena, kuri Mistinio K no mokslas mus kvie ia pasisavinti iš Evangelijos: *M s Viešpats nuolatos skelb sav s paties išsižad - jím* . Bet pirmiausia turime aiškiai nurodyti s lygas, kuriose tas apsimarinimas nešt piln vaisi .

1. *Sav s išsižad jimas pirmoje vietoje yra Dievo dovana*

Yra daug kilni tikrai pamaldži siel , kurios visai s žiningai stoja ž tb tin kov su savim ir stebisi, kad taip sunku laim ti pergal . Per dažnai jos vaizduojasi, kad sav s išsižad jimas yra tik vien j pa i uždavinys siekiant šventumo; ir kad paskui t žangin bei skaud apsimarinimo laikotarp seks kitas, kuriame jie gal s džiaugtis Kristaus artumu, kai pasibaigs rungtyn s su savim.

Tai klaida, kuri yra didelio dvasinio nepasisekimo priežastis. Pats dieviškasis Mokytojas turi duoti t sav s išsižad jimo dovan , nes esmiškai tai jo meil s dovana. Staiga jis siel padarys laisv paties pasirinkt akimirk , bet su dviem s lygom: siela, suprasdama t ties , turi nužemintai ir ištvermingai maldauti tos nesavanaudiškumo dovanos; ir ji turi tvirtai b ti sitikinusi, kad ji visiškai priklauso nuo Dievo taip, kad nebeapsitiki vien savo pa ios pastangomis apvaldyti save. Tas „aš“ nedings, bet nebebus daugiau kli tis: jis už-

ims jam tinkam viet lyg neb tis — menkyst akivaizdoje to, kuris yra Visa. Jis gali tapti net tikro pasišventimo rankiu.

2. Kovoje su savim pirma reikia proto apšvietimo

Kitas klaidos atvejis yra manyti, kad vidinis apsisivalymas pirmiausia ir labiausiai priklauso nuo asmenin s valios griežt asketini pastang . Žinoma, kad valia turi atlikti savo vaidmen , ir iš tikr j labai svarb ! Bet ji yra tik aklas sugeb jimas. Yra daug nepakan kamai apšviest siel , kurios akilai ieško savo kelio pirmyn vien valios pastangomis, kurios tikrai pagirtinos, bet labai griežtos ir menkai atlyginamos. Kaip visuose žmogaus darbuose, Dievas nori, kad dvasiniame gyvenime vadovaut supratimas, vedamas proto, tik jimo ir Šv. Dvasios dovan šviesos.

Žmogaus protas pats paj gia tikinti žmog , kad jis labai ribotas. Tikrieji mokslininkai ir m stytojai yra kukl s žmon s. Bet tikras nusizeminimas yra b dinga krikš ionio doryb ; ir vien žmogaus protas negali vesti sav s išsižad jim .

Sav s išsižad jimui pasiekti pirmiausia reikia tik jimo šviesos. Ja siela atidengia Kristaus didingum , tobulyb , jo teises, Dievo begalyb ir žmogaus menkum bei varg . Ta šviesa trykšta ir rodo keli , kuriuo reikia eiti. J zaus gyvenimas gali augti mumyse tik tada, jei m s „aš“ visai neužvaldo m s .

Dar daugiau, tik jimo doryb reiškia sav s išsižad jimo prakti kavim . Gyventi tik jimu — tai pirmiausia užmiršti savo vaizduot ir jausmus, bet taip pat iškilti aukš iau savo proto.

Galiausiai Šv. Dvasia Savo dovanomis išlieja aiški švies , per kuri siela gauna labai aštri ir kartais skaudži savo neb ties menkyst s ir jos skurdo s mon , žvelgdama Dievo Šventum ir Begalyb .

3. Sav s užmiršimas yra s lyga, kad gal tume gyventi kaip Mistinio K no nariai

Tre ias klaidos šaltinis yra nežinojimas — arba praktiškas d mesio nekreipimas Mistinio K no moksl — doktrin . Yra siel , kurios n nesijausdamos k daran ios, koku nors b du save pastato visatos centre; ir tai ne tik ta prasme, kad mato visa kita sukantis apie save, bet net ir ta prasme, kad jos vaizduojasi, jog Dievas pasaulio vykius

tvarko j asmeniniam labui. Jos nueina net taip toli prileisdamos, jog Dievas pakei ia nat rali daikt tvark , kad pasisekt j menki planai.

Tai dieviškojo plano apvertimas. Tikriausiai, kiekviena siela Dievo akyse turi savo asmenin vert ; Dievas kreipia d mes kiekvienos sielos jam siun iamas maldas tame amžiname plane, kuriuo jis tvarko pasaulio vykius. Bet jis kiekvien siel mato kaip savo Mylimojo S naus Mistinio K no nar . Dieviškajame plane kiekvienas narys turi tarnauti Mistiniam K nui: jo paties pasišventinimas tur t prisid ti prie viso K no papildymo ir pašventinimo. Toliau, kadangi kiekvienas gauna iš viso K no, — ir pirmoje vietoje iš Galvos, — t vis gyvenim , kuris yra jo šventumo prasm , kiekvienas narys gaus t gyvenim tiek, kiek jis atskleidžia savo siel per meil kolektyviniam K no gyvenimui ir jame dalyvauja dosniu pasiaukojimu visame Dieviškosios Galvos kolektyviniame plane.

Tod l šis atsidavimas iškyla kaip logiškas reikalavimas dalyvauti šiame gyvenime. Mistinio K no doktrina siel v l išvaduos iš religinio individualizmo — iš atskiro asmens interes statymo aukš iau už visuomen s interesus.

Mano Dieve, mano garbingoji Trejybe, pad k man visiškai pamiršti save, kad pastoviai ir ramiai, tarytum mano siela jau b t amžinyb je, atsils iau tavyje. Niekada teneb na sudrumsta daugiau mano ramyb , kad b iau atskirtas nuo tav s, tu mano vienintele Nekintamybe; kiekviena minut tegu neša mane toliau tavo Paslapties gelmes“(Sesers Elzbietos iš Šv . Trejyb s malda).

55. SAV S IŠSIŽAD JIMAS

A. VIDINIAME NUSITEIKIME

„Ži r dami kiekvienas ne to, kas jam naudinga, bet kas kitiems. Tur kite savyje tokius jausmus, kokius tur jo Kristus J zus“ — Pilyp. 2, 4-5.

Kiekviename k ne visi nariai gyvena ta gyvybine akimirka, kuri jiems teikia Galva. Krikš ionis, kaip Kristaus narys, tur t savo gyvenyb s šaltin rasti savo Galvos Gyvenime ir tur t juo sekti savo vidu-

je, formuotis pagal Krist , kad Kristaus galvosena tapt jo. Bet kai tikras krikš ionis su gilia pagarba panagrin ja dieviškojo Atpirk jo Šird ir jos jausmus palygina su savo širdies jausmais, su skausmu randa labai didel skirtum , ir dažnai net prieštaravim , kuris pasireiškia tarp Kristaus Širdies ir jo paties.

1. *Faktai*

Kas valdo šird žmogaus, kuris yra pasidav s savo prigim iai. Dažnai tai savanaudiškas, geidulingas ir išdidus „aš“ bei atsidavimas jam. Egoizmas daro begalin žal žmogaus širdyje, kuri sukurta meilei. Jis suardo vedybas, paraližuoja ir trukdo vis visuomenin gyvenim ir sukre ia tvark bendruomeni , kuri gyvyb s kraujas yra kaip tik tarpusavis siel bendravimas.

Savanaudiškasis „aš“ yra visuotinis jo paties centras, visa kita siej s su savimi, kad tarnaut jo reikalams. Jis pats savyje yra be j gis, kad su meile gr žt si kitus arba jiems pad t .

Geidulingasis „aš“ savo pasitenkinimo ir malonumo ieško sukurtose b tyb se ir daiktuose. Jis reikalauja, kad jie patenkint jo aistras. Geidulingasis „aš“ išniekina ir numarina meil .

Išdidusis „aš“ pasireiškia vairiomis formomis. Iš vienos pus s jis pasireiškia perd tu sav s vertinimu, kuris stengiasi sukelti sp d kituose, rodydamas pasitik jim savimi, g r jim si, didži vim si ir vyravim . Jis kritikuoja kitus, kad išaukštint save. Aštriu, užsispyrusiu ir šiurkš iu b du reikalauja nusilenkti savo valiai ir visur siekia vyrauti. Jis visada neklaidingas, be pasigail jimo mindžioja kit žmoni jausmus ir id jas, žeminamai nekreipdamas d mesio jas.

Iš kitos pus s, išdidusis „aš“ pasirodo tuš ias, perd tai trokšdamas kit vertinimo, nori stov ti d mesio centre, b ti m giamas, pri-tariamias, giriamas, net jei tas gyrimas aiškiai yra netikras ir su iš-skai iavimu, nes tuštyb yra sav s apgaudin jimas. Jis tuoj rodo ryžtingum apginti savo teises netikru b du prieš kitus. Baim netekti kit vertinimo padaro j bail , silpnadvas ir prisl gt . Toliau, sav s apgaudin jimas užsideda išskirtinumo kauk , siekdamas visa monopolizuoti — perduoti visa, kaip savo paties; užkiet damas savo paties nuomon se ir planuose, neprisipažindamas, kad aiškiai klysta; linkdamas savarankiškum , kuris jam padeda išsisukti iš vis tai-

sykli . V l savimyla pasidaro reiklus—irzlus, greit supykst s, tarin - jantis ir pavydi pasisekimo kitiems. Jis tamp savo pavydo, ni rios nuotaikos ir pagiežos kalinys, kadangi kiti jo nesuprato arba jo ne vertino.

2. *Kristaus Širdies nusiteikimai*

Priešingai tam chaosui, kuris dilgina žmogaus šird , Kristaus Šird kontempliuojan iam žmogui krinta akis, kad ta Širdis plaka tik kitam ir kitiems.

S naus Širdis plaka tik jo T vui, nes jo Širdis gaivinama ir pilna vien tos S naus meil s, kuri j ver ia ieškoti tik T vo Garb s. „Mano valgis yra daryti vali to, kurs mane siunt “ — sak Kristus (Jono 4, 34): Jo laim yra tikti T vui, kad T vas j paskelbt savo „mylimoju S numi“, kuriame jis „turi pam gim “ (Mato 3, 17). Ir tyliose maldos valandose tarp žmoni Kristus palaik intymiausi ryš su T vu, kadangi jo Šv . Širdis buvo visai atsidavusi T vui.

Kristaus Asmuo yra dieviškojo Žodžio Asmuo, kuri b damas S naus Asmuo visiškai gyvena savo T vui Trejyb s dieviškajame prieglobstyje.

Iš kitos pus s, J zus Kristus yra Atpirk jas. Jis at jo žmonijos apšviesti, myl ti, išganyti. Visa jo misija yra nukreipta savo broli atpirkimui; ia v l galima sakyti jog jis gyvena vien kitiems, kad už juos paguldyt savo gyvyb (Jono 10, 15).

3. *Kristaus nario,*

kuris vis savo gyvenim nori gyventi kaip Mistinio K no narys, vis min i ašis yra visiškai perkelta ir pakeista. Jis jau neberanda savo centro savyje, bet Kristuje, Pilnutiniame Kristuje.

a. Jis gyvena per Krist ir Kristuje. Jis taip pat turi gyventi už Krist . Viešpataujanti id ja, kuri nuolatos turi šviesti visose jo min tyse ir jausmuose, yra J zaus Kristaus karalyst s išplitimas, troškimas, kad Kristus b t žinomas, mylimas ir jam b t tarnaujama. Savasis „aš“ jam nebeturi reikšm s. Jo vienintel svarba gl di atsidavime Kristui, kad jo Dvasia visiškai viešpataut jo sieloje. Jo ver tyb s dabar b ra b ti „Kristaus“ (1 Kor. 3, 23), kad b t laisvas ir pamokymui atsidav s rankis Atpirk jo ir mylimojo S naus rankose,

jo aukščiau siekiantis planas — jo Tavo Garbei per siel išganym Pilnutiniame Kristuje.

β. Kristaus nario mintys yra pratusios telktis apie Pilnutinį Kristų, Visuotinį Bažnyčią ir apie visus kitus Mistinio Kono narius, kurie kartu su juo gyvena tą patį gyvenimą. Jo mintys krypta visą tą sielą linkme, kurios trokšta visiškai gyventi kaip nariai, dosniai atsiduoti visiems Šventosios Dvasios kaimams, kad išaukštint visą Koną entuziazmu ir meilės uolumu; bet jo mintys taip pat susidomėjusios kartu visais tais, kurie nors priklauso Bažnyčiai, bet nedalyvauja jos gyvenime, ir visai tais, kurie dar nėra Kristaus Mistinio Kono dalyviai. Tai dalykų tikras krikščionis turėtų nepaleisti iš akių. Kai krikščionis pasieks idealą „galvoti... kaip Jėzus Kristus“, jis palengva net ir tyršavaudišką mintį ir veiksmų laikys vertu pasigailėjimo, — arba net tai staiga pamatys jam duotas Šventosios Dvasios šviesoje; ir jis išmoks žvelgti šavaudišką egoizmą — asmeninį, šeimos arba žmonių grupės — kaip apgailėstą ir prieštaravimą Dievo planui.

Dieviškasis Atpirk jai, suteik visiems krikščionims supratimo malonę, kad savęs išsižadėjimas nėra aukštesnis apsimarinimas, skirtas tik išrinktosioms sieloms, kurios alksta ir trokšta tobulybės, nei aukos išraiška, deranti tik dideliems bandymams. Mokyk juos žvelgti, kad tai yra normalus ir pastovus proto nusistatymas tavo mokinio, kuris nuolat trokšta gyventi kaip tavo Mistinio Kono narys.

56. SAVSISIZADĖJIMAS

β. SPRENDIMUOSE

„Todėl neišteisinamas esi, kiekvienas žmogau, kurs teis; nes, kitą beteisdamas, pats save smerki; Juk tu darai tą patį, ką teis“ — Rom. 2, 1.

Jėzus Kristus pasiliko visos žmonijos galutinį teismą sau. Tik vienai Galvai priklauso teisti savo Kono narius. Ir vis dėlto teisimas yra reikalingas aktas ir kilni žmogaus proto privilegija. Kaip tad

galima teisti kitus, nenusikalstant Kristaus sakymui ir jo teis s pirmum! Reikia teisti kaip Mistinio K no nariui; ir sav s pamiršimas padarys teisingesnius ir laisvesnius sprendimus.

1. *Sprendimas turi b ti apvalytas nuo žemū aistr , kurios gadina ir iškraipo j*

Tod l jis turi b ti apvalytas nuo išdidumo, kadangi išdidus žmogus perd tai sivaizduoja savo pranašum , ir tod l link s nepakankamai vertinti kit žmoni vert . Per didelis sitikinimas savo gudrumu veda prie skubi ištarmi , neturint pilnai rodymo arba sprendžiant staigiai. Pavydas ir nepasitik jimas kyla iš susierzinimo arba prisl gtos nuotaikos d l savybi , kurios koku nors b du kitiems suteikia pranašum ... Pyktis praranda rimt , kuri yra b tina nešališkam sprendimui... Trumpai tariant, sprendimas turi b ti laisvas nuo vis aistr — neapykantos, pyk io, keršto, nepatikimo, slapto pasibiaur jimo, nes tai prieštarauja teisybei ir meilei.

Bet kuris asmuo, pažindamas save, nesistengdamas atsižad ti sav s su visu raizginiu aistr , negali daryti tikro sprendimo. O k besakyti apie tuos, kurie niekada nesir pino tikrai ištirti sav s! Galime iš anksto b ti tikri, kad aistros, kurioms jie akiai vergauja, nulems ir kv ps visus j sprendimus. Šv. Povilo žodžiai jiems tur t b ti išganingas sp jimas, nes apaštalas pareiškia, kad k jie tiesia ir smerkia kituose, kaip tik daro patys. Žmon s, kuriuos jie teisia, yra tarytum daugyb veidrodži , kuriuose jie regimi ir teisiami patys. Mums patiems nejau iant, nat ralus m s pas mon s giliausias polinkis ver ia kituose ieškoti tr kum , kurie sukelia chaos mumyse pa iuose. To fakto žinojimas sako, kad b tume atsarg s viešuose sprendimuose. Tai tur t nustumti šal savanaudiškum ir pad t pažinti save pa ius, kokie iš tikr j esame.

2. *Sprendimas tur t b ti laisvas net nuo paprasto prigimties egoizmo, jau visai nekalbant apie bet koki žem aistr*

Kad gal tume teisingai teisti, turime stengtis pamiršti save, išeiti iš sav s, nustumti šal savo nuomones ir poži rius, kurie mums diktuoja, kad mes gal tume atsistoti kit vietoje ir dalyk žvelgti iš j taško. Ta drausm reikalinga pirmiausia santykiuose su žmon mis,

su kuriais kartu gyvename, kad juos suprastume ir pažintume akstinius, kurie juos paskatino taip elgtis, tuo pačiu metu esant sitikinus, jog j akstin ir j giliausi tiksl visai nepavyks atskleisti. Tik vienas Dievas gali žvelgti žmogaus širdies gelmes. Pamišimas savs ir meils pastangos galins mus išvengti trump , paviršutinišk ir skubi sprendim ir toki , kurie remiasi silpna intuicija arba nepagr stais tarimais.

Savo „aš“ pamišimas tur t kiekvien iš m s paskatinti saugotis savo temperamento tokos sprendimuose, kad j nepakreipt pagal nuotaikos polinkius. Kaip begrupuotume nuotaikas (temperamentus) pagal anatominius, fizinius ir cheminius požirius, visada bus temperament , ypatingai pasiduodan i išor s takoms, arba jautri fizin ms reakcijoms. Gana tikra, kad nat ralus palinkimas jaudinim si, veiklum ir nepastovum gali tur ti pavojing tak m s sprendimams. Ir flegmatiški temperamentai d l palinkimo pastovum , abejingum , tingum , šaltum irgi n ra nuo to laisvi, turi savo pavojus. Koks temperamentas beb t , j turime ži r ti ramiai ir nesikarš iudami, nes kiekvienas iš m s turi nužemintai prisiimti savo temperament tok , koks jis yra. Tarp kitko, yra gerai žinoma, kad jei temperamentas gali b ti kli tis, tai teisingai pakreiptas, jis taip pat gali labai mums pad ti spr sti ir nujausti.

Taip pat turime nepamiršti, kad sprendžiame ne vien apie asmenis, bet ir apie pa ius vykius. Tod l taip sunku juos laisvai svarstyti! Mes dažnai link tuos vykius žvelgti mums laiming ar nes kming išdav šviesoje arba j nesvarstyti toki , kokie jie yra, bet kokius nor tume tur ti. Taip sikiša m s vaizduot , kuri paveikia m s steb jim ir sprendim bešališkum .

Taip pat svarbu ne vien saugotis tak , kurias gali padaryti m s prigimties ydos, k no sud tis, temperamento tr kumai, kurie gali veikti m s sprendimus. Tam tikri dori polinkiai gali irgi b ti reikšmingi.

Švelnus žmogus bus pasiruoš s nematyti kit tr kum ir klaid net ir ten, kur jo pareiga reikalauja aiškaus žvilgsnio. Iš prigimties malonaus temperamento žmogus tur t neslopinti teis to py io, kylan io prieš klaid ar blogyb , kai jis pareigotas protestuoti d l j . Palinkimas pasitraukti yra doryb pati savyje, ir gali b ti tikra sav s atsižad jimo doryb . Bet kai pareiga reikalauja, kad prisiimtume

atsakomyb ir apgintume savo teis , sav s atsižad jimas reikalauja pasisakyti ryžtingai, nes ia sav s pamiršimas turi pasireikšti nust mimu šal savo tendencij , sav s pamiršimo ir nieku laikymo.

*J zau, aš drebu pagalvoj s, kad Paskutinio Teismo Dien aš tur -
siu pasirodyti prieš tave kaip savo Galv ir Teis j , kada man pri-
minsi sprendimus, kuriais aš gyvendamas teisiau savo brolius. Pad k
man nuo šio laiko tokius sprendimus daryti nario dvasia, visai laisvus
nuo apgaulingo asmeniškumo, susir pinus visada išsaugoti tavo K no
vienyb ir su užsidegimu teisybei ir tiesai, pilnus meil s savo bro-
liams. Taip darydamas, tavo gailėstingume t baisi Dien užtikrin-
siu tavo pritarim visiems savo sprendimams, kuriais teisiau žmones.*

57. SAV S IŠSIŽAD JIMAS

C. APAŠTALIŠKOJE VEIKLOJE

„Jis nebuvo Šviesa, bet tur jo liudyti apie
Šviesa“ — Jono 1, 8.

Kiekvienas krikš ionis tur t b ti apaštalas. Apaštalas pats n ra šviesa. Jei jis tiki savo šviesa ir viliasi ja, jis apgaudin ja pats save, ir iš tikr j jo veiksmai yra bever iai, dažnai kenksmingi. Jo užda-
vinys yra b ti liudytoju, neju iomis išnykti prieš t , kur jis skelbia, kaip pirmatakas šv. Jonas Krikštytojas, kuris „menk jo“ ir išnyko, kai paliudijo apie t , kuris yra šviesa.

1. *Prieš sutinkant sielas*

Apaštalas turi artintis su gilia pagarba ir dideliu švelnumu prie t siel , su kuriomis jis susiduria: pagarba j asmeniui, paslap iai, kuri gl di kiekvienoje iš j , j laisvei. Tokiam susitikimui jis turi pasirengti iš širdies, stengdamasis pamiršti pats save. Atid jimas šal savojo „aš“ ir savo egoizmo j apsaugos nuo dviej prieštarau-
jan i klaid :

Iš vienos pus s, *nuo per didelio pasitik jimo savo asmenine verte ir s kmingomis savo veikimo priemon mis.* Tai yra aiškus ženklas,

kad jis nesimeld , jei neturi tinkamo savo bej giškumo pažinimo; kad jis dar nežino, jog vien Dievo malon gali paliesti s žines, apšviesdama protus ir išjudindama žmoni vali . Jis per daug pasitiki savimi bei savo paties id jomis ir vaizduojasi pakankamai tur s dvasini ir dorovini j g susidurti su visais sutinkam j reikalais ir atsakyti visus j klausimus. Jis daro, skelbia neapgalvotus sprendimus labai sud ting dalyk ir sunki problem , kurios reikalauja aiškaus žinojimo ir tikr sprendim . Kadangi jis niekada giliai ne-tyr , tai nejunta savo nežinojimo. Šitos „ignoracijos puikyb s“ pasekm s gali b ti labai rimtos, kai reik s liudyti mokslin ties .

Iš kitos pus s, *sav s pamiršimas apaštal saugos nuo mažaver- tiškumo komplekso klaidos, kuri pan ioja jo veikl* . Jis negali išsi- vaduoti iš savo bej giškumo jausmo ir asmenin s negalios tiek, kad jis atsiduot vien *Kristaus malonei*. Šio bailumo pagrinde yra per didelis r pinimasis savimi ir sav s išsižad jimo tr kumas, kuri juo pavojingesnis, juo subtilesnis ir pasl ptas. Asmuo, b damas baikštus, vaizduojasi es s nusižemin s; išsisukin damas nuo savo pareig ir uždavinio, pareikalaujan io nemažai pastang , jis apgaudin ja save, tardamasis es s kuklus; priblokštas nepaj gumo, vaizduojasi, kad jo sieloje n ra išdidumo. Apaštalas, kuris remiasi vien Kristumi, nugali savo tr kumus. Daugiau nebesisteb damas arba jau nesumiš s d l j , jis išsivaduoja iš j , kad b t paklusnus rankis to rankose, kuris j veda ir kvepia.

2. *Bendraujant su sielomis*

Tai tikra akimirka, kada apaštalas tur t visai „išnykti“ pats. Jei Dievo iešk s asmuo prašo apaštal , kad jam atskleist Diev , ir tame apaštale randa tik kit egocentrin asmen , tai tik j suerzina. Kod l jis tur t sav s išsižad ti d l reikalavim kito žmogaus, kuris jam tik lygus, — ir dažnai žmogiškomis savyb mis dar žemiau stov s už j? Iš kitos pus s, kaip galingai toks asmuo bus patrauktas Gyvojo Dievo paslaptingo buvimo, kur jis jau ia Kristui atstovaujan io apaštalo sieloje?

Kuris tikrai nori b ti pirmatakas, — nesilenkia žmoni pro iams, kad laim t kit vertinim ir pagyrim . Jis vengia per didelio uolumo, kadangi taip lengva b ti pavergtam savo veiklos ir j su- d ti savo vilt . Iš tikr j tik labai retai tepasitaiko nesavanaudiškos

veiklos, kur neb tu sav s priemaiš . Toki priemaiš ženklai lengvai matomi. Apaštalas yra apimtas nerimo, perdaug baimingas ir besikarš iuoj s savo veikloje, praranda saiko jausm . Jis pradeda pasitenkinti savo sugalvotomis id jomis, savo pasiektais sprendimais, savo praktikuojamomis doryb mis. Palaipsniui jis praranda pagrind ir labai greitai pats pasisavina darbo garb , kuri priklauso tik vienam Dievui.

Juo apaštalas nesavanaudiškesnis, juo sp dingiau j kvepian ioji malon , jo žodži nesuklastota, perduodama kitiems ir juo šviesiau ji spindi visame jo gyvenime. Tada Dievas savo apaštalo širdyje randa savo tikrus planus, kad viskas b t daroma Dievo Garbei. Jis laimina jo apaštalavim , g risi juo ir j padaro vaisingu.

Pirmatakas paruoš kelius savo Viešpaties at jimui, ir sielos, su kuriomis jis bendravo, atidaro savo duris tam, kuris beldžiasi, nor - damas eiti.

3. *Paskui*

Susid rimas baigtas. Bet apaštalas, žengdamas prie kit uždavi - ni , turi nesiliauti sav s išsižad j s. Jis turi r pestingai vengti pa - gundos su pasig r jimu žvelgti tai, k yra padar s, arba g r tis, k dabar pasiekia: „Broliai, aš užmirštu, kas yra mano užnugaryje, tiesiuosi gi prie to, kas yra priešais; aš b gu paskirt tiksl ...“ (Pilyp. 3, 13—14) — tie žodžiai tur t b ti kiekvieno apaštalo š kis.

Apaštalas turi negaišti besidžiaugdamas rezultatais, kuriuos tikisi pasiek s, ir dažnai dar gana klaidingai tikisi. Jis turi atstumti tuš - iagarbius pasitenkinimo ir malonumo jausmus, kaip ir kiekvien pagund kitiems kalb ti apie pasisekim arba j priskirti sau pa iam. M s viešpaties žodžiai apie fariziejus, kurie kilniais aktais, malda, išmalda, atgaila ieškojo savo pa i garb s, yra jau sukre iantis pa - smerkimas t , kurie seka j pavyzdžiu: „Iš tikt j , sakau jums, jie atsi m savo užmokest “ (Mato 6, 5). Tad tokiu b du ž va daugelis apaštališk veism , kurie atlikti kilnia intencija.

Lygiai, iš kitos pus s, sav s pamiršimas apaštalui draudžia su - stoti prie kokio nepasisekimo ir tuo b du pasiduoti savo žeistai tuš - tybei; arba, kad nerimaut d l kokio nors pažeminimo, kur jis turi pakelti, arba d l kokio apsirikimo, kur jis padar bendraudamas su siela. Tokiose aplinkyb se jis ramiai ir nužemintai turi visk palikti

to rankose, kuriam nereikia mūsų pagalbos, ir kuris žino, kaip pasielgti, kad „visi dalykai išeit ger“ (Rom. 8, 28), kada jam taip patinka — net mūsų mokymo klaidos ir trūkumai.

J zau, išmokyk mus kitiems atsidavimo, visiško savęs išsižadėjimo džiaugsmo. dėk mūsų sielose sitikinim, kad mes patys esame tik „nenaudingi tarnai“; ir jeigu savo begaliniu gerumu teikeisi mus pašaukti savo bendradarbiais Dievo Karalijos steigime, ir tik tiek, kiek mes tave galiname pasinaudoti mumis, kaip savo rankiais, mūsų savęs išsižadėjusiomis, tikrai, apaštališkomis sielomis.

II

SAVITVARDA

58. JAUSM VALDYMAS

„Kad tai žmogui, jei jis laimėtų vis pasaulį, o savo sielai keltų nuostolį“ — Mato 16, 26.

Mes nerandame kitų Viešpaties žodžių, kurie labiau pabrėžiamai patvirtint sielos pirmenybę. Visi žmogaus laimėjimai visatoje yra beverčiai, jei jam nepasiseka laimėti savo paties sielos, tapti jos viešpačiu, kad pavestų jo aukščiau siausiam viešpatavimui, kuris vienas jį gali išganyti.

1. *Šventasis Raštas*

Šv. Povilas griežtais pasmerkimo žodžiais prieš neskaistybę aiškiai pareiškia, kad „nei paleistuviai... nepavelds dangaus karalystės“ (1 Kor. 4, 9; Efez. 5, 5—7; 1 Kor. 15, 50), o dieviškasis Atpirkėjas prižada laimėjimą amžinybės šviesoje tiems, kurie yra tyros širdies. Kristus sako: „Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą“ (Mato 5, 8). Jie jį matys net ir žemėje, savo sielų tyru ir permatomu žvilgsniu savo artimo sielose ir savo kūno vidinį šventovę, kur gyvena Šv. Trejybė.

Evangelija patvirtina, kad siela pranašesn už jausmus ir k n . Kai fariziejai pirmoje vietoje stat išor s veiksmus, J zus mok , kad visa nulemia, kas yra žmoguje (Morkaus 7, 15), jo dvasia, jo siela. Tai žmogaus atsakomyb s centras ir jo svarbiausias dalykas. J zus reikalauja iš kiekvieno žmogaus apyskaitos, ne tik iš jo veiksm , bet taip pat iš jo troškim , min i , sielos nuotaik , kadangi jo siela turi tapti k no valdove ir viešpatauti jam. Iš tikr j siela priežastis visai to, kas vyksta žmoguje ir k jis padaro: „Nes iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudyst s, svetimoteryst s, paleistuvyst s, vagyst s, neteisingi liudijimai, piktžodžiavimai“ (Mato 15, 19).

Šv. Povilas apsaiko konfliktus tarp k no ir dvasios: „Aš matau savo nariuose kit statym , prieštaraujant mano proto statymui ir darant mane belaisv nuod m s statymo, kurs yra mano nariuose“ (Rom. 7, 23). Apaštalas rodin ja prieštaravim tarp „to, kas yra k no“ — „k no pastanga yra mirtis“; ir „to, kas yra dvasios“ — „dvasios pastanga yra gyvenimas ir ramyb “ (Rom. 8, 5-6).

2. *Mokslas*

Kod l žmogus turi apvaldyti savo jausmus ir k n ?

a. *Kadangi žmogaus asmens kilnumas reikalauja to apvaldymo.* Tyras žmogus yra tas, kuris dvasiai, žmogaus protui užleidžia jam prideram viet . Tokio žmogaus protas valdo jausmus ir dvasia tvarko k n taip, kad dvasiai suteikiamas pirmumas. Priešingai, ar begali b ti baisesn vergija už t nelaiming žmoni , kurie tampa aistr vergais, negal dami atsispirti jausm tironijai, daugiau nebe-paj gdami galvoti, apm styti, laisvai spr sti, — trumpai, — tinkamai atlikti tuos žmogiškus veiksmus, kurie yra žmogaus asmens kilnumas ir didingumas. Jie daugiau to nebegali padaryti, kadangi j mintys aptemdytos, j protas trukdomas primygtini k no reikalavim , pagund j gos, aistr ž lumo. Gyvulus palaiapsniui juose nužud žmog ir nusilpnino dvasios gyvenim .

Atstatydamas graži skaistyb s doryb kartu su nusižeminimu ir meile, J zus apsaugo žmogaus asmens kilnum ir žmogui gr žina tikr prigimtin tobulum . Kristaus dieviškasis mokslas žmogaus išmint pakelia jos piln didyb ir nustato s lygas, kurios laiduoja žmon ms pusiausvyr ir laim .

b. Bet nors ir kažkaip kilnus tas r pestis žmogaus orumu pats savyje, *jis turi paklusti aukštesniam meil s sakymui*. Mes turime vengti pasiduoti savotiškai išdidžiam fariziejškumui, tardami „ne kaip kiti žmon s“ ir nuslopindami savyje vis užuojaut nelaimingoms k no su siela kovos aukoms. Taip pat turime saugotis, kad mumyse ne sivyrautu pagoniško stoicizmo laikysena — užsidarymas savo egoizmo pilyje, kad išvengtume žmogaus gyvenimo didžiojo vieškelio, kur vyksta kova tarp k no ir dvasios.

Žmogus turi b ti savo jausm viešpats, kad jo širdis b t laisva apaštalausti ir kad jo atsidavusi siela atsiliept kiekvien kreipim si jo brolišk meil . Širdies vergija užgesina jausmo didžiadvasiškum ir švelnum . D l to žmogus savanaudiškai užsidaro savyje; j bepatraukia tik šio pasaulio b tyb s ir daiktai, kurie patenkino jo k no egoistin apetit .

Tie, kurie žemina kunig ir vienuoli celibat , nesupranta atsidavimo j gos, išsižad jimo gelmi , entuziastiškos šilumos švent auk . kurias nuolatos kvepia skaistyb ir gaivina Kristaus apaštal širdis savo broli tarnybai ir Mistinio K no pl timui.

c. Šv. Povilas parod , kad jei dvasios pergal turi b ti užtikrinta kovoje prieš k n , tai d l aukštesnio tikslo: *leidžiant Šv. Dvasiai viespatauti* Kristaus Mistinio K no nariuose taip, kad vadovaujami Dievo Dvasios, jie tikrai b t Dievo vaikai. („J s ta iau nesate k niški, bet dvasiški, jei tik Dievo Dvasia jумыse gyvena... Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai... Pati dvasia duoda liudijim m s dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai“ — Rom. 8: 9, 14, 16). Tap vaikais ir vis labiau dalyvaudami S naus giminingume, Mistinio K no nariai nori visuose daiktuose b ti panaš s savo Galv , priklausyti Kristui be s lyg , myl ti j ypatinga meile d l jo paties, ir kartu su juo myl ti Diev už vis labiau, kaip tyr Dvasi ir begalin Grož . ia yra krikščioniškos skaistyb s galutinis tikslas, kad *skaistyb yra užvaldoma to meil s, kuris pats yra Begalin Meil* . Šv. Povilas ryškiai parod skaistyb s tobulyb ir skaistaus asmens pranašum , kuris visiškai atsiduoda Viešpa iui. Toks yra „nepasidalij s“, bet „galvoja apie Viešpaties dalykus, kaip tikt Dievui“ (1 Kor. 7: 33, 32).

J zau, duok visiems savo Mistinio K no nariams suprasti, kad susivienijimo prasm yra, jog jie neperskiriama b t susijung su tavo garbingo Asmens Galva. Tavo visas Grožio, Tyrumo ir Šventumo patrauklumas teatitraukia juos nuo k no ir jausm viliojim . Suteik jiems savo dievišk j Dvasi , kad jie, palaiapsniui sudvasinti, tapt panaš s tavo neapsakom skaistyb .

59. TEISINGUMO MEIL

„Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisyb s, nes jie bus pasotinti“ — Mato 5, 6.

Teisingumas yra moralin doryb , kuri mus ragina gerbti kit teises. Kadangi artimas yra mokiny s ir brolis, Mistinio K n narys, ir kadangi jis turi gyvuoti meile, krikš ionis turi kultyvuoti karšt teisingumo uolum , kuris j ves kiet kov prieš kiekvien neteisyb , bet pirmiausia prieš pat save ir savo paties egoizm . Tai meil , kuri žiebs, gavins ir kontroliuos t teisingumo doryb .

1. *Pagarba svarbiausioms žmogaus asmens teis ms*

Tai teis gyvenimo ir darbo s lyg , kurios atitikt žmogaus b - tyb ; žmogaus asmens teis , kad b t gerbiamas jo orumas, geras vardas ir profesija; pagrindini žmogaus, protingos ir socialios b - tyb s, privilegij teis s, kurias krikš ionis privalo gerbti kituose, jei jis nori gyventi su Dievu ir su savo artimu nesudrumstoje taikoje, vistiek kokiai žmoni , šeimos, socialinei ar religinei bendruomenei jis priklausyt .

Kiekvien akimirk yra praktikuojamas teisingumas m s santykiuose su kitais. Jis reikalauja savitvartos nugal ti esmin nuod - mingos prigimties savanaudiškum .

Savanaudiškumas despotiškos puikyb s, kuri džiaugiasi pranašumu prieš kitus, pasireiškia asmens kalbos b de ir elgesy su kitais, juos teisiant ir jais naudojantis.

Neapdairumo ir tingumo egoizmas, kuris nesistengia tinkamu laiku atsilyginti skol , gr žinti paskolinto daikto arba sutvarkyti savo reikal ir savo korespondencijos.

Klas s, socialin s subordinacijos arba paprastai gyveninio b do savanaudiškumas, kur rytojum r pinamasi daugiau, negu reikia. Tai tos r šies egoizmas, kuris asmen padaro nejautr kit nelaim ms, nekreipiant d mesio varg ir kan i t , kurie nesaugiai gyvena diena iš dienos, ir kuris asmen padaro šiurkšt bei neteising kitus teisiant, kuri gyvenimas yra nuolatin kova.

Garb s troškimo egoizmas, kuris yra priežastis, kad asmuo negerbia arba peržengia kit teises, kuri konkurencijos jis bijosi, arba kuriems jis tiek pavydi, kad net pažeidžia j reputacij ir su savo kaimynais bando juodinti j ger vard .

pratimo ir rutinos savanaudiškumas, kuris asmen ver ia nesir r pinti bendruomen s gyvenime, kur jis nuolatos susitinka su tais paiais žmon mis. Toks nesir pinimas yra pagarbos tr kumas žmoni kilnumui, j individualiai asmenybei, j didingumui, kaip mylimiems Dievo k riniam, j didžiadvasiškumui, kaip T vo vaikams, ir j pašaukimui, kaip pašv stiems asmenims.

Užkiet jusios širdies egoizmas, kurios niekas nejaudina, jei tiesiogiai nelie ia jo paties arba jo reikal , ir kurioje matoma neteisinga priespauda ne žiebia n mažiausios susidom jimo kibirkšties tokios neteisyb s versme arba vieta, kur ji pasitaiko.

Ting jimo savanaudiškumas, kuris asmen sulaiiko nuo dalyvavimo kovoje, neži rint koks teis tas ir šventas b t reikalas.

Krikš ionys tur t b ti priešakyje t , kurie pasiryž sijungti teisingesn s ir labiau žmogaus kilnum atitinkan ios socialin s tvarkos k rim .

2. *Pagarba kit žmoni teisei*

Kit teis žinoti ties pagerbiame b dami tiesiakalbiai, atviri ir nuošird s. Tai vienas iš tvirt socialini santyki ir kiekvieno bendruomen s gyvenimo pagrind . Meil tiesos d l jos pa ios pasirodys didele pagalbininke krikš ionims kit teis s gerbime, o ypatingai Dievo ir artimo meil . Bet ta pagarba teisingumui yra susijungusi su energinga asketine laikysena: ji reikalauja labai žymaus sav s apvaldymo.

a. Savitvarda teisingiausiai ties perduodant arba bent padarant visa, kas galima. D l nuoširdumo ir atvirumo kalboje Dieviška-

sis Mokytojas paduoda š d sn : „J s šneka teb nie: Taip, taip; ne, ne; o kas viršaus to, tai eina iš pikta“ (Mato 5, 37).

Savitvarda, kad kontroliuotume nat ral palinkim netikslum , išsigalvojim , apsimetim . Turime vengti kiekvienos neteisyb s, kiekvienos kalbos, kiekvieno pagražinimo, k mes turime pasakyti, kiekvieno fakt iškraipymo, kad tikt vykiui, bet koki dviprasmišk išsireiškim , vis vingiuot išsisukin jim .

Savitvarda pasipriešinti viešajai opinijai, suvedžiotai tendencingos propagandos, teigiant ties apie žmones ir vykius, nors reik t tai ir vienam apginti.

b. Savitvarda *m s atviroje laikysenoje* su kitais. ia irgi m s Viešpats nurod m s pareig . Jis pasmerk fariziejus d l j dvi-veidiškumo, d l j netikros, apgaulingos elgsenos. Reikalingas susivaldymas, jei norime išugdyti t puik atvirum , kuriuo mes kitiems pasirodome tokie, kokie iš tikr j esame, nebandydami užsid ti kauk s jiems apgauti, lyg mes esame visai kažkas kita.

Savitvarda, kad išvengtume pasaulio dvasios ir to fariziejiško aplinkos laikymosi, kur tik išor , išvaizda, paviršutiniškumas, konvencionalumas laikomas svarbiu; ir be to, kad mes nepasiduotume pataikavim pagundoms, gyriams ir vergiškam laikymuisi bei žodžiams, su visomis tomis nedoromis apgaul mis ir klastingais nenuoširdumais, kuriais ieškoma kit palankumo. Jei nesistengiama to pašalinti, toji dvasia siekia sipiršti vairiais švelniausiais b dais kiekvien žmoni bendruomen . Visada yra pagunda sigyti kit pagarb nes žiningomis priemon mis, prisiderinant prie nuotaik , aplinkybi ir vairiomis sugalvotomis gudryb mis užtikrinti savo draug simpatij .

c. Savitvarda *savo jausm nuoširdume*. M s išoriniai santykiai su kitais yra visiškai bergždi, jei m s asmeninis nusiteikimas n ra nuoširdus ir tikras. Nuoširdumas pasmerkia mel ir net apgaul s intencij . Toks pasmerkimas reikalingas, bet dar labai negatyvus. Kiti turi teis , kad mes pozityviai pad tume surasti ties ir kartu bendrautume tiesoje. Nuoširdumo reikalingum m s Viešpats trumpai išreišk savo Kalno pamoksle. „Tavo T vas, kurs yra slaptoje... tavo T vas, kurs mato slaptoje“, sako Kristus, žino tavo intymiausias mintis, ir tu jo neapgausi. Jis laukia iš tav s santykiuose su savo broliais to paties, ko jis nori santykiuose su juo: s žiningumo, sielos skaidrumo ir jausm tyrumo.

J zau, suteik malon visiems, kurie trokšta tikrai myl ti tave, kad jie suprast , jog j santykiai su tavim labai priklausu nuo to, kaip jie elgiasi su savo broliais, ir kad savo vidiniame gyvenime jie negali b ti abejingi teisingumo doryb s nustatytoms taisykl ms visuose žmoni santykiuose ir net visiškai medžiaginiuose dalykuose. Išmokyk juos suprasti, kad, kaip vidiniame gyvenime, taip ir visur, jie turi degti teisingumo uolumu. Pripildyk j sielas savo meil s, kad jie nuolatos alki ir trokšt teisingumo.

60. KANTRYB KEN IANT

„Meil yra kantri. . . visa pakelia“ — 1 Kor. 13: 4, 7.

Kantryb n ra vien tik pasyvus pasidavimas likimui, kaip mano kai kurie žmon s. Krikš ioni dorov j laiko vienu tvirtumo doryb s požiri . Ji gali b ti labai naudinga savitvartos pratyba, jeigu kv pta Kristaus meil s.

1. *Kantryb bandymuose, kylan iuose iš m s prigimties*

Ta antrašte mes apjungiame savo k no, temperamento, nuotaik kryželius; kryželius savo charakterio, savo pro i , savo aistr , nuod mi ir j pasekmi . Mes turime nešti kryži , kai nuolatos stumiami savo žinojimo, troškimo, susekame proto ribas ir tr kumus visose mokslinio tyrin jimo srityse; kryžius savo jautrumo, kankinamo tikr ar sivaizduot bandym ; kryžius, kuriuos mums uždeda silpnyb ir m s valios stoka; kryžius nuovargio, monotoniškumo ir m s kasdieninio darbo nepasisekim ; kryžius, kylan ius iš dalyk , kuri mes visai negalime kontroliuoti — ligos, nuostoli , finansini katastrof , tautos nelaim s.

Susitikus su tais kryžiais, viena laikysena turi b ti svetima krikš ioniui: tuos visus dalykus pasitikti tingiu sužlugimu, aimanuojant po jais ir netenkant dr sos. Priešinga tam, yra išdidi stoik laikysena, kuri, susidurdama su žmogaus prigimties tiesa, elgiasi lyg niekindama kan i ir jai nepasiduoda.

Taip pat s niška meile, dieviškojo S naus nario meile, krikš ionis stengiasi pasekti Kristaus visišku valios atsidavimu savo T vui, kad kan ios taur buvo teikiama jam: „Ne mano, bet tavo tesie valia“. Kai kurie t kryži krikš ioniui kyła iš jo paties prigimties: jis juos gavo gimdamas. Kiti yra tik antroji pus dovan , Dievo suteikt . O dar kiti leidžiami dangiškojo T vo, kad savo vaik laikyt nusižeminus ir priklausom .

2. *Bandymai ein iš kit*

Kiti turi nešti savo kryžius lygiai, kaip ir mes savo. Jei jie ir pasireiškia skirtingu b du kaip m s , j priežastys yra tos pa ios. Santykiai su kitais, — ypa žmoni bendruomen je, kur kasdien ir nuolat susiduriama, — kartais gali tapti net heroiškomis progomis praktikuoti krikš ioniš j kantryb . Pakanka tik prisiminti, kaip kiekvieno asmeniniai kryžiai gali pasidaryti bandymu kantryb s t , kurie susiduria su jais. Visa kituose gali mums b ti susierzinimo priežastis: kaip jie galvoja, nervinasi d l kurio vykio, sprendžia; arba net visai paprastai, kaip jie atlieka kasdieninius eilinius reikalus, j ypatingas charakteris, — ekcentriškumas ir j manijos, — j plepumas arba j tylumas. Tie visi dalykai kituose gali mums pasidaryti nebepakeliami be jokios kalt s iš j pus s arba be jokio apgalvoto noro kyr ti.

Tod l krikš ioniška kantryb iškyła vyraujamai, kaip socialin doryb , gyvenimo bendruomen s s lyga. Filosofin s ir moralin s sistemos, esmiškai siekian ios išaukštinti „aš“ ir individualyb , pasirodo bej g s, kai reikia palaikyti žmog , susitikus su gyvenimo prieštaravimais, ir sustiprinti jo savitvard sunkumus nugal ti. Iš kitos pus s, krikš ioniškoji meil moka b ti kantri. Myl dama kitus, ji neduoda kitiems pajusti, kad jie koku nors b du yra mums našta; ji mummyse nuslopina m s nusiskundimus, vien kaltinimus kitiems ir murm jimus; ji kontroliuoja m s instinktyvaus pyk io bangas, arba m s nepaprast susierzinim . Iš meil s Kristui, ir kad mes kartu dirbtum me Pilnutinio Kristaus ugdymui, ji pakei ia tr kumus tikrai išganingus nuopelnus. Meil gali pasiekti net dar didesni aukštybi : ji nesusvyruos už tuos, kurie yra susierzinimo ir varg šaltinis, paaukoti vis atlyginim ir maldas d l tos meil s pergal s.

Galiausiai, neieškodama jokio atlyginimo, meilės kvarta kantrybės neturiamas jau gaus atlyginimą paguodoje, kuri duoda kenčiantiems broliams mūsų pavyzdys ir bendradarbiavimas, kad vieni kitus paremtume didesniu kantrumu ir supratimu, ir kartu neštume jėgą su Kristaus dvasia ir kantrybe.

Jėzau, kuris savo bendravimu su žmonėmis ir tyla kančios metu mus pamokė kantrybės dorybę padaryti esminių išganymo dalyku, duok mums malonę, kad kasdieninį gyvenimą priimtume be nusiškundimo arba maištavimo su tokiu kantrumu, kur susivieniję nusižeminimas, tik jimas ir viltis, kad būtume ramūs siela, tavo pa-keičiamas meilės veikiamas.

61. NARSUMO MEILĖ

„Dievas davė mums ne baimę dvasiai, bet jėgą,
meilę ir blaivumą“ (t.y. savitvardos) —
2 Timot. 1, 7.

Jėzus Kristus religijoje negali būti vietos silpnabūdžiškumui, neryžtingumui ir bailumui. Krikščionybą yra vyriskumo, tvirtumo ir drąsos religija, nes Mistinio Kono Galva kviečia savo narius kasdien siekti šventumo, tikrai praktikuojant dorybes ir heroiskai lavintis meilėje. Jis reikalauja būti jo liudininkais iki žemės pakraščio.

1. *Narsumas kovoje už Kristaus tiesas*

Yra tauta, kurios tariausi galinčios tvarkyti žmoniją visai nepaisydamos Dievo. Tai piktžodžiavimas ir beprotybė; nes „jei Viešpats nestatys namo, veltui vargsta tie, kurie jį stato“ (Psalm. 126, 1). Tokios tautos nusideda prieš žmoniją, nes kol žmonės nebus vedami aukštesnio dorovės statymo, negu jie patys, jie bus plėšomi savo pačių aistrų ir bus nesibaigianti nesantaika tarp jų. Kiek yra tų protėjų, šviesiaregių ir katastrofų jau žinia protams, kurie savo asmeniniu, šeimos ir visuomeniniu gyvenimu drąsiai skelbti šias esmines tiesas ir savo tikėjimą vien Dievu, jo begalybę ir teisingumą?

Pasaulyje, kuris ne tik užmiršo Dievą, bet ieško laimės pagal dėsnius, tiesiog paneigiančius krikščioniškuosius, reikalingas narsu-

mas liudyti Viešpaties J zaus Kristaus Ties ir jo aukš iausi Valdži .

Daugelis nori, kad Kristus vadovaut humaniškumo religijai, iš kurios pašalinta aukos dvasia. Keikia narsumo, jei mes nenorime „padaryti tuš io“ Kristaus kryžiaus ir jei mes norime pasaul supažindinti su Pilnutiniu Kristumi, visomis jo paslaptimis, o ypa Aukos misterija.

Kiti link savo širdyje ir savo išor s laikysenoje skirti Krist ir Bažny i . Tam tikroj aplinkumoj reikia dr sos kalb ti ne tik apie Krist , bet taip pat ir apie jo Bažny i , ir tvirtinti, kad Bažny ia priklauso Kristui ir Kristus Bažny iai. Tokiose s lygose reikalinga dr sa ginli hierarchij , dvasininkus ir Bažny ios sakymus.

Kur Bažny ia neken iama, reikalinga dr sa išklaudyti Miši ir atlikti visus viešus kataliko pamaldumo veiksmus. Kur d l tradicijos ir papro io yra konformizmo pavojus, reikalinga dr sos b ti Kristaus ir Bažny ios liudininku gyvenime pagal katalik tik jimo tiesas ir Evangelijos dvasi . Netur ti tos dr sos tai patekti „pagarbos žmogaus“ pinkles, kurios subtiliai siskverbia visur; tiesiai kalbant, yra tikras bailumas viešos opinijos akivaizdoje ir vergiškas pasidavimas kit žmoni nuomonei. Jis yra taip gudrus, kad net gali siskverbti sielas, kurios pagal pašaukim ir misij savo gyvenim pašvent Kristui.

2. *Krikš ionio doryb s šaltiniai kovoje už tik jim*

Krikš ionio atsparumas pirmoje vietoje yra jo meil J zui Kristui. Kas myli savo dievišk j Mokytoj vyriškai jautria meile, tas nestov s indeferentiškai nuošaliai, kada matys puolam Mokytojo Asmen ir jo žmonijos išganymo darb visiškai paraližuot . Kad savo Atpirk jui rodyt savo meil s tikrum , krikš ionis yra pasiryž s stoti jo gyn j eiles, kompromituoti pats save, išsižad ti savo interes , savo gero vardo ir net atiduoti gyvyb .

Ta krikš ionio meil apima vis Kristaus Mistin K n . Ji nepasireiškia vien aktyvia meile kiekvienam Mistinio K no nariui atskirai: jos tikslas yra bendra Bažny ios, viso Mistinio K no gerov . Kai narys, krikš ionis, jau iasi atsakingas už vis K n , jis turi dr sos Bažny i ginti ir už j kovoti.

Nors pati savyje taip galingai stumianti krikšion pirmyn jo kovose, meil betgi turi b ti stiprinama dvasini j g , kurios krikš-

ion padaro sav s viešpa iu vidury pavo j . Jis gali tur ti tvirt ir užsidegusi ger vali , bet jo žmogiškoji prigimtis su savo silpnumu ir bailumu akivaizdoje aukos vis šauks, kad b t palikta ramyb je ir vis dreb s prieš pastangas, kuri reikalaujama iš jo. Bet krikš ionis pirmiausia ir labiausiai turi tvirtyb s doryb , kuri jam leidžia tvirtai stov ti ir parodyti dr s , sutikus sunkenybes krikš ioniška- jame gyvenime ir viešame savo tik jimo išpažinime. Žmoniškos j gos, nat raliomis priemon mis gytos energijos ia nepakanka. ia kitokia kova.

Be to, tam tikrose aplinkyb se tos r šies kova yra taip pavojinga, kad turime bijotis nuovargio m s prigimties, kuri visada linkusi suglebti d l nuolatinio jos pastang reikalavimo. Krikš ionis yra apsiginklav s tokiai žmogaus j g išsekimo akimirkai, nes jis gavo antgamtin tvirtyb s doryb . Toki akimirk meil s doryb krikš ionio sieloje pasidaro nerami ir vien Dievuje ieško reikalingos pagalbos; ir atsakydama t šauksm , Šv. Dvasia teikia sielai dieviško atsparumo. Tai Šventosios Dvasios dovana, kuri yra kankini heroizmo paslaptis.

J zau, koks šiurpulys nukre ia mane, kai aš prisimenu Petro išsi- gynim , Judo išdavim ir tavo apaštal pab gim ! Bet jie dar ne- buvo gav Šventosios Dvasios, nei tu dar nebuvai prisik l s iš miru- si j . Per „savo prisik limo j g “ (Pilyp. 3, 10), duok visiems savo Mistinio K no nariams savo paties narsumo.

62. IŠTIKIMYB SAVO LUOMO PAREIGOMS

„Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Vieš- patie! eis dangaus karalyste, bet kas daro valia mano T vo, esan io danguje, tas eis dangaus karalyst “ — Mato 7, 21.

Ne visada yra tikras narsumas, kuris pasirodo ypatingose s ly- gose; tikras narsumas yra toks, kuris tyliai ir nuolatos praktikuo- jamas atliekant kasdien m s gyvenimo luomo nežymias pareigas. Ta ištikimyb rodo, kad asmuo turi pareigos jausm , vadinasi, tikrai jau ia savo pareigos b tinm ir kartu j m gsta.

1. *Antgamtin s tvirtumo doryb s vaidmuo*

Savo nat rali os energijos šaltiniuose ir tokiuose visai žmogišk uose akstiniuose, kaip asmenin s garb s jausmas, pasisekimo noras, savo užsi mimo m gimias ir t.t., labai dažnai žmogus randa atsparum savo luomo pareigoms atlikti. Bet jis priklauso nuo toki nat rali akstin ir šaltini malon s; ir jis susiduria su rimta problema, kai jo prigimtis, užuot jam pad jus ir j paskatinus, virsta kli timi prieš luomo pareig griežtum bei šiurkštum .

Antgamtin tvirtyb s doryb yra krikš ionio j gos šaltinis, kuris j palaiko sunkenybi vidury. Ta doryb j galina *tvirtai stov ti*, nepasiduodant prisl gimui, kai pareiga pasidaro sunki, kebli ir išsemianti.

Ji jam pad s *ramiai prisiimti* paprastos kasdienin s pareigos nuobodum ir darbo monotiniškum , kuris kasdien kartojasi. Ji jam pad s *nugal ti* nuobodulio, atkarumo ir pasibiaur jimo jausm , grasinant siel nugramzdinti nusiminime d l priešingum , nepasisekim , nepakankamumo jo atkakliausi pastang , visiško žlugimo jo darbo vaisi ar kurio užsimojimo bet kokioje visuomenin je pad tyje.

Antgamtin tvirtumo doryb pad s krikš ioniui *iki galo* atsid ti pareigai, nepaisant pagund protarpiais apsileisti ir neži rint nat ralaus palinkimo ramyb ir tingum , nepastovum ir asmenines užgaidas. Ji jam pad s lavinti tvirt siel , paj gi valdyti pa i save ir drausminti nervingo, emocionalaus ir jautraus temperamento impulsus. Ji jam pad s kontroliuoti keitim si charakterio, kuris yra aktyvus, greitas reikalus atlikti, bet link s užsidaryti prieš kli t arba nerimauti d l bet kokio uždelsimo. Tvirtumas krikš ioniui pad s sigyti susivaldymo, giedrumo, tinkamo mato ir kilnumo savo luomo pareigoms atlikti. Tos savyb s yra dar didesn s vert s tod l, kad krikš ionis šiandien vis labiau traukiamas visuomen s s kur , kur viskas vyksta sikarš iavusiu, jaudinan iu ir siel atbukinan iu grei iu.

2. *Tvirta m s luomo pareig ištikimyb s meil*

Krikš ionies sieloje antgamtin tvirtumo doryb gaivinama meil s, kuri sieloje kvepia naujus ir galingus pareigai ištikimyb s akstinus.

Pirmu iausia, krikš ioniu luomo pareigos gauna pareigojant pob d , kadangi jis jose mato Dievo valios pasireiškim . Pareig vengim jis laikyt vengimu gyvo Asmens, kuris vienas jo Viešpats ir nuo kurio jis priklauso kiekvien akimirk . Atlikti savo pareigas jam yra tas pat, kaip eiti susitikti su savo mylimu Asmeniu, kuris pats atsiduoda tik jime, arba dar labiau, kur suranda tik jimas. Krikš ioniu likti ištikimam savo luomo pareigoms yra likti akivaizdoje meil s Kristaus, Mokytojo, kurio akims visa yra „nuoga ir atvira“.

Ir kadangi jis myli, tos pareigos jam atrod išorin s vergijos jungu. Priešingai, jos jam yra proga ir priemon parodyti Dievui, kad jo meil n ra vien tušti pamald s žodžiai, bet patvirtinta veiksmis. „Ne kiekvienas, kurs man *sako*: Viešpaties, Viešpaties! eis dangaus karalyst , bet kas *daro vali* mano T vo... tas eis dangaus karalyst “.

Tik jimas n ra kažkas šalia gyvenimo: jis yra pats gyvenimas, s naus dvasia gyvenimas, kad krikš ionis mielai pildo T vo vali ; ir toje meil je, kuria jis suvienija su neapsakomai mylin ia ir begaliniai gera Dievo valia, kurios išraiška yra jo kasdieninio darbo pareigos, net kai jos pasidaro labai kyrios ir ned kingos.

Tuo pa iu metu suteikdama krikš ionio sielai nauj ir aukštesn j g , meil per veikiant asmen pakei ia net pat veiksm , kuris sudaro jo luomo pareig . Kristaus mokiny s t veiksm atlieka savo širdimi ir savo protu, savo meile ir visa savo valia; ir tod l jis stengiasi tai daryti kiek gal damas tobuliau. Šis tobulyb s r pestis perima pat pareigos dalyk , veikdamas jame lyg raugas, — taip atliekamas darbas bus paženklintas tobulyste: bus atliktas s žiningai, r pestingai, ir tobulai techniškai, visiškai j pakei iant iš vidaus.

Bet nežymiausias ir pasaulietiškiausias atrod s uždavinys Kristaus nariui yra jo bendradarbiavimo b das Dievo k rimo veiksm ir jo paties maža duokl bendruomen s k rime, kur visos funkcijos solidarios ir palenktos bendrai gerovei; ištikimai atlikdamas savo luomo pareigas, krikš ionis aukštesn je plotm je bendradarbiauja Pilnutinio Kristaus formavime ir dalyvauja Kristaus ir Bažny ios išganymo misijoje.

Galingiausioji Motina, tu mums parodei, iki kokios herojiškos aukštys gali pakilti krikščioniška kantrybė, kai tu drįsiai stovėjai po kryžiumi ir kai atlikai savo kasdieninius paprastus darbus Nazareto namely. Išmokyk mus, motiniškai globodama, apvaldyti savo pačių sielas ištikimai atliekant gyvenime mūsų luomo kasdienes pareigas.

63. IŠMINTINGA MEIL

„Meil . . . nesielgia savavališkai“ — 1 Kor. 13, 4.

Protingumas yra dorybė, kuri valdo mūsų veiksmus, ir todėl mūsų gyvenime labai svarbi. Šia dorybe žmogus gali pasiekti tikros savitvardos. Ši dorybė palaiko sveiką pusiausvyrą kitoms dorybėms ir jas apsaugo nuo kraštutinumų.

1. *Išminties vaidmuo Dievo plane*

Dievo Apvaizda valdo pasaulį ir visas būtybes pagal planą, kurio galutinis tikslas gali būti tik Dievo garbė. Visos sukurtosios būtybės ir daiktai yra pašaukti garbinti Dievą savitvarka. Negyvieji daiktai, augalai ir gyvuliai, sako šv. Augustinas, „balsiai šaukia, kad jie nesukurti savęs patys... juos pažvelg, išgirsime juos skelbiant: Tu, Viešpatie, sukuri mus, kuris esi begalinis Grožis!“ (Confessiones, XI, 4—5).

Bet tos kardinijos harmonijoje žmogus turi vienintelę vietą, skirtingą nuo visų kitų, ir nuosavą. Dievo garbinimo būdas, kuris atitinka jo, išmintingo ir laisvo kardinio, prigimtį. Savo proto ir valios sugebėjimais jis garbina Dievą, savo Kūrėją ir Tėvą.

Nors ir būdamas, kaip visiškai atsitiktinai sukurta būtybė, absoliučiai Dievo priklausomas, žmogus vis dėlto griežtai išsiskiria, kad Dievas jį sukūrė savo likimo viešpatiu. Tai tikrai nereiškia, kad veikdamas žmogus kuri nors akimirka visai nepriklausyt Dievo aukšiausios valdžios. Tai reiškia, kad žmogus gana laisvai, asmeniniu veiksmu, sava valia apgalvotai elgdamasis, sujungia dievišką planą, savo valia suderina su Dievo valia ir gyvendina Dievo Apvaizdos jam skirtus planus. Tiksliau išsireiškiant, Dievo Apvaizda

nor jo žmog pagerbti, kad jis būtų asmenyb, atsakinga už savo elges. Taip begalinio švelnumo aktu Dievas žmogui leidžia bendrabarbiauti kartu su juo savo žmogiško gyvenimo tvarkyme ir viešpausti visai k rinijai.

Žmogus laisvai tvarkosi išmintingumo dorybe. Vykdydamas t doryb, jis tampa savo sielos kapitonu, saugiai vairuojan iu pro gyvenimo povandenines uolas ir seklumas. Išmintingumo doryb vadovauja protui pasirinkti geriausias priemones siekti ypatingus savo užsibr žtus tikslus ir užtikrinti savo, kaip žmogaus ir kaip krikš ionio, likim. Ji formuoja jo sprendim ir jo valiai duoda krypt.

Tarp vis motyv, kuriuos išmintingumo doryb teikia krikš ioniui, kaip s nui ir Mistinio K no nariui, meilei skiriama garb s vieta — ši doryb krikš ion visada ver ia elgtis kaip Dievo vaik ir stengtis pasiekti galutin savo sutv rimo tiksl, didinant Dievo, savo T vo, garb savo aktyviu bendradarbiavimu S naus Mistinio K no išsipl time. Mistinio K no nariui antgamtin išminties doryb yra tikriausia priemon, kad jis priklausyt Kristui, per kur Dievas valdo vis pasaul.

2. Išminties - savitvardos doryb

Pirmas išminties veiksmas yra *apsigalvojimas*, pasirenkant geriausias priemones kiekvienu atveju atlikti savo luomo pareigoms. Šis aktas reikalauja krikš ion apsisvaldyti, kad jo siela vairiuose susirpinimuose ir veikloje išlaikyt vidin rimt, kad jis gal t apsvaryti ir apsispr sti. Be to, savitvarda reikalauja, kad krikš ionis gal t kontroliuoti savo nat ralius skub jimo arba beprotiškos dr sos polinkius, kuri daugelis žmoni ver iami elgtis lyg gyvuliai, valdomi vien instinkto arba savo pa i pro i neramios aukos, lyg vergai, pri-rakinti prie savo pa i aistr. Jau žvelgiant iš susivaldymo taško, išmintis yra išvaduojanti ir taik nešanti doryb.

kandin galvojimo seka *sprendimo* reikalingumas — tarp keli galim sprendim pasirinkimas tinkamiausio pasiekti užsibr žtam tikslui. ia reikalingas susivaldymas apvaldyti motyvams, kurie gali daryti tokos žmogaus sprendimui kontroliuoti sp džius, sudrausminti aistras, pašalinti iš anksto susidarytas asmenines arba visuomenine nuomones ir saugotis bet ko, kas gal t pakenkti sprendimui.

Paskutinis ir svarbiausias išminties aktas, kuris vadinamas veikimo dorybe, yra *vykdomasis sprendimas*. Kiek daug puiki plan virto niekais, kiek daug ger rezolucij išsigim neaiškias ir negyvas svajones!

Krikštonis turi apvaldyti save, jei nori planuoti ir tikrai vykdyti, kad ketino padaryti, kad nepakliktų bergždži atidilijim ir išsisukinjim pinkles. Ta savybė taip pat reikalinga, kad jis neprarastų sos susidurdamas su kliūtimis; jei jis turi tiesiogiai susidurti, kad nebandyt bailiai joms nusileisti dėl kovos baimės, kad nepasiduotų išsisukinjimui arba tingiam atidilijimui žemais išsikalbimais.

Susivaldymas reikalingas flegmatiško arba impulsyvaus temperamento tvarkymui — gimto neveiklumo arba sikaršivausio skubotumo. Savitvarda taip pat reikalinga veikiant išlaikyti vertybi jausmui, kad žinot, kada nusileisti tiesai, užuot jai priešinosis, ir nužemintai sutikti su tiesa, nepaisant klaidinančių ir apgaulingų reiškinų. Taip pat ji reikalinga išlaikyti nuovokai to, kas galima ir tikslu, tačiau nepasiduoti, nenusileisti, nepaklęsti žemo klatingumo ir nemoralaus oportunisto. Savitvarda reikalinga išlaikyti saikingumui, visada laikytis aukštinio vidurio, kuris vengia stoko ir perdėjimo kraštutinum. Visuose šiuose dalykuose susivaldymas lauduos, kad išminties doryb pastoviai ir tikrai tarnauja narsumui ir meilei.

Galiausiai krikštoniui reikalinga savitvarda, kad iškiltų virš egzistuojančių aplinkybių, kad jo perspektyva nebūtų aptemdyta per daug siauro horizonto, kad, ramiai žvelgdamas ateitį, apskaituot savo veiksmų pasekmes sau pačiam ir jėgų kitiems.

J zau, duok mums savo šviesos, kad pasiryž atlikti kur darb, ramiai ir apgalvotai, be spilijim ir beprotiškos dr sos išsirinkume geriausias priemones savo luomo pareig atlikimui taip tobulai, kaip pajgiame. Padaryk, kad mes pastoviai ir budriai atliktume savo gyvenimo program taip, kad visuose dalykuose ir viršum visko mes elgesim vadovautum savo malone, kad pažintume tavo paties mintis mes sprendimuose, tavo planus mes nutarimuose, mes veiksmuose išpildytus tavo norus, kuriais tu mums be perstog s trauki Tvo link savo meil s dvasioje, savo Meil s triumfui ir savo Mistinio K no išsijpl tojimui.

ATSIDAVIMAS KITIEMS

64. GERUMAS

„Meil yra . . maloninga . . ne taria piktumu;
nesidžiaugia neteisybe, o džiaugiasi tiesa“ —
1 Kor. 13, 4-6.

Gerumas nėra, kaip kai kurie galvoja, silpnumo ženklas; priešingai, tai tikrai pozityvi ir kovojanti dorybė. Jo esmė yra asmens susivaldymo tvirtumas ir savanaudiškumo nugalėjimas. Kaip ir kitos dorybės, jis iš anksto reikalauja savęs pamiršimo, bet jo tikslas yra atsidavimas kitiems. Tas vidinis nusistatymas paveikia asmenį galvoti apie gera, troškinti ir gera daryti.

1. *Galvoti apie gera*

„Meil ... ne taria piktumu“. Gerumas neturi blogo noro ir tariamini, kurios kitiems priskiria nedoras intencijas ir biaučius užsimojimus, net tariamini, kurios nedorai aiškina kitus motyvus, jų veiksmus, žodžius, net tylėjimą.

Gerumas paveikia žmogų palankiai galvoti apie savo brolius, visada pateisindamas, pasitikėdamas, spontaniškai ir nuoširdžiai jiems gera linkėdamas. Maloni siela visada gerai galvoja apie kitus.

Tačiau gerumas nėra naivumas, iliuzija arba apsigaudinėjimas. Jis nereiškia, kad mes kituose turime žvelgti savybes, kurių jie aiškiai neturi. Gerumas mato dalykus tokius, kokius jie yra: blogus ir gerus. Tikrai, asmuo, kuris gyvena tik jimu, net blogiui atskirti turi gabumą, kur jam duoda pažinimas gimtosios nuodėmės ir jos pasekmės žmogui, net po atpirkimo. Jis pažįsta žmonijos ribotumus ir vargą, ir todėl nesistebi, susidurdamas su tuo aplinkui save ir pats savyje.

Ir geram žmogui tas aiškus kitų trūkumo žvelgimas nesuteikia malonumo: jis „nesidžiaugia neteisybe, o džiaugiasi tiesa“. Dar ir tai tiesa, kad, šalia trūkumų ir nedorumo, kituose Mistinio Karo na-

riuose yra kilnumo, dvasinio turtingumo, aukštesnio gėrio, kurie yra malonūs vaisiai. Kristus meiliai žiūri į visus žmones ir nori, kad jie būtų išganyti. Greta klaidos, ir dažnai net pačioje klaidoje, kiekviename žmoguje yra tiesa, ir tikrai gali būti tik sunkiai žvelgiamas garšavybi antroji pusė. Geras žmogus džiaugiasi visa ta „tiesa“, nes gerumas jį ragina tik jimo akimis matyti šviečiančią teisę, kad tie aplinkui yra Dievo vaikai, Jėzus Kristus broliai ir Šventosios Dvasios šventovės. Tie žavūs stebuklai jam puikiai šviečia Kristus Kinai bendrininkuose, ir geriau jie palieka šes lyje viską, kas nėra tiesa.

2. *Linkti gera*

Krikščioniui, kuris turi tikrą vertybių jausmą, linkti kitiems gera visų pirma reiškia jiems trokšti tikros ir nekintamos laimės — amžino išganymo.

Yra žmonės, kurie, nieko nežinodami apie Kristaus religiją arba turėdami jos iškreiptą sąvoką, sitykin, kad ta amžina laimė sigyjama nelaimių pakelimu žemėje. Ne, taip nėra, nes yra mginim ir kryžiai, kurie maištaujamai priimami, sukelia piktžodžiavimus bei pasipriešinimą prieš Dievą. Amžina laimė gyjama ugdant dorybę, ir yra meilės dorybė. Jei mes turime būti leisti amžinosios meilės Karalijai, tai turime pradėti mylėti ją, žemėje. Tik jimas tada pasidarys regėjimu ir viltis turėjimu; bet „meilė niekada nepaliaus“ (1 Kor. 13, 8), kadangi ji yra dangaus alsavimas.

Todėl, kitiems linkti gera, yra jiems linkti meilės gyvenimo. Tai trokšti, kad Kristus meilė augtų juose, kad Šventoji Dvasia vaisingiau kvėpuotų dvasiai, ir kad Kristus gyvenimas įsielose pasidarytų stipresnis, taip kad vis tobuliau jie atliktų savo pašaukimą kaip Kristaus nariai.

Linkti gera savo broliams Kristuje, reiškia trokšti trokšti, kad jie intymiau dalyvautų Mistiniame Kinai ir kad labiau semtųsi iš tų antgamtinių ir dieviškų turtų, kurie yra jų ramybės esmė, jų tvirtybė ir jų, kaip Dievo vaikų, laisvė. Ir toje gėrio hierarchijoje trokšti jiems teisėtą džiaugsmą su kitais, kurie myli vieni kitus žemėje pagal Dievo valią: džiaugsmo namą, šeimos, draugystės, meno žinojimo ir mokslo siekimo, džiaugsmo proto ir širdies. Kitiems linkti gera tai džiaugtis kitą laime.

3. *Daryti gera*

Tai paprastai nereiškia atsitiktinai duoti išmald arba padaryti kok ger darb .

Kristaus Mistinio K no nariui daryti gera — reiškia sukurti aplink save kasdieniniuose santykiuose su kitais nuolatin gerumo, nuoširdumo ir solidarumo atmosfer , kuri padaro bendr darb malon ir užmezga šiltus draugyst s ryšius bei širdži vienyb . Taip pat tai reiškia atmosfer ramyb s, džiaugsmo, tolerancijos ir vertinimo; tai kitiems padeda žyd ti, atverti savo širdis g riui ir broliškai meilei, pasidaryti geresniais, surasti pa iuose ir paskleisti aplink save ger savybi turtus, kurie pirmiau buvo slapti ir net nepasteb ti. Daryti gera, tai palikti jauk džiaugsmo spind jim , kur tik mes beb tume arba bent trupu iuk prisid ti prie bendros pasaulio laim s tikrai meilia laikysena, kuri nesavanaudiškai ieško padaryti malonumo kitiems, apsaugoti juos nuo visko, kas gal t b ti li desio ir kan ios priežastis, ir juos vesti ten, kur jie atras džiaugsm Dievo ramyb je.

Gerumas yra nuolatinis m s atsidavimas kitiems, b tent r pestingas paslaugumas, kuris jau iš anksto pramato dar nepareikštus norus, taktiška pagarba, puikus mandagumas, meilus draugiškumas ir padr sinami žodžiai, kurie paragina, paremia, sustiprina ir uždega didesnes pastangas ir herojiškesn patvarum . Malonus asmuo žino, jei reikia, kaip nuoširdžiai pagirti kitus, nepataikaujant arba ieškant j pagarbos, kai jie tokio pagyrimo verti. Iš kitos pus s, kai tikra meil reikalauja kit asmen papeikti ar nurodyti tikr keli , geras žmogus nesvyruoja atlikti kebli pareig , nes jis pirmiausia trokšta sielos gerov s. Jis myli tikra meile. Tod l gerumas reikalauja energijos, dr sos ir valios tvirtumo. Ypa tuo turi pasižym ti t vai, mokytojai ir visi vadovai.

J zau, kuris mums apreiškei T vo begalin gerum , pad k savo Mistinio K no nariams nešti viens kito naštas tarp gyvenimo sunkenybi . Duok, kad juodoms nedorumo ir neapykantos j goms kartu jis pasipriešint gerumo ir meil s spinduliuojan ia ir nugalin ia j ga.

65. ATLEIDIMAS

„Pak skite vieni kitus ir vienas kitam atleiskite, jei kas turi prieš ka nors skund . Kaip Viešpats atleido jums, taip ir j s“ — Kolos. 3, 13.

Neabejojamai atleidžianti meil yra viena iš kirkš ionyb s virš ni . Tokioje meil je gyvai pasireiškia Kristaus malon s ir meil s pakei ian ioj i j ga; ir ta j ga pasidaro dar labiau ne veikiama, nes padeda krikš ioniui veikti ir nugal ti kli tis, stiprinamas sišakni- jusi teis to sižeidimo jausm .

Pirma kli tis: m s pa i prigintis

Atleisdami pirmiausia turime savyje nuslopinti nat ralius nepasitenkinimo ir pyk io, keršto, gal b t, net neapykantos jausmus. Turime tuoj užmiršti ir negalvoti apie nuoskaud , kuri sužeid m s šird . Galiausiai turime b ti kilniaširdžiai, kad mes b tume palank s tiems, kurie mus žeid . Taip elgsim s, b dami jiems draugiški ir mandag s, kaip esame kitiems žmon ms, kalb damiesi su jais, kadangi ty la stingdo ir kalba kartumu; mes turime b ti pasireng mielai jiems atlikti bet kok patarnavim . Argi ne atleidimas yra tobulas atsidavimas?

Bet po vis didžiadvasiškumo pastang yra teis tas jausmas, kurio negalime nuslopinti — m s troškimas teisyb s. Mes tapome neteisyb s auka ir negalime pak sti tai nepareikšdami pasipiktinusios žin s protesto. Ži r ti, kad m s asmens teis s b t gerbiamos, yra pareiga.

Tikrai gali b ti prog , kad bendras aukštesnis g ris reikalauja ieškoti teis to atitaisymo. Bet kada J zus reikalauja, jog jo mokiniai atleist „iki septynias dešimtis septyni kart “ (Mato 18. 22), tai reiškia, kad jis visada juos kvie ia pakilti aukš iau asmeniškumo ir savo teisi plotm s, kad jie pasijust es jo Mistinio K no nariai.

Mistinio K no gyvenimas, kiek jis yra žmogišk b tybi bendruomen , patirt nuolatin silpn jim ir savo gyvenimo kraujo sul t jim , jei kiekvienas narys užsidaryt pats savyje, r pindamasis savo teisi gynimu. Kristaus meil nori gaivinti vis K n netrukdoma. Bet J zus laiko savo nari veiksmiais tik tuos, ant kuri jis

gal t užd ti savo Meil s antspaud — tos meil s, kuri atleido savo budeliams ir kuri žmonij išgano.

Antra kli tis: viešoji nuomon

Šis prieštaravimas prasiveržia žeistojo širdyje dar labiau: „Bet tai nelie ia vien mane: tai lie ia kitus. Kad gyvenimas visuomen je nepasidaryt visiškai ne manomas, turi b ti gerbiamos dorov s taisykl s. Ar aš turiu teis paaukoti jas ir pasiduoti viešajai nuomonei, kuri teisia mane ir kuri mane palaikys bailiu?“ Tikrai teis tas r pinimasis sava garbe tuo pat pažadina apsigynimo instinkt .

Bet sekti vieš ja nuomone ir jai leisti diktuoti vis savo elges n ra laisv . Krikš ionis yra laisvas, kai jis apvaldo vieš j opinij , stengdamasis j nušviesti. Viena iš pagonyb s liekan yra jau pats r pinimasis savo „garbe“; bet aukštesnes vertybes pasaul atneš krikš ionyb . Sielos didyb , kilniaširdiškumas matuojamas atleidimu. Aukš iau vis mano teisi yra mano teis myl ti savo artim , kadangi tai mano pareiga — aš turiu pareig ir teis savo broliais laikyti tuos, kurie mane žeid . T atleidimo dvasi J zus nurod savo tikr mokini žyme. „Nes jei j s mylite tuos, kurie jus myli, kok tur site užmokest ?“ (Mato 5, 46).

Tre ia kli tis: nuod m s teisimas

Prieš nugalint teis tus jausmus, kylan ius iš teisingumo ir garb s jausmo, pasirodo tre ioji kli tis — š kart tiesos vardu. „Šis žeidimas, kuris žemina mano ger vard , yra nuod m . Aš negaliu d tis ignoruoj s arba laik s j nieku, arba elgtis, lyg jis b t ne vyk s. Jis *vyko*. Taip pat jis užgavo Krist , kuris reikalauja, kad aš tai pasmerk iau“.

ia Kristaus meil reikalauja ne tik širdies didžiadvasiškumo, kuris kartais gali b ti herojiško laipsnio, bet ypa proto aiškumo, paj gian io skirti tarp dviej element , kurie atrodo neperskiriamai susijung : nuod m s ir nusid j lio. Nuod m s teisimas priklauso tikrajam Teis jui — jam, kuris mato šird ir skaito žmoni slap iausius motyvus. Bet šis gyvenimas yra jo gailestingumo laikas; ir J zus reikalauja, kad kit teisimas neb t užkr tas aistromis ir b t

laisvas nuo iš anksto susidarytos asmeninės nepalankios nuomonės, taip, kad gaivinamas tik jimu, jis būtų atžymtas tarytum jo paties gailestingumu ir gailiaširdišku supratimu.

ia, žemėje, jis gailestingumo meilėje susivienijęs su manim, trokšta, kad aš gyvenčiau meilės ir atleidimo dvasia, kuri pripildo jo Švenčiausį Širdį, jame rasdamas užgavimo atleidimą ir žeidį jį matydamas Kristaus Kūno narį Kristaus asmenyje.

J zau, m s Išganytojau, kaip kada nors žmon s gal jo sakyti, jog tavo religija yra svetima žemiškojo miesto gyvenimui ir be tokos tam gyvenimui? Kaip iš tikr j b t permaintytas šis žemiškasis gyvenimas, jei tarp žeidim , neteisybi ir nesusipratim , kurie nustato vienus prieš kitus šeimose, profesijose ir bendruomen se, tavo Dieviškoji užuojauta tapt pasaulyje tikra j ga per tavo Mistinio K no narius.

66. UŽUOJAUTA

„ Iš tikr j , sakau jums, kiek kart j s tai padar te vienam šit mano mažiaus j broli , man padar te“ — Mato 25, 40.

Paskutinio Teismo scena ypatingu būdu nušviečia Mistinio Kūno mokslą. Kaip atvaizduoja šv. Matas, ji apjungia vis Kristaus mokslą apie vynuodę bei jo šakas, pagal šv. Joną, ir šv. Povilo doktriną apie Mistinį Kristaus Kūną. Jis atskleidžia krikščionybės požirį pasaulio pabaigai; bet taip pat apreiškia giliai žmogišką ir universalų Mistinio Kūno apsektą.

1. *Mistinis Kūnas ir kasdieninio gyvenimo veiksmas*

Kadangi Mistinis Kūnas esmiškai yra dvasin tikrovė, kai kurie link galvoti, kad jam priklauso vien dvasinio gyvenimo veiksmas — malda ir nuopelnų paaukojimas. Tuo atveju nari bendravimas Mistiniame Kūne susidaryt vien j tarpusaviame savo maldai, nuopelnų ir atgailos pasikeitime. Tokiu būdu visas Mistinio Kūno gyven-

rimas pasilikti intencijos plotm j e. Ir be abejon s, tai yra jautriausia ir sp dingiausia Švent j Bendravimo forma.

Ta iau Kristaus vaizduojamos Paskutinio Teismo scenos žodžiai reiškia daug daugiau, negu tai. Visi m s žmogiško gyvenimo veiksmai, net kuo medžiagiškiausi ir laikiniausi, priklauso Mistinio K no gyvenimui. Iš tikr j , atrodo, kad Kristus pasirinko ty ia ir kaip lik šiuos veiksmus — valgymo, g rimo, apsirengimo, buvimo kal jime, ligos.

Mistinio K no gyvenimas n ra kažkas svetima žmogaus gyvenimui, tarsi iš oro primesta kasdieniniam žmoni gyvenimui, lyg neb t iš vidaus susijung s su jo gyvenimu. Priešingai, tie nežym s ir paprasti veiksmai yra medžiaga, kuri turi b ti prisisunkusi malon s ir meil s gyvenimo, kad tokie veiksmai gaut išganymo vert . Bažny ia, Kristaus Mistinis K nas, prisiima visa, kas žmogiška, išskyrus vien nuod m , kad suteikt amžin vert kiekvienai m s žmogiškai min iai ir veiksmui. Paskutiniame Teisme vis žmoni akivaizdoje Kristus iškilmingai ir lemiamai patvirtins kasdienin s užuojautos veiksm amžin vert . Ta iau t vert jis suteiks jiems ne t baisi valand , nes tai jis jau atlieka ia, žem je, savo K ne — Bažny ioje.

2. *Visi žmon s yra pasaukti tapti Kristaus nariais*

Bažny ia permaino ne vien žmogiškus *veiksmus*: ji nori sutelkti visus *žmones* ir juos pakeisti Kristaus Mistinio K no narius. Kas yra tie, kuriuos kalb damas apie Paskutin Teism , Kristus apyskaitoje vadina „j s, mano T vo palaimintieji?“ Ar jie nuo pat pradžios yra krikš ionys? Gana aišku, kad Evangelijos mokslas apie Paskutin Teism gali b ti suprantamas vien visos Kristaus doktrinos šviesoje, reikalaujan ios tik jimo ir sijungimo jo Bažny i per Krikšt , kad b t išganyti.

Ta iau atrodo, jog m s Atpirk jas tuo nor jo pamokyti mus, kad jis kvie ia visus žmones tapti jo K no nariais. Visos scenos nuostabiausias reginys yra vis t nustebimas, kurie pamato, kad vargš ir prispaust j asmenyje buvo pats Kristus, kuriam jie pad jo. Tod l išeina, kad jie to nejaut , jog pagelb dami vargšui, netur jo intenci-

jos t veiksmai padaryti Kristui. Iš tikrų, mes čia matome Bažnyčios visuotinumą — katalikiškumą! Jos paskirtis yra surinkti visus žmones ir juos išmokyti matyti Kristą kiekviename savo artime, kaip vien iš jų narių. Jų praktiškos užuojautos veiksmai žemėje laimės jiems visos žmonijos Vyriausiojo Teisėjo palankumą.

3. *Praktiškos užuojautos vertė Kristaus Bažnyčioje*

Tas Evangelijos puslapis turi ypatingą reikšmę mūsų pačių laikams. Mes apsuptyti tie, kurie alkani ir ištroškę; tie, kurie benamiai, išvietinti, išvežti, išstumti — aukos politinės santvarkos, išpiudyti iš savo krašto, turintys keliauti be jokios vietos ar giminių, kuriems jie priklauso; tie, kurie nuogi ir serga; tie, kurie kalbėjimuose ir koncentracijos stovyklose priversti kisti brutaliausiose sąlygose; vis tie, trumpai tariant, kurie ypatingai yra dideliame skausme ir varge, atžymintuose mūsų būdingus laikus. Kristus mus moko į matyti juose visuose. Tik tik jimas daro šį stebuklą ir duoda šviesi ir dievišką reikšmę visai tai žmogiškai tikrovei.

Bet labiausiai Kristus iš mūsų reikalauja *veiksmingos* užuojautos akto. Žodis *užuojauta* reiškia *kent jį su* asmeniu: verkim „su verkiančiais“ (Rom. 12, 15), kent jį su tais, kuri nelaimę gali būti per gili, kad jie begalėtų verkėti. Užjausti kitus — reiškia sigilinti kitų kančias taip, kad jos taptų mūsų pačių; savo pektį pridėti prie kitų kryžiaus, kad jiems padėtume ir paguostume kančiose. Tai reikalauja iš mūsų, kad mes atsiduotume visa savo būtimi: protu, galinčiu suprasti kitų kančias; širdimi, užsidegusia tikru pasigailėjimu; ir valia, nusistačiusia suteikti praktišką pagalbą. Kaip mažai gailestingai siel, savanaudiškumo ir savo malonum troškimo sugadintame pasaulyje!

Jau, mūsų Vyriausiasis Teisėjas, kaip spądingiau bebūtume galėjus pamokyti, koki vietą žmogiška užuojauta užima tavo Širdyje ir tavo Bažnyčioje? Kas nuoširdžiai užjauia artimą, gali kiekvienam žvelgti tave pat, kuriam jis padeda. Tai apšviečia ir permainer vis mūsų gyvenimą, nes kiekvienas akimirka ir kiekviename savo artime mes kviečiami padėti tau asmenyje tie, kurie „vargsta ir yra apsunskinti“ savo kryžiu ir kančiomis.

67. GAILESTINGUMAS

„Taigi, apsilvirkite j s . . . Širdingu gailestingumu“ —
Kolos. 3, 12.

Dvasinis gailestingumas yra labai aukšta artimo meilės išraiška. Jis pasireiškia stipriame nuodmje nugrimzdusios žmonijos dvasiniam kanios pajutime; bet tas gailestingumas turi būti lydimas tvirto pasiryžimo bendradarbiauti pasaulio išganyme. Mūsų širdis ir siela reikalauja jungti su gailestingąja Išganytojo Širdimi, kuri trokšta bet kuria kaina žmones išvaduoti iš jų nuodmių ir išganyti savo Bažnyčioje.

1. „Nuodmūs vergai“ (Rom. 6, 20)

Žmonės yra vergai: vergai kno ir jausmams, vergai garbės troškimo ir ambicijoms, vergai savanaudiškumo ir puikybės, aistros ir tamsumo, vargai savo temperamento ir svyruojančių nuotaikų, savo proinčių ir instinktų, savo bailumo ir silpnybės, vergai pinigų ir malonumams. Pasaulis yra pilnas vergų.

Būti gailestingam — reiškia kentėti išvien su gailestingąja Išganytojo Širdimi dėl žmonių skausmo ir slopinamios naštos po nuodmės vergijos jungu... „Kiekvienas, kuris nusideda, yra nuodmūs vergas“ — sako Kristus (Jono 8, 34). Būti gailestingam, reiškia, apmąstant pervertinti mūsų dieviškojo Atpirkėjo Širdį, suprasti nuodmį ir jos nedorumą; ir sitikinti, kad tik nuodmūs yra tikras blogis, kai mes svarstome jos santykį su Dievu ir Kristumi ir taip pat jos pasekmes ir jos griovimo darbą.

Tikras gailestingumas, kaip Kristus gailėjosi, nėra išdidus nusileidimas ir fariziejiška užuojauta vargšams nusidėjėliams, bet jis supratimas ir meilė, kadangi mes žinome blogio dydį ir gelmes patys savyje, nes, kaip Šventasis Povilas, esame patyrę kno ir dvasios prieštaravimą ir patys savyje susekį gimtosios nuodmės žymės — savo palinkimą blogiui ir savo valio silpnumą. „Nes ką aš darau, aš neišmanau; nes ne gera, kurio noriu, aš darau, bet darau pikta, kurio nekenčiu... Nes aš darau ne gera, kurio noriu, bet darau pikta, ko nenoriu...“

Taigi, aš randu tok statym , kad, kai aš noriu daryti gera, prie man s yra prikib s piktumas... Bet aš matau savo s nariuose kit statym , pasipriešinant mano proto statymui ir darant mane belaisv nuod m s statymo, kurs yra mano s nariuose. Nelaimingas aš žmogus! kas mane išlaisvins nuo to maraus k no?“ (Rom. 7, 15-24). Žinome, kad tas „kitas statymas, apie kur ia kalba šv. Povilas, yra mumyse, ir, kad tod l mes esame nusid j li gimin s. Tod l mes mylime nusid j lius, kaip mes mylime patys save.

2. *Nuod m s aukos*

Šalia savo asmenini nuod mi , žmon s dar yra aukos pasaulio nuod mi : aukos ekonomin s sistemos, socialin s neteisyb s bei politin s valdžios priespaudos ir keršto; aukos viešosios opinijos ir propagandos mašinos; aukos mokslo technikos ir progreso, kurie nukrypo nuo savo tikrojo tikslo, kadangi visuomen panoro sumindžioti aukštesnius dorov s statymo reikalavimus; aukos tos bendruomen s, kuri tapo nuod m s vieta, aplinkyb ir priežastis. Visuomen tur t pad ti žmon ms atlikti j amžin uždavin ; vietoj to, ji nuolatos kelyje stato kli tis, kad jie negal t pasiekti savo aukš iausio tikslo — myl ti Diev ir jam tarnauti. Ji šalia Dievo band pastatyti savo žemišk j karalij , be Dievo ir net prieš Diev . Savo statymais, staigomis, pro iais, savo nedorove ji uždusino žmogaus asmen , sugadino jaunim , sunaikino šeim ir nustat žmog prieš žmog , ir taut prieš taut .

B ti gailestingam — tai iki skausmo jausti pasaulio nuod mes ir stengtis suprasti visa tai, kas sutelkta nuod m se, susikrovusiose per žmoni kartas prieš Dievo statym , prieš socialin teisyb ir meil ; vis negerovi , kylan i kasdien, kasnakt, kiekvien valand iš nuod mi , kurios žmones traukia klampias gelmes, kur j sielose nuslopinamas bet koks pasipriešinimas ir bet kokia laisv .

Gailestingumas — tai pergyvenimas m s Atpirk jo Širdies kan i , patiriant savyje sukre iant siaub akivaizdoje pasaulio nuod mi , kuris pripild jo Šird ir j vert sakyti: „Ne už pasaul meldžiu“ (Jono 17, 9). Šv. Jonas, meil s Apaštalas, t Mokytojo Širdies aid

užraš : „Nemyl kite pasaulio, n to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaul , jame n ra T vo meil s“ (1 Jono 2, 15). Net dar daugiau: jis kviet mus kovoti prieš pasaulio nuod mes: „nes visa, kas yra gim iš Dievo, nugali pasaul“ (1 Jono 5, 4). Nors pasaulio nuod - mi vaizdas yra li dna bedugn , ta iau jis apaštal ver ia skelbti Kristaus ir m s tik jimo j triumf : „Ir tai yra nugal jimas, kurs nugali pasaul : m s tik jimas. Kas gi yra, kurs nugali pasaul , jei ne tas, kurs tiki, kad J zus yra Dievo S nus?“ (1 Jono 5, 4-5).

3. *Žmoni tamsumas ir aklumas*

Bet blogiausias dalykas yra t nelaiming žmoni aklumas ir tamsumas. Jie nežino, kas yra nuod m , arba kas nuod minga. Jie nebegali reg ti ir teisti savo ir pasaulio veism pagal dorov s statym ir gyvenimo ideal . Jie daugiau nebejaia, kad melagyst , vagyst , svetimoteryst , abortas ir vairi form nusikaltimas yra nuod mingi. Jie net viešai didžiuojasi d l toki veism , laikydami save pla ios galvosenos, gudriais ir budriais žmon mis. Vertybi hierarchija yra apversta, atbula. Jie apsisprend atpirkim paneigti arba j ignoruoti — nepaisyti; ir jie nejunta, kad kala ginklus, kurie bus nugr žti j gamintojus ir sunaikins visuomen . Jie sakosi suk r dang žem je, o iš tikro pasaul pavert pragaru. Jie ieškojo visiško išsilaisvinimo iš kiekvieno aukštesnio autoriteto, ir per tai tapo vergais. Jie didžiuojasi es garantav laim žem je, bet žino, kad suk r tik kan ias. J visas planas nusigr ž prieš juos, ir j tvirtinta laim yra sausra ir beviltiškumas: visi jie karš iudamiesi vejasi apgaulingus malonumus, pasiduodami negarbingai galvosenai ir kvailoms ambicijoms.

J zau, nuo kryžiaus aukštumos tu matei žmogaus aklumo ir neapykantos j gas, susib rusias prieš tave, ir tu mums davei aukš iausio dvasinio gailestingumo pavyzd , prašydamas T v atleisti savo bude liams, kadangi jie nežinojo, k dar . Duok, kad kv pti to pavyzdžio, b tume pilni begalin s ir neišsemiamos užuojautos visiems, kurie yra savo nuod mi vergai ir pasaulio nuod mi nesusivokian ios aukos.

NARI TARPUSAVIO RYŠIAI

68. TIK JIMAS

„Taip mes daugelis esame vienas kinas Kristuje, ypačiai gi esame kits kito sanariai“ — Rom. 12,5.

Žmoni santykiavimas visai pasikeist, jei iškilt iki tik jimo plotm s. Dieviškoji meil s doryb negali egzistuoti be dieviškosios tik jimo doryb s. Kad žmon s gal t save laikyti „kits kito nariais“, per tik jim jie turi išmokti visus žmoni santykius žvelgti aukštesn je Mistinio K no sferoje. Tokiu b du tik jimas žmon ms tampa abipusiškos šviesos ir praturtinimo šaltiniu bei gyvybiniu santykiavimo ryšiu tarp to paties K no nari .

1. Tik jimas yra abipusini s ly i šaltinis

Tik jimas sukuria dvasin ryš su asmeniniu Kristumi, o per j ir jame su kitais jo K no nariais. Savo Dvasia gaivindamas savo nari tik jim , Kristus sudaro tarp savo nari vienyb s ryš , atverdama kiekvieno šird liepsnojan ia meile kitiems. Jis nori, kad jame kartu dalytum m s žinojimo gyvenimu ir kad ta pati tik jimo šviesa, per kuri mes priklausome Kristaus Asmeniui, mus jungt Pilnutin Krist , kad Krist matytume jo nariuose.

Egoizmas ir tik jimas yra priešing veiksm priežastis. Egoizme mes apkabiname patys save ir aplink save bei savo reikalus apibr žiame maž , ankšt rat : tik jimas, priešingai, padaro, kad mes išeiname iš sav s pasitikti Krist kiekviename jo Mistinio K no naryje.

Kiekvienas asmuo, kuris per krikšt gyja dievyb s žym , yra vienatin paslaptis savo sijungimu Krist ; tik jimas mus lydi iki tos paslapties slenks io. Kiekvienas iš m s tik jimu eina kito asmens paslapt . Tik jimas eina net pirma meil s, nes jis yra meil s pamatas. Taigi, aukštesn je plotm je, kuri yra virš vis gamtos prieš-

taravim , tik jimas yra visiems Kristaus nariams reg jimo principas. Tuo principu jie suvokia es broliai Kristuje, susijung vieni su kitais, dalyviai to paties gyvenimo, gyven tuo pa iu tik jimu (Efez. 4, 5) ir pašaukti meil je dalytis vieni su kitais neišsemiamais Kristaus turtais.

2. *Tik jimas sudaro tvirtus ir pastovius abipusinius santykius*

Pirmiausia, tik jimas sukuria nari tarpusavio santykius vien su kitais *abipusiškos pagarbos* principu. Krikšč ionys, laikydamiesi savo tik jimo reikalavim , vieni su kitais elgiasi su nuoširdžia pagarba, iškildami aukš iau papro i ir mandagumo kodekso užtvar , palaiko tikrus ir nuoširdžius ryšius, be dirbtinumo,, prievartos ir veidmainiavimo. Tik jimas yra pagarbos mokykla, kadangi kiekvienas asmuo laikomas šventumo apgaubtas. Tai reg jimo principas; ir tod l taip pat teisimo principas, kuris kvie ia kiekvien asmen teisti kit ne pagal išvaizd , bet pagal gili ir švent tikrov , kuri j padaro „antruoju Kristumi“.

Toliau, tik jimas ugdo tarp žmoni *abipusinio pasitik jimo* santykius. Kas sukuria pasitik jim tarp žmoni ? S žiningumas, taip pat asmeniniai nuopelnai, ypatyb s, doryb s ir geras vardas. Bet žmogaus ribotumai labai greitai išeina aikšt , ir pasitik jimas gri va. Krikšč ioni pasitik jim palaiko tikrov , esanti anapus k rinio rib : tai vienyb s ryšys, kuriuo kiekvienas asmuo susijung s su Kristumi ir Kristuje su savo broliais. Tai ryšys, kuris pagal savo prigimt nesunaikinamas.

Kiek tas ryšys susilpninamas pa i žmoni yd , tiek gali sekti kitos žmogiško pob džio priežastys, laikinai nutraukdamos t pasitik jim . Bet kai tik vienyb s ryšiai atnaujinami Kristuje atgyjant tik jimui, v l gr žta tikrumo ir pasitik jimo dvasia.

3. *Tik jimas praturtina*

Asmuo tik damas, iš savo artimo patyr s geradaryb , praturtina savo siel . Vistiek, kokia b t ši geradaryb : tinkamu laiku tartas žodis, mintis, pavyzdys, patarnavimas. T malon priim s asmuo jau iasi es s skolingas gerumui Kristaus, kur tik jimo akimis jis

mato savo dosniame artime. Tai didina meilę su Viešpačiu, kuris vadovauja visiems tiems vykiams savo Karalystėje. Jo tikėjimas pasidaro karštesnis ir tvirtesnis. Kito asmens gerumo pavyzdys skatina tų tokiu pat būdu elgtis su savo broliais Kristuje.

Iš kitos pusės, kas duoda, tas žino, kad jis duoda patys Kristui. Jis duoda iš meilės Kristui, kur tik jimo akimis jis mato savo artime. Jis nesitiki iš žmonų atlyginimo. Jis duoda tik damas, galintis raminti matydamas savo kilnumo vaisiaus; ir taip duodamas, jis gauna vis didesnį naujos šviesos ir meilės malonumą.

J žau, duok, kad tavo mokytiniai suprast piln to gražaus „tikintis“ vardo reikšmę, kuri jiems eina iš tikėjimo. Vis labiau tebėra ištikimi tau, tavo Dvasiai ir tavo Bažnyčiai! Bet taip pat leisk jiems suprasti, kad jiems tikintis tave, tik tu vienas gali padaryti ir išlaikyti juos tarpusavyje ištikimus, kad jie žmogiška brolybė būtų pagrįsta nepajudinamais pamatais, o ne apgaulingais žmogiškais pažadais.

69. VILTIS

„Laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbę su didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus“ — Tit. 2, 13.

Viltis yra dorybė, kuri daugelis krikščionis žvelgia individualiu būdu, kiekvienas būdamas sitikintis savo asmeniniu išganymu. Bet jos tikslas ir priemonės jam pasiekti rodo viltį esant esmiškai visuomeninai, bendruomeninei dorybei ir susijusi su kolektyviniais reikalais.

1. Jos tikslas

Tai pilnas pasitikėjimo laukimas Kristaus Sugrįžimo. Mes, krikščionys, tikrai tikime, kad mūsų Viešpats vieną dieną sugrįš, bet šį kartą visoje savo garbėje, kaip Vyriausias Teisėjas galutinai kurti

savo Karalijos ir Viešpatavimo, kurie niekada nesibaigs. Tai patvirtina Bažny ios autentiškas — *Tikiu*, kuris yra aidas ir Šv. Rašto bei seniausios Tradicijos aiškintojas. Žinoma, kad pirmosios krikš ioni bendruomen s gyveno laukdamos to didžiojo vykio.

Kokia prasme galima sakyti, kad kiekvienas iš m s dalyvauja tame ateities istoriškame vykyje, kuris atrodo toks tolimas?

Pirmiausia, kadangi Paskutinio Teismo perspektyva, kurio vyriausias teis jas bus Kristus, jau ia ir dabar atsispindi krikš ionio gyvenime. Viso K no akivaizdoje kiekvienas narys bus Viešpaties teisiamas pagal elges su Pilnutiniu Kristumi visame savo gyvenime. Tada n vienas negal s pareikšti, kad jis užkluptas nety ia ir kad nebuvo aiškiai sp tas. Kristaus mokslas ia yra aiškus ir formalus. Jis paskelb t teism ir j atvaizdavo tiksliai iki smulkmen . Jis pareišk , kad mes b sime teisiami iš meil s jo K no nariams, ir kad jis t meil laikys m s meil s rodymu jam. Mes b sime teisiami pagal meil , nes meil apima ir gaivina visas kitas dorybes; iš m s veiks m ir apsileidim ; iš m s intymiausi min i ir slap iausi jausm . T didži j dien visa bus parodyta pasauliui. Ta mintis mus saugo ir gina ia, žem je, pagund valand ir skatina uoliau atlikti savo luomo pareigas. Ji mums teikia džiaugsm ir paguod , žinant, kad vis švent j sielose mes gal sime steb ti Kristaus malon s grož ir piln išsiskleidim visais amžiais.

Toliau, t akimirk m s k nai bus prikelti iš mirusi j , kad susivienyt su sielomis, nuo kuri jie atskirti mirštant. „M s k n prisik limas nukeltas iki pasaulio pabaigos, kad visi b t prikelti kartu ir kiekvienos sielos džiaugsmas pagaus t dalyvaujant vis džiaugsme“, — sako šv. Tomas.

Galiausiai t valand bus atbaigtas bendras Išganymo darbas. Tas darbas buvo nor tas Šven iausios Trejyb s amžiname Dievo plane ir žem je buvo ir yra atliekamas Kristaus ir jo Bažny ios, bet savo piln prasm gaus m s išganymo aukš iausi moment . Krikš ionys, kurie stengiasi tik jimu gyventi savo žemiškojo gyvenimo metu, bendradarbiaudami šiame visos žmonijos išganymo darbe, lauks tos dienos su viltimi, nes tada jie matys prasm vis auk ir pastang , kurias jie padar b dami žem je.

2. Priemonės

Viltis liečia ne tik Tikslą, bet ir priemonės tam Tikslui pasiekti: visas Bažnyčios mums suteiktas priemonės, visus Šventųjų Bendravimo turtus.

Viltis, nors antroje eilėje, bet tikra prasme turėtų liesti tarpusavio pagalbą, kuri Kuo nariai turėtų teikti vieni kitiems ne vien maldomis ir atgaila, pasiaukojimu, bet savo normaliuose, kasdieniniuose santykiuose. Būdami suvienyti tos pačios vilties, to paties Kuo nariai turi padėti vienas kitam. Jie yra bendrininkai to paties darbo; jie pasitiki vienas kitu bendrame uždavinyje — Dievo Miesto statyme. Jau bendra viltis vis labiau suartina sielas ir jas nuteikia laukti antgamtinės pagalbos, kurios jie tikisi gauti vieni iš kitų.

Jėzus, kuris juos palaiko draugystėje sujungtus vienus su kitais, galina juos būti „nariais vieni kitam“ aktyviu būdu ir visuose santykiuose. Vienam jis suteikia malonumą surasti savo artime dorybę, iki šiol dar nežinomą; kitam jis leidžia aiškiau suprasti, kiek daug tikro šventumo slypi brolio kovoje su sunkiu temperamentu ar ypatingai kokia galinga aistra. Per Kristaus šviesą ir veikimą kiekvienas atskleidžia kokį nors aspektą, jo brolis yra jam pagalbos ir bendradarbiavimo šaltinis.

Juo labiau krikščionys pasiduoda Kristaus apšviestajam ir pakeičiamajam veikimui, juo labiau jie supranta, kad ta pagalba ir bendradarbiavimas, kurį jie gauna vieni iš kitų, bet kuri akimirka, buvo kaip tik tie, kurie jiems tada buvo reikalingiausi. Jie su džiaugsmu pamato, kad jie vieni kitus papildo. Jie sužino, kad šalia džiaugsmo duoti kitiems, taip pat yra džiaugsmas gauti iš kitų ir nuolat galėti tikėtis iš jų antgamtinės pagalbos. Abiejų, duodančiojo ir gaunančiojo, atveju yra Jėzus Kristus, kuris duoda, gauna, skatina ir traukia prie savęs.

Jėzau, tavo krikščionys dar nesuprato viso, kas tu sudėjai vilties dorybėje. Daugeliui jūsų viltis yra eiti vienu iš dviejų kelių: arba apsispręsti už tai, kuo jie akylai pasitiki, arba rizikuoti vien galimybę vien dėl to, kad ji atrodo sėkmingesnė, negu antroji. Duok visiems krikščionims suprasti, jog kada tu ką praneši, tikrai atsitiks, ir kas tu pažadi, ištikimai vykdysi.

70. MEIL

„Jo yra vienas k nas sud tas ir sujungtas, ir taip jis visais susiŕelpimo sun rimais, kaip atitinka kiekvienam sanariui skirta veikim , vykdo savo augim sau statyti meil je“ — Efez. 4, 16.

Aukš iau geradarybi ir patarnavim , ir net m s pa i , atsidavimo meil Kristuje iškyla iki asmen bendravimo — susivienijimo vien su kitais. Kiekviena vienuolin bendruomen turi pasižym ti ja, kad atlikt savo misij Bažny ioje ir pasaulio akyse. Net pasaulietiškos bendruomen s gauna tikr to aukšto lygio prasm , kada jos yra kv ptoš Kristaus meil s.

1. Šaltinis

„Meil yra iš Dievo“ (1 Jono 4, 7): meil kuri jungia dvi sielas, kyla iš Dievo. Dievas veikia juose, kad juos suartint ir pad t suprasti viens antr . Meil s šaltinis yra Šven iausioji Trejyb . Begalin meil s srov teka J zaus Kristaus Širdyje. Ir jis, kaip Galva, siun ia savo Švent j Dvasi savo nari širdis, kad juose paskleist t meil , kuri yra dalyvavimas jo paties meil je, ir per t jo Meil mes dalyvaujame begalin je Meil je, kuria Šven iausioji Trejyb myli save ir mus Šventojoje Dvasioje.

Tad kokia yra Šventosios Dvasios misija Mistiniame K ne ir kiekviename jo naryje? Tai vienyb s misija, jau pa iame Jos uždavinio simbolyje kaip Meil s Ryšys ir dalyvavimas Šven iausios Trejyb s gelm se! Iš Dievo kylanti meil , perduodama mums Šventosios Dvasios, turi polink suvienyti sielas ir j g jose sukurti abipusišk bendravim — Švent j Bendravim .

2. Objektas

Koks yra meil s objektas, kuris palaiko Kristuje du asmenis susijungusius vien su antru ? Tiesiogiai ne žmogaus asmuo yra mylimas mylin iojo. Dieviškoji meil s doryb sielas iškelia iki dieviškojo lygio ir pasiekia dievišk j tiksl . Ar tuomet tas tiesioginis ir vienintelis tikslas t ra *Dievas kitame Asmenyje?* Ar tai reiškia, kad mylintysis

kokiu nors b du turi atsipalaiduoti nuo kit asmen ir kontempliuoti Diev jo transcendencijoje, net visai neatsižvelgdamas kito asmens reikalus žmogiškoje plotm je? Anaip tol.

To abipusiško bendravimo objektas yra paslaptis, esanti kiekviename asmenyje, paslaptis jo jungimo Kristuje ir jo susivienijimo su Kristumi. Tai egzistencijos paslaptis, jo kaip Kristaus nario, jungto Krist je - Galvoje, dalyvaujan io Šventosios Trejyb s ir viso Mistinio K no gyvenime: „kad ir j s tur tum te su mumis draugyst , ir kad m s bendravimas b t su T vu ir su jo S numi, J zumi Kristumi“ (1 Jono 1, 3). Tod l j abipusiško bendravimo objektas yra bendras Kristaus meil s ryšys, kuris juos padaro nariais viens kito, nariais Pilnutinio Kristaus.

Tod l bendrauti su kitu asmeniu Kristuje reiškia daugiau, negu užjau iamai suprasti t asmen ir su juo vienytis jo mintyse, jausmuose, jo bandymuose ir jo džiaugsmuose: tai reiškia daugiau, negu supratim ir vieningum su juo. Visi tie nusiteikimai yra reikalingi, kad bendravimas dviej asmen b t galimas: jie kartu yra meil s s lyga ir pasekm . Draugauti su asmeniu — reiškia dalyvauti jame Kristaus gyvenimo paslapyje, dalyvauti Pilnutinio Kristaus misterijoje. Tai reiškia, kad per tik jim mes susijungiamo su kitu asmeniu ypa iai savo vidine, giliausiai ir dieviškiausiai bei žmogiškiausiai dalimi, ir taip pat pasisaviname, kas labiausiai viduje ir gilu, dieviškiausiai ir žmogiškiausiai yra kitame Kristaus naryje. Tai vyksta abipusiškame gyvenimo ir meil s draugavime, kur pats J zus Kristus vykdo abiejuose nariuose per savo Švent j Dvasi taip, kad vieno g ris kartu tampa kito g riu ir kad dabar abu sudaro tik viena tame dalyvavime ir bendravime to paties Pilnutinio Kristaus paslapyje.

Koks tikslas to abipusiško bendravimo? Ar tiesioginis tikslas yra, kad mylintysis pergyvent malonum arba asmenin atlyginim , džiaugsm arba ramyb toje meil je? Tikrai šie yra meil s vaisiai; bet jos tikslas yra bešališkesnis, kilnesnis ir visuotinesnis.

Ar tuomet jos tikslas yra, kad kitas asmuo rast sau suraminim , stipryb ir laim tame meil s pasin rime, kurios objektas yra jis? Tai irgi nepaprastai palaiminga meil s *prasm* .

Abipus s meil s esminis tikslas yra Pilnutinio Kristaus k rimas. Tie asmenys yra iškelti iki tokios dieviškos meil s aukštybi , kad jie

ugdyt Krist viens kitame ir tuo pa iu metu kituose, kad žemiškoje bendruomen je, kuri jie sukuria savo širdži susivienijimu, b t gyvendintas Išganytojo aukš iausias planas: „T ve... kad jie b t viena, kaip ir mes esame viena“.

J zau, tu nor jai pa iose dievišk j Asmen gyvenimo gelm se pad ti bendravimo pamatus, kurie gyvuoja tarp t , kurie tapo tavo K no nariais. Kai susitiksiu su vienu iš tavo pakrikštyt j , suteik man malon per savo Švent j Dvasi dalyvauti jo mistin s tapatyb s su tavimi paslapyje; kad iš tikr j b tum tu, kur aš myl siu jame, ir kad aš taip pat savyje leis iau myl ti tave.

71. ROMUMAS

„Palaiminti romieji, nes jie paveld s žeme“ —
Mato 5, 4.

Romumas yra viena iš didžiausi krikš ionyb s dorybi , reikalingiausia bendruomen s gyvenime, bet taip pat viena iš labiausiai nesuprast dorybi ; ypa jai graso j gos garbintojai. J m gsta laikyti silpnyb s ženkl u. Evangelijos „romiajam“ priešpastato moderni j laik „aštr j“. Bet tai visiškas tos doryb s nesupratimas, nes romumas yra j ga, smarkumas, nugal jimas, viešpatavimas.

1. Romumo prigimtis

Romumas yra gerbimas kit pašaukimo ir asmenyb s, kaip Kristaus nari .

Kiekvienas narys turi asmenin viet Mistiniame K ne, taip pat savo prigimties dovanas ir malon bei savo misij ryšium su viso K no gerove. Paprastame žmogaus su žmogumi bendravime pagarba tam Dievo planui tikrai yra retenyb . Žinoma, kad visuomeniniai santykiai reikalauja tam tikro pakantumo vien kitiems, malonios elgsenos ir tam tikr mandagumo taisykli laikymosi. Bet siel gelm se mes priešininkai. Mums nepatinka, kad kiti ne tokie, kaip mes,

kad jie galvoja, jau ia ir sprendžia ne taip, kaip mes. Mes nekant-
raujame ir erzinam s, kai tik juose pamatome pavoj m s savanau-
diškumui, skoniui, paži roms, pirmenybei ir m s teis ms. Mes net
darom s netolerantiški, jautr s, sižeidžiame, net atvirai pykstame,
kai kas aiškiai prieštarauja m s savanaudiškumui.

Romumas yra doryb , kuri krikš ioniui laiduoja apsidvym ,
pad dama jam pažaboti instinktyv pykt ir sižeidim .

Romumas yra dalyvavimas Kristaus romume. Jis tobulai sutinka
su Kristaus planu, kuris nor jo, kad nari pareigos ir gabumai skir-
t si K no vienyb je ir d l tos vienyb s. Jis nor jo to vairumo, kad
visi nariai papildyt vieni kitus; kad jie vieni kitiems pad t bendra-
darbiaudami tame pa iame uždavinyje; kad n vienas nelaikyt
sav s atbaigtu; kad Mistinio K no nariai, papildydami vieni kitus,
kartustengt si pasiekti aukštesn g r .

Romumas nesiriboja pripažinimu, jog kiti ne tokie, kaip mes
patys. Ta doryb reikalauja tikro palankumo ir geros valios pripa-
žinti kiekvieno nario ypatingum ir džiaugtis tuo skirtingumu.
Romumas džiaugiasi ir šiuo stebuklingu Mistinio K no nari vai-
rumu. Ta iau romumas mus lydi toliau ir dar aukš iau. Jis mus
uždega, kad mes bendrautume arba bent mažiausiai rimtai stengtu-
m m s dalyvauti kiekvienos sielos asmenin je paslapyje, kad mes
atsivertume kiekvienam ir priimtume bet k , kas atskleist t pa-
slapt , ar tai b t žodis, tyl jimas, žvilgsnis, judesys ar slaptas
veikimas.

2. *Romumo s lygos*

Romumo doryb yra sintez dviej veiksm , kurie atrodo prieš-
tarauj vienas kitam: iš vienos pus s pasidavimas, kitos pus už-
valdymas.

Pirmiausia tai *nusilenkimas tikrovei* — tikrovei mumyse pa iuose,
kituose ir gyvenimo vykiuose bei aplinkyb se. Kiekviena doryb
pati savyje yra sutikimas su tikrove, kadangi galiausiai *tikrov*
krikš ioniui yra Dieviškosios valios išraiška. Kantrumas, nusižemi-
nimas ir sav s išsižad jimas yra sutikimai su tikrove, kaip ir pats
romumas, bet kiekvienas turi savo charakter . Kantryb je yra nuo-
lankus tikrov s pri mimas; nusižeminime yra tiesos logika; išsiža-

d jime yra meilės auka. Romumas yra linksmas ir spinduliuojantis giedrumas. Jis nesileidžia bti realybės valdomas n triuškinamas: jis iškyla virš jos ir apvaldo kiekvien aplinkyb .

B damas pasidavimas, romumas kartu yra apvaldymas — *apvaldymas paties sav s*, kad patarnavus kitiems bei palengvinus ryšius ir santykius. Šit jo pus , atrodo, ypatingai nor jo pabr žti Kristus, paskelbdamas: „Palaiminti romieji, nes jie *paveld s žem* “. Tai autoriteto simbolis, gytas romiojo ir romumo atneštas praturtinimas. Tai nereiškia, kad jie apvaldys tik save. Jie paveld s žem . Visose aplinkyb se, ir kur beb t , jie pasinaudos aplinkyb mis ir apvaldys jas. Piktas žmogus — nugal tas žmogus. Laimi romusis.

Bet kovos metafora iškreipia romumo doryb s perspektyvas, nes romumas kilniai stengiasi, jog du žmon s, užuot tarpusavy priešin si, susijungia pad ti antrajam pasiekti t pat aukštesn ir kartu pasiekiam ideal ir g r — ties , draugyst , gerum , men .

Galiausiai, kad b t antgamtin doryb , romumas reikalauja Kristaus malon s ir turi b ti iškeltas Kristaus plotm . Klaida manyti, kad užtenka temperamento, nors iš tikr j reikia jo paisyti, kadangi jis yra tikrov , neaplenktina be rimt pasekmi . Bet temperamentas, link s tingum , ir netur s dvasios n energijos, n ra tvirtas pamatas romumo dorybei. Kai reikia pastang pa iam arba pakelti sunkenybes, toks temperamentas parodo savo gimt silpnum . Tikr romumo doryb turi tie, kurie, iš prigimties link pykti, gal jo apvaldyti savo aistras su Kristaus malone ir j ga.

J zau, kaip nuopelningos ir reikalingos beb t m s asmenin s pastangos sigyti romumo dorybei, ta iau tai pasiekiame ne savo pastangomis. Tu, ir tu vienas, galini mus sigyti t doryb , leisdamas mums dalyvausti savo Šven iausios Širdies romume. Duok, kad mes vis labiau eitume t Šird , kuri liepsnoja troškimu, kad tavyje b t susivienij visi tavo nariai. Per tavo Šven iausi Šird mes turime suart ti su kitais nariai. Dieviškoji Širdis atidarys m s vargšes širdis, užsidariusias savanaudiškume, ji mus galins suprasti juos, pad ti jiems b ti savimi pa iais ir atlikti savo, kaip Mistinio K no nari , misij .

72. RYŠIAI SU KEN IAN IA BAŽNY IA

„Atsimink, Viešpatie, taip pat savo tarnus ir tarnaites, kurie, pirm m s iš jo iš šio pasaulio su tik jimo ženklų ir ilsisi ramyb s miegu“ (Miši kanone mirusi j pamin jimas).

Bendravimas tarp m s ir švent siel skaistyklėje n ra nutrauktas. Jos tikrai priklauso taip pat Bažny iai, kaip ir mes: jos — Kenian iai Bažny iai, mes — Kovojan iai Bažny iai. Bet abiem atvejais yra ta pati Bažny ia, tas pats Mistinis Kristaus K nas. Mes joms labai galime pad ti savo maldomis, aukomis ir Mišiomis. Be to, sielos skaistyklėje turi atlikti didel misij Bažny ioje.

1. *M s abipusiška broliška pagalba*

Liturgijoje Bažny ia nesimeldžia sieloms skaistyklėje ir nereikalauja, kad mes melstume m s joms; bet savo pavyzdžiu ir mokslumus rimtai moko melstis už jas. Joms labai reikalinga m s broliška pagalba.

Joms reikalinga m s pagalba, *kadangi jos nieko nebegali sau pad ti*. Jos dabar be j g s užsitarnauti arba sigyti nuopeln . Jos visko laukia iš Pilnutinio Kristaus ir iš T vo gailėstingumo. Bet kuris asmuo, nesupranta s, kad Bažny ia apima ir ši kenian i dal , kuri pavesta jam, kaip Kovojan ios Bažny ios nariui, nepaž sta Bažny ios, *visas* jos reikšm s. Malda už sielas skaistyklėje n ra privatus pamaldumas. Ji yra Bažny ios aktas, Bažny iai priklausymo aktas, Bažny ios solidarumo aktas. Ypatingai prisiminkime tas sielas, kurios nieko neturi, kas melst si už jas. Pati Bažny ia prisimena jas savo maldoje „už visus mirusius“.

Taip pat joms reikalinga m s pagalba, *kadangi jos ken ia*. J ken ia yra *kalt s išpirkimo*: išpirkimas laikini bausmi už jau atleistas nuod mes. Taip pat tai yra *apvalymo kan ia*: tos sielos yra pasidavusios ypatingam sprendimui. Jos aiškiai mat save tokias, kokios jos iš tikr j yra, jos žvelg nuod m s nedoryb , savo pa i ir viso pasaulio; jos pilnos susigrauzimo, kad laiku nesuprato dieviškosios Meil s kvietimo, kad neatsiliep , ir j atmet . Tas aiškus j pasipriešinimas yra kankinyst pati savaime, kadangi dabar jos supranta, jog Dievas turi teis j meil , ir kadangi jos žvelgia,

koks b t j garb s laipsnis amžiname gyvenime, jei jos b t buvusios ištikimos. Ir dabar jos šaukia, kad jos yra vargš s ir tikrai vertos pasigail jimo palyginus su tuo, kuo jos b t gal jusios b ti; jos apgaili savo gyvenimo tuštum ir savo darbus žem je. Dabar jos žino joms skirt vaidmen Mistiniame K ne. Matymas savo egoizmo žemiškojo gyvenimo metu jas pripildo šurpo didingo Pilnutinio Kristaus perspektyvoje.

Galiausiai tas kent jimas yra *meil s kent jimas* ir tuo atveju juo skausmingesnis. Iš vienos pus s tos sielos karštai myli Diev meile, kuri yra tyresn , kilnesn , nesavanaudiškesn —bešališkesn , kadangi aiškiau mato, kad tikrai Dievas yra aukš iausias G ris ir vienintelis Reikalingas Dalykas. Iš kitos pus s, jos yra atskirtos nuo jo: ne d l to, kad jos b t pasmerktos ir atstumtos, bet jos ken ia, kad tiesiogiai negali džiaugtis Dievo reg jimu, kuris dabar yra jas kankinantis troškimas.

2. *J užduotis Bažny ioje*

Nors sielos skaistyklėje nieko negali daryti sau, bet jos gali daug pad ti mums ir Bažny iai.

Pirmoje vietoje jos yra *vilties liudininkai*. Jos yra tikros, kad bus išganytos ir su visišku tikrumu jos laukia Išganytojo at jimo. Ne taip, kaip m s , j viltis neaptemdymta asmeninio nepasisekimo baim s, nes j išganymas n ra pavojuje.

Sielos skaistyklėje taip pat yra *meil s apaštalai*. Jos nepajudina mos Dievo draugyst je, kuris jas myli, ir kur jos myli. Ir kokia gaillestingumo meile Kristus apkabina jas! Jos pa ios ar iau jo, negu kada nors: „Kristuje besiilsin ios“ (Miši kanonas). Jos tobuliau derinasi su jo troškimais ir jo dideliais planais. Jos ne vien negali sukilti prieš Diev d l savo kent jim , bet dar tuos kent jimus prima su meil s dvasia. Jos garbina Dievo teisingum ir vienijasi su begaline meile, pilna teisingumo joms. Be to, jos susir pinusios Mistinio K no augimu: jos pa ios atsiduoda Pilnutiniam Kristaus augimui ir gal b t jos net aktyviai bendradarbiauja Karalijos išsipl tojime. Kaip Dievo gaillestingumas gal t b ti nesujudintas j nesavanaudiškumo ir didžiadvasiškumo?

Galiausiai skaistyklėje sielos mums yra *tyrumo ir šventumo mokytojos*. Kokios jos gražios savo malon s b vyje ir Kristaus spindu-

liuose! Jos mums sakmiai primena šventį reikalavimus — koks didelį turi būti apvalymas, jei mes norime eiti Tavo garb. Jos mus maldauja neatidlioti diena iš dienos grįžimo prie Dievo, nes greit ateina diena, kad jau per vėlu.

J zau, tark visiems, kurie tik neteko mylimo asmens, kad jie turi pasitikėti Tavo gailestingumu; bet taip pat, kad jie negalvot, jog savo brangiam mirusiajam atliks savo pareigą, sukalbami dami keletą maldų li desio dienomis. Ar ne todėl tu mums neapreiškei dabartinės būklės, su kuriais mes laikinai persiskyrę, kad pažadintumei pastovesnę bi iulystį su meilėmis tarp savo Kovojančių ir Keniančių Bažnyčių?

73. RYŠIAI SU TRIUMFUOJANČIA BAŽNYČIA

„Bendraudami“ — (Miši kanonas)

Kiekvieną rytą, kada kunigas ištaria šiuos nuostabius žodžius, jo sieloj išryškėja vis gilesnis Katalikų Bažnyčios samprata. Altorius, ant kurio atnašaujama eucharistinė aukšta, apsuptas dangaus šventį, o ypač šventiausias Mergelės Marijos. Per Kristų ir Kristuje mes susivienijame su jais.

1. *Ypatingas to akto didingumas*

„Communicantes — bendraudami“... Koks nepaprastas yra šis aktas, kuriuo mes susijungiamo su dangaus šventaisiais amžinybėje, mes, kurie dar tebesame keleiviai žemėje ir laike! Kristuje dangaus šventį buvimas mums tampa realybe taip, kad mes nebesame atskirti nuo jė. Jie gyvena Dievuje Kristaus gyvenime — tų pat gyvenime, kuris duoda gyvybę Mistiniam Kunui ir mus vienija vienus su kitais.

Meilė sudaro tarp jė ir mūsų nenutraukiamą grandį, nes per meilę, lydim malonės, mes žengiamo amžinį gyvenimą dar tebebūdami žemėje. Meilė sūda mes „turime amžinį gyvenimą“ (Jono 3, 15). Meilė — per jimas iš mirties gyvenimą: „Mes žinome, kad per jome iš mirties gyvenimą, nes mylime brolius“ (1 Jono 3, 14). Meilė mus iškelia amžinybės lygį. Todėl ji mumyse peržengia erdvę ir laiko ribas. Šventieji yra amžino gyvenimo tobulybėje: mes esame amžinojo gyvenimo pradžioje.

2. *M s bendravimas su šventaisiais*

Iš savo pusės mes galime bendrauti su šventųjų sielomis, su jais asmeniškai, jų dorybėse, nuopelnuose, jų maldose. Mes jų maldos gerbiame, juos ir didiname jų garbę, kad labiau išplistų jų spinduliuojanti taka ir pasireikštų jų asmeniniais misijomis. Mistiniame Kne. Bet, net kada kreipiamės į kurį šventąją ypatingai, mes bendraujame su visais šventaisiais Kristuje. Mus nuolat remia visų šventųjų maldos ir nuopelnai.

Jų maldos už mus yra veiksmingos, primygtinės ir pilnos pasigailėjimo. Jos yra veiksmingos, kadangi tai maldos išrinktųjų, visagalią šventiausioje Kristaus Širdyje. Jos yra primygtinės, nes šventieji mus myli ta pačia meile, kuria jie myli Dievą ir trokšta Pilnutinio Kristaus augimo. Jos yra gailėstingos maldos, kadangi šventieji žino visus mūsų trūkumus ir kovas mūsų bandymuose ir prispaudimuose šiame pasaulyje. Jis mus mato Žodžio šviesoje. Žodyje jie supranta viską ant žemės, kas reikalinga jiems žinoti jų misijai atlikti danguje.

Jau, iš tikrųjų tu esi tas pats, kur mes medituojame ir garbiname tavo šventąją sielose, su kuriais suartėjame per tave. Jų pavyzdys mus patraukia galingai, bet ne todėl, kad jis pats savyje prakilęs ir keliu aukštyn. Jų pavyzdys mus patraukia už vis labiau todėl, kad tai tavo šventumas, kuris spindi juose ir kurį jie skleidžia, nes tai tavo dorybės ir tavo malonė, kurios apsieiškia jų nuopelnuose, ir kadangi tai tavo Šventoji Dvasia, kuri veikia juose ir mumyse tam pačiam didžiajam tikslui — Pilnutinio Kristaus sukūrimui.

IŠVADA

74. MEILĖS BENDRUOMENĖ

„Tikintis daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos. Nė vienas iš jų nesakė apie savo lobį, kad tas jo vieno būtų, bet visa buvo jiems bendra“ —

Apd. 4, 32.

Pradžiai pirmą kartą Jeruzalės Bažnyčia yra puikus Kristaus Bažnyčia paveikslas, kokią ji turėtų būti per amžius dvasiniame plotmeje su Šventąja Bendravimu: asmeninė bendruomenė, turinti vieną širdį ir vieną sielą, kuri dalijasi gėrybėmis ir pareigomis.

1. *Asmen bendruomen*

Pilnutiniame Kristuje nariai bendrauja vieni su kitais vidujai. Juos tarpusavy sujungia sielos gelm s, tod l Švent j Bendravimas yra galimas anapus k no ir matomo pasaulio rib . Tas bendravimas vyksta per t pat j sudievin t siel gyvenim , per j meil s ir malon s gyvenim ; ir dar giliau, — per Krist , kuris yra j siel gyvenimas, j antgamtinio gyvenimo pradas. Jame jie yra jo nariai, ir nariai vieni kit . Jis juos suveda draugyst — *communicantes* — tarp sav s, kad jie vienyt si su kitu tuo, kas yra giliausia j prigimtyje tiek, kad jame ir su juo jie sudaryt „tam tikra prasme tik vien (mistin) asmen “¹⁾ — Pilnutin Krist .

J zaus malda T vui yra atbaigta: „kad jie visi b t viena mummyse“. Tas siel persisunkimas, tas dalyvavimas meil je, yra paveiklas Dievišk j Asmen gyvenimo vieno kitame, per kur Dieviškieji Asmenys savitarpiskai egzistuoja kiekvienas kituose, atsiduodamas vienas kitam, ir nors savo kilm s santykiiais skirtingi, visi trys sudaro absoliut vienum tos pa ios dieviškosios prigimties vienyb je, kuri (dieviškoji prigimtis) visa ir visai priklauso kiekvienam iš dievišk j Asmen .

2. *G rybi ir prievoli bendruomen*

Kristuje visi jo nariai yra taip susijung vienas su kitu, kad kas vieno nario atlikta meil je, atsiliepia kituose; ir iš kitos pus s, kad vis gerov atsiliepia kiekvienam pavieniui asmeniui. „Kas gyvena meil s stovyje, dalyvauja visame gerame, kuris yra daromas visame pasaulyje“ (šv. Tomas: *Expos, in Symbol.*): aktyviai jis dalyvauja duodamas ir pasyviai gaudamas. Jis dalyvauja pasyviai, nes meil s b kl padaro siel imli d l joje susidariusios sav s išsižadant tuštumos ir plaiai atsiveriant visam Mistinio K no gyvenimui. Ir jis dalyvauja *aktyviai*, nes meil s stovis sukelia nuotaik , kurioje jis aukojasi viso K no gerovei.

Kod l meil sukuria š paslapti ryš ir veikia universaliai? Pirmiausia, kadangi nario meil dalyvauja Galvos meil je ir tuo pa iu jos spinduliavime ištisame K ne ir net visoje žmonijoje. Nario

¹⁾ Šv. Tomas: „quasi una persona“.

meil s aktas negali reikštis kitaip, kaip tik dalyvavimu Kristaus meil je. Kadangi tai yra nario asmeninis veiksmas, jo vert eina iš to, kiek tokia veiksme yra Kristaus dvasios. Ir b damas toks, dalyvauja Kristaus malon s ir meil s visuotiniame vaisingume.

Toliau, meil yra tobula, kai dalyvauja Šventojoje Dvasioje, kurian ioje Mistinio K no vienyb ; ji taip suvienija Mistinio K no narius, jog kiekvienas kito nario g r laiko savu²⁾ ir juo džiaugiasi. Danguje išrinkt j džiaugsmas bus steb tis kituose Viešpaties atliktu g riu, susijungti su tuo g riu ir d koti, lyg tarytum jie patys b t vieninteliai ir pirmieji to g rio gav jai.

3. *Likimo ir tikslo bendruomen*

Gal tume sivaizduoti, kad nors paveld damas kai kurias g rybes, kartu kiekvienas asmuo pats tur t r pintis savo likimu skyrium nuo kit . Ne! Nes nariai susijung vienas su kitu siekti to paties likimo ir tikslo: Pilnutinio Kristaus formavimo Dievo garbei ir pasaulio Išganymui.

Kaip kiekvienas narys gali bendradarbiauti žmonijoje Pilnutinio Kristaus augime? Juo labiau Kristus auga paskirame naryje, juo vaisingesnis yra to nario bendradarbiavimas Pinutinio Kristaus k rime. Ir iš kitos pus s, juo jis bendradarbiaus visiškai atsiduodamas tam didžiajam darbui, tuo labiau Kristus auga jame. Kristus juo daugiau atsiduos jam, juo jis pats atsidav Pilnutiniam Kristui meile, kuri yra nesavanaudiška, universali ir ištikima to meilei, kuris „pirmas mus myl jo“ (1 Jono 4, 10).

Viešpatie, kuris pasaulio atsivertimui — „kad pasaulis tik t “ (Jono 17, 21) — liudininkais išsirinkai savo mokini bendruomen , susivienijusi su tavim meil je, d kojame tau, kad steigei mums Bažny i . Suteik, kad m s gyvenimas niekada neb t kli tis meil s ir vienyb s misijos, kuri tu patik jai savo Bažny iai, jog kv pta tavo Dieviškiosios dvasios, ji surinkt prie sav s vis žmonių tavo Mistinio K no suformavimui savyje.

²⁾ Šv. Tomas: „yra prasm , kad jei k vienas turi, tai priklauso visiems, nes tobula meil reikalauja, kad kiekvienas kito g r laikytu lyg savu“ (IV Sent. d. 49, q. 5).

TRE IOJI DALIS

KATALIK BAŽNY IOS
PASLAPTIS

KRISTAUS VEIKIMAS
KATALIK BAŽNY IOJE,
GAIVINAMOJE JO DVASIOS

ŽANGA

Besigilindamas Pilnutinio Kristaus paslapt , šioje stadijoje mokinys kartais atsiduria prieš sunkenyb . Jis buvo patrauktas Kristaus, kuris valdo ir gaivina Mistin K n . Jis išmoko žav tis šia dieviškojo gyvenimo ir meil s bendruomene, sudaryta Kristuje iš šio K no nari . Bet jis klausia: koks yra Bažny ios, matomos bendruomen s, vaidmuo siel santykiuose su Kristumi?

Žinoma, savo gyvenimo kelyje krikš ionis gana aiškiai supranta, kad jis yra Bažny ioje ir priklauso Bažny iai. Jis gana gerai žino, kad Bažny ia jam duoda Evangelij — Linksm j Naujien — ir j aiškina jam, kad visu ištikimumu perduot jam Kristaus tikr misij . Bažny ios moksle ir sakramentuose jis randa švies , j g ir gyvyb , kurie jam reikalingi, kad gyvent kaip Kristus ir su Kristumi. Ir vis dar jis turi atskleisti Bažny ios paslapt , kaip matom bendruomen savo santykiuose su Mistiniu K nu.

ia m ginimas gali pasireikšti vairiais b dais:

a) Jis gal t nagrin ti Mistin K n paprastai kaip atpirtos žmonijos nematom bendruomene, galvodamas dviej Bažny i terminais: nematomos ir matomos;

b) Arba v l, jis gali laikyti, kad ši žmonijos bendruomen Mistiniame K ne apima tik tuos, kurie yra malon s b vyje, jog nusid j li buvimas nesuderinamas su šiuo K nu;

c) Galiausiai, jis gali skirti vien Bažny i kaip juridin bendruomen ir kit Bažny i kaip meil s bendruomen .

Visos tos klaidos turi b ti pašalintos, kad suprastume tikr Mistinio K no prigimt .

Kaip maža net tarp krikš ioni , kurie tikrai save laiko Bažny ios vaikais, ta iau yra toki , kurie žino Bažny ios viet savo santykiuose su Kristumi!

Kai kuriems Bažnyia yra varginanti tarpinink tarp j pa i ir Kristaus. Ji sikiša j asmeninius santykius su Kristumi. Jie teikia pirmenyb savo pasirinktam pamaldumo b dui prieš Bažny ios liturgij , jos giedotas Mišias ir sakramentus. Atrodo, kad Bažny ios mokslas su savo dogmomis sudaro nuolatines kli tis j vaizduot s ir jausmo spontaniškiems išsiveržimams. O kaip su Bažny ios autoritetu? Jie nepaklus klystantiems žmon ms, jie gali vadovautis savu protu! Taip jie teisia Bažny ios galvas ir kritikuoja enciklikas.

Kitiems Bažnyia yra šalia j santyki su Kristumi. Jie pripažsta, jog iš Bažny ios gauna pagalbos ir šviesos, kai jiems miela prie jos glaustis. Ji yra naudingas priedas ir išorin pagalba tam tikrais atvejais. Bet kas jiems svarbiausia — tai galimyb užmegzti visiškai asmeninius santykius su Kristaus Žmogyste. Jie mano, kad toje intymioje sferoje Bažnyia neturi k pasakyti. Pagal juos, to reikalauja savigarba ir pagarba s žinei bei dvasiniam gyvenimui.

Kitiems v l, Bažnyia yra tikrai reikalinga priemon sudaryti santykiams su J zumi Kristumi jo asmenin je Žmogyst je. Bet jie nemato Bažny ios kaip Pilnutinio Kristaus. Jie susig žia dvasiniame individualizme ir juo pasitenkina. Jie dar neatskleid Mistinio K no socialin s ir bendruomenin s pus s.

*

Bažnyia n ra jokia kli tis, arba trukdymas, sielai santykiauti su Kristumi. Priešingai, iš tikr j Bažnyioje ir per Bažny i siela paž sta Krist , susiriša su juo, gali dalyvauti jo gyvenime, juo gyventi, j t sti, juo sekti ir myl ti.

Bažnyia yra Kristaus sakramentas.

Bažnyia yra Kristaus išsipl tojimo ir bendravimo paslaptis.

Kaip tik šiuo poži riu krikšč ionis yra kvie iamas gilintis šios knygos treioje dalyje. Tik jimu jis eis Bažny ios paslapt — jos esmini žymi , jos hierarchijos ir sakrament paslapt . Jis prad s suprasti, kad šiandien, kaip ir visais amžiais, Bažnyia gimdo ir atbaigia sielose visa, k Kristus, jos Galva, vykdo . Pati Bažnyia yra didel paslaptis, kadangi ji yra matomas Dievo malon s ženklas, Kristaus b vis, veikimas ir laidas, kuriuo mums teka dieviškasis Kristaus

gyvenimas. Bažnyios balse mes girdime pirminio tyrumo Kristaus mokslą. Per Bažnyią mes galime atgaivinti Kristaus paslaptį. Per Bažnyią tarsi ir palaikomi Kristaus veiksmai ir mostai visa savo veiksmingumo galia. Bažnyioje ir per Bažnyią Jėzus Kristus formuoja savo Mistinį Kėną amžiną bėgyje ir nori traukti tą kėną visoms žmonijai Pilnutiniam Kristui sukurti.

Tokios mintys su savo universaliomis ir visuomeninėmis perspektyvomis sprogdina individualinio religingumo rėmus. Nuo šia mes žengiame skirti ir nagrinėti esminius bruožus, kuriais pasižymi „naujasis žmogus“ — krikščionis Pilnutiniame Kristuje.

PIRMAS SKYRIUS

CREDO ECCLESIAM

TIKIU BAŽNY I

BAŽNY IOS PASLAPTIS

75. ŽMOGIŠKAI DIEVIŠKA BENDRUOMEN

„Kristus myl jo Bažny ia“ — Efez. 5, 25.

„Kristus, Bažny ios Galva ir Pavyzdys, n ra visas ir atbaigtas, jeigu jame te žvelgiame vien jo žmogišk j prigimt ... arba jo nematom Dievišk j prigimt , nes vienas Kristus yra su *tomis* ir *tose* abiejose prigimtyse. Tas pat yra ir su jo Mistiniu K nu“ (Popiežius Leonas XIII: *Sotis Cognitum*).

Daugelio netikin i j , ir net mažos dalies krikščioni tragedija yra, kad jie Bažny i laiko grynai žmogiška bendruomene. Kai kuriems Bažny ia yra politin arba teisin bendruomen ; kitiems ji yra dorov s statymo arba sukurtos visuomenin s tvarkos saugotoja; daugumui jos funkcija yra vien administracin . Visi tokie žmon s yra Bažny ios *paslap iai* akli, ir tod l nesugeba suprasti jos veikimo prasm s ir savo protus atverti jos misijai. Iš kitos pus s, net ir tie, kurie tiki, kad Bažny ia yra dieviška, ne visada pripaž sta jos žmogišk charakter savo gyvenime. Tat kame gl di Bažny ios paslaptis? Ji yra tokia turtinga, kad turime prie jos eiti svarstydami iš vairi pusi .

1. *Žmogiškai dieviška bendruomen*

Pirmiausia, Bažny ios paslaptis yra toks samb vis jos dieviškojo ir žmogiškojo elemento, kad Bažny ia yra tik viena tikrov . Ta tikrov yra Katalik Bažny ia, kuri tuo pa iu metu yra Kristaus Mistinis K nas, sik nij s Žodis, kuris vienija dievišk j prigimt su žmogišk ja savo viename dieviškajame Asmenyje. Tod l Bažny ia yra kaip Kristus, tuo pa iu metu dieviška ir žmogiška vienos tikrov s vienumė. Esmin priežastis, kod l Bažny ia yra žmogiškai dieviška tikrov , yra ta, kad ji yra Žmogaus-Dievo, J zaus Kristaus, t sinys.

Tos matomos bendruomenės žmogiškasis ir išorinis elementas yra žmonės, kurie jį sudaro; hierarchija, kuri jį vadovauja; kiekvienoje žmogiškos prigimties srityje pilnam veiksmingumui reikalinga organizacija; Bažnyčios augimas žmogiškosios istorijos vykiuose ir per juos; liturgija ir Bažnyčios matomos apeigos bei jos garbinimo vietos ir staigos.

Žmogiškasis elementas yra Mistinis Kristus su savo Galva Žmogumi, Dievu, kuris jį gaivina savo dieviškąją Dvasią. Dieviškasis elementas yra Šventiausioji Trejybė, kuri gyvena Bažnyčioje.

Bažnyčios matuojami ir žmogiškuoju elementu Kristus - Galva vykdo savo kunigystę ir išganymo veikimą: per hierarchijos gyvąją autoritetą, per sakramentus, visą liturgiją ir Tiesos skelbimą. Bažnyčios mostai ir veiksmai yra Mistinio Kristaus, kuris yra šiknija, ir gyvena Bažnyčioje.

Ta prasme Bažnyčia yra tik jimo dalykas, nes Bažnyčioje tik jimas pasiekia dieviškumą per tai ir todėl, kas yra žmogiška. *Credo ecclesiam — tikiu Bažnyčią ...* Mes tikime, kad ta matoma ir hierarchiška Katalikų ir Romos Bažnyčia *pati* yra Mistinis Kristus su savo Galva laike. Todėl nėra vienu atveju matomos Bažnyčios ir kitu atveju nematomos Bažnyčios su savo aiškiu ir atskiru gyvenimu. Taip pat nereikia išorinės ir matomosios Bažnyčios vaizduotis kaip indo forma, o Mistinio Kristaus kaip turinio, nes turinys savo prigimtimi gali būti skirtingas nuo indo.

Pats Mistinis Kristus yra šiknija toje matomoje bendruomenėje, kuri aš matau savo akimis, kurioje aš gyvenu ir kuri yra Katalikų Bažnyčia. Gyvendamas tos matomos bendruomenės gyvenime, aš gyvenu Kristaus Mistinio Kristaus gyvenime. Būdamas Bažnyčioje aš esu Pilnutiniame Kristuje. Tai aš tikiu: *Credo Ecclesiam — Tikiu Bažnyčią*.

2. *Begaliniame Kristaus Meilės Bažnyčios, kaip žmogiškai dieviškos bendruomenės, paslaptys*

Bažnyčios paslaptis yra Pilnutinio Kristaus paslaptis; kitaip tariant, tai paslaptis kolektyvinis būtybės, kuri Kristus sudaro su tais, kurie jį išganė ir kurie gyvena jo Dvasios gyvybėje jo Mistiniame Kristuje — Bažnyčioje.

Begaliniame Meilės, kuri užliejo šiknijimo ir Atpirkimo paslaptis,

yra ta pati meil , kuri buvo akstinas J zui Kristui kurti savo Bažny i , j suvienyti su tomis dviem didel mis paslaptimis ir tuo b du su ja sudaryti Pilnutin Krist .

sik nijime Žodis tapo žmogumi. Jis nepri m prigimties *panašios* žmogaus, bet *tikr* žmogaus prigimt . Jis gyveno tarp žmoni , kaip *žmogus*, ir nor jo pasiduoti žmogaus b klei ir žmogiškosios prigimties d sniams. Kartu jo meil žmonijai ir jo meil savo T vui nuved j iki negird to nusižeminimo, kuriame „jis pats save sunaikino, pri siimdamas tarno pavidal “ (Pilyp. 2, 7).

Ta pati meil irgi buvo priežastis, kad J zus Kristus nor jo, jog darbas b t užbaigtas suderinamai su žmogaus prigimtimi. Jo Bažny ia yra žmoni visuomen , sudaryta iš žmoni , veikianti žmogaus psichologin se s lygose. Taip sik nijimas nusit sia laike, nes Bažny ia t sia sik nijimo paslapt . Per Bažny i ir Bažny ioje Kristus tebegyvena tarp žmoni , Bažny iai esant ap iuopiamu ir matomu s ly iu tarp Kristaus ir žmoni jos.

Atpirkimas. Kristus nenor jo išganyti žmoni be j pa i bendradarbiavimo. Myl damas žmones, jis nor jo leisti dalyvauti savo Atpirkimo Misijoje, leisdamas jiems bendradarbiauti Bažny ioje savo išganymui. Žinoma, jie negal jo b ti dalininkais Atpirkimo nuopeln gijimo, kuriuos jis tiesiogiai perleido savo Bažy iai.

„Mirdamas ant Kryžiaus, Kristus suteik savo Bažny iai neribotus Išganyimo turtus be jokio jos bendradarbiavimo; bet to turto dalijime jis ne tik dalyvauja tame pašven iamajame darbe kartu su savo nesutepta Sužieduotine, bet nori, kad tai tam tikru b du eit iš jos tri so. Tai tikrai milžiniška paslaptis, kuri gilintis niekada n ra perdaug: kad daugelio siel išganymas priklausu nuo mald ir laisvo apsimarinimo, paaukoto ta intencija J zaus Kristaus Mistinio K no nari , ir nuo ganytoj ir tikin i j , ypa t v , bendradarbiavimo su m s dieviškuoju Išganytoju“ (*Mystici Corporis Christi*).

J zau, m s Atpirk jau, kaip giliai esame, sujaudinti patyr , kad savo neišmatuojamoje Meil je tu teikeisi patik ti išganyimo naujien mums, vargšams, žmoni bendruomenei, susijusiai su žmonijos drama, ir mums leidai savo Bažny ioje dalyvauti Išganyimo misijoje. Tik vienu b du mes galime atsakyti tavo tok didel pasitik jim — visiškai atsiduodami ir tau pavesdami vis savo gyvenim per tavo Bažny i , kuria mes visiškai pasitikime, kaip ir tavim pa iu.

76. VIENA LAIKE IR AMŽINYB JE

.....kad žinotume, jog turite amžin j gyvenim
j s, kurie tikite Dievo S naus vard " — Jono 5, 13.

N ra dviej Bažny i — vienos laike, kitos amžinyb je. Mato-
moji Bažny ia, kuri yra Kristaus Mistinis K nas, yra kartu laike ir
amžinyb je. ia yra didel paslaptis. Krikš ionis, kuris tik jimu
ne eina t paslapt ir nedalyvauja giliame Bažny ios gyvenime, yra
nuolatiniame pavojuje atsidurti vienoje iš dviej klaid . Jis savo
mintis sutelkia vien apie amžinyb ir niekina laik pastang , kovos
ir k rybiško veikimo su savo broliais, arba priešingai, jis apsiriboja
laiku, gyvenim laikydamas tolimu „anapus“, kur jis eis tik po
mirties.

1. *Kaip tik žem je Bažny ia mus veda amžin j gyvenim*

Mums ne vien *pažad tas* amžinasis gyvenimas: jis mums *duotas*.
(Pal. 1 Jono 5, 11).¹

To gyvenimo nereikia laukti tik ateityje: jis jau yra *prasid j s*.²

Kas yra pažad ta (jei priimame to amžino gyvenimo dovan),
ko reikia laukti, — tai pilnas išsiskleidimas palaimintame reng jime
danguje to amžinojo gyvenimo, kur žengiamo jau dabar per Krikšt
ir Bažny i .

Tie, kurie priklauso Kristui ir Bažny iai, negyvena dviej skir-
ting gyvenim , tarytum vienas ant kito suklot ir atskirt . Gyveni-
mas yra vienas, amžinas ir nepadalijamas. Jis prasid jo žem je, laike,
žemiškosios b ties metu, ir t siasi anapus mirties, kaip tas pats gyve-
nimas Kristuje, bet garb s pilnyb je ir Dangaus tobulume.

Ta amžinoji garb mums duota J zuje Kristuje.³ Amžinasis Žodis
tapo žmogumi laike ir savo viet už m žmonijos istorijoje, kad žmo-
n s tur t gyvyb , gyvyb s gausum , amžin gyvyb .

Per Krikšt mes esame sijung J z Krist , kuris savo Prisi-
k limu ir žengimu dang su savo garbinga Žmogyste jo amžinojo

¹) „ . . . kad Dievas dav mums amžin j gyvenim , ir tas gyvenimas yra jo
S nuje“ — 1 Jono 5, 11. „Aš joms duodu amžin j gyvenim “ — Jono 10, 28.

²) „ . . . kas klauso. . . turi amžin j gyvenim “ — Jono 5, 24. Pa. Jono 3, 36.

³)) kad pažintum m tikr j Diev ir b tum m tikrajame jo S nuje. Jis
yra tikrasis Dievas ir amžinoji gyvyb “ — 1 Jono 5, 20.

T vo prieglobst . Kaip Mistinio K no Galva, jis dabar, išsivadav s iš laiko, yra savo garbingame K ne ir viešpatauja amžinyb je. Per savo Mistin K n , dar vis tebeaugant iki savo pilno dydžio, Kristus dar teb ra laike: jis suteikia amžin vert nuopelningiems vaikams, kurie atliekami jo nari žem je su malon s ir meil s pagalba.

Tai ia, žem je, tarp laiko netik tum , per meil išsivysto m s asmenin b tyb ; ir mirties valand ji atsidurs anapus laiko, amžinai pasilikdama tokio meil s laipsnio, kok pasiek žem je. Meil nepraeis: ji amžinai pasilaikys j g ir tobulum , kur ji mummyse pasiek m s žemiškos kelion s metu.

Bažny ia yra paslaptis amžinojo gyvenimo, suteikto žmonijai žem je ir laike. Tuo pa iu metu laike ir amžinyb je Bažny ia sukuria paslaptinius ryšius tarp žem s ir dangaus: tiesioginius ir gyvybinius santykius tarp žmoni ia, žem je, ir amžinosios bei nesikei ian ios Trejyb s dievišk j Asmen ; abipusius patarnavimus tarp siel žem je ir siel , kurios jau ženg dangaus garb .

2. Bažny ia mus galina gyventi amžin j gyvenim vairiuose tarpsniuose ir vykiuose m s žemiškojo gyvenimo

Nors amžinasis gyvenimas jau yra prasid j s mummyse, bet dar n ra pilno grožio, tik tarytum amžinojo gyvenimo s kla, kuri turi augti ir išsivystyti mummyse. Tas išsivystymas vyks mums vis labiau pasisavinant amžinojo gyvenimo malon .

Amžinasis gyvenimas mums neduotas dangiškos ir garbingos formos, bet kaip keleivi : „kolei esame k ne, mes pasiliecame toli nuo Viešpaties“ (2 Kor. 5, 6). Mes esame ne tik k riniai, bet nuod mingi k riniai. Taip pat ir šis amžinasis gyvenimas mums duotas pagal m s nuod ming žmoni b t , kur reik s kovoti, išpirkti, nusipelnyti. Bažny ia, kaip sik nij s Žodis, ištikima sik nijimo d sniui, ieško žmoni , kur jie iš tikr j gyvena: laike, skurde, nuod m je, kan ioje ir stengiasi, kad jie tuo gyvent amžin j gyvenim , per visus j žemiškosios egzistencijos tarpsnius, visuose savo kasdieninio gyvenimo didesniuose ir mažesniuose vykiuose ir vairiose s lygose, gyvenimo ir pašaukimo luomuose.

Kovojan ioji Bažny ia priklauso šiam ištr mimo, pasiruošimo, kovos, nusipelnymo ir tik jimo tarpsniui. Kovojan i ja Bažny ia mes laikome vis matom j Bažny i su jos hierarchija, jos sakramentais

ir Auka, pritaikyta jausminei, socialinei ir nuod mingai žmogaus prigimimui. Danguje daugiau neb ra sakrament nei hierarchijos.

Hierarchija veda Kristaus narius per klijus, kurias gyvenimas stato prieš žmogaus s žin . Hierarchija jiems vadovauja sunkiame kilime Dangišk j Miest , mokydama juos, kaip nusipelnyti ir kaip prad ti amžin gyvenim ištikimu savo luomo ir kasdieninio gyvenimo pareig atlikimu.

Sakramentai skiepija Kristaus malon visose svarbiosiose žmogaus gyvenimo stadijose, kad kiekvien iš j pašventint ir kad Bažny ios nariams suteikt priemones gyventi tik jimu, viltimi ir meile savo amžin j gyvenim .

Liturgiškoji Auka kiekvienai kartai sudabartina Kalvarijos Auk ir kiekvienai teikia malones Kristaus Atpirk jo, dabar T vo Garb je.

J zau Išganytojau, palaikyk ir vesk mus per savo Bažny i ir nepavark d l m s silpnumo ir bailumo kelion je vidury pavoj , kurie nuolatos gresia amžinojo gyvenimo turtui, kur nešame d žtamuose induose. Nors ir kažkaip stebuklingas m s amžinojo gyvenimo paveld jimas ia, žem je, ta iau mes tikrai žinome, jog „dar neapreikšta, kas b sime“ (1 Jono 3, 2), ir kad ia, žem je, mes negalime suprasti, k reiškia eiti Šviesos garb .

77. DIEVO ŠEIMA

„Nes per J mes turime pri jima prie T vo, vieni ir kiti vienoje Dvasioje. Taigi, j s jau nebesate svetimi ir at j nai; j s esate pilie iai drauge su šventaisiais ir Dievo namiai. . .“ — Efez. 2, 18-19.

Iš begalinio gailingumo Šven iausioji Trejyb teik si žmonij pakviesti glaudžius santykius su kiekvienu iš trij dievišk Asmen . S nus atsi stas pasaul , kad savyje kartu surinkt visus žmones ir juos vest Šven iausios Trejyb s šeim . Piln Bažny ios prasm galime suprasti sigilin Bažny i paslapyje tos Dievo Šeimos, kuri Bažny ia sudaro jau ia, žem je.

1. Bažny ios santykiai su Šven iausia Trejyb e

Bažny ia gimsta ir gauna savo gyvyb Šven iausios Trejyb s prieglobstyje. Dvasiškasis S nus Bažny i kuria ir jai vadovauja, o Šventoji Dvasia vienija.

Bažny ia turi vesti dieviškosios Šeimos prieglobst narius žmo giškosios šeimos, kuri Kristus atpirko, kad jame, Dieviškajame Žodyje, ji amžinai dalyvaut Trejyb s gyvenime. Bažny ios galutinis tikslas yra Pilnutinio Kristaus k rimas Šven iausios Trejyb s garbei.

Bažny ia yra tarsi Šven iausios Trejyb s gyvenimo t sa žmonijai. Paslaptis Šv . Trejyb s amžinosios procesijos ir trijų Asmen dieviškosios misijos praple iama Bažny iai ir t siasi joje. Tai yra S naus ir Šv. Dvasios misijos, kurios steig Bažny i ; tos misijos nematomu b du yra t siamos sielose ir Bažny ioje ir t pa i dievišk j Asmen .

Bažny ioje gr žimas T v vyksta per S naus ir Šventosios Dvasios misij . Tos dvi misijos neatskiriamos viena nuo kitos, kadangi jos bendrauja pašven iamoje malon je, su kuria jos susirišusios, nors j , t misij , vaisiai skirtingi, lygiai, kaip ir du dieviškieji Asmenys skirtingi vienas nuo antro (Šv. Tomas 1, q. 49, a. 5, ad 3). Vienas proto apšvietimu ir kitas širdies uždegimu sielas pašventina vadinio supanaš jimo veiksmu ir tuo b du veda prie T vo dalyvauti Dievo vienyb je.

„Lygiai kaip viskas ateina nuo T vo per S n Šventoje Dvasioje, taip pat viskas gr žta prie T vo per S n Šventoje Dvasioje“ (Šv. Kirilas Aleksandrietis: *In Joannem, XI, 10*) . Tas nusileidimo ir kilimo vyksmas eina Bažny ioje ir per Bažny i .

2. „Dievo Šeimos nariai“

O kad krikš ionys žinot , kaip g r tis Dievo Šeimai priklausymo neapsakomais džiaugsmiais! Kaip labai jie myl t Bažny i už vis t šeimos gyvenim , kur jie randa joje ir gauna per j !

Begalin meil , kuria T vas myli savo S n amžinojoje Trejyb je, prat sta jo sik nijusiam S nui, sekdama t S n Žmogyst je, kuri jis pri m „tapdamas k nu“; ir J zuje Kristuje, kuris savyje suvienija atpirkt žmonij , ta pati Meil apima visus Kristaus Mistinio K no narius, kurie padaryti Dievo vaikais Dievo S nuje. T vas juos

myli savo S nuje ta pa ia meile, kuria jis myli S n : jis myli savo S n , kaip Vienintel S n , kur jis amžinai gimdo kaip žod ; ir jis myli savo S naus narius, kaip s nytuosius vaikus, ta pa ia Meil s Dvasia ir d l savo S naus.

Pats J zus Kristus apreišk mums t diding ties , t nuostabi paslapt : „kad visi b t viena, kaip tu, T ve, esi manyje ir aš tavyje... kad jie b t tobuloje vienyb je, kad pasaulis pažint , kad tu... *myl jai juos taip, kaip ir mane myl jai... kad meil , kuria tu mane myl jai, b t juose ir aš juose*“ (Jono 17, 21, 23, 26). Bet J zus t vis paslapt jungia su vienybe, kuria žmon s turi susijungti Bažny ioje. Taip Bažny ia vesta Šven iausios Trejyb s begalin s Meil s rat ir yra apimta T vo Meile S nui toje pa ioje Šventojoje Dvasioje „in societate cum Patre et Filio ejus Jesu Christo“ — kadangi Bažny ia yra išvien su S numi ir kadangi S nuje ji tapo Dievo Šeima.

Dar, be to, S nus vienija Bažny i , savo Mistin K n , su savo S nyste, kad savo s niškumo Dvasia visiškai gal t Bažny i traukti savo s nišk j meil T vui ir per Šv. Dvasi , savo Mistinio K no Siel , padaryti j dalyve savo vienyb s su T vu. Juo labiau mes pergyvename t Bažny ios paslapt , juo labiau S nuje mes dalyvaujame Šven iausios Trejyb s gyvenime. Dieviškoji šeima tam tikra prasme atv r savo Šv . Trejyb s Asmen draugij , kad per Mistin Kristaus K n leist eiti atpirktai žmonijai, kuri yra Dievo Šeimos Bažny ios nariai.

„Tave, štai, maloniausiasis T ve, žemai nusilenk , maldaujame ir prašome per J z Krist , tavo S n , m s Viešpat , kad priiutum ir teiktumeis palaiminti šias dovanas... kurias vis pirma aukojame tau už tavo švent j Katalik Bažny i , kuriai teikis duoti taik , j sergti, laikyti viening ir valdyti... Taigi, šit visos tavo šeimos auk prašome, Viešpatie, maloniai priiinti“... (Miši kanonas).

HIERARCHIJOS PASLAPTIS

78. DIEVIŠKOSIOS T VYST S SAKRAMENTAS

„Kas mane mato, mato ir T v . . . Aš T ve Ir T vas manyje. . . Kas mane priima, tas ne mane priima, be ta, kurs yra mane siunt s“ — Jono 14, 9 ir 11, Morkaus 9, 36.

Visu savo mokymu ir ištisu gyvenimu J zus Kristus buvo didelis T vo liudijimas, galingas T vo Apreišk jas, sik nij s S nus, kuriame yra T vo j ga ir didyb . Kas mat Krist , mat T v , piln gerumo, gailestingumo ir t viško r pes io žmon mis. Priimdami Krist , pri m T v . Ta kilni paslaptis, kuri užima centrin viet Kristaus Apreiškime, yra atstovaujama matomos staigos Bažny ios prieglobstyje, kuri kurta ir vadovaujama J zaus Kristaus. ia visa hierarchijos paslaptis: ji yra dieviškosios T vyst s sakramentas, matomas ženklas, kuris apreiškia ir k nija Dievo T vyst santykiuose su žmonija.

B dingieji Bažny ios mokslo bruožai apie Dievo T vyst

Katalik Bažny ios mokslas apie dievišk j T vyst ir m s santykius su dangiškuoju T vu antgamtin je tvarkoje yra visiškai savitas ir skirtingas nuo kit religij .

1. Ne taip, kaip kiti tik jimai, Katalik Bažny ios mokslas ne tiktai siekia sukelti s niškumo jausm santykyje su dieviškuoju T vu. Jos mokslas skelbia Kristaus pasiuntinyb , kurioje jis apreišk pa-sauliui, kad nuo to laiko tarp Dievo ir žmoni bus *tikri šeimos ryšiai, pagr sti t vyste ir s nyste*. „Jis dav jiems galios b ti Dievo vaikais“ (Jono 1, 12). „Kadangi j s esate s n s, Dievas siunt savo S naus Dvasi j s širdis, kuri šaukia: Abba, T ve!“ (Gal. 4, 6).

2. Dieviškoji T vyst gali b ti aiškinama nepaisant esminio vaidmens m s Viešpaties J zaus Kristaus, Šven iausios Trejyb s ir antgamtin s tvarkos. Pagal t samprat , tie santykiai atrodyt šitaip:

danguje yra T vas, kurs r pinasi žmonija; žem je yra žmon s, kurie ilgisi jo su pasitikinio s naus jausmu.

Šv. Povilo ir šv. Jono mokslas yra visiškai skirtingas. Abu šventieji centre stato mūsų Viešpaties Jausmą Kristaus, Tavo Saus, vienintelio Tarpininko mokslą, kuris pats yra pasakęs: „Nė vienas neatėina pas Tavo, kaip tik per mane“ (Jono 14, 6). Tai Kristus, kuris savo Krėmą narius jungia su savo vienintele Snyste kaip „vienintelis Snysus“, leidžia jiems eiti savo vaiko santykius su Tavo, jiems suteikdamas savo Snystą Dvasią. *Jis snyst visada turi pareiti nuo ryšio su vienintelio Snysaus Snyste.* „Nes kuriuos jis iš anksto pažino, tuos iš anksto ir paskyrė, kad jie būtų tos pačios išvaizdos, kaip jo Saus paveikslas, kad jis būtų pirmagimis daugelio brolių tarpe“ (Rom. 8, 29). Taigi, tapęs numis Snyse, mes galime turėti tikrus pažinimo ir meilės santykius su Tavo Šventojo Dvasioje; mes galime turėti šeimos ryšius su Šventiausiu Trejybe ir ypatingus santykius su kiekvienu iš trijų dieviškųjų Asmenų.

3. Mūsų Viešpats nepasitenkino žmonėms apreiškdamas šeimos ryšius su dangiškuoju Tavo arba vieną pasidamas mūsų Snystą savąja. *Jis atėjo žemėje suorganizuoti tų šeimos santykių bendruomenę, kuri yra Bažnyčia.*

Visuotinis, kolektyvus, bendruomeninis Dievo Karalijos pobūdis iš tikrųjų yra esminis krikščionybėje. Ta Dievo vaikų šeima yra skirta būti tokia Kristuje vieninga bendruomenė, kad ji sudarytų tik vieną kūną — Kristaus Mistinį Kūną.

Šio pagrindinio apreiškimo šviesoje turime gilintis hierarchijos paslaptį. Popiežius yra matomoji žmogiškosios šeimos galva žemėje; ir kiekvienoje vyskupijoje yra vyskupas, kurio uždavinys yra savo pavaldiniams atstovauti savo paties asmeniu Dievo Tavo vystymui, jo tarsi viską rasti, visa tai nukreipta sielų išganymui kartu su savo tarsi viską meile žmonėms.

Kristus būtų galįs savo Dvasią perduoti kiekvienai sielai *tiesiai*, kiekvienoje formuodamas Snystą Dvasią, kuri šaukia: Abba, Tavo. Bet tuo atveju giminingumo ir Snystą ryšiai tikroje šeimos bendruomenėje būtų buvę nematomi. Dievo Tavo vystymui nebūtų buvusi išreikšta juntama ženklų, nei žmonių brolystis būtų turėjusi matomą pagrindą.

4. Galiausiai, pagal šv. Jono moksl , žmogiškosios brolyst s ryšiai *b t tur j b ti sumegzti nuo pradžios T vo ir S naus vie-ningumo pavyzdžiu ir priklausomai nuo tos vienyb s, kuri sudaro T vo ir S naus draugyst* Šv. Dvasios meil s ryšyje. „Kad visi b t viena, kaip tu, T ve, esi manyje ir aš tavyje... Aš juose ir tu manyje, kad jie b t tobuloje vienyb je“ (Jono 17, 21 ir 23).

Tai yra visa centrin id ja, pabr žtai pakartota Kristaus kuni-
gyst s maldoje savo T vui. Koki švies ji meta ant hierarchijos paslapties!

Savo vyskupijoje vyskupas užima J zaus Kristaus viet . Bet, kadangi J zuje Kristuje yra T vas, kuris j siunt , vyskupas, kuris turi Kristaus viet , yra „T vo atspindys“.¹ Jis duoda S n ir S naus gyvyb savo vyskupijai, kad žmon s eit „ T vo ir S naus draugij “.

Mano Dieve, kadangi tavo garb yra tavo dieviškosios Tobulyb s apreiškime, mes šloviname tave, kad nuims apreiškei savo T vyst ; ir ne tik apreiškei t T vyst taip brangi tau, bet teikeisi j matom mums parodyti savo Bažny ios hierarchijos steigimu. Taip tavo Bažny ia yra ne vien išorin pagalba m s žmogiškame gyvenime, — taip pat tavo Bažny ioje ir per j tavo dieviškosios T vyst s paslaptis yra vykdyta pasaulyje.

79. DVASIN VYSKUPO T VYST

„Nors j s tur tum te dešimti t kstan i mokytoj Kristuje, ta iau nedaug j s turite t v ; juk Evange-
lija aš jus pagimdžiau J zuje Kristuje“ —

1 Kor. 4, 15.

Turime galvoti tik jimo plotm je, jei trokštame sis moninti ir suprasti, k reiškia vyskupo t vyst . Tai viena iš pagrindini tikro-
vi , kurioje Kristus nor jo kurti savo Bažny i . Apaštalas yra mums pasak s, k ta tikrov mums reiškia li desy ir kan ioje: „Mano vai-

¹) Šv. Ignacas iš Antiokijos. Antrojo amžiaus pradžioje tas šventasis puikiai aptar vyskupo misija: „Tai yra pati Dievo galia, kuria j s visiškai tur tum te gerbti savo vyskupuose“ (Laiškas magnezie iams). „J s pasiduodate ne vyskupui pa iam savyje, bet J zaus Kristaus T vui, Visuotiniam Vyskupui“.

keliai, kuriuos aš v l gimdau su skausmu, iki Kristus gaus jumyse paveiksl !“ (Gal. 4, 19).

1. *Vyskupo dvasin s t vyst s prigimtis*

Vyskupas yra savo kaimen s t vas, kadangi jis jai teikia tikr J zaus Kristaus gyvenim . Jis nuolat turi tur ti dieviškojo Mokytojo program savo prote ir savo širdyje: „Aš at jau, kad jie tur t gyvenimo...“ (Jono 10, 10).

Gyvenimas?.. Taigi ne valdymas... arba bent valdymas tarnaujant *gyvenimui*. *Gyvenimas?..*, tad ne *išor s darbai..* arba bent *išor s darbai nukreipti gyvenim ir kv pti gyvenimo*.

Vis vyskupo gali tikslas ir pati j egzistencijos priežastis yra gyvenimo malon s ir Kristaus meil s pažadinimas bei didinimas sielose. Visos jo galios nukreiptos Pilnutinio Kristaus formavim .

Savo *mokymo* autoritetu vyskupas pažadina naujus Dievo vaikus Kristaus tik jime. Tai šv. Povilo žodis korintie iams: „Evangelija aš jus pagimdžiau J zuje Kristuje“. Kiti gali b ti „mokytojai“ ir net mokytojai Kristuje, bet jie n ra tikri t vai. Kiekviena vyskupija turi tik vien t v : vyskup .

Savo *pašventinimo* tarnyba vyskupas gimdo sielas J zaus Kristaus gyvenimui. Tik vyskupas teturi teis ir gali teikti visus sakramentus. Savo vyskupijoje jis yra vyriausias kunigas dieviškojo garbinimo, kurio centras yra eucharistin Auka. Tai jis teikia Švent j Dvasi pakrikštytam asmeniui, sutvirtindamas tik jime. Savo konsekruotu asmeniu, kuris sudaro iš dalies kunigyst s šventim sakramentin ženkl , jis galina dalyvauti savo t vyst je tuos savo s nus, kuriuos jis padar „dalyviais savo šventinimi “¹ ganytojiško autoriteto, kad jie irgi b t t vai. Bet jie negali šventinti kit kunig , nes vien vyskupas yra šaltinis tos t vyst s, kuri gavo iš Kristaus. Per j J zus Kristus paprastai atlieka pašventinimo darb kaip tik jo vyskupijoje.

Galiausiai vyskupas turi dvasinio *valdymo* teis kaip galva. Jis yra galva, kadangi jis yra savo kaimen s vyriausias, kad gal t b ti jos t vas. Jo viešpatavimas yra savo t vyst s vykdymas: tai dvasinio aukl jimo ganytojiška tarnyba, skirta galinti sielas gyventi krikšionišk gyvenim visose gyvenimo apylinkyb se.

1) Pontifikalo išsireiškimas kunig šventinimo apeigoose.

Tas valdymas taip pat reikalingas kelti vyskupijos gerovei. Savo konsekracija jis yra sižad j s tarnauti savo vyskupijai. Vyskupo pašaukimas yra aukščiau laipsnio meilės darbas — siel išganymas. Jis turi būti tobulumas. Jis pareigotas mylėti ganytojo meile savo kaimen iki galo ir turi būti pasiryžęs guldyti savo gyvybę už savo avis.

Šia prasme jis yra „tobulintojas“ — tas, kuris atbaigia sielas ir veda tobulybę visomis mokytojo, atbaig j o ir galvos galiomis.

2. *Vyskupo tystis su šaltiniai*

a) Pirmas šaltinis — versmas yra *kunigystis su pilnybė*, kuri turi vyskupas. Jis dalyvauja Jėzus Kristus vienintelėje Kunigystėje ir jos vaisingume taip giliai, kiek žmogiškas asmuo — ja, žemėje, begali. Vyskupija, priimdama savo vyskupą, priima Jėzų Kristų su visa jo išganomyje ir pašvenčiame ja Kunigyste ir su visomis Atpirkimo ir gyvenimo priemonėmis.

b) Toliau vyskupo tystis kyla iš *jo vienybės su savo vyskupija* — visiška ir nepanaikinama vienybė, kuri jo vyskupijai padaro jo sužieduotinę kaip simbolizuoja jo nešiojamas žiedas su visais rėpimais, ištikimybės ir visiško atsidavimo sipareigojimais, kuriuos reiškia tas susivienijimas.

Tik vyskupas turi asmenin teis bti atsakingas už savo žmones. Kiti jo bendradarbiai vyskupijoje t teis gauna dalyvavimu, iš dalies ir priklausomai nuo jo (Šv. Tomas, q. 186, II-III, a. 6). Kaip apaštalinis pavinys, vyskupas turi tiesioginį atsakomybę organizuoti apaštalinį savo vyskupijoje. Todėl jis atsakingas Dievui, popiežiui ir Bažnyčiai už visus, kurie gyvena jo vyskupijoje — ištikimus krikščionis, indiferentus, netikėjus, priešingus, pagonis (Kanonas 1350). Jis turi misininko uždavinį.

Tai bausis uždavinys, kuris nuolat j pareigoja klausti save: „Ar šioje vyskupijoje yra Bažnyčia? Ar visi Išganymo turtai ir visos atpirkimo priemonės prieinamos tiems, kurie gyvena ir dirba ja?“

c) Bet ta vyskupo su savo vyskupija vienybė yra tokia vaisinga ir neša toki atsakomybę vien todėl, kad ji yra *bendra Visuotinė su Bažnyčia su Jėzumi Kristumi susivienijimo ypatingas atvejis*. Visuotinė Bažnyčia nėra bendra suma vis pavieni vyskupij: priešingai, visos vyskupijos kilusios iš Bažnyčios. Bažnyčia buvo pirma j ir

kaip tik ji apima jas ir joms duoda svarb . Ji visiškai pastatyta ant vyskupyst s, kuri yra *viena*, kaip viena yra pati Bažny ia. Nuostabus tod l yra vyskupyst s vienumas, kuris k nija vis Bažny ios vienyb s paslapt !

Tod l iš to seka, kad kiekvienas vyskupas pirmiausia n ra paskiros avid s ganytojas. Pirmiausia, jis yra Visuotin s Bažny ios ganytojas išvien su popiežium ir kitais vyskupais valdžioje popiežiaus, kuris yra vyriausia galva vienyb s ir centras. Per Kristaus Kunigyst , kurios pilnyb vyskupas turi, jis yra šaltinis dvasinio vaisingumo, paplitusio po vis Bažny i . Ir Kristaus paslaptis, kuri turi visuotin Bažny ia, yra vientisa ir visa egzistuoja kiekvienoje pavien je vyskupijoje, kadangi ta paslaptis yra visa ir pilna jos vyskupo malon je ir kunigyst je.

Tas milžiniškas vienyb s mokslas tarp Bažny ios ir episkopato, saugo vyskupijas nuo partikuliarizmo pavojaus ir savanaudiško r pinimosi vien savo reikalais.

J zau, Vyriausias Kunige, suteik savo vyskupams malon , kad jie atspind t tavo t vo gerum savo t viškos meil s spinduliavimu. Suteik, kad jau vien savo dvasine t vyste, pilna malonumo, geraširdiškumo ir pasiaukojimo, jie savo kunig ir vis t , kurie artinasi prie j , sielas pakelt prie tavo T vo, su kuriuo tu trokšti suvienyti visas sielas.

80. POPIEŽIUS — BAŽNY IOS GALVA

„Ganyk mano avin lius. . . Ganyk mano avis“ —
Jono 21, 16 ir 17.

Katalikiška galvosena ypatingai parodoma s naus meil je vyriausiam vyskupui-popiežiui. Ta deganti ir gili meil apib dinama pagarba ir atsidavimu, džiugiu pasidavimu ir meiliu paklusnumu, prisirišimu ir ištikimybe. Bet visos tos savyb s pagr stos tik jimu paslaptimi hierarchijos, k nytos Švento T vo, Kristaus Vietininko, didingame asmenyje.

1. *Popiežyst s faktas*

Dvejopas tikrumas aiškiai ir negin ijamai iškyla iš pagrindini tekst , lie ian i m s Viešpaties ryš su steigt ja popiežyste.

Pirmiausia, Jzus Kristus paskelb, prižad jo ir suorganizavo savo Bažnyios valdžią, suteikdamas savo paties išrinktai Galvai piln ir aukštesnį autoritetą.

Toliau, tos Galvos tikslas ir misija buvo atstovauti dieviškajam Mokytojui žemėje, kada matomas Kristus yra pasitraukęs nuo savo sekėjų.

Kristus norėjo, kad tos Galvos autoritetas būtų visiškai ir aukštesnis už visus kitus autoritetus. Popiežius gauna raktą, kurį gali naudoti, kuris atidaro ir uždaro namų duris. Raktai yra jo tikros galios simbolis surišti ir atrišti žmonius iš žemesnių; jie gali valdyti ir ganyti kaimeną. Todėl Jis pastato pamatus. Jo oficialūs pareiškimai ir sprendimai yra pavirtinami Danguje (Mato 16, 17 ir 18).

Iš kitos pusės, popiežiaus vadovaujama kaimenė nėra jo, bet Kristaus. „Ganyk *mano avinlius*... Ganyk *mano avis*...“ Jzus Kristus kaimeną pasilaiko pats sau. Jis pasilieka *Galva*, tikra vienintelė Bažnyios Galva.

2. *Doktrina— mokslas*

Popiežius nėra Kristaus pavadinimas: jis yra pavadinimas Petro. Jis yra Jzus Kristus Vikaras-Vietininkas, t.y., jis užima Jzus Kristus vietą ir veikia Jzus Kristus vardu. Jis yra saugotojas Kristaus galios, kurias pats Kristus patikėjo jam vykdyti jo vardu.

Popiežius yra matomas tarp žmonių esantis Jzus Kristus. Per jį Kristus toliau pasilieka Bažnyčioje. Sakramentinėje ir pašventinimo tvarkoje tai yra pats Kristus, kuris krikštija, atleidžia pasinaudodamas „tarpininkais“; ir panašiai jurisdikcijos bei vyriausybės tvarkoje yra pats Kristus, kuris toliau valdo savo Bažnyčią per matomą Galvą.

3. *Paslaptis*

Popiežystis paslaptis glūdi ne fakte, kad praėjus dviem tūkstantiam metų popiežius yra šv. Petro pavadinimas; nors iš tikrųjų popiežystis tarsi per amžius, nepaisant imperijų kilimo ir kritimo, galima laikyti nuostabių Kristaus visagalybės ir savo Bažnyios ypatingos globos stebuklu.

Paslaptis glūdi fakte, kad Kristus, nematoma Bažnyios Galva, toliau matomos Galvos asmenyje vadovauja Bažnyčiai. „Remiantis

pirmenybe, Petras yra ne kas kitas kaip Kristaus Vietininkas, ir tod šis K nas turi tik vien svarbiausi Galv , b tent Krist , kuris pats toliau valdo nematomai ir tiesiogiai Bažny i , valdo j matomai per savo asmenin atstov žem je“ (Mystici Corporis Christi).

Kai Popiežius moko, tikime, kad girdime jo žodžius, lyg tarytum paties Kristaus. Mes tikime, k Popiežius kalba, kadangi tik jimas mums garantuoja, kad tai yra ne jo paties mintys, kurias jis skelbia, bet Kristaus tiesa ir mokslas.

Kai Popiežius valdo savo Bažny i , tik jimas mus moko, kad tai Kristus, kurs viešpatauja per j Vieno ir Vyriausio Ganytojo avid je. N ra dviej galv , bet viena vienintel Galva. „Kristus ir jo Vietininkas sudaro tik vien Galv “ (*Kristaus Mistinis K nas*). Popiežius yra Galva J zaus Kristaus asmenyje, kuriam jis atstovauja: su Kristumi jis sudaro tik vien Galv .

Begalin Dievo Meil s paslaptis... Begalin Meil past m jo Diev susiartinti su žmon mis, prisiartinti prie žmogiškos prigimties reikal , santykius su žmogumi padarydamas lengvesnius, tiesesnius, intymesnius. sik nijimo paslaptis: Dievas tapo žmogumi, Žodis tapo k nu, Amžinasis at jo laike. Eucharistijos paslaptis: Kristus savo K n mums duoda maistui. Panšiu b du ir tuo pa iu jo meil s nuoseklumu pasireiskia pati begalin Meil s paslaptis kita forma ir kitoje plotm je Bažny ios paslapyje. „Gerai žinomas faktas, kad kai m s Viešpats Kristus... reng si apieisti š pasaul ir sugr žti pas T v , jis Apaštal Kunigaikš iui paved matom valdži visos bendruomen s, kuri jis buvo k r s. *Tokia buvo jo išmintis, kad jis joku b du negal jo savo Bažny ios socialinio k no palikti be matomos galvos“* (*Kristaus Mistinis K nas*). Per savo žengim ir savo jim garb tap s nematomas, Kristus nor jo pasidaryti matomas m s k no akimis matomoje Galvoje, kuri tur jo jam atstovauti žem je.

T vas nor jo apsireikšti savo S nuje, kur jis siunt pasaul . Kristuje ir per Švent j Dvasi jis nor jo susitaikyti su atgimusia žmonija, kad t matom Bažny ios sudaryt šeim vest šeimos giminyt su Šven iausi ja Trejybe. Panašiai dieviškajam T vui patiko, kad popiežius, Kristaus Vietininkas žem je, atstovaut ir k nyt visai žmonijai Dievišk j T vyst .

Kam tik teko susitikti su popiežiumi, patyr , lyg tai b t dieviškosios t vyst s apsireiskimas. Labai jautriais žodžiais patys popie-

žiai, vyriausieji vyskupai išreišk savo visuotin t viškum žmo-
n ms, t viškum , kur jie turi pareikšti ir patvirtinti net tiems,
„kurie nepriklauso Katalik Bažny ios matomai strukt rai“ (*Kris-
taus Mistinis K nas*).

Tai yra ne vien graudin s jausmas, bet aukš iausia tikrov .
Žem je t ra tik vienas T vas, kuris k nija žmogiškosios šeimos vie-
nyb ir vis žmoni pašaukim sudaryti tik vien Dievo vaik šeim
Dievo S nuje, Pilnutiniame Kristuje.

*O Dieve, vis tikin i j Ganytojau ir Vade, gailestingai žvelk
savo tarn , kur teikeisi savo Bažny iai skirti jos ganytoju ir Galva.
Duok, kad savo žodžiais ir pavyzdžiu jis gal t visus tavo tikin iuo-
sius patraukti dvasin s pažangos keli , kad jis su jam patik ta kai-
mene patekt amžin j gyvenim (Liturgin malda už popieži).*

III

ESMINI BAŽNY IOS ŽYMI PASLAPTIS

81. APAŠTALIŠKOSIOS BAŽNY IOS PASLAPTIS

„Taigi, j s jau nebesate svetimi ir at j nai; j s
esate pilie iai drauge su šventaisiais ir Dievo namiai,
pastatyti ant apaštal ir pranaš pamato, pa iam
J zui Kristui esant vyriausiu kertiniu akmeniu“ —
Efez. 2, 19-20.

Bažny ios apaštališkumas yra savyb , kuria hierarchija gali jung-
tis su Dvylikos apaštal k nu per nenutraukiam eil amži ir su
m s Viešpa iu, kuris t k n k r . Tas istorinis faktas gali b ti
studijuojamas apologetikoje kaip viena iš Bažny ios „žymi “ ir kaip
nepaprastas stebuklas. Bet taip pat ia yra didel paslaptis, kuri
kiekvienas myl s Bažny ios s nus tur t priimti su tik jimu, kad juo
gal t gaivinti savo vidin gyvenim ir glaudžiau dalyvauti Bažny-
ios gyvenime ir apaštališkoje misijoje. Apaštališkumas atitinka kata-
likyb . Kas katalikyb yra erdvei, visai erdv s visatai — pasauliui,

tas apaštališkumas yra laikui, laikui nuo pat jo pradžios... Jis reiškia nenutraukiam ryš su šaltiniu.

1. *Doktrina — „Credo Ecclesiam... apostolicam.— „Tikiu apaštališk j Bažny i “*

Kuo reiškiasi Bažny ios apaštališkumas?

Šioje matomoje organizacijoje, kuri yra hierarchijos apaštališkasis k n as, ir jos sakramentin se galiose yra paslaptinga, dieviška, visada veikianti j ga, kuri palaiko Bažny ios buvim . Ta j ga yra visagalinti galia, kuri eina iš Šven iausios Trejyb s ir hierarchijai perduodama per švent Kristaus Žmogyst . To veikimo, efektyvaus per apaštališk j k n , d ka pats Kristus formuoja ir kuria savo Mistin K n erdv je ir laike. ia paslaptinga taka Kristus toliau skleidžia savo malon s gyvenim sielose ir skelbia pasauliui ties . Šia veikla pats Kristus perduoda t pa i Išganyto j g m s amžiaus žmon ms, kaip kad ir vis ankstyvesni amži .

Nors Bažny ios pasireiškimai yra matomi visoms sekan ioms kartoms, ta iau jos apaštališkumo principas ir kilm tikrai yra paslaptis. Tai Kristaus veikimo paslaptis, kuri naudojasi hierarchijos ir sakramentin s tvarkos jurisdikcine organizacija formuoti ir didinti savo K nui, Bažny iai, ir tai Bažny iai saugoti, kaip pastoviai ir gyvai tikrovei tarp žmogišk organizacij — staig , kurios subyra ir praeina. Tai apaštališkojo K no paslaptis tiek, kiek šis k n as yra dieviškosios malon s ir tiesos teik jas, visiškai priklausydamas nuo Kristaus, Vienintelio Kunigo ir Galvos.

Šita paslaptis yra objektas m s tik jimo Bažny ios apaštališkumu.

2. *Kaip mes turime dalyvauti Bažny ios apaštališkumo paslapyje?*

1) M s gyvenime turi reikštis tvirtas ir *intensyvus tik jimas* ta paslaptimi. Jis tur t kv pti visus m s santykius su hierarchija. Tik jimo akimis mes turime mokytis matyti Kristaus veikim popiežiuje, vyskupuose, apaštal p diniuose ir visoje Bažny ioje, kuri šiandien, kaip ir visais prajusiais amžiais, eina savo misijos užsi-br žtu keliu. Tik jimas turi mus mokyti nusikratyti tais per daug nat raliais poži iriais ir žmogiškais sprendimais, kurie, apsiribodami išorin mis žym mis arba silpnyb mis žmogišk j ranki , nepristaikint prie Kristaus plan , lie ian i jo apaštalus ir j p dinius.

2) Dalyvauti Apaštališkosios Bažny ios paslapyje reiškia dalyvauti *nusiteikimuose, kurie pripild Apaštal sielas akivaizdoje Kristaus patik tos misijos*. Šiandien, kaip ir anks iau, teb ra ta pati misija: „Kaip T vas siunt mane, taip ir aš siun iu jus“. Ta misija yra nepakeista: tai nešimas žmonijai tos pa ios išganymo naujienos ir to paties gyvenimo.

Pirmutin b dinga apaštal reakcija tos misijos akivaizdoje yra nenugalimas, neatsispiriamas, nesutramdomas *entuziazmas* tarp vis pasipriešinim , aklum ir grasinim .

Taip pat pastebime j nesvyruojant *sitikinim* , kad Kristaus pasiuntinyb pati savyje ir be mažiausio papildymo apima vis pasaulio išganymo paslapt : tik vienas Mokytojas, vienas Išganytojas, viena Tiesa, tik vienas Gyvenimas — *jo* Gyvenimas.

Galiausiai apaštaluose matome giliausi pagarb ir ištikimyb tai nuostabiai ir prakilniai misijai, kuri J zus buvo jiems liep s skelbti visam pasauliui, nepaisant, kad jie buvo nemokyti, o misijos skelbimo priemon s menkos. Jie suprato, kad tas tiesos ir gyvenimo turtas nepriklaus jiems patiems, kad jie turi j išlaikyti nepakeist ir sveik ir kad j vaidmuo buvo skelbti j vis ir visoms kartoms.

J zau, m s Galva, suteik visiems savo Mistinio K no nariams Bažny ios apaštališkumo supratim , kad jie visi tvirtai ryžt si dalyvauti jos apaštališkoje misijoje. Duok jiems suprasti, kad tu suk rei savo Bažny ios apaštališkum ; ir, kad tiems, kuriuos tu išsirinkai, darai pažad , kur davei pirmiesiems Apaštalams: „Aš jus padarysiu žmoni žvejais“. Tavo išrinktieji dreba d l savo bej giškumo, bet j antgamtinis pasitik jimas dr siai remiasi pažadu.

82. VIENOS BAŽNY IOS PASLAPTIS

„Dovanos, tiesa, yra vairios, bet ta pati Dvasia... tas pats yra Dievas, kuris visa visuose daro“ —
1 Kor. 12, 4 Ir 6.

Bažny ioje yra tvarkos vienumas, kur galima aiškiai matyti: visai aiškus vyriausy b s, mokslo ir liturgijos vienumas (vienas Krikštas; viena Eucharistija). Nors ir labai pats savyje reikalingas,

ta iau tas išorinis vienumas yra tik matoma išraiška gilesn s vidin s vienyb s, kuri eina Bažny ioje iš vidinio sutapimo šaltinio. Tas Šaltinis yra Šventoji Dvasia, kuri gaivina narius ir vis Mistin K n . Tai Kristus savo Dvasia kuria savo K no vieningum .

1. *Vidinis vienyb s Šaltinis yra Šventoji Dvasia, Dievo Dvasia, Dvasia Kristaus*

Mistinio K no vienumas nesusidaro iš nari vienas kitam paramos ir pagalbos. Tokia meil ir tarpusaviai patarnavimai yra to vienumo *apraiška*, bet ne jo sudaromasis principas. Ta Bažny ios vienyb neina iš jos nari , bet „nužengia iš aukšto“ iš paties Dievo. Ji egzistavo Bažny ioje nuo Sekmini dienos. Kaip esminis Bažny ios vienyb s Šaltinis, Šv. Dvasia, si sta Kristaus, t dien buvo duota Bažny iai, suteikta žmon ms kaip bendra dovana, kad juos suburt vienyb .

K no nari pareiga yra gerbti t vienyb , kuri yra Bažny ioje nuo tos dienos. Jie turi sijungti j ir joje dalyvauti; jie privalo tapti Bažny ios vienyb s paslapties dalyviais, kad per t paslapt gal t dalyvauti T vo ir S naus susivienijime, pa ioje dieviškosios Vienyb s paslapyje. „Kad visi b t viena, kaip tu, T ve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie b t mummyse viena“ (Jono 17, 21).

ia turime nusizeminimo, priklausomumo ir paklusnumo pamok .

Teb nie tolimas m s širdžiai išdidus vis amži eretik savimi pasitenkinimas, kurie pasitrauk iš tos vienyb s, pasikliaudami savo pa i id jomis! Ir mes, vargšai nusid j liai, esame išniekin t Dievo dovan savo nuod m mis ir savanaudiškumu. Ta vienyb buvo ypatinga malon suteikta Bažny iai, žmoni naudai: j mums dav Kristus kartu su savo Šventosios Dvasios dovana. Kiekviena nuod m yra tos begalin s meil s dovanos atmetimas ir niekinimas, kadangi nuod m pastato žmog prieš žmog ir suskaldo žmog net pat savyje; ji suardo vis žmoni vienyb Dievuje.

2. *Šventoji Dvasia yra kiekvienoje sieloje veiki s vidinis ir pastovus vienyb s d snis*

Vienyb s principas kiekvienoje žmoni visuomen je yra autoritetas, kurio tikslas yra veikti, kad visi darbuot si kartu tos visuome-

na bendram labui. Toks autoritetas stengiasi pasiekti savo tikslus išorinėmis priemonėmis, savo statymais, potvarkiais, sakymais, bet jis neturi vidinės galios valdyti žmonius protais ir siekimais.

Kristus norėjo, kad matomoji ir hierarchiškoji Bažnyčia turėtų autoritetą vienybės misijai vykdyti. Bet popiežiaus, vyskupo ir valdžiat, kurie autoritetą vykdo į vardą, yra skirta vienybei pasiekti sielose per tuos pačius Šventųjų Dvasias, kurių kvepia Bažnyčios dvasios vadus.

Ta dieviškoji Dvasia, kuri gaivina Bažnyčią, taip pat pripildo teisiųjų sielas: ji gyvena juose, juos veda, veikia juose ir kvepia iš vidaus, kad juose būtų dieviškos dorybės tikėjimo, vilties ir meilės veiklus gyvenimas. Taigi, tuos dorybės padarinys yra sielų sublimacijos vienybė. Tas pats tikėjimas jas nukreipia į tuos, kurie yra antgamtinio gyvenimo ir Tiesos Šaltinis visoms sieloms; ta pati viltis pakelia jas aukščiau Tikslų ir į laimės vienintelį Šaltinį — Dievą, Švenčiausiąjų Trejybę; ta pati meilė jas padaro dalyves Švenčiausios Trejybės gyvenimo, jungdama jas tame pačiame Jėzuje Kristuje.

Taip Šventoji Dvasia savo beribe ir veiksminga vidinė veikla užtikrina ir išvysto Bažnyčios vienybę.

3. *Ypač Šventoji Dvasia yra vienybės principas, kadangi ji yra viena, vienintelė ir ta pati visuose nariuose ir Bažnyčioje*

Bet koks bandymas nagrinėti visą Bažnyčios vienumos gelmį ir reikšmę būtų tinai ir galutinai turi vesti tuos tiesus.

Malon, ta didinga sukurta dovana, pati iš savęs neturi jėgų vykdyti tuos tobulus vienybę. Ji padaro narius panašius vienas kitam ir labiau juos suburia, padarydama juos panašius dieviškoms Pavyzdžiams. Bet pati savyje sielą nesujungia skaitmenų vienybę, nes ji yra ypatinga, kuri prisitaiko prie kiekvieno individualios asmenybės. Tapdama kiekvienos sielos dvasiniu gyvenimu, malon individualizuojasi kiekvienoje ir pasireiškia daugeliu skirtingais būdais pagal skaitmenius, kurie ją gauna.

Viena Šventoji Dvasia yra ta pati Kristuje ir jo Kūno nariuose; viena ir ta pati kiekviename Bažnyčios naryje ir pačioje Bažnyčioje. Šventoji Dvasia vykdo Bažnyčios vienybę, nes ji visus narius surenka savo pačios vienumą.

Ši tiesa mums atskleidžia vienybės paslapties požirį, ypatingai turtingą ir našą vidiniame gyvenime.

„Kadangi net mažiausias veiksmas, priklausantis išganymui, negali būti atliktas be Šventosios Dvasios, kaip gali tautos ir rasės nesuskaitoma daugybė tuo pačiu užsimojimu siekti vieno Triasmensio Dievo garbės, jei ne Jėgatos, kuri eina iš Tėvo ir Sūnaus per vienintelį ir amžiną meilę?“ (Mystici Corporis Christi).

Šalia veiksnių, kurie matomai apreiškia Bažnyčios vienybę, nuolat turime siekti aukštesnės vienybės, kurios šaltinis yra Šventosios Dvasios buvimas ir vidinis Jėgatos sielose, vienijantis buvimas „dieviškosios Dvasios, kuri Angeliškojo Daktaro žodžiais, „skaičiumi viena ir ta pati, pripildo ir suvienija visą Bažnyčią““ (Mystici Corporis Christi).

Tačiau visada yra pavojus, kad mes neturėt vienumo principo drąstume žiūrėti individualiai; todėl turime siekti dar aukštesnės vienybės, kuri yra kolektyviniame dieviškosios Dvasios turėjime, kuris turėtų prasidėti Jėga, žemėje, Bažnyčioje kaip pirmasis Dangiškojo Miesto planas. Iš tikrųjų tie yra galingiausi motyvai, raginami vis labiau nesavanaudiškai, vis labiau apvalytą nuo kiekvieno savavališko prisirišimo prie nuodmės ir visų Kristaus Dvasiai palanknesnį gyvenimą.

Jėzau, mūsų Dieviškasis Atpirk jau, mes tikrai žinome, kad Bažnyčios vienumas bus atbaigtas tik danguje, kai „Dievas bus visa visuose“. Bet taip pat žinome, kad tavo dieviškasis planas vykdyti žmonijos vienybę tavo Bažnyčioje dabar, kas žemėje pasiekama tik per nepaliaujamą kovą prieš nuodmę, daugelį silpnybių bei nepasisekimų.

83. KATALIKIŠKOSIOS BAŽNYČIOS PASLAPTIS

„Tikiu katalikiškąją Bažnyčią — Nikjos tikėjimo išpažinimas.

Bažnyčios katalikiškumas yra jos visuotinis išsiplėtimas visame pasaulyje. Remdamiesi tuo išoriniu ir matomu faktu, mes turime atskleisti paslaptį, kurios apmystymas gali turėti mūsų vidiniam gyvenimui.

nimui begalin s reikšm s. B ti kataliku reiškia dalyvauti Bažny ios paslapyje ir per t paslapt sijungti Kristaus paslapties kilniausius požius jo Bažny ioje.

1. *Pirmiausia, katalikiškumas yra Bažny ios sugeb jimas ir galia pasiekti visus žmones, juos priimti ir išganyti*

Bažny ia turi savyje ir savo gyvenime priemones vis žmoni atpirkimui ir vedimui išgany . ia ir yra svarbiausias Bažny ios katalikiškumas — visuotinum .

Kristus, sakydamas savo apaštalams eiti ir mokyti visas tautas, viešai paskelb Bažny ios pašaukim ir vidin j g . Bažny ia yra tikra Bažny ia tik b dama visuotin , katalikiška.

To reikalauja *pats gyvenimo principas, kuris j laiko gyv* . J zus Kristus yra vienintelis ir visuotinis vis žmoni išgany mo Šaltinis. Jis savyje turi suburti visus žmones, — jis sukuria Bažny ios katalikiškum .

Toliau, Bažny ios katalikiškumo reikalauja jo *palies Širdies plakimas*, jo Dvasia, jo meil , kuri jis sužadina Bažny ioje. Dabar tas begalin s meil s s j dis apima visus žmones, siekdamas juos visus išganyti ir vesti Bažny i .

Galiausiai tos Bažny ios žym s reikalauja *meil s gyvenimo*, kuris siekia išsipl sti be rib . Apriboti meil , reiškia j užgesinti, numalšinti, nes meil gali gyventi tik nuolat pl sdamosi. Ji yra bes lygin meil , ji neišskiria n vieno ir atsiduoda visiems.

B ti kataliku ir dalyvauti Bažny ios katalikiškume reikia tur ti visuotinum . r pintis vis siel reikalais ir visos Bažny ios gerove. Katalikiškumas griežtai prieštarauja atskalos, ras s, išsiskyrimo ir egocentriškumo dvasiai.

2. *Bažny ios katalikiškumas taip pat yra jos gabumas duoti religin prasm ir amžin vert visoms žmonijos vertyb ms*

Žmonijos vertyb mis laikome jos civilizacijos, kult ros, j vairi tautini papro i , j technikos, moksl , men , j galvosenos vaikum , žodžiu, vertybes, kurios priklauso nuo visoki s lyg ir gyvenimo b do.

Žinoma, Bažny ia nuo j nepriklauso. Ji nesiriboja n viena iš j . Bet Bažny ia jas visas gerbia, nes *jos pa ios savyje* yra dalyvavimas

Dievo k rybiniame veikime. Be to, Bažny ia myli jas kaip *medžiag* , kuri ji yra Dievo pašaukta kv pti, apvalyti ir permaintyti.

Bažny ia gerbia j vairybes, kiekvienos tautos bei ras s ir civilizacijos skirtumus bei individualines savybes. Tas neribotas vairumas net jai reikalingas, kadangi tokiame skirtingume ji gali geriausiai pareikšti savo darnioje vienyb je Dievo dovanos turtus; ji gali juos visus sisavinti, visus suburti Kristuje ir paaukoti K r jui vis jo žmogišk darb jo dieviškosios Didyb s garbei.

Tod l katalikas yra palankus visoms žmogiškoms vertyb ms; stengdamasis suprasti visa, kas yra žmogaus, gerbdamas visus žmonijos vairumus ir, b damas budrus žmogaus gyvenimo dvasin ms vertyb ms, stengiasi jas sujungti apaštalavimo pastangomis, kurios visus daiktus nori pakelti prie Dievo.

3. Galiausiai Bažny ios katalikiškumas yra vidin dinamika, kuri j ragina vis žmonij apimti Mistinio K no vienybe

Bažny ia yra gyvas organizmas, dar tebeaug s ir dar nepasiek s pilno gio. Tik tada ji pasieks t g , kai taps Pilnutiniu Kristumi, suburdama visus žmones aplink save. Ji yra „garsty io gr das, kuris tampa visuotiniu“ medžiu. Ji yra antgamtinio gyvenimo daigas, kur vien dien J zus dieg pasaulyje, kad išjudint žmonijos mas .

Tai visiškai antgamtiška, kad Bažny ios stebin s augimas ir išsipl timas laike ir erdv je nepažeid jos vienyb s, kuri, žmogiškai kalbant, nuolatos buvo pavojuje. Iš tikr j tas augimas ir išsipl timas tarnavo tik dar didingiau apreikšti jos vienyb ir j dar labiau sustvirtinti.

Tod l galiausiai b ti kataliku, reiškia žvalgiai ir nuolatos suprasti varg didel s žmonijos dalies, kuri dar nepri m , negird jo arba nesuprato išganymo misijos. Realiau aktyviai bendradarbiauti visuose misij darbuose ir visuose t apaštal kilniose pastangose, kurie keliauja tolimus kraštus, kad paskleist matom Bažny i be Kristaus mirštan iuose kraštuose. Visur ir visada b ti kataliku reiškia dalyvauti vidiniame s j dyje, kuris Bažny ioje žiebia užsidegusi vali išsipl sti visame pasaulyje ir visiems žmon ms, kad visi b t traukti Kristaus Mistin K n . Žodžiu, b ti kataliku, reiškia bendrauti Bažny ios katalikiškumo paslapyje.

J zau, pasaulio Atpirk jau, tu neat jai pasaul kurti religijos tarp kit žem s religij , bet pa i religij tu atnešei žmonijai, skiri visus žmones sujungti su t vu savyje, universalizame žmoguje, Žmoguje-Dievuje. Tu at jai padaryti juos Dievo vaikais ir savo dievišk ja Dvasia „atnaujinti žem s veid “.

84. BAŽNY IOS ŠVENTUMO PASLAPTIS

„Kristus myl jo Bažny ia ir pats save atidav už j , kad j pašventint . . . kad Jis pats sau paruošt garbinga Bažny ia, neturin ia sutepimo, raukšl s . . . bet šventa ir nesutepta“ — Efez. 5, 25-27.

Bažny ios šventumas pasirodo jos moksle, liturgijoje, jos iniciatyvoje visur ir visada, švent j daugyb je, kuriuos ji dav kiekvienoje aplinkoje, kiekvienoje visuomenin je pad tyje, kiekviename gyvenimo tarpsnyje. Bet, kaip kitas Bažny ios žymes, turime ši žym gilintis ypa iai vidiniu atžvilgiu — kaip Bažny ios šventumo *paslapt*.

1. *Bažny ios šventumas eina iš Kristaus šventumo*

Bažny ia šventa yra pati savyje, *savo esm je, kadangi ji yra Kristaus K nas*. Jos šventumo paslaptis yra, kad tas šventumas eina ir susidaro iš Žmogaus-Dievo šventumo. Kaip Dievas, J zus yra begalinis šventumas ir tas šventumas yra jo pati esm . Kaip Žmogus, J zus yra šventas d l savo dieviškosios ir žmogiškosios prigim i susivienijimo viename asmenyje ir d l pašven iamos malon s, kuri jis kartu su visomis kitomis dovanomis turi pilnai. „Be man s j s nieko negalite daryti“ (Jono 15, 5). „Kristus yra šventumo autorius ir veiksmingoji priežastis“ (*Mystici Corporis Christi*), viso šventumo, ir tod l kartu Bažny ios šventumo.

Bažny ia yra pati savyje šventa, *kadangi ji yra gaivinama Šventosios Dvasios*, šventumo Dvasios, kuri Kristus duoda savo Bažnyiai, kad su ja pasilikt visada. Bažny ia žino, kad ji turi t Šventosios Dvasios dovan . Šventoji Dvasia yra jos dieviškasis Svetys, jos siela. Per j Bažny ia eina nuolatin giminingum su Šven-

iausia Trejybe, ir ji traukia t pat giminingum visus Mistinio K no narius.

Bažny ia yra šventa pati savyje, *kadangi ji yra Pilnutinis Kristus*. Visas Kristus yra m s Viešpats J zus Kristus, Žmogus-Dievas, pats savyje įjungį s atgimusi žmonij , kad sudaryt vien K n (vie-nyb), savo Bažny i , kuri jis gaivina savo Švent ja Dvasia: „kad j pašventint ... kad pats sau paruošt j ... švent ir nesutept “. Tod l viso to galutinis tikslas yra Bažny ios šventumas. Visos kitos savyb s siekia tos centrin s savyb s, kuri apima jas ir duoda joms piln reikšm .

Galiausiai Bažny ia yra *šventa d l savo tikslo, savo misijos*, kuri yra pati J zaus Kristaus misija. Kristus at jo išganyti siel , išvaduo-damas jas iš nuod m s ir suteikdamas joms gyvenim — savo die-višk j Gyvenim . Jis at jo išganyti j pašventindamas jas. Šventu-mas turi savyje du elementus: neigiam element — apvalym nuo nuod m s, ir teigiam , — susivienijim su Dievu. Tai taip pat yra Bažny ios misija: ji kurta Kristaus, kad puosel t šventuosius.

2. *Bažny ios šventumas yra išganomasis šventumas¹⁾*

Tie, kurie, kaip fariziejai, nustemba ir piktinasi, jog Bažny ioje yra nusid j li , visiškai nesugeba suprasti pašventinamosios misi-jos. Ta iau J zus gerai priruoš žmoni prot , kad suprast t misij . Jis neat jo pašaukti teisi j , bet nusid j li (Mato 9, 13), „ieškoti ir gelb ti, kas pražuv “ (Luko 19, 10), „ne teisti pasaulio, bet pa-saulio gelb ti“ (Jono 12, 47).

Tas pat yra ir su Bažny ia. Jos šventumo paslaptis yra ta, kad iš nusid j li ji padaro šventuosius; kad Kristus Atpirk jas toliau t sia pasaulio Išganym joje ir per j , tikrov je veikdamas nuod -ming žmonij ; kad Kristus pasinaudoja žmoni nuod mi pasek-m mis žmon ms permaintyti šventuosius; kad Kristus niekada nepavargsta, nuolat matydamas žmones statant kli tis jo pašventi-nimo darbo kelyje, ir toliau myli juos ir trokšta j pašventinimo, vis tiek, kokia beb t j nelaim s gelm ir j nuod mi gausumas.

J zus savo Bažny i jungia su savo išganom ja Misija. Jis t

¹⁾ Išsireiškimas yra Mersho: *Théologie du Corps Mystique*, II, p. 231. Palygink de Montcheuil: *Aspects de l'Église*, p. 72: „Bažny ia yra Išganymo pritaikymas. . . Išganymas veikime“.

misij atbaigia Bažnyioje ir per j . Šventumas mums duotas Bažnyioje, bet jis mums tenka ne be pastang . Žmogus yra gim s ne šventasis, bet nusid j lis. Net po Krikšto jo žmogiškoji prigimtis teb ra sužeista ir pasilieka labai palinkusi blog . Tod l šventumas gali b ti sigytas nuolatine pastanga, vedama kova šiandien, ir kasdien, ir nuolat atnaujinamu atsivertimu per s kming Kristaus malon s veikim , kuris mus kvie ia dalyvauti šventume, dalyvaujant jo Bažnyios šventume.

M s Atpirk jo Bažny ia, šven iausioji Motina, mes mylime tave d l viso užjau iamajo meilumo, kuriuo tu stengiesi mus išvaduoti iš nuod m . Tave mylime d l r pestingumo, kuriuo sieki m s akl ir silpn siel tikro g rio: d l to r pestingumo, kuris yra išvermingas, nenuilst s, ver i s ir reikale net griežtas. Mylime tave už dieviškai žmogišk meil , kuri tave veda susijungti su m s žmogiška prigimtimi, nužengti m s toki prigimt , kokia ji yra, su visa jos nuod me, kad j pakeltum ir pašventintum.

IV

DALYVAVIMAS KRISTAUS PASLAPTYSE PER SAKRAMENTUS

85. MIRUSIO IR PRISIK LUSIO KRISTAUS PASLAPTIS

„Ar j s žinote, kad mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai sujungti su J zumi Kristumi, krikštu dalyvaujame jo mirtyje? Nes krikštu, kuriuo mes dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo palaidoti, kad kaip Kristus k l si iš numirusi j per T vo garbe, taip ir mes gyventum m nauju gyvenimu“ — Rom. 6, 3-4.

Jau svarst me Krikšto suteikiam sakramentin charakter ir fakt , kad tas sakramentas mus padaro Dievo vaikais ir jungia Pilnutin Krist . Bet kod l jis yra t pasekmi priežastis? Ar jis pats tai padaro? Krikšto apeigos pabr žia dalyvavim J zaus Kris-

taus Mirtyje ir Prisik lime. Pirmin mis apeigomis krikštijamasis buvo panardinamas vandenyje ir iš jo iškeliamas. Mums žinomas apeigoje apiplovimas, egzorcizmas — velnio išvaymas ir š tonos atsižad jimas, žvak ir baltas velionas ir dabar teb ra. Jie primena gili krikšto liturgijos prasm .

1. *Dalyvavimas Kristaus Kan ios ir mirties paslapyje*

Krikšte pirmiausia mes dalyvaujame Kryžiaus ir jo permaino-
mojoje bei pašventinamojoje galioje: laisv nuo nuod m s, laisv nuo
Moz s statymo, laisv nuo „senojo žmogaus“ ir nuo visko, kas gal t
kliudyti Kristaus naujo gyvenimo tek jim m s sielas, žodžiu,
pagrindinis apvalymas.

Bet tai turime išnagrinti atidžiau. Tas pasekmes galima išaiškinti
vien tod l, kadangi krikštas leidžia mums dalyvauti Kristaus Kan ios
ir mirties *pa ioje paslapyje* tiek, kiek ta paslaptis kartu su Prisik -
limu sudaro m s Išganymo paslapt , m s išganymo priežast ir
pat akt . Mes išganyti tik Kristaus Kryžiumi, jo mirtimi. Tod l rei-
kalinga, kad siela sueit s lyt su ta Išganytojo atpirkimo aukos
paslaptimi. Tas s lytis yra sakramentinis: jis yra krikštas. Krikštas
mus „panardina“ Kristaus mirtyje, kaip dvasin je maudykl je, iš
kurios mes išeiname visiškai apvalyti. Kokių b du tai vyksta? Per
krikšt mes mirštame nuod mei Kristuje, kuris mir ir su savim
palaidojo visas žmogiškas silpnybes, nuod m s pasekmes, kad nu-
gal tume nuod m . Krikšte vyk s m s sielos s lytis tikrai n ra su
lavonu, bet tai dvasinis kontaktas su Kristaus kent jimais „net iki
mirties“ iš meil s mums ir m s išganymui. Kristaus kant jimai
perduodami pakrikštytajam taip, kad jis, tapdamas Kristaus nariu,
tarytum pats b t juos kent j s; ir tod l visos jo nuod m s yra at-
leistos per Kristaus kan i .¹⁾

Eikime iki galo. Mat me, kad Kristaus Kan ios ir mirties paslap-
tis taip perteikiama pakrikštytai sielai, kad siela gal t eiti j ir
pasinert joje. Siela, nuo dabar b dama susijungusi ir susivienijusi
su Kristumi, lyg dabar sudaryt viena su juo „Jo mirties panašumu“

¹⁾ Šv. Tomas, III, q. 69, a. 2, I. Palygink: „Kiekvienam pakrikštytam asmeniui yra perleidžiama Kristaus Kan ia, kad ji pagydytu, lyg pakrikštytas asmuo pats Skent jes ta Kan ia ir mir s“. Taip pat visas skyrius.

(Rom. 6, 5), kaip tik tuo savo krikšto pašaukimu pakviesta *dalyvauti Atpirk jo sielos intymioje paslapyje, kuris paaukojo savo gyvybę pasauliui išganyti*.²⁾ ia yra pilna krikš ionio gyvenimo prasm . Krikštas krikš ioniui turi t piln j prasm ir j atidengia. Taip pat jis yra Eucharistijos ir Miši Aukos prasm . Taigi, krikštas visiškai krypsta gyvenimo šaltin — Eucharistij , kuri yra Kryžiaus aukos t sa, sakramentin s tvarkos centras.²⁾ Eucharistijos troškimas yra diegiamas pakrikštyto asmens siel , ir jis gauna Eucharistijos sakramento malon .

2. *Dalyvavimas Kristaus Prisik limo paslapyje*

Per Krikšto sakrament dalyvauti Kristaus Prisik lime reiškia dalyvauti tos paslapties *dariniuose*. Tie dariniai gali b ti suvesti vien : pakrikštytajam atskleidžiama ir pritaikoma visa Atpirkimo paslaptis, kuri apima Kristaus Kan i ir Mirt ir jo garbing Prisi- k lim bei Dangun žengim .

Per krikšt mes esame atpirkti ir išgelb ti viltyje; mums ateina Išganymas. Šv. Povilas užtikrina, kad mes jau esame prikelti Kris- tuje, m s Galvoje. Kokia nuostabi ir šviesi mintis!

Apastalas aiškiai moko, kad mes esame prikelti viltyje, ir kadangi dabar m s Galva yra mirties Nugal tojas, jo Prisik limas yra už- statas ir m s k no prisik limo priežastis. Prisik limo d snis jau yra mummyse, ir mes turime amžin j turt paveld jimo teis .

Toliau, sakramentinis dalyvavimas Kristaus Prisik lime reiškia, kad m s siela dalyvauja Prisik l usio Kristaus *pa iame gyvenime*.

Savo Prisik limu Kristus jo dangaus garb , jo šventa Žmo- gyst yra išaukštinta-pagarbinta, sudvasinta, visiškai sudievinta ir perimta Šventosios Dvasios. Prisik l s Kristus Krikštu mus padaro dalyviais gyvyb s, kuri jis turi savo triumfuojan ioje sieloje.

Tas gyvenimas pirmiausia yra dieviškas gyvenimas, gyvenimas Šven iausios Trejyb s. Krikštas mums suteikia t gyvenim . „Aš tave krikštiju vardan T vo ir S naus ir Šventos Dvasios“. Siela tampa Šven iausios Trejyb s šventov .

²⁾ Šv. Tomas: „Krikštas žmog disponuoja Eucharistijos pri mimui. Tad vien d lto, kad vaikai yra pakrikštyti, Bažny ios valia jie gali priimti Eucharistija (III, q. 73, a. 3).

Bet mes negyvename tuo dieviškuoju gyvenimu lygiai taip, kaip Dievas gyvena: ne tas gyvenimas ištryško per Krikšt m s sielose, kaip kad Šven iausios Trejyb s gelm se. Mes nesame Dievas. Bet krikštas mus galina gyventi t dievišk j Šventosios Dvasios gyvenim , kuriame *mes dalyvaujame* sudievinu gyvenimu.

Tas dalyvavimas, tas sudievinas gyvenimas, kuris perduodamas mums, yra dalyvavimas pa iame Šventosios Dvasios gyvenime, kur Kristus suteikia savo Prisik limu, kad mus pavest savo Šventosios Dvasios formuojan iam veikimui. Tai yra galinga dovana pa ios Šventosios Dvasios, kuri Kristus prižad jo atsi sti žmonijai. Prieš savo Prisik lim Kristus dar nebuvo tos dieviškosios Dvasios suteik s: „nes Dvasia dar nebuvo duota, kadangi J zus dar nebuvo pagarbin-tas“ (Jono 7, 39).

Tas sudievinas gyvenimas yra visiškas atgimimas „atgimdymo ir atnaujinimo apiplovimu“ (Tit. 3, 5) to, kuris „apsivilko Kristumi“. Jis duotas priklausomai nuo Kristaus, kuris Švent ja Dvasia tampa savo Mistinio K no nariu antgamtinio veikimo d sniu.

Galiausiai, sakramentaliai dalyvauti Kristaus Prisik lime reiškia dalyvauti Prisik lusio Kristaus *sieloje*. Prisik l s Kristus tampa centru, kur patraukiamos visos sielos, kurios trokšta b ti išganytos, nes jame randa gyvyb , ramyb bei džiaugsm ir laikosi to, kuriam yra sukurtos.

Taip jo sudievinata ir išaukštinta Žmogyst asimiluoja visus žmo-nes su savim per Švent j Dvasi , kad sudaryt Pilnutin Krist . Dalyvauti jo sieloje reiškia dalytis jo valia ir jos troškimu patraukti visus žmones prie jo ir juos vesti vienyb su juo, dievišk j Šeim , amžin gyvenim .

„Dieve, kuris ši šven iausi nakt nušviesti Viešpaties Prisik -limu, išlaikyk savo duot j s nyst s dvasi naujoje tavo šeimos kar-toje, kad atnaujinto k no ir dvasios visu nuoširdumu tau tarnaut “ (Deus, qui hanc sacratissimam noctem: Didžiojo šeštadienio litur-gija). „...taip pat už tuos, kuriuos tu teikeisi atgimdyti vandeniu ir Švent ja Dvasia, duodamas jiems vis j nuod mi atleidim . Viešpatie, mes prašome tave priimti ši m s tarnybos auk (Hanc igitur, Didžiojo Šeštadienio Mišiose).

86. KRISTAUS DOVANOJIMO IR PASIAUKOJIMO UŽ PASAULIO NUOD MI ATLEIDIM PASLAPTIS

„M s Viešpats J zus Kristus teišriša tave“
(Prieš išrišim kunigo kalbami žodžiai).

Atgaila tikrai yra sakramentas, kur labiausiai esame link laikiyti ir priimti grynai individualiu b du. Šiame sakramente viskas vyksta pa ios sielos tyloje ir jos asmeniniame santykiavime su Dievu. Ir vis d lto šis sakramentas gauna piln prasm tik Mistinio K no šviesoje.¹⁾

1. *Asmuo ir bendruomen*

Juo labiau asmuo prisartina prie Dievo, juo labiau jis pajunta savo paties menkum ir didesn tiesos reikalingum su Dievu ir su savo broliais. Dievo akivaizdoje jis žino, kad yra kaltas, nuod mingas ir niekas pats savyje. Kitoki yra santykiai su žmon mis. Jis ken ia, prisimindamas veidmainyst s kauk , kuri slepia jo tikr j „aš“. Jis trokšta numesti t kauk , kad kiti taip j gal t matyti, kaip jis pažino pats save Dievo akivaizdoje.

Bet dviguba kli tis prieštarauja tam troškimui. Pirma, yra meil s d snis, kuris visk valdo. Mistinio K no narys negali b ti kit suklypimo, papiktinimo priežastis: jis turi „kurti“ Pilnutin Krist . Toliau, joks žmogus arba visuomen neturi teis s pažeisti s žin s srities. Išpažintyje J zus Kristus rado priemones suderinti tiesos ir meil s, asmens ir bendruomen s teis ms.

Iš vienos pus s, kiekvienas nusid j lis gali išpažinti savo kaltes ir nusimesti savo nuod mi našt , kad atgaut s žin s ramyb , nuoširdžiai prisipažindamas teis tam Bažny ios atstovui, kas jis yra Dievos akyse: skurdas, nuod m ir niekas.

Iš kitos pus s, kadangi Bažny ios galiotas atstovas—dvasininkas ia sikiša Dievo vardu, ta prasme bendruomen dalyvauja apvalymo ir atitaisymo akte. Ne vien Dievui, bet visam Mistiniam K nui, Baž-

¹⁾ ia to dalyko nesvarstome teisin je ir kanonin je plotm je. Mes nenagrin jame reikalingu ir pakankamu sakramentui s lyg . Mes kreipiam s krikš ionis, kurie vis labiau pasiryž gyventi Kristaus nario gyvenim .

ny iai Danguje ir žem je²⁾), nusid j lis išpaž sta savo prasižengimus, kadangi jokia nuod m n ra grynai asmenin , kiekviena nuod m atsimuša Mistinio K no gyvenime.

Visos kunigo naudojamos formul s išreiškia išpažinties *social* charakter . Jis pirmiausia turi išrišti nuod ming siel iš „ekskomunikos ir interdikto“ pan i , t drausm s bausmi , kurios kalt asmen atskiria nuo Bažny ios; kitaip tariant, jis turi atgailojan iam gr žinti teis dalyvauti Mistinio K no bendruomen je. Tada jis penitent išriša iš jo nuod mi Šven iausios Trejyb s vardu ir per dievišk j j g vidujai vykdom sakramento ženkle.

2. *Dalyvavimas Kristaus paslapyje*

Atgailos sakramente, kaip ir visuose kituose, yra susijungimas su Kristumi ir jo kan ia, dalyvavimas Kristaus paslapyje, Kristaus veikime.

Tikroji sakramento malon , jos didingumas ir grožis yra tas, kad ji galina mus dalyvauti J zaus Kristaus atitaisymo, ken ian ioje ir atperkan ioje meil je, Kristaus, atnašaujan io T vui begalinius nuopelnus ir atlyginim savo ken ian ios Širdies už pasaulio nuod mes.

Krikštas mus jau ved t Kristaus kan ios paslapt , ir Bažny ios tik jimo d ka to sakramento atgaivinamoji j ga panaudojama m s sieloms. Atgailos sakramente, kuris mumyse atgaivina Krikšto malon , m s asmeninis našas yra labai svarbus. Atgailojan io išpažinties, gailės io ir tvirto ryžto pasitaisyti aktai sudaro sakramento *dalyk* . Per juos mes galime dalyvauti *Kristaus atlikto atperkamojo ir atitaisomojo atlyginimo paslapyje* su visa atlyginimo meile, kuri mes galime išreikšti kiekviename iš t akt m s ir viso pasaulio nuod mi išpirkimui.

T meile mes turime rodyti tikru, kilniu ir nusizėminusiu savo nuod mi *prisipažinimu*, išpažintimi, kuri reikalauja pastang prisipažinti tas nuod mes, intencijas ir akstinus, kuri mes g dim s ir kuriuos nor tume uždengti.

Taip pat mes turime tur ti gil *gailęst* , kad žeid me t , kuris

²⁾ „Prisipaž stu visagaliui Dievui, Šven iausiai Marijai, visuomet Panai, šventajam Mykolui Arkangelui, Šventajam Jonui Krikštytojui, Šventiesiems Apaštalams Petriui ir Povilui, visiems Šventiesiems. . .“ (prie to vyskupas ar kunigas Mišiu Confitetur priduria: „Ir jums broliai“) „ . . . kad labai daug nusid jau. . .“

mus taip labai myl jo, ir kurio gailestinga meil tebelaukia, kad atleist mums.

Galiausiai mes turime padaryti tvirt ir nesyvuojant *pasizad-jim* b ti ištikimesni Kristui taip, kad ateityje atsilygintume už savo ned kingum nuolankesne meile.

Bet visa tai galima tik tod l, kad J zus Kristus veikia šiame sakramente. Jis dalyvauja *nusižeminimo malon je*, kuri kvie ia siel aiškiai - ir aštriai suprasti savo pa ios skurd , nuoširdžiai t skurd pripažinti išpažintyje ir j kilniai priimti. Jis dalyvauja *vaidmenyje, kur atlieka dieviškosios doryb s*: tik jimas išganymo aukos veiksmingumu; viltis ir pasitik jimas T vo gailestingumu; ir meil , kuri pradžioj netobula, bet auga vis labiau ir labiau pat sakrament primant, iki pasiekia tobulos meil s virš n , meil paties Dievo, jo šventumo ir jo begalinio gerumo.

Taip pat Kristus dalyvauja *išrišimo malon je*: „M s Viešpats J zus Kristus teišriša tave“. Besigail s nusid jlis išpažintyje yra išrišamas paties Kristaus, to, kuris Magdalenai tar : „Eik, tavo nuod m s tau atleistos“.

Bet kiek J zus atleidžia mums? Tiek, kiek mes dalyvaujame jo kan ios paslapyje už pasaulio nuod mes (Šv. Tomas, III, 9, 72). Pats Kristus turi mus vesti savo skaudžios aukos ir savo begalinio atsiteisimo paslapt . „Jame mes gyvename, jame sigyjame nuopeln , jame mes atliekame atsiteisim , duodami atgailos vert vaisi . Iš Kristaus jie gauna vert . Jo jie atnašaujami T vui. D l to T vas prima juos“ (Consilium Tridentinum, Sess.XIV, cap. VIII). Per Krikšt mes tapome s numis S nuje; ir atgailos sakramente mes pergyvename jo s naus gyvenimo paslapties sunki dal , jo paties pasiaukojim T vui, kad atlygint už žmoni nuod mes. Mes esame jo pagarbos (Žyd. 5, 7) T vui ir jo šlovinimo dalyviai; taip pat ir jo nuopeln bei atsiteisimo. Tod l mums nebereikia toliau bijotis savo pa i bej giškumo, nes Kristaus paslaptis yra paj gi. Jis visk atitaiso, atlygina už visus, ir v l atstato per nuod m sugriaut tvark . Iš m s reikalaujama, kad mes sijungtume t paslapt , dalyvautume joje ir b tume viena su Žmogumi - Dievu, kuris kvie ia vis Mistin K n bendradarbiauti jo Išganymo Misijoje, pašalinant pasaulio nuod mes. M s pa i nuod m s yra dalis tos didžiul s g dos, kuri nukryžiavo m s dievišk j Atpirk j .

J zau, m s Išanytojai, d kojam tau už suteikim ramyb s per t savo meil s sakrament . Bet duok, kad tos ramyb s nepažemintume savanaudiškumu arba veidmainyste. Mes nelaikome sav s geresniais už kitus brolius, nes iš tikr j visi esame nusid j liai. Bet bent prižadame, kad stengsim s kiekvienoje sekan ioje išpažintyje intymiau eiti tavo Šven iausios Širdies begalin atsiteisim , kad tavyje ir su tavim mes dalyvautume savo broli nuod mi išpirkime.

87. SEKMINI — ŠV. DVASIOS ATSIUNTIMO PASLAPTIS

„Kada gi ateis Ramintojas, kuri aš jums siusiu nuo T vo, tiesos Dvasia, kuri iš T vo eina, ji liudys apie mane“ — Jono 15, 26.

Iki šiolei vyriškumas, n kiek neb damas katalik išimtin do-ryb , iš tikr j yra viena b ding j tikro katalikiškumo žymi . Bažny ia turi sakrament , kuris perduoda Mistinio K no krikš ionišk vyriškum , kad pad t Bažny ios bendrajam g riui ir kad kiekvie- nam nariui duot j g , reikaling vykdyti savo uždavinui K ne ir tuo b du dalyvauti Bažny ios apaštališkoje misijoje.

1. *Misija*

Vyskupas, kaip apaštal vietininkas, vyriausias kunigas ir apaštalavimo galva, savo vyskupijoje sutvirtinimo sakrament priiman- tiems patiki oficiali , vieš ir sociali misij . Tas sakramentas žymi krikš ionio subrendim dvasiniame gyvenime. Iki tol jis buvo lyg vaikas religijos srityje. Per krikšt jis *užgim* krikš ioniškam gyve- nimui, nors, be abejo, krikštas jam užd jo pareig r pintis kitais, jiems pad ti, „duoti“ kitiems nariams, kadangi jis pats yra skolingas visam K nui ir yra abipusiškas tame K ne gyvenimo bendravimas.¹⁾

Nors pakrikštytas asmuo jau ir tur jo apaštalavimo pareig , ta- iau dar negavo iš Bažny ios autoriteto *pavedimo*, suteikan io jam

¹⁾ „Krikštas uždeda apaštalavimo pareiga, kadangi per krikšt mes tampame Bažny ios, tai yra Kristaus Mistinio K no nariais. Tarp to K no nari tur tu b ti reikal ir abipusiško bendravimo solidarumas. Nariai tur t pad ti vieni kitiems; n vienas narys netur t pasilikti neveiklus; kiekvienas gauna Ir tod l taip pat kiek- vienas tur t duoti“ (Popiežiaus Pijaus XI laiškas Lisabonos patriarkui: 1933. X. 10).

asmenin *misij* Mistinio K no tarnyboje. Tai kaip tik yra ypatingas sutvirtinimo sakramento vaidmuo, kuris kiekvienam, j priimaniam, turi perduoti asmenin Mistinio K no gyvenimo misij — visada savo gyvenimo pavyzdžiu liudyti Krist , ypatingai kur grasinama Dievo garbei ir pavoj pastatomas artimo išganymas — aplinkyb s, kurios reikalauja tvirto ir dr saus tiesos liudijimo.

To liudijimo apaštalavimo vert pasidaro didesn , kai sutvirtintas asmuo j daro *viėšai*, kaip oficialus Mistinio K no bendruomen s atstovas. Ta prasme sutvirtinimo sakramentas yra krikš ioniško vyriškumo ir dvasinio subrendimo sakramentas. Pri m s t sakrament asmuo yra pašauktas ir tinkamas prisiimti atsakingum apaštalaivmo srityje ne kaip galva, bet kaip narys. Ta iau kiek maža t ra krikšioni , kurie supranta, kad jie sutvirtinimo sakramento pašaukti laikyti save atsakingais už vis Mistin K n ir Bažny iai priklausaniais subrendusio tik jimo nariais!

2. *J ga*

Ta dvasin j ga, kuri krikš ioniui pad s atlikti ši sunki misij slegian ioje stabmeldyb s ir materializmo atmosferoje, yra tik jimo *sutvirtinimo* malon . Ji tapatinama su narsumo dorybe, bet tik turint galvoje tos sutvirtinimo malon s pilnyb . Neturi b ti manoma, lyg per t skarament suteikiama narsumo doryb ir vien tik narsumo malon , o kitos doryb s ir dovanos išjungtos. Jis yra dorybi ir maloni visuma, kuri ia sudaro krikš ioniško vyriškumo stov , charakterizuojam dr sumu, energija ir nesibijojimu b ti tik jimo liudininku. Jis yra gili sitikinim malon ir entuziazmo, kylan io iš švento pasididžiavimo, kad priklauso Bažny iai ir atlieka misij jos tarnyboje. Jis yra malon , kuri matomai pasirodys veikliu uolumu ir apaštalavimo bei misininko meile.

3. *Dalyvavimas Sekmini paslapyje*

Ta sutvirtinimo malon yra tokia veiksminga, kadangi pati yra dalyvavimas galingame Šventosios Dvasios išliejime, kuris vyko per pirm sias Sekmines Paskutin s Vakarien s kambaryje ir kuriame prasid jo Bažny ios apaštališkasis gyvenimas. Tas vykis pakeit apaštal sielas. Tik kelet valand anks iau jie buvo silpni ir bail s;

dabar, apimti Šventosios Dvasios, jie patampa didvyriais ir kankiniais. Jie mums si užkariauti pasaulį, ir nebuvo kliūtys, kuri būtų galėjusi juos nukreipti. Tai buvo ta malonė, kuri tikrai juos pakeitė apaštalais: tai ta pati malonė suteikiama sutvirtinimo sakramento, kad „ta pati Dvasia“ sužadintų krikščionio asmeninį gyvenimą ir jį padarytų apaštalavimo gyvenimu Pilnutinio Kristaus tarnyboje.

Viešpatie, kuris Šventąją Dvasią davėi savo apaštalams ir kuris norėjai, kad per juos ir jų paaugimę ta Šventoji Dvasia būtų perduota kitiems tikintiesiems, gailestingai pažvelk mūsų nuolanki tarnyba ir suteik, kad ta pati Dvasia ateitų mūsų širdis, kuri kaktas mes pažymėjome šventa chrizma ir Kryžiaus ženkle. Duok, kad ta pati Dvasia pasilikų mūsų širdyse ir juos padarytų tavo garbą šventove... (Vyskupo kalbama malda gale Sutvirtinimo ceremonijos).

88. MEILĖ IR VIENYBĖ JE SAVOKŲ KURIANČIO KRISTAUS PASLAPTIS

PILNUTINIO KRISTAUS VIENYBĖS SAKRAMENTAS

„Kad jie būtų viena, kaip ir mes esame viena;
Aš juose. . . — Jono 17, 22-23.

Šv. Eucharistija yra sakramentas, kuris daro Mistinio Kūno vienybę. Bet mes neturime to Mistinio Kūno sivaizduoti kaip kūrą nors išbaigta ir tobula: jis visada yra augimo procese, kaip gyvas organizmas. Kas buvo reikalinga, kad tas didysis mūsų Atpirkimo suvienijimo planas būtų vykdytas šio sakramento statymu? Pirmoje vietoje buvo reikalinga, kad būtų pašalinta vienybės kliūtis. Paskui, kad tas sakramentas pats savyje turėtų vienyjimo galią. Bet tas sakramentas mums pilnai perduodamas vien dalyvavimu didžiojoje Kristaus paslapyje.

I. Kova prieš nuodmą, vienybės kliūtį

Tiesioginis šv. Eucharistijos tikslas nėra apvalymas nuo nuodmūsų, kadangi mūsų Viešpats tam ypatingam tikslui mums dav

kit sakrament , nors turime prid ti, kad lengvos nuod m s yra atleidžiamos meil s padid jimo priimant iv. Komunij .

Bet šv. Eucharistija pabr žia jos ir nuod mi nesuderinamum , (— tai kas sugriauna Mistinio K no vienyb), — mirtin nuod mi , laisva valia padaryt , ir sunki nuod mi prieš meil . „Tod l, jei tu... atsimeni, kad tavo brolis turi š t prie tave... eik pirma susiderinti su savo broliu“ (Mato 5, 23—24). B t šventvagyst priimti šv. Komunij su neapykantos jausmu kitam savo širdyje, kadangi toks jausmas yra baisus prieštaravimas vienyb s sakramentui.

Tas, kur mes priimame šv. Komunijoje, yra už pasaulio nuod mi išpirkim paaukotas Kristus. Tod l eucharistinis Kristus ateina, kad mus padaryt dalyviais didžiosios kovos, kuria jis nugal jo nuod m . T kov prieš nuod m jis nori vesti toliau su savo Bažny ia, su mumis ir mumyse. Žinoma, tai gali b ti pasakyta apie vis krikš io- nio gyvenim , bet ypatingai tai pritaikoma šv. Eucharistijai. Tame sakramente paaukotas ir išaukštinas Kristus dalyvauja savo Išganymo Aukos pa iame veikime, kad mus pa ius traukt kov , kuri jis nuolatos nukreip s prieš nuod m , laikom vienyb s kli timi, ir tod l ypa prieš tas nuod mes, kuri šaknys mumyse yra savanau- diškumas ir egoizmas.

2. *B dingas sakramento padarinys*

Šv. Eucharistija ypatingai nukreipta Mistinio K no vieningum , tod l tas sakramentas ugdo m s meil . Panagrin kime tai iš ar iau, kadangi individualizmas gali sigal ti net ia. Ne kiekvienas, kuris priima šv. Komunij , tai daro, nor damas labiau myl ti kitus ir taip prisid damas prie Mistinio K no atbaigimo.

Svarbiausia šv. Eucharistijoje yra Mistinio K no, Bažny ios vie- nyb . Meil yra to Sakramento padarinys. Tuo Sakramentu Kristus kuria viening savo K n . Šv. Eucharistija ne tik *bendradarbiauja* to vieningumo siekiant, kad žmones labiau suburt meile. Šv. Eucha- ristija sukuria Mistinio K no vieningum , kadangi tas sakramentas tikrai ir esmiškai turi t , kuriame susijungusi visa Bažny ia ir sudaro tik viena: pat J z Krist . Savo Bažny ioje Kristus yra vienin- gumo centras savo šventa Žmogyste, savo K nu, savo Siela, savo Iš- ganymo auka, per kuri jis sutaik žmones su Dievu ir sutaik juos

vienus su kitais. Jie kiekvienas priima vien ir t pat Kristaus fizin K n ir valgo vien ir t pa i gyvenimo duon — „unus panis, unum corpus“. Ir tai kiekvien glaudžiau suriša su Kristumi, nar su Galva; tuo pa iu laiku labiau suvienija su visais kitais Kristaus Mistinio K no nariais, žodžiu, vykdo Mistinio K no bendradarbiavim .

3. *Dalyvavimas paslapyje*

Bet kaip santykiavimas Kristuje gali taip suvienyti? Šv. Eucharistija šio dvasinio maisto reiškiniu padaro esmiškai m s sielas panašias Krist ir meile jas pakei ia Krist . Ji mus sulydo su Kristumi ir su jo intymiais nusiteikimais. Ypatingesniu b du, atitinkan iu t sakrament , ji padaro mus dalyviais didžiosios meil s paslapties, kuria J zus visiškai paaukojo save T vui, kad žmon s, išgelb ti iš nuod m s ir gaivinami jo gyvybe, b t viena jame, kaip jis yra viena su T vu. Eucharistijoje priimame Krist pa iame jo jimo akte pas savo T v , kad mes sijungtume t jim su vienyb s dvasia. Arba dar labiau, kadangi niekad n ra perdaug kartoti, jog Eucharistijoje veikia pats Kristus, kuris mus veda ši pas T v jimo paslapt savo atperkama auka, kad kur jis yra susivienij s su T vu, mes taip pat jau net dabar b tume susivienij su juo Šv . Sakramente... „Kad visi b t viena, kaip tu, T ve, esi manyje ir aš tavyje... T ve, aš noriu, kad ten, kur aš esu, b t su manim ir tie, kuriuos tu man davei“ (Jono 17, 21 ir 24).

Viešpatie, pašventink šias dovanas, kurias mes aukojame tau už krikš ioni vienyb . Per jas suteik mums savo Bažny ioje vieningumo ir taikos malones“.

„Nors m s yra daug, bet sudarome tik vien (mistin) k n ir esame maitinami vienu maistu, nes mes dalijam s ta pa ia duona ir ta pa ia taure.

„Komunija, kuri k tik pri m me, Viešpatie, yra vienyb s ženklas tavyje vis t , kurie ištikimi tau. Mes maldaujame tave, suteik, kad ji taip pat vykdyt vienyb tavo Bažny ioje“.

(Sekret , komunija ir malda po komunijos Miši už Bažny ios vienyb).

89. SAVO BAŽNY I PAKONSEKRUOJAN IO IR PAŠVENTINAN IO KRISTAUS PASLAPTIS

„Nes kiekvienas vyriausias kunigas, paimtas iš žmonių, yra statomas žmonėms tuose dalykuose, kurie liečia Dievą... — Žyd. 5-1.

Šventim sakramentas yra išimtinis sakramentas, kurio pati esm yra dalyvavimas Kristaus paslapyje — paslapyje jo Kunigyst s. Ant žemės kunigo kunigyst nėra nei skirtinga, nei prijungta prie Jaus Kristaus Kunigyst s. Tačiau tik viena Vyriausio Kunigo, Vienintelio ir Amžino Kunigo, Kunigyst. Jis per savo Bažnyčios ir kunigų tarnybą tampa savo Išganymo Misijos vykdytoju tarp žmonių ir puoselėja savo Mistinio Karo augimą savo Tavo garbei. Todėl, jei mes norime suprasti, kokia prasme kunigas yra lyg „antrasis Kristus“, turime sigilinti jo kunigyst Vyriausio Kunigo Kunigyst s šviesoje. Mes turime nagrinėti Kristaus Kunigyst s esmę, aktus ir subjektyvius elementus, nes kunigyst Bažnyčioje yra tik Kristaus Kunigyst s tarsi ir išsiplėtojimas.

1. *Savo pačią esmę*

Jzus Kristus yra Kunigas nuo sikišijimo ir dėl savo hipostatinės vienybės, t.y. dieviškosios ir žmogiškosios prigimties susijungimo. Jo misija yra kunigiška misija, taip, kaip jo pašaukimas yra kunigo pašaukimas. Kunigo esminė savybė yra tarpininkavimas tarp Dievo ir žmonių. Dabar Kristus yra aukštesnysis Tarpininkas, kadangi sikišijęs Žodis atėjo žemėn suvienyti žmoniją su Dievu, ir kaip tik jame Dievas susivienija su žmonija: asmeniniame susijungime su žmogiška prigimtimi, kuri jis priėmė savo Snuje; ir mistiškame susivienijime su visais išganytais žmonėmis jo Karne, kuris yra Bažnyčia.

Kunigas yra antrasis Kristus, „kadangi jis pažymėtas neišdildomu sakramentiniu charakteriu, kuris jį padaro gyvą Atpirkėjo atvaizdą“ (Pijus XII: *Menti Nostrae*). Tas charakteris kunigą padaro konsekruotą asmenį ir tarpininką, kaip ir pat Kristų.

Kaip garbingas ir aukštesnysis kunigo — *pašventinto* žmogaus pašaukimas! Savo pašventinimu kunigas yra skirtas dalykams, kurie

priklauso Dievui. Jis gyvena tarp žmoni kaip dievišk j ir amžin j dalyk liudininkas.

Tas charakteris, kuris kunig skiria nuo vis kit žmoni , taip pat apsprendžia vis jo gyvenimo krypt .

Jis tvarko *jo santykius su Dievu*, kur vien turi b ti nukreipta visa jo veikla. Kaip Kristus, kuriam jis priklauso savo pakonsekrucijos ties kiekviena dalele, jis turi b ti „T vo dalykuose“ (Luko 2, 49); jis nuolatos turi „r pintis Viešpaties dalykais“ ir niekada „nesir pinti pasaulio dalykais“ (1 Kor. 7, 32—33).

Savo gyvenime jis turi pirm viet užleisti maldai, m stymui, breviorui, Dievo tarnybai, liturgijai ir Dievo meilei, pasireiškiančiai jo apaštalavimu.

Tas charakteris taip pat turi tvarkyti *jo santykius su pasauliu*. Kaip pašventintas žmogus, jis atskirtas nuo „pasaulio ir daikt , kurie yra pasaulyje“: kaip ir pati Bažny ia, jis yra pasaulyje, bet nebe pasaulio. Taip pat kaip Bažny ia, jis yra pasaulyje vien tod l, kad išganyt pasaul .

Jo pašventinimo pasekm n ra, kad jis vengt pasaulio ir viso, kas žmogiška. Pašventinimas pareigoja ir skiria j sik nijimo paslap ia. Priklausomai nuo sik nijusio žodžio tas pašventinimas yra *tarpininko* — to, kuris, anaip tol nevengdamas pasaulio, stovi tarp Dievo ir žmoni , kad suvienyt žmones su Dievu ir Diev su žmon mis. Jis Dievui atnašauja žmoni maldas ir aukas; jis atstato pasaul ir k rinij Dievui. Be to, jis žmon ms teikia Dievo gyvenim ir gailėstingum ir J zaus Kristaus ties bei malon .

sik nijimas vyko d l Išganymo: Dievo S nus at jo pasaul , kad atpirkt žmonij . ia galime rasti panašum su kunigo gyvenimu. Jis taip pat gyvena pasaulyje ir vaikš ioja tarp žmoni ne tam, kad gyvent besivaikydamas pasaulio turt ir aistr , bet, kad labiau užjaust žmoni silpnybes ir gelb t žmonij savo dalyvavimu Kristaus Atpirkimo Aukos paslapyje.

2. *Kristaus Kunigyst s veikimas*

Pirmiausia, apsvarstyk *Miši Auk* , kuri yra veiksmi tarpininkavimo apeiga. Kunigo pašventinimas yra eucharistin s konsekracijos d lei. Eucharistin Auka apibr žia jo kunigyst .

Krikšioni garbinimo centras, Mišis Auka, yra taip pat kunigo gyvenimo centras. Ypač Mišiose jis yra „antrasis Kristus“, kuris užima Kristaus vietą. „Tai yra *mano* Kristus... Tai yra *mano* Kraujas“.

Be to, jo kunigystės taisyklės Kristaus Kunigystės *visais aktais*, kuriais Jėzus sielas surišo giminyse su Dievu ir atliko savo Atpirkimo Misiją. Kristaus vardu ir Kristaus asmenyje per konsekraciją kunigui duota galia atlikti visas sakramento apeigas, skirtas tikinčiam išganymui. Jo uždavinys melstis ir veikti krikšioni bendruomenės vardu ir kaip tos bendruomenės galva. Kadangi jis pažymėtas sakramentiniu kunigystės charakteriu, visi veiksmai, kuriuos jis atlieka kaip „Kristaus tarnas ir Dievo paslapininkas“ (1 Kor. 4, 1), yra Kristaus, Vyriausio Kunigo, veiksmai. Šventinimui galia kiekvienas jo kunigiškų veiksmų gauna tikrą ir autentišką vertę, kuri jį padaro maloniu Dievui ir per kurį žmonės ateina Dievo malonin ir pasigailėjimas.

Galiausiai turime atsiminti, kad ne vien malda ir auka Kristus atliko savo kunigišką išganymo misiją. Jis tai padarė visu savo gyvenimu ir mokslu ir *visais savo meilės aktais kaip Gerasis Ganytojas*, kuris žmonėms atnešė išganymo turtus. Jis taip pat yra panašumas su kunigu. „Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu“ (Jono 20, 21). Viskas kunigo gyvenime ir uždavinijose turėtų būti kreipiama tarnavimui Mistiniam Kunigui, Išganymo tarnybai ir Pilnutinio Kristaus formavimui. „Iki Kristus gaus jūmyse paveikslą“ (Gal. 4, 19). Jis yra visas jo tarnybos tikslas: kad jis skelbtų tiesą; kad jis ištikiškai atliktų visas savo ganytojo tarnybos pareigas; kad jis organizuotų ir gaivintų vairiausias apaštalavimo formas; ir kad visada ir visur jis būtų „antrasis Kristus“ ir tokiu būdu galėtų tapti ir formuoti Kristų žmonėse.

3. *Jos subjektyvieji elementai*

Galiausiai kunigas turėtų sigilinti ir sekti Kristaus Kunigystės *subjektyviaisiais elementais*, — tai yra *Vyriausio Kunigo vidinė religija*, žmogaus santykiavimu su Dievu. Visas kunigo gyvenimas turėtų būti Kristaus sekimas, vidinė tapatybė su Kristumi, Kristaus dorybių ugdymas: jo nusižeminimas, jo romumas, jo paklusnumas savo Tėvui, jo išsižadėjimas ir jo tyrumas; bet už vis labiau kunigas turi

pasivavinti aukos ir meilės dvasi, su kuria Kristus atnašavo save savo Tėvui už pasaulio atpirkimą.

Jis turi būti „antrasis Kristus“, atsisakydamas viso, kas užkrėsta savuoju „aš“. Jis turi būti „antrasis Kristus“ visiškai pasiaukojimu Kristui taip, kad Vyriausias Kunigas savo Šventajai Dvasiai galėtų vesti jį, formuoti jį, permainingai ir paveikti jį galvoti, kaip jis galvoja, nori, ko jis nori, ir myli, kaip jis.

Visas tas Kristų supanašėjimo darbas galimas, kadangi šventim sakramentas ne tikėtai perduoda kunigystės sakramentinį charakterį, bet taip pat duoda ir kunigystės malonumą. Kunigiškasis charakteris parodo, kad kunigas dalyvauja Kristaus Kunigystės *įgose*. Sakramente gautoji malonuma yra priežastis, kad jis dalyvauja Kristaus, Vyriausio Kunigo, *šventume*. Ta malonuma yra pašventinamosios malonumos augimas ir su ja kartu yra augimas meilės, diegtųjų dorybių ir Šventosios Dvasios dovanų. Be to, ta malonuma kunigui duoda teisę specialios pagalbos ir aktualios malonumos, kuri veda, apšviečia ir į palaiką, atliekant savo pašaukimo ypatingas ir sunkias pareigas.

Jau, Vyriausias Kunige, duok, jog visi tavo kunigai suprast, kad kuomet jie moko, jog ne savo pačių mintis arba savo ties jie turi skelbti, bet tavo ties, tavo žodžius, tavo sakymus; ir kad jų apaštalavimo vykdyme ne jų pačių veiksmai lemia Pilnutinio Kristaus formavimą, bet tavo ir tavo malonumos veikimas. Suteik jiems tvirtą pasitikėjimą jų kunigiškoms malonumoms įga, kad tavo tikintieji tavo kuniguose rast tave ir vien tave.

90. KRISTAUS IR JO BAŽNYIOS VIENYBĖS PASLAPTIS

„Vyrai, myli kiti savo moteris, kaip ir Kristus myli savo Bažnyčią (Eklezija) ir pats save atidavė už ją, kad ją pašventint . . . kad jis pats sau paruoštą garbingą Bažnyčią, neturinčią sutepimo, raukšlės . . . kad ji būtų šventa ir nesutepta“ — Efez. 5, 25-27.

Senajame Testamente dažnai vedybos perkelta prasme panaudota Dievo su savo išrinktosios tautos santykių aptarimui. Šventas Povilas sako, kad Kristaus ir jo Bažnyčios susijungimas yra moterys sak-

ramento pavyzdys. Tai iau tai n ra vien simbolis, arba metafora, bet tikrenyb . Tai tikrov , aukštas sigilinimo bei svarstymo idealas; bet toje tikrov je krikš ioni vedybos tur t dalyvauti kaip savo šalti-nyje. Taigi, krikš ioniška santuoka tik tada gauna piln reikšm , kai ji yra susijungusi santykiuose Kristaus su savo Bažny ia ir yra susi- vienijusi su ta paslaptimi — tiek jos tikslo, tiek jos pa ios esm s.

1. *Tikslas*

Moteryst s sakramento tikrasis tikslas yra Kristaus Mistinio K no išsiplatinimas.

Kokiu b du? Argi pora jau prieš j santuok ir j krikšto faktu nepašaukta kaip Kristaus nariai bendradarbiauti Mistinio K no išsiplatinime? Tai tikrai tiesa; bet moteryst s sakramentas sudaro nauj ir ypatingai veiksmi tos visuomen s misijos form . Tai ypa aišku trimis atžvilgiais.

a) Krikš ioni santuoka turi t pat tiksl , kaip Kristaus s junga su savo Bažny ia, t.y. Mistinio K no formavim . Ji duoda Kristaus Mistiniam K nui nauj nari ir par pina nauj Dievo vaik Baž- ny ia. Ji yra bendradarbiavimas k rime Išganymo tikslui.

b) Per priimt sakrament vyras ir žmona tur t bendradar- biauti Išganyme j pa i susivienijimu. *Kaip krikš ioni por , kaip Kristaus du narius, dabar sudaran ius tik vien ,* naujas ryšys jungia su Bažny ia: j šeima tampa gyva Bažny ios l stele. Savo bendru gyvenimu, dalyvavimu Kristaus su savo Bažny ia susijungime, jie tur t augti šventume ir taip bendradarbiauti *Išganyme*¹⁾. Jie kartu dalyvauja dieviškajame gyvenime, Kristaus su savo Bažny ia susi- jungimo paslapyje, Kristaus meil je savo Bažny ia ir jo visiško atsidavimo savo Bažny ia. Tuo b du ypatingai kyla j abipusis šventumas ir laiduojamas j s jungos antgamtinis vaisingumas. Ne- užtenka, kad jie t paslapt m styt iš tolo, lyg tai prašokt j j gas ir priklausyt kitam, o ne j pasauliui. Jie pašaukti eiti t paslapt , kad pagal j jie formuot savo gyvenim . Ta paslaptis turi b ti per- duodama jiems, kad pasireikšt juose.

¹⁾ Daugelio siel išganymas priklauso nuo mald ir laisvu apsimarinimu, paaukotu ta intencija J zaus Kristaus Mistinio K no nariu ir nuo ganytoju ir tikin i j bendra- darbiavimo, ypa t v -gimdytoj su m s dieviškuoju Atpirk ju" (*Mystici Corporis Christi*).

c) Galiausiai, jei ta paslaptis gyvena juose ir jei jie gyvena ja, pati j šeima pasidarys apaštališka, pilna spinduliuojan ios ir ne-nugalimos meil s. Taip nuolatos tyrinama, stiprinama ir pašventi-nama j vienyb ypatingu b du viešai liudys, k gali krikš ionio vedybos: stebukling pakeitim , kur per savo Bažny i Kristus vykdo žmogaus meil je ir tame žmogiškiausiame akte, kuris laiduoja žmogaus gyvyb s perdavim . Nes kada ta s junga yra sukurta Kris-tuje, visas santuokos ir šeimos gyvenimas yra permaintytas, ir pasau-liui liudijama apie visiškai žmogišk ir dievišk nam laim , vyras ir žmona vienas antram suteikia tarpusav dalyvavim Kristaus gyve-nime Bažny ioje. Tokia šeima netikin iam pasauliui yra rodymas Kristaus ir Bažny ios meil s vyrui ir žmonai, šeimai bei žmonijai.

Susituokusios krikš ioniškos poros yra liudininkai ir bendradar-biai *sik nįjimo* paslapties, t siamos Kristaus Bažny ioje.

2. *Savo pa ioje esm je*

Pati žmogiškoji meil vieno antram per sakrament tampa malo-n s šaltiniu. Sakramento ženklas — vyro žmonai ir žmonos vyrui atsidavimas, kuris yra j meil s išraiška. Bet kaip Šv. Eucharistija, tas sakramentas n ra praein s aktas; jis yra pasilieki s ir praktikuo-jamas per vis susituokusios poros gyvenim kiekvien kart , kai tas abipusiškas davimas atnaujinamas šeimos gyvenimo nesuskaitomais aktais, kurie t sia Kristaus paslapties pasireiškim .

Taigi, Kristus krikš ionio vedybas eina tiesioginiu, aktyviu ir veiksnium b du. Jis dalyvauja kaip ryšys, kuris per sakramentin malon ir savo meil saugo vyro ir žmonos s jung ir t s jung galima dalyvauti *savo paties s jungos su Bažny ia pagrindin se paslapyse*.

Savo susijungimo paslapyje. Kristus yra taip intymiai susijung s su savo Bažny ia, kad jis ir Bažny ia tampa vienu Mistiniu Asmeniu — Pilnutiniu Kristumi. Taip pat susituokusios krikš ioni poros Kristuje. Sakramento malon j sielose diegia vienyb s princip , kuris kasdien vis labiau jungia juos, jeigu jie yra ištikimi.

Savo nepersiskyrimo paslapyje. Kristus susijung s su savo Baž-ny ia visados. Vien dien Pilnutinis Kristus bus amžinyb je, kai Pergal tojas J zus Kristus vis savo Bažny i ant žem s pavers savo

Triumfuojan i Bažny i . Antgamtin vyro ir žmonos meil n ra laikin , bet amžina. Ji sukurta amžinybei ir turi amžin vert .

Savo šventumo ir tyrumo paslapyje. Krikšioniškoje santuokoje visada veikia Kristus, kad apvalyt šird nuo žemiško egoizmo, kuris skiria, ir išdidumo egoizmo, kuris prieštarauja tikram vedusi j susivienijimui, bei nuo kiekvienos r šies egoizmo, kuris sutelkia individ apie save ir trukdo vyrui ir žmonai suprasti vienas antr , atleisti vienas antro tr kumus ir priimti vienas antro skirtingumus ir papildymus. Kristus veikia abu dalyvius, kad jis arba ji atidengt kilnias žmogiškas savybes ir dieviškosios malon s turtus bei grož kitame; ir kad kiekvienas jaust savo atsakomyb prieš Diev už kito siel , už jos tyrum , šventum , jos išgany m taip, kad vienas kit gal t parodyti Kristui be „sutepties ar raukšl s... švent ir nesutept “.

Jos didžiadvasiškumo paslapyje net iki aukos: „kaip ir Kristus myl jo Bažny i ir pats save atidav už j “. N ra meil s be davimo; ir n ra pilnos meil s be pilno davimo, ir tod l be aukos. Tokia meil yra Išganytojo kan ia gyta malon ir suteikiama krikšioniui vyrui ir žmonai: tai meil , kuri turi kryžiaus žym . Tod l eiti t paslapt — reiškia priimti reikalavimus tos meil s, pažym tos Išganyto ženklu, žmogiško gyvenimo neišvengiamuose bandymuose ir bendrame šventos moteryst s gyvenime.

Galiausiai Kristus yra kartu su susituokusiomis poromis, dalyvaujan iomis jo *vaisingumo paslapyje*. Savo Bažny iai Kristus duoda vis savo gyvyb ir visas malones. Jis taip daro, kad jo Bažny ia b t siel Motina per t motinyst , per kuri ji prie sav s surenka vaikus, kad juos naujai pagimdyt S naus gyvenimui ir juos padaryt Dievo vaikais — „Dievo s numis“. Ta Bažny ios motinyst apima vis žmonij . Krikšioniškos santuokos s junga taip pat Bažny iai duoda vaik , kuri t vai juos tur t formuoti pagal Kristaus atvaizd juos gerai krikšioniškai aukl dami. Krikšionys t vai savo vaik netur t laikyti vien tik savais ir užauginti kaip jiems patinka: tie s n s ir dukterys taip pat yra Dievo vaikai, priklaus Dievo šeimai ir Kristaus su savo Bažny ia susivienijimo vaisius.

J zau, suteik, kad šeim os suprast savo misijos didingum tavo Bažny ioje. Vyr ai ir žmon os tesupranta, kad j meil vieno kitam tavyje yra dalyvavimas begalin je Meil je, kuria Dievas myli pat save ir kuria jis myli juos, suvienydamas tave su tavo Bažny ia.

„Aš buvau ligonis ir jis mane aplankė“ —
Mato 25, 36.

Kristus nestovėjo šalia ir nežūrėjo į ligonius kaip koks nors gera savyje, bet jis „gydė tokius, kurie turėjo daug ligų“. Jis pats patyrė kentėjimą, bet jis nugalėjo ir padarė atpirkimo rankiu. Kaip Kristus taip ir Bažnyčia motiniškai globoja ir rūpinasi ligoniais. Ji turi ligoninį sakramentą. Ji pašventina jėgą, kadangi jie turi vaisingą uždavinį Mistiniame Kne. Kada liga grąžojo mano asmens gyvybei, Bažnyčia dvigubai budi ir yra gailestinga. Visose aplinkybėse ji stengiasi pasekti Kristumi ir sielas padaryti panašias dieviškai Pavyzdį, kad padėtų jiems išsiti savo kančias ir taip jiems duotų atpirkimo vertę.

1. *Ligos akivaizdoje*

Ligonis sakramentas buvo steigtas kaip dieviškas vaistas ne tik sielai, bet taip pat kūnui.

Bažnyčia nepaniekina kūno: ji gerbia jį ir trokšta bei siekia jį pagydyti. Ji seka Kristumi, kuris gydė sergančiuosius. Ji maldauja Dievą jiems suteikti tobulą dvasinį ir kūno sveikatą¹⁾.

Tačiau Bažnyčia, tikrai siekdama kūno ir sielos sveikatos, gerbia vertybių hierarchiją. Ji prašo Dievą grąžinti kūno sveikatą, jei jam taip patinka, bet sielos labiau, kad ji galėtų tobuliau atlikti savo pareigas.

Už vis labiau Bažnyčia stengiasi laiduoti sielos viešpatavimą kūnui. Ji bijosi priešingo dalyko, kuris yra netvarka ir nuodimas pasiekimui. Kai kūnas nusilps, išsims ir ligos apimtas, siela yra prisilgta, beje galvoti arba pakilti valios ir meilės pastanga virš savo kančios.

Ligonis sakramentas statytas nugalėti kiekvienam *silpnumui*, kylančiam iš kūno ir sielos ligos, — sielos silpnumas kyla iš kūno ir

¹⁾ „Viešpatie, prašome tave, kad gydytumei Šventosios Dvasios malone visas kenčiančiojo silpnybes. Išvaduok jį iš vis negali; suteik jam visą nuodimui atleidimą; atitolink nuo jo visas sielos ir kūno kančias. Atstatyk jį tobula dvasine ir kūno jėga, kad jis pajęgtų atlikti visas savo pareigas“ (Ligonis sakramento liturginai maldai).

taip pat iš vis nuod m s pasekmi . Tas sakramentas ken ian iam suteikia j g nugal ti savo kan i , kad jis kartu su Kristumi viešpa- taut ligai ir nuod mei.

Žmogiškai žvelgiant, ligonio kambarys rodo beį giškumo ir vi- siško nugal jimo vaizd . Bažny ia žengia ia, ir viskas pasikei ia. Ji neša pergal s ir vilties, apvalymo ir išvadavimo, išganymo ir gy- vyb s atmosfer . Ji pakartoja šv. Jok bo žodžius (Jok. 5, 15): „Tik jimo malda *išgelb s* ligo...“ Tai yra pasitik jimo ir vilties malon .

„Ir Viešpats *pakels j*.. Tai yra paguodos ir stipryb s malon .

„O jei jis yra nuod m se, bus *jam atleistas*..“ Tai yra visiško nuod mi ir gyvenimo nuod mi pasekmi apvalymo malon .

T valand Bažny ia skelbia J zaus Kristaus teis ir viešpatavim k nui ir sielai, ir kiekvienam iš jausm , kuriuos ji apvalo, patep- dama šventu aliejumi, palengvinimo ir j gos simboliu.

2. *Mirties akivaizdoje*

Bažny ia t sakrament rezervuoja ligoniams, kurie yra mirties pavojuje. Su švelnia ir motiniška užuojauta Bažny ia trokšta, kad jie b t pasireng sutikti didžiausi kov . Visas krikš ionio gyveni- mas yra „kova“ (Jono 7, 1). Jau jo krikštas pažym jo grumtynes tarp Kristaus ir Š tono, kuriose nuo tos valandos dalyvauja pats krikš ionis.

Bet su mirtimi yra at jusi aukš iausio m šio ir galutinio spren- dimo valanda. Visa valia gyventi, diegta žmogaus prigimtyje, piestu stojasi paskutin se pastangose. Priimti mirt n ra žmogui nat - ralu, nes mirtis n ra jo prigimties dalis, bet gimtosios nuod m s pasekm . Pats J zus savo žmogiškoje prigimtyje teik si patirti pasi- biaur jim , galvodamas apie mirt , kad mus pamokyt nenustepti, kada mes patirsime t pat , bet nugal ti j , pakilti virš jos, paaukoti j kaip kalt s išpirkim bei nuod m s atitaisym ir nuod m pakeisti pergale už pasaulio Atpirkim .

Ligoni sakramentu Bažny ia padeda mirštan iam asmeniui at- likti galutin m š giedriai ir narsiai, ramiai ir atisdavus Kristui, kuris, jei tokia b t jo šventa Valia, gali jam v l gr žinti sveikat . T akimirk tikrai svarbu b ti visagalio ir visk mylin io Kristaus

rankose, nes jis tame sakramente veikia sielą, jis jai padeda atlikti didžią kelionę per mirties vartus.

Mirties valandą Bažnyčia mirštančiam asmeniui suteikia šv. Komuniją; Jėzus Kristus jį padeda savo jėga ir savo gyvenimu toje pasakutiniame kelionėje. Šv. Eucharistija yra Jėzus jimo pas savo Tėvą sakramentas; ir kiekvieną kartą, kada mirštantysis priima tą sakramentą savo gyvenime, jo visą būtį yra tinkamai nuteikta kelionei ir grįžimui pas Tėvą. Bet dabar tas iškeliavimas nėra dviasinis, bet visiškai tikrovė. Jėzus pritraukia ir susijungia su savo nariu. Jis mirštantį asmenį padaro dalyviu to nusiteikimo, su kuriuo jis, mirdamas ant kryžiaus, atnašavo savo gyvybę ir mirtį už žmonių išganymą. „Tavo... tavo rankas atiduodu savo dvasiai“.

Bažnyčia trokšta, kad Kristaus mokinys, lygiai kaip ir jo dieviškasis Mokytojas, padarytų Dievui visišką savo gyvenimo ir mirties auką už pasaulio išganymą. Bet, kad ta auka būtų tikra, iš vienos pusės, ji turi apimti išsižadimą, sielos kančią ir visą, ko reikalauja nuodėmės atitaisymas ir išpirkimas; o iš kitos pusės, ji turi būti išraiška didžiadiaviesės aukos, pašventinimo ir meilės, tik jimo ir vilties, kad nuo prisikėlimo ir amžinojo gyvenimo atbaigimui Pilnutiniame Kristuje, jusiame Tėvo garbą.

Krikštoniškoji siela, keliauk iš pasaulio Dievo, Visagalio Tėvo, vardu, kuris tave sutvėrė... vardan Jėzaus Kristaus, gyvojo Dievo Sūnaus, kuris už tave kentė jo... vardan Šventosios Dvasios, kuri tave pripildė savo dovanomis... vardan angelų ir arkangelų... Vardan visų Dangaus Šventųjų... kad šiandien tu eitum ramybę sėdintis ir šventųjų Dangaus Miestą... Amen“ (Iš maldos už mirštantį).

ANTRAS SKYRIUS

CREDO IN SPIRITUM SANCTUM
VIVIFICANTEM

TIKIU ŠVENT J DVASI GAIVINTOJ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

EXPERIMENTAL

PHYSICS

PHYSICS 101

LABORATORY

PHYSICS DEPARTMENT

*PAGRINDINIAI BRUOŽAI KRIKŠ IONIO GYVENIMO
PILNUTINIAME KRISTUJE*

92. NAUJOS B TYB S GYVENIMAS

„Taigi, Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas su-
tv rimas; kas buvo sena, pra jo . . . visa pasidar
nauja“ — 2 Kor. 5, 17.

Ar mes supratome, kaip pagrindinai pasikeit m s pa i b tis ir paži ra žmones ir daiktus mums sijungus Krist ? Ar mes su-
prantame, kad tas pakitimas n ra vien moralin s pastangos, nors ir
kaip svarbios, arba garbinimo pareigos, bet esmiškai *m s pa i b t i s* pasikeit d l dalyvavimo Kristaus gyvenime?

1. *Esminis atsizad jimas per dalyvavim Atpirk jo mirties paslapyje*

Gerai suprantame, kad krikš ionis turi atlikti išsižad jimo, atgai-
los ir apsimarinimo aktus. Bet ia visai skirtingas dalykas, b tent,
priklausymas Kristui, kad nebegyventume patys sau, bet Kristui:
„Taip, Kristus numir už visus, kad tie, kurie yra gyvi, jau nebe sau
gyvent , bet tam, kurs yra už juos mir s ir prisik l “ (2 Kor. 5, 15).

ia reikalaujama, kad atsisakytume savo nat rali palinkim ; paau-
kotume savo nuod mingus žmogiškus polinkius; nukryžiuodami iš-
didži ir savanaudišk prigimt , kuri dedasi pasitenkinanti pa ia
savimi ir pati galinti tvarkytis visai nepriklausomai.

M s *mintys* netur t b ti m s vien , atžym tos neišvengiamu
menkumu, skurdu ir siaurumu; jos tur t b ti *Kristaus*. Dabar psal-
mininko l pomis Dievas taria mums: „Mano mintys ne j s mintys“
(Izaijas 55, 8). Tod l visiškai šal mes turime atid ti poži rius ir
leisti, kad Šventoji Dvasia mums suteikt Kristaus mintis. Tas visišk-
kas išsižad jimas m s pa i galvosenos yra dar labiau primygtinis,
kadangi neturime priemoni aiškiai matyti Kristaus plan mums,
bet turime ieškoti savo kelio tik jimo prieblandoje.

M s *jausmai* nebeturi b ti savanaudiškos širdies arba prigimties atsidavusios savo aistroms: jie turi b ti Kristaus jausmai. „Turkitekite savyje tokius jausmus, kokius tur jo Kristus J zus“ (Pilyp. 2, 5). Tai visiškas pasikeitimas. Mes turime jausti ir myl ti kaip Kristus ir su Kristumi taip, kad mes gal tume eiti jo švenčiausios Širdies nusiteikimus, kuriuos mums perteikia jo Šventoji Dvasia: jausmus ir troškimus Kristaus, kuris nori išganyti vis žmonij , pergal ti nuod m , leisti triumfuoti meilei, pagarbinti savo T v , kurti Pilnutin Krist . Tod l, kaip žemi, vargingi ir apgail tini atrodo m s jausmai ir troškimai prieš t pašaukim ! Kokia reikalinga permaina, jei norime, kad m s širdys atsikratyt savo egoizmo, iš anksto susidariusi nepalanki nuomoni ir aistr , kad gal tume dalyvauti Kristaus Širdies troškimuose ir jausmuose!

M s *valiu* nebeturi b ti daugiau m s pa i : „ne mano valia“, — sak pats J zus. M s tikslai tur t b ti Dievo, J zaus, visada sutink visiškai su jo T vo Valia. Iš tikr j , kaip sunku mums išsižad ti savo valios, atsiduoti Dievo Valiai ir paklusti tiems, kurie mums rodo t Dievišk j Vali ! Mes norime b ti savo siel vadai. J zus aiškiai reikalauja to atsakyti, kai jis Petru tar : „Kitas sujuos tave ir ves, kur tu nenori“ (Jono 21, 18).

Kad gal tume eiti Pilnutinio Kristaus paslapt , turime išsivaduoti iš sav s taip, jog b tume pasiruoš *visk priimti iš jo*, iš J zaus Kristaus. Tai pirmasis reikalavimas, kad taptume naujais k riniais.

2. *Naujas gyvenimas per dalyvavim Kristaus Prisik limo paslapyje*

Tokia dovana, suteikta mums Eucharistijos malone, atneša visiškai nauj paties m s gyvenimo samprat : „visa padaryti nauja...“ „Taigi, j s jau nebesate svetimi ir at j nai; j s esate pilie iai drauge su šventaisiais ir Dievo namiai“ (Efez. 2, 19).

Pirmiausia, ta dovana mumyse reiškia *amžinyb s jausm* , jausm vietos, kuri nuo dabar turi užimti amžin daikt mintis m s egzistencijoje ir gyvenimo b de, m s sprendimuose ir planuose. „Taigi, jei j s prisik l te drauge su Kristumi, ieškokite, kas yra aukštai, kur Kristus s di Dievo dešin je“ (Kolos. 3, 1).

Toliau ta dovana m s sielose pažadina *amžin j daikt skon ir meil* — „pam kitekite tai, kas yra aukštai, ne kas žme je“ (Kolos.

3, 2). Tai eina ranka rankon su žmogaus gyvenimo trumpumo žval-

giu vertinimu ir giliu sitikinimu žemišk j daikt tuštumu ir tuštybe viso to, kas t ra tik šio pasaulio ir neturi amžinyb s antspaudu.

Tas amžinyb s skonis mumyse ir meil gauna troškul gyvenimo, kuris nepraeina, ir meil s, kuri t siasi nuolatos, — meil „J zaus Kristaus vakar ir šiandien to paties ir per amžius“ (Žyd. 12, 8).

Taip mums duotoji dovana mumyse uždega *nuolatin r pest tuo, kas amžina*, ir *nor siekti amžin vertybi* visuose m s žemiškuose užsi mimuose, m s pasaulietiškame veikime ir m s paprastuose santykiuose su žmon mis. Kokia permaina krikš ionio gyvenime, kad nuo dabar gali per tik jimo ir vilties malon žengti amžin j gyvenim ; gali meile kv pti savo veiksams amžin vert ir krautis „turtus danguje“, užantspaudojant meil s darbus amžinyb s antspaudu, panardinant kiekvien žmogišk veiksm amžinosios meil s srov je, ir visus daiktus matant amžinyb s šviesoje — „sub specie aeternitatis“. Mes priklausome Bažny iai, kuri pati yra dangiška staiga, iškylanti amžinyb , net kai ji dar tebeegzistuoja ir tebegyvena žem je. „M s gi elgesys yra danguje“ (Pilyp. 3, 20).

J zau, b ti tavyje nauju k riniu — reiškia gyventi tavo dievišk j gyvenim , kad begyvenus vien tik tau ir tavyje: su tavim ia ir dabar eiti amžin Dievo gyvenim ir leisti save permaintyti tavo gyvenime — paties Dievo gyvenime. Duok, jog taip persimain akivaizdoje vis savo broli , kuriuos mes trokštame laim ti tavo meilei, mes savo gyvenimu paliudytume Amžinojo Begalyb — Transcendencij .

93. VIDINIS GYVENIMAS

„Kad jis duot jums pagal savo garb s turtus stipr ti j ga per jo Dvasia ir vidini žmog , kad Kristus tik jimu gyvent j s Širdyse“ — Efez. 3, 16.

Vidinis gyvenimas n ra savistaba, kuria mes siekiame savo protin s pad ties analiz s, kad švelniai lavintume sav j „aš“ egoistiškiems tikslams, lyg tarytum nor tume patikrinti savo sielos puls . Taip pat vidinis gyvenimas n ra vengimas veikimo, savos r šies prie b ga nuo darbo, laikomo vidin s taikos priešu. Tai n ra gyvenimas, kurio visi veiksmai b t vidin s prigimties, kaip antai: m styti ir

svarstyti Dievo dalykus ir pasiaukoti maldos vienybėje su Dievu. Yra ir kitas būdas susivienyti su Dievu; ir išorinis veikimas turėtų būti kvėpių vidinio gyvenimo.

1. *Vidinio gyvenimo prigimtis*

Vidinis gyvenimas yra toks gyvenimas, kurio *statymas* yra vidinis. Viso vidinio gyvenimo gyvybinis centras yra sieloje: Kristaus nariams tas centras yra Šventoji Dvasia, Jėzus Dvasia. Šventoji Dvasia, kuri nuolat kvėpi ir vadovavo Išganytojo šventai Žmogystei ant žemės, yra ta pati, kuri nori kvėpti ir vadovauti visai vidinei ir išorinei Kristaus narių veiklai. Ji apšviečia; ji patraukia; ji uždega sieloje pagal ypatingas aplinkybes ir reikalavimus kiekvieno nario „dievišką nepasitenkinimą“, kuris skatina, ir taikoma, kuri ramina. Ji sukelia sieloje tamsaus meilės šauksmą: „Abba, Tėve“. Ji veda dorybių praktikavimą, kad pasidarytų panašūs dieviški įpavyzdžiai. Ji sielą galina laikyti Tėvo Valios. Ji sielą formuoja savo dovanomis ir laiko ramią tas dovanas paveldėjusi. Šventosios Dvasios buvimas mumyse yra degantis, šviečiantis, įteigiantis gyvenimo buvimas, per kurį begalinė Meilė nuolat mus judina, formuoja, apsupdama mus lyg drabužis.

Todėl vidujai gyventi — reiškia būti atidžiam tam Buvimui ir dieviškojo Sveikio, esančio mumyse, veikimui. Tai nuolatinis budrumas Jo meilės šaukimui; tai tik jimu, viltimi ir meile, taip pat ir Šventosios Dvasios dovanais vaisiais suvokti tamsą ir paslaptį tikrovę, kuri pripildo mūsų sielos vidinį pasaulį. Galiausiai tai reiškia sielos priklausymą Šventajai Dvasiai, tvarkant visą mūsų gyvenimo veiklą.

2. *Vidinis gyvenimas yra išorinio veikimo ir apaštalavimo kvėpių*

Vidinis gyvenimas yra ištikimybės Dvasiai Jėzus, kuris nori mus vesti ir vadovauti kartu su išoriniuose veiksmuose ir mūsų maldoje.

Todėl darbas neturi būti laikomas nesuderinamas ir priešingas vidiniam gyvenimui. Iš tikrųjų darbas, ne kvėpių vidinio gyvenimo, yra tik mūsų lymasis, pavojingas ir tušias jaudinimasis.

Ir taip pat negalima atskirti maldos gyvenimo nuo veiklos gyvenimo. Veikla taip pat turėtų būti malda, sielos pakilimas Dievui,

teisingomis ir tinkamomis priemonėmis vykdytas Dievo Valios, pasireiškiančios mūsų luomo pareigose, reikalaujančios mūsų dmesio dabar.

Logiškai galima skirti, iš vienos pusės, religinis privatus ir liturginis pamaldumas ir, iš kitos pusės, išorinai grynai žmogiška ir pasaulietiška veikla. Bet net ten neturime ieškoti problemos sprendimo kompromisuose, arba nuolaidose, tarp vienos ir kitos ršies pratybų; ir taip pat neturime ieškoti dirbtinų ir netikrų pusiausvyros sieloje, lyg tarytum siela išlaikyt pusiausvyrą, praleisdama laiką aiškiai apibrėžtuose „skyriuose“.

Sprendimo reikia ieškoti *vidinio gyvenimo vienybėje, kuri kyla iš vienybės su vidinio principo, kuris teikia gyvybę*. Tai ta pati Šventoji Dvasia, kuri per malonę skatina sielą atlikti meilės kvartas tik jimo dorybų pratybas ir ragina sielą ugdyti meilės dorybų artimui visuomeniniame gyvenime. Tai yra tas pats vidinis principas, kuris vadovauja sielai maldoje ir darbe. Ta pati Jėzus Dvasia kartu maldoje ir darbe kvepia sielą dievišką dorybę bei ypatingą moralinę dorybę, atitinkančią darbo ir maldos sąlygas. Tai ta pati Dvasia, kuri imasi vadovauti sielai, pažadina joje savo dovanas: vien kartą supratimo, žinojimo ir išminties dovanas, kurios labiau skirtos kontempliatyviniam gyvenimui; kitą kartą — savo tvirtumo, pamaldumo, patarimo ir Viešpaties baimės dovanas, kurios labiau tinka aktyviam gyvenimui, nors, žinoma, kad pirmąjį jos kontempliatyvinis dovanos taip pat aiškiai reikalingos aktyvume, ir aktyvaus gyvenimo pirmąjį jos dovanos turi savo vaidmenį maldos gyvenime.

Galiausiai, kai mes nebeturime reikalo vien su pasaulietišku bei laikiniu veikimu, bet su tuo, kuris iš tikrųjų priklauso apaštalavimui, *ia nebedaroma jokio skirtumo tarp vidinio gyvenimo ir apaštalavimo*. Esmiškai vidinis gyvenimas yra apaštalavimo gyvenimas. Vidinis principas, kuris gaivina sielą, yra ta Šventoji Dvasia, kuri vidiniame Mistinio Kono narių gyvenime nuolat žadina, palaiko ir išvysto rpest Pilnutinio Kristaus karmu.

Mūsų Atpirkėjo Bažnyčia, kaip gali būti, kai kurie žmonės su tarimu tave laikyti kličimi ir suklypimo priežastimi savo vidinio gyvenimo, kadangi jie tavyje mato išorinį bendruomenę! Tavyje ir per tave mes gauname Šventąją Dvasią. Ir ar ne tavo motiniškumo prasta

pareiḡa duoti m s sielosė esan iai Gyvenimo Dvasiai pasinaudoti tavo hierarchija, tavo mokslu, tavo sakramentais, tavo liturgija ir tavy esan iu visu Mistinio K no gyvenimu?

94. KOVOS GYVENIMAS

„Ne ramyb s atnešti aš at jau, bet kalavijo“ —
Mato 10, 34.

Krikš ionyb n ra religija, kaip jos šmeiž jai tvirtina, patogumo, lengvumo ir ramaus užsitikrinimo šio gyvenimo ir gyvenimo anapus kapo. Ji n ra sentimentalumo ir silpnumo religija. Ji yra vyriškumo, j gos bei dr sos religija; ir tuo pa iu metu romumo, gailėstingumo ir užuojautos religija. Tos dvi dorybi grup s papildo viena kit ; ir abi vienodai reikalingos kovos gyvenime, kur turi gyventi krikš- ionis, ypatingai, kai ta kova yra jo paties prigimtyje.

1. *Ta tiesa patvirtinta Švento Rašto*

Evangelija yra kovos istorija, kuri iškilmingai prad jo ir kovojo J zus Kristus prieš pasaulio kunigaikšt : „Dabar šio pasaulio kuni- gaikštis bus išmestas laukan“ (Jono 12, 31).

Dievo Karalijos k rimas gali b ti atbaigtas vien kar ia ir ne- permaldaujama kova, kuri išpl šia iš š tono viešpatavim pasaulyje. „Velnias v l pa m j labai aukšt kaln “ (Mato 4, 8). Gundymas dykumoje yra tik vienas epizodas, atskiras vykis kovos, kuri vis dar tebesit sia tarp J zaus ir to, kuris yra nedorumo sik nijimas. Dabar ir visada Kristus yra Pergal tojas: Jis „nugal jo pasaul “ ir Š ton plg. Jono 16, 33). Jis viešpatauja, bet jo Karalija dar neatbaigta. Kristus dabar yra savo T vo garb je, jo nariai turi dar kovoti nuo- d mi užvaldytame pasaulyje.

Šventasis Povilas tai vadina kova tarp k no ir dvasios. Šventam Jonui ji yra grumtyn s tarp tamsyb s ir šviesos, tarp pasaulio ir Kristaus. Vėlyk sekmadienio Miši sekvencijose mes sakome: „Mir- tis ir gyvyb nuostabiai susikov : gyvyb s Vadas, numir s, viešpa- tauja gyvas“.

2. Prieš k nukreipta ta kova?

Ta kova turi dvigub požiūrą: socialinį ir asmeninį. Bet tie du požiūriai neperskiriami.

Socialinis požiūris. Kristaus narys negali turėti kitą priešų, kaip tik tuos, prieš kuriuos nuolat kovoją Viešpats. Jis yra sąjungas milžinišką ir galingą išvadavimo ir pergalingą žygį. Esmiškai tas žygys yra karas prieš pasaulį, nuodmė ir velnią.

„Pasaulis“ yra kardinija tiek, kiek ji yra nuodmė su valdžioje. Tai nėra kardinija, kaip ji išėjo iš Dievo rankos, nes ta kardinija yra gera, kaip kad mums sako Pradžios knyga — Genesis: „Ir Dievas matė visa, ką buvo padaręs, ir buvo labai gerai“ (Prad. 1, 31). Kaip tik tie gerieji kardinijos elementai turi būti išvaduoti iš nuodmės vergijos.

Taip pat „pasaulio“ sava voka nereiškia tos žmogiškos prigimties, kaip ji buvo Dievo sutverta. Iš tikrųjų priešingai, nes ji taip pat gera. Žmogaus veikla, kuri atitinka jo tikrą prigimtį, kaip išmintingą kardiniją, yra gera.

„Pasaulis“ yra nuodminga žmogaus prigimtis; tai ta žmogaus prigimtis, kuri, sutepta ir sužeista gimtosios nuodmės, sukilo prieš Dievą, priešinasi jam nepasiduodama, pasitenkina vien savimi ir džiaugiasi savimi, nesiremdama Dievu. Ši prigimtis mes gauname gimdami. Joje yra gimtoji nuodmė — pradinė prigimties nuodmė.

„Pasaulis“ tiek yra žmonėms draugija, kiek ji globoja, išvysto ir lavina šią sugriautą ir netvarkingą žmogaus prigimtį, kuri nusigrąžusi nuo antgamtinio tikslo, kuriam Dievas sukūrė mus.

Asmeninis požiūris. Tuo pačiu metu kiekvienas Kristaus narys turi vesti tikrovą pats savyje tiek, kiek „pasaulis“ yra jo užvaldas, arba jis yra nuodmė su vergas ir žmogiška prigimtis palinkusi blogiui. Tai gauna kovos pabėgimą prieš kovą, ne kaip tokia, nes kovas irgi yra Dievo kova su ryšiais vaisius, ir todėl geras: kovos kova yra prieš kovą ir sielą tiek, kiek jie yra „pasaulio“ ir Šėtono valdžioje. Kova prieš savanaudišką „aš“, kuris užsidarė savo paties interesuose ir išjungė sėmę.

Kova Kristaus nariui, kaip ir pačiai Bažnyčiai, reiškia būti pasaulyje, bet nebūti pasaulio užvaldytam.

3. *Kokie yra tos kovos ginklai?*

Nukryžiuotojo ir iš mirusi j prisiekusio J zaus Kryžius.

Kaip tai gali būti? Argi kryžius yra ne pralaimėjimo, sunaikinimo ir mirties ženklas? Koku būdu jis gali būti ginklas? Ar ne kryžius yra „papiikinimas“? (Gal, 5, 11). Ar ne jis yra „paikyb“? (1 Kor. 1, 18).

Tikrai, kryžius buvo visa tai Kristaus priešakyse ir visais, kurie troško nuslopinti jo darbą, pasmerkdami jo Autori negarbingai mirčiai ant kryžiaus. Iš tikrųjų, pagal jo sprendimą, tokia buvo kryžiaus reikšmė; ir kryžiaus liudininkai matė j reiškiant visišką Kristaus pralaimėjimą ir sunaikinimą. Ir tai paįklaido daro tie, kurie savo gyvenime žvelgia į kryžiaus išorę. Mes žinome, kuo laikyti kryžį, koks jis tikrai yra Dievo plane; kitaip tariant, matyti jo vidinį prasmę.

Praėjus trims dienoms nuo Kristaus nukryžiuavimo, kas beliko iš to žmogiško sprendimo? *Kryžius tapo J zaus Kristaus pergale prieš rinktą prieš Štoną ir pasaulį, nuodmirtį ir mirtį.* Per kryžį žmonijai buvo laiduotas Atpirkimas. Nuo dabar visada jis stovės kaip simbolis Dievo meilės žmonijai; kilniausios ir herojiškiausios meilės, kuri Kristus išreiškė savo gyvybės atidavimu, kad žmonės turėtų amžiną laimę; didžiausios meilės, kadangi tas visiškasis pasiaukojimas buvo už nusidėjusių žmonių, kurie bus nedėkingi ir indeferentiški už to ryžtingą Dievo meilės rodymą. Viesiems laikams Kryžius tapo priemone, kuri žmonija turi vartoti, kad būtų iškelta iki tikrojo gyvenimo — dieviškojo gyvenimo triumfuojančiame Kristuje.

J zau, mes sekame Tavimi gerbdami ir vartodami Kryžį savo kovoje prieš nuodmirtį ir pasaulį. Duok, kad mes visada aiškiai suprastume nuodmirties bedugnę nugarindami pasaulį; bet kad taip pat mes turėtume karštą ir giedrą bei nepajudinamą tik jį Tavo išvaduojančio kryžiaus viską nugalinti jį ga.

95. AUKOS APVAISINTAS GYVENIMAS

„Kas prarast savo gyvybę dėl man sirdies Evangelijos, tas ją išgelbės“ — Morkaus 8, 35.

Krikščionybės širdyje yra Kryžiaus paslaptis. Ji viešpatauja ir šviečia krikščionybėje, kaip ji valdo ir šviečia kiekvieno krikščionio gyvenime. Savo krikštu mokinyms jungtas savo Mokytojų, kad galėtų dalyvauti Atpirkimo kančios ir Prisiklimumo paslapyje. Jis nešiosis t paslaptį savyje vis savo gyvenime, pasiduodamas aukos statymui. Bet kokia to statymo esmė? Ar sužalojimas, vergystė, nuslopinimas? Daugelis tiki, kad taip, bet jie apsigauja, nes jis yra apvalymo, tarnavimo asmeninio išsivystymo ir tobulybės statymas: jis prirengia keli išganyti ir laiduoja jį.

1. *Apvalymo statymas*

Viena iš pavojingiausių mūsų laikų klaidų yra žvelgti antgamti vien kaip gamtos papildymą, paprastai vainikavimą žmogiškos prigimties, kokia ji yra dabar, su jos geiduliais, aistromis, gimtosios nuodmės pasekmėmis, kurios pasilieka net po Kristaus atlikto išganyto. Priešingai, kryžiaus paslaptis turi būti pritaikyta mums, ir mes patys vis turime pergyventi ją, jei norime dalyvauti Kristaus paslapyje ir gyventi Dievo gyvenime Jame. Turime apvalyti per auką.

Siela turi būti apvalyta nuo *pasitenkinimo savimi* dvasios, kai žmogus neįžvelgia Dievo reikalingumo, Dievo pagalbos, antgamtinio troškimo arba vilties. Ji turi būti apvalyta nuo *neprisklausomumo* dvasios, per kurią žmogus atsitraukia nuo Dievo sakymo ir nuo Mokytojo Valios. Galiausiai ji turi būti apvalyta nuo *pomėgi* dvasios, per kurią geidulingasis „aš“ randa savo aukščiausią gerą ir tikslą k riniuose.

Žmogus apgaudinti pats save, jei manyti, kad jis laisvas nuo tos trejopos dvasios, kadangi jis apsaugotas nuo mirtinosios nuodmės arba visų grąžintų malonštevų. Ji nuolat pasireiškia vairiais laipsniais ir vairiomis formomis. Net žmogus, kuris tikrai dvasiškai gyvena, ar gali manyti, kad niekada nenusideda, tenkindamasis savimi, pasitikdamas savo nuopelnais, arba kada dirbdamas kur pa-

saulietiškas darbas, nebus užtikrintas savo prigimtu gabumu ir savo paties šviesumu?

Tad kas galėtų išdrįsti tvirtinti, kad jis nuolatos laikosi jam Dievo skirtu plano ir visada pasiduoda maloniam veikimui? Žmogus, kuris būtų pasiekęs tokio šventumo, būtų visiškai be nuodėmės. Bet šv. Jonas mus moko, kad tas, kuris sako, kad jis esantis be nuodėmės, „yra melagis, ir tiesos nėra jame“ (1 Jono 2, 4).

Galiausiai, nors tai tiesa, kad tie, kurie tikrai trokšta priklausyti Kristui, lengvai pajągia išsivaduoti iš didelių gėdulių, bet kas tarp jų būtų toks drąsus, kad galėtų tvirtinti niekad *neprisirišęs* prie šio gyvenimo, pašaukimo, tam tikros nuosavybės ir net savo kambario?

Auka reikalinga kiekviename dvasiniame kovos laipsnyje, jei norime apsivalyti nuo to, kas savanaudiška, kas prieštarauja Kristaus gyvenimui mūmuse.

2. *Tarnavimo dsnis*

Auką nėra tikslas, bet meilės pratybos priemonė. Niekada Dievas nereikalauja aukos, vien kad žmogus *atsižadėtų* savęs, bet kad jis *duotų* save. Kur auką turėtų pasireikšti mūsų gyvenime? Ji turėtų būti nukreipta prieš viską mūmuse, kas galėtų būti meilės ir paties Kristaus gyvenimo mūmuse kliūtis arba trukdymas.

Jzus savo mokytiniais ne vien sakė: „tegu ima savo kryžį“: bet tuoj pat pridūrė: „ir teseka manimi“. Sekti Kristumi—reiškia eiti jo pėdomis, kad būtume vedami bet kuria kryptimi, kuri jis mums parenka. Sekti Jzumi — tai jį lydėti jo apaštališkoje Tarnyboje su juo bendradarbiauti jo Išganymo Misijoje. Svarbiausias savo kryžiaus „mimo“ tikslas yra, kad mes sijungtume su didžiąja meilės veikalė. Be tos instancijos ir be tos meilės jėgos, auką būtų veltui. Šv. Povilas, tiesiai žvelgdamas net aukščiau formų, kuri gali gauti auką, pasakė: „Jei išdalyčiau visą savo lobą beturiamis valgydinti, ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturčiau žiaurios meilės, nieko man nepadeda“ (1 Kor. 13, 3).

3. *Tobulėjimo dsnis*

Aukos tikslas Kristaus religijoje nėra užgesinti žmogaus proto šviesą, sužaloti valios energiją, nuslopinti kilnius širdies siekimus,

teis tas meil s j gas ir žmogaus jausmo švelnum . Taip pat jos tiks-
las n ra prideram žmogaus sielai aistr numalšinimas. Jos yra
naudingos ir geros, kadangi jos padeda sielai laikytis g rio. Kad at-
likt savo planing uždavini , aistros turi b ti reguliuojamos, draus-
minamos, tyrinamos; tai yra tiksliai aukos paskirtis. Per auk mes
turime visa tai išvystyti žmogaus prigimtyje ir t Dievo dovan
išvaduoti iš surakinan ios nuod m s vergijos ir j smaugian io egoiz-
mo niekšiškumo.

Auka tur t atbaigti m s tikros asmenyb s, kaip Dievo vaik ,
augim . Krikš ioniškos aukos siekimas n ra žmogaus asmenyb s
sutriuškinimas; tik turi b ti perpiauti tie ryšiai, kurie j laiko sava-
naudiškumo nelaisv je, pasidavusi išdidumui ir geism aistroms,
kurie sumažina arba sutrukdo jos tikr j augim . Krikš ioniškos
aukos tikslas yra užtikrinti sav s apvaldym , padedant visagalei
malonei.

*T ve, tu nesutv rei žem ir apgail tin verg , kad jie tave gar-
bint savo niekšiškumu. Tik vienintelis tavo S nus, tavo Žodis, gali
tau teikti garb ; ir jis nepaniekino žmogiškos prigimties, bet j iš-
aukštino. Jis at jo ant žem s nugal ti nuod m ir eiti tavo garb ,
kad m s nuod ming gyvenim apvaisint — pripildyt savo aukos
išvaduojamos galios, jok kiekvieno gyvenimas b t meil ir atlygi-
nimas tavo garbingam T viškumui taip. kad jame ia ir dabar gal -
tume gyventi tavo dieviškosios Šeimos gyvenim .*

96. BENDRAVIMO SU ŠVEN IAUSI JA TREJYBE GYVENIMAS

„Aš at jau, kad tur t gyvenimo ir aps iau
tur t " — Jono 10. 10.

Kaip Kristaus nariai, mes turime aiškiai savo sielose skirti dvi
didžias tikrov s. Pirmiausia joje yra paties Dievo gyvenimas, vidinis
gyvenimas, kur Šven iausioji Trejyb turi pati savyje; tas Dievo
gyvenimas mumyse reiškiasi Šv . Trejyb s buvojimu. Iš kitos pus s,
yra m s siel sudievinas gyvenimas per pašven iam j malon .

J zaus apreikšta gyvenimo gausyb mummyse susidaro per paslaptį pasikeitim tarp t dviej gyvenim . Bet t vis gyvenim mes gau- name tik jungti per Bažny i ir sakramentus Mistin K n .

1. *Gyvenimas kartu su Šv . Trejyb s Asmenimis*

Tas gyvenimas yra aprašytas šv. Jono (1 Jono 1). Savo kilme jis nuo amži T vo prieglobstyje; savo *apsireiškimu* pasidar žino- mas per sik nijus Žod , kur apaštalai susitiko Kristaus Asmenyje. Švento Jono Žodžiai yra labai gyvi: „Kas buvo nuo pat pradžios...

k siži r jome ir k m s rankos iupin jo“ (1 Jono 1, 1). Jis skelbia: „mes mat me ir liudijame, ir skelbiame jums amžin j gy- vyb “ (1 Jono 1, 2). Ir jis t sia, kad pabr žt to liudijimo ir skel- bimo tiksl : „kad ir j s tur tum te su mumis draugyst , ir kad m s bendravimas b t su T vu ir su jo S numi, J zumi Kristumi“ (1 Jono 1, 3).

Tokia yra krikš ionyb s misija: kviesti gyventi kartu su Šven- iausios Trejyb s dieviškaisiais Asmenimis! Pagal dievišk j plan ta žinia m s sielas tur t vesti prie jo didingos aukštyb s, kur Miši Aukojime vadiname „gyvuoju ir tikruoju savo Dievu“ (Deo meo vivo et vero). Jei ta misija neperduodama visai pilnai, tai ji sužalota misija, ir jos pasekm s bus dvasin mažakraujyst sielose. Jos ne- pažins entuziastiško meil s karš io, n savo religijos grožio.

Bet gerai sid m kime, kad Apaštalas, prieš apreikšdamas gyve- nim kartu su dieviškaisiais Asmenimis, vis pirmiausia taria: „kad ir j s tur tum te *su mumis* draugyst ...“ (1 Jono 1, 3) su mumis, apaštalais; su mumis, pirmosios krikš ionyb s bendruomen mis; su mumis, Bažny ia. Taigi, ia n ra vietos nei izoliacijai, nei individua- lizmui. Mes *kariu* dalyvaujame Šv . Trejyb s šeimos gyvenime per meil s gyvenim , kaip nariai tos pa ios bendruomen s Kristaus Mis- tiniame K ne. Bažny ioje ir *per* Bažny i krikš ionis gali santykiuoti su dievišk ja Šeima.

Šv. Jonas nesako, kad tas aukštas gyvenimo idealas b t rezer- vuotas kokiems nors privilegijuotiems išrinktiesiems; priešingai, jis kreipiasi *vísus* krikš ionis. Ne visiems pasiseks t ideal gyvendinti, kadangi jie netinkamai naudojami savo laisve, paversdami j nuo- d m s laisve. Bet Dievas nedaro joki išim i .

2. *Ta tiesa išreikšta perkeltine kalba*

Kaip mes bendraujame su Tvu ir Snumi? Per Šv. Dvasi, kuri yra Tvo ir Snaus dvasia, Meils ir Gyvenimo Dvasia.

Dieviškasis gyvenimas mumyse yra kažkas trykštanio. Mūsų sielos gelmese Šv. Trejybė gyvendina savo paslaptį. Mumyse Tvas pradeda savo Sni, ir iš jos meils eina Šventoji Dvasia, kaip ji dovana vieno kitam. Šv. Dvasia iškelia mūsų siel nuolatine meile, ji sudievina ir per malonvedą santykiavim su dieviška Šeima.

Šv. Dvasia yra nepalaujamas šaltinis vis maloni ir dorybi: tik jimo, vilties, meils, pasiaukojimo dvasios, nusizeminimo, tvirtybės, dosnumo; visa tai trykšta iš šios sudievinios sielos. Vien natrali energija visai beje: reikalinga, kad dalyvaut gyvybės Dvasia.

Taip pat tas gyvenimas mumyse yra *tik jimas* ir *abipusiškumas-pasikeitimas*. Trys dieviškieji Asmenys gyvena mumyse, kad juos garbintume, nors iš tikrųjų turime vengti bet kokios metaforos, kuri mums piršt bet kurios ršies sustingimo-nejudrumo būv. Jia nra vietos vaizduotei. Jia yra gyvybingiausia *dinamika*: mūsų sijungimas dieviškojo gyvenimo srov. Ta paslaptis yra mums, sijungusiems Krist ir Bažnyčiai, Švenčiausios Trejybės teikimas dieviškojo gyvenimo, maloni ir vis dieviškji dovan. Iš mūsų per Bažnyčią ir Krist Šv. Trejybė kyla mūsų maldos, mūsų meils pagavimas, mūsų aukos ir visos mūsų sielos liepsnojanio gyvenimo išraiškos, permaintytos antgamtinio gyvenimo.

Sielos gyvenimas yra *pažinimo ir meils* gyvenimas. Tame bendravime su Gyvybės Dvasia, Mistinio Kno Siela, ir jo šviesoje bei jo meils impulse mūsų sielos gauna naują pažinimą ir tyršvies, jos pridengti meils maloni, kvpt Šventosios Dvasios.

Panašiai, šis bendravimas vienoje ir toje paioje Gyvybės Dvasioje, sukelia kilnum, malonum, pasigailėjimą tarp siel *Kno nariuose*: paslaptį miniai, jausm, pasitarnavimą apykait ir pasikeitim; nesiliaujant mald, abipusiškos pagalbos, maloni ir atleidimo bendravim, trumpai tariant, gyvenim, kuriame nariai intymiai pažsta vienas kit, supranta ir myli.

3. *K reiškia mūsų bendravimas Šv. Trejybės gyvenime Kristuje?*

Bti Švenčiausio Trejybės gyvenimo dalyviais — reiškia bti ves-tiems dieviškji Šeim per Krist, Kristuje ir su Kristumi, kad

mes gal tume džiaugtis trij dievišk j Asmen artumu, bendrautume j šviesos ir meil s gyvenime ir pilnoje Begalin s Meil s laim je, kuria jie myli viens kit dieviškosios prigimties vienyb je. Tai b ti laimingam Dievo laime ir džiaugtis žinant, kad nieko negali b ti prie tos laim s prid ta.

Ir v l, b ti Šven iausios Trejyb s gyvenimo dalyviu reiškia tur ti savo siel , prirengt giliausioje tyloje dalyvauti begaliniai gailėstingos Apvaizdos Šventoje Valioje, kuri kiekvien m s gyvenimo žingsn veda prie to vieno tikslo, paskirto jam: m s dalyvavimo dieviškosios Šeimos gyvenime kaip s n jo S nuje.

B ti dalyviais Šv . Trejyb s gyvenimo reiškia dalyvauti visame meil s plane, kuris nori kartu surinkti visus žmones Kristaus meil s vienyb je, kad jie b t susijung viena Šv . Trejyb s atvaizde ir kad Dievas b t „viskas visame“.

Bendrauti Šv . Trejyb s gyvenime reiškia b ti dalyviu tos paslapties transcendencijos—begalyb s. Juo labiau siela eina triasmėnio Dievo gyvenim , juo labiau supranta, kad tos paslapties gelm s vis labiau darosi neišmatuojamos. Tai nereiškia, kad paslaptis vis labiau darosi svetima, išorin , tolimesn sielai. Priešingai, siela yra vedama j taip, kad ta paslaptis atsiranda pa iose sielos gelm se. Tikrai, juo labiau nužemintai siela atsiveria tai paslap iai, ir pasilieka jos priklausoma, tuo labiau žvelgia, kad ji buvo sukurta kaip tik tos paslapties apm stymui. Tod l Kristuje ta paslaptis mums n ra neprieinama. Žinoma, mes negalime jos suprasti, ta iau jos turtai mums yra neišsemiami ir neapsakomi. Tod l dalyvauti toje begalyb je reiškia ja džiaugtis, nor ti, kad ištikr j ta paslaptis b t tokia, ir b ti laimingam kad ji negali b ti kitokia, vietoj kart lio ir sielvarto, jog nepaj giame žvelgti tos paslapties Šviesos ir Meil s gelmi . Galiausiai sitikinkime, kad m s tos paslapties atskleidimas, kad ir kažkaip tikras gali b ti žem je, bet tai yra tik pradžia; ir kad yra begalin bedugn tarp atsiskleidimo per tik jim ir švent j reg jimo Šv . Trejyb s, kuris laukia m s danguje.

J zau, mes garbiname tave ir d kojame tau, kad nenor jai palikti m s siel , ištroškusi ir nusilpusi dykumoje ir pasidavusi tik vienam statymui, vistiek, koks gražus tas statymas beb t buv s. Tavo Apreiškimas yra daugiau, negu Tiesos perdavimas: jis yra

gyvenimo ryšys. Tavo išganymo misija kvieia mus dalyvauti paslapyse, kurios yra ne kas kita, kaip vieno ir amžino Dievo tikrojo gyvenimo išraiška. Tavo Bažnyios dorovinis gyvenimas yra visuma gyvenimo reikalavimų, kur mes turime gyventi tavo Mistiniame Kne.

97. ŠVIESOS GYVENIMAS

„Nes Dievas, kuris sak šviesai prašvisti iš tamsybi, pats apšviet mūsų širdis, kad jo švietimas duot pažinti Dievo garbe Kristaus Jaus veide“ — 2 Kor. 4, 6.

Kiekvienam Bažnyios s nui žodžiai, kuriais Dievas „sak šviesai prašvisti iš tamsybi“ pasaulio sutv rime, dar tebeaidi Bažnyioje modernaus pasaulio tamsybi s vidury. Kiek daug vaikš ioja nakt, neturdami savo rankose lemp. Jie yra be ideal ir kiekvieno aklo vykio aukos; gyvenimas ir pasaulis jiems pasidar beprasmiški ir nieko nebeliko, kuo jie gal t bepatik ti; jie yra grobis dvasinio chaoso ir bergždžio pesimizmo, kaip reta pasaulyje, ir kuri paskutinis ir logiškas galas yra bej giškas nusivylimas. Bet krikš ionis žino, kad iš Bažnyios mokslo jis gali gauti šviesos, kuri apšvieia jo vis žmogišk gyvenim, ir kad jis savo paties širdyje nešiojasi šviesos gyvenim.

1. Žmogaus gyvenimas šviesoje

Krikš ionies tik jimas apšvieia jo žmogišk lemt — asmenin lemt, kaip Dievo s naus, nes kiekvienas asmuo turi duoti apyskait Vyriausiam Teis jui iš savo pastang susivienyti su viengimiū S - numi; taip pat bendruomen s lemt, nes n vienas neišgelb s savo sielos veikdamas vienas, ypa kada jo egoizmas trukdo net jo išganymo ieškojim; bet kiekvienas išganys savo siel vienyb je su savo broliais meile Mistiniame Kne, kuris yra Bažnyia, Švent j Bendravimas ir meil Pilnutinio Kristaus. Toliau, krikš ionio lemtis yra bendruomenin s prigimties, kadangi Dievas, kur mus nuolatos neša viltis su sitikinimu, kad jis bus m s amžina laim, yra Dievas, kur mes galime pasiekti tik per meil. Ir kada viltis bus atlikusi savo

tiksl ir pasibaigusi, meil vis pasiliks. Tas Dievas, kur mes žvelgsime švent j reg jimu, yra Šven iausioji Trejyb , ir Šven iausioji Trejyb yra dabar ir visada bus vis bendras G ris... „Kad Dievas b t viskas visame“ (1 Kor. 15, 28).

Krikš ionio tik jimas nušvie ia tikr jo *žmogiškos asmenybės reikšm* : paslapt didingumo ir menkyst s, kokie kiekvienas esame savo asmens b tyje, sukurti Dievo, sužeisti gimtosios nuod m s, atpirkti Kristaus, permainingi Kristuje, pašaukti tapti „antruoju Kristumi“ — viso to dovana, kuo mes esame, d l jo Mistinio K no išsipl timo visuose gyvenimo vykiuose, neži rint vis kli i , kylan i iš m s pa i ir iš kit .

Tokiu b du mums nušvinta gyvenimo prasm , ir t gyvenim priimame kaip kov , kad išsivadautume iš visa, kas gal t varžyti ar kliudyti vykdyti Kristaus paslapt .

Mes žvelgiame savo pastang , kasdieninio darbo, savo vidini konflikt ir prieštaravim , savo silpnumo ir klaid , savo kilnaus atnaujinimo pastang , apšalyimo ir doryb s prasm . Gauname šviesos, kad suprastume nuod m , kan i ir Išganym ; kad pažintume meil s prasm , — kiekvienos teis tos meil s, jos kilnume ir vaisingume, kad b t nušviesti m s santykiai su artimu, m s broliais Kristuje.

Galiausiai tik jimas nušvie ia *žmogaus* viet pasulyje. Nors kaip k rinys jis pasidav s Dievui ir nuolatos priklauso nuo Kristaus malon s visame, kur jis gali sigyti amžin nuopeln , žmogus yra valdovas k rinijos, kuri jis turi išvystyti savo darbu ir palenkti tarnauti žmoniškesniam pasauliui; tuo pa iu metu su dieviškosios Dvasios j ga jam pasiseka apvaldyti pa ius žmogiškus vykius, kad jie tarnaut jo dvasinei pažangai ir jo meil s stipr jimui.

2. *Gyvenimas Šventosios Dvasios dieviškoje šviesoje, kuri yra Bažny ios Siela*

Viešo ir atbaigto Apreiškimo centre individualiam krikš ioniui yra asmeninis ir progresyvus apreiškimas. Jis n ra papildymas atbaigto Apreiškimo, bet vieš ir atbaigt Apreiškim pritaiko kiekvienai sielai ir paver ia *gyvenimu*.

Apreiškimas tampa šviesos gyvenimu, kadangi tas, kuris yra Šviesa („lumen de lumine“ — „šviesa iš šviesos“), gyvena mumyse; kadangi jis „apšvie ia kiekvien žmog , ateinant š pasaul “ (Jono

1, 9); kadangi per tik jį jis teikia šviesą mums protui, tikrai leidžia dalyvauti jo Šviesoje kaip Dievo Žodyje.

Tai šviesos gyvenimas, kadangi Šventosios Dvasios apreikštos tiesos per išganyto misiją gaivina sielą ir tampa jos maistu maldoje bei jos šventos tylos akimirkose ir vidiniame susikaupime. Siela savina tas tiesas... ir jas išgyvena. Pats Jėzus paskelbė: „O Raminotojas, Šventoji Dvasia, kur Tėvas atsišmano vardu, jis jus viso išmokys ir primins jums visa, ką tik aš kalbėjau“ (Jono 14, 26).

Taip pat tai yra šviesos gyvenimas, nes šalia to specialiai ir gyvą apšvietimo akimirką, siela pasilieka priklausanti Šventosios Dvasios ir atsiliepianti jos malonai, yra pastoviai sitikinusi, kur ji eina, ir kaip ji turi elgtis vedama šviesos tikėjimo, protingumo, išminties ir paklusnumo Bažnyčiai. Ir net jei kokias žinias abejojant iškyla tokiai sielai ir ji dvejoja, betgi ji žino, kad pasiprašius Šventosios Dvasios Šviesos, eis tiesiai. Ieškodama tik Dievo garbą ir jo Valios savo luomo pareigoje, siela yra tikra, jog pasilieka šviesoje.

Galiausiai — tai šviesos gyvenimas, nes siela apšviesta Kristaus gyvenimo, nušviečia visus tuos, su kuriais susitinka. Matydami gyvą to gyvenimo rodymą, kiti pradeda suprasti, kad tokioje sieloje yra aukštesnė dieviška šviesa, ir jie ima trokšti tos pačios šviesos.

Viešpatie Jėzau Kristau, tu pasivadinau „pasaulio Šviesa“, tu pasakei, kad tavo gyvenimas yra „žmonių šviesa“, ir prižadėjai, kad kas seks tavimi, nevaikšios tamsybėje, bet turės gyvenimo šviesą. Padėk mums, prašome tave, kad vaikšiotume tavo šviesoje. Duok, kad kiekvienas krikščionis suprastų aukštą ir pareigojančią šviesos misijos atsakomybę, kuri tu patikėjai jam, reikalaudamas iš jo, kad kaip tu, taip ir jis būtų „pasaulio šviesa“ (Mato 5, 14) tavo Bažnyčioje.

98. IŠMINTIES GYVENIMAS

„Mes, tiesa, skelbiame išminti tarp tobulų, tačiau ne šio pasaulio išminti. . . Mes skelbiame pilną paslapį Dievo Išminti, kuri yra paslėpta“ — 1 Kor. 2, 6-7.

Šis išminties gyvenimas yra trijų rėšių išminties sintezė: žmogaus proto, tikėjimo ir Šventosios Dvasios malonės. Ji duoda Kristaus

nari gyvenimui lyg tarytum piln asmenin išraišk , kuri gana aiškiai skiriasi nuo filosof išminties.

1. *Žmogaus proto išmintis*

Bažny ia nuostabiai pasitiki žmogaus protu intelektualin je ir moralin je srityje. Šiandien iš tikr j Bažny ia yra žmogaus proto gyn ja.

Kiekvienas sveikas religingumas tur t siekti proto ir charakterio balansuoto formavimo. Ypa tokia pusiausvyrą turi b ti siel susivienijime Kristuje; bet tuo pa iu metu jos turi b ti žmogiškai išbalansuotos, tai reiškia, jos turi b ti protingos b tyb s. Ta iau tuo nenorime pasakyti, kad jos tur t b ti vien galvojan ios b tyb s, kurioms tr ksta vaizduot s ir jausmo, nes *protingomis b tyb mis* laikome tuos, kurie ramiu ir tvirtu sav s apvaldymu pasidar valdovai akl j g , neproting palinkim bei žem apėtit (j turime kiekvienas) ir taip juos privert pasiduoti protui, kad žmogiškasis protas gal t padaryti vis b tyb paklusni dieviškosios malon s veikimui.

Šventumas yra malon s ir meil s k rinys. Žvelgiant iš žmogaus paties pareig taško, jis yra žmogaus proto šedeveras. Tik šventieji yra tobulai protingi. Jie vieni logiški iki protingumo rib . Šventumas pasireiškia žmogaus gyvenime išmintimi, giedrumu, darnia pusiausvyrą, kurie yra sielos vidin s tvarkos atspindys ir ženklas.

2. *Tik jimo išmintis*

Tik jimas yra šviesa, tad kartu ir išmintis. Krikš ionio išmintis charakterizuojama *tikrov s jausmu*, kuris galina krikš ion matyti daiktus tokius, kokie jie tikrai yra. Ji nepaneigia pasaulio daikt ir j grožio, bet ji galina krikš ion žvelgti visus daiktus aiškiu permatan i žvilgsniu, kad žmogiškuose dalykuose atskirt , kas dieviška ir kas nuod minga.

Krikš ionio išmintis tiek pat realiai sprendžia ir apie žmogaus prigimt . Yra sausas ir pesimistiškas realizmas. Yra ir realizmas, kuris išlaisvina, kadangi jis žvelgia iš visos perspektyvos žmogaus piln prigimt , kurios išganyti at jo Kristus ir kuri jis nori paaukoti savo T vui. M s temperamentas, charakteris, aistros, k no savyb s ir sveikata bei visa, kas mumyse yra žmogiška, tur t tapti išganyimo plane siekiamosiomis priemon mis. Tod l, užuot tuos daly-

kus laik daugeliu kli i , kurios mus sutrukdo ir uždaro m s pa i ni riame kal jime, turime laikyti visa tai, kas žmogiška mummyse, priemon mis Kristuje gyventi s nyst s gyvenim , su didesniu užsi-degimu paaukot T vui.

Krikš ionio išmintis žino, kaip laikytis *auksinio vidurio*. Ji iš-vengia dviej prieštaraujan i kraštutinum , kurie yra klaida arba yda, vienas tr kumas, kitas perd jimas. Ji tik ieško vidurio kelio, tuo pa iu metu vengdama vidutiniškumo. Ji kiekvienam daiktui duoda vert ir reikšm santykiyje su tuo, kuris yra vis daikt matas, ji iš žmoni nereikalauja daugiau, negu jie gali duoti.

Krikš ioniškoji išmintis turi *tvarkos jausm* . Ji kiekvienam as-meniui ir kiekvienam daiktui skiria atitinkam viet . Ji gerbia Dievo nustatyt vertybi eil ir nemaišo, kas yra aukš iausia ir žemiausia žmoguje ir pasaulyje. Ir kadangi krikš ioniškoji išmintis remiasi tvarkos ramybe, ji džiaugiasi taika ir j skleidžia aplink save.

Krikš ioniškoji išmintis turi *Kryžiaus jausm* , nes kaip tik Kry-žius nustato šios išminties prigimt . Tuo tarpu, kai pasaulis, — arba pasaulio dvasios žmon s, — Kryžiaus visai nesupranta, krikš ioniš-koji išmintis žavisi Kryžiaus grožiu ir vaisingumu. Krikš ioniškoji išmintis randa ramyb s niškame atsidavime Dangiškojo T vo nu-kryžiovimo norams: tobul džiaugsm , kilniai atsisakant, išsižadant, save užmirštant ir Prisik lim bei garb s gyvenim mirtyje, paau-kotoje išganymo dvasioje už vis žmonij , kaip Kristus paaukoko savo mirt .

3. *Išminties dovana*

Išminties dovana, kuri Bažny ia suteikia pakrikštytojo asmens sielai, apšvie iant Šventajai Dvasiai, sukelia toje sieloje malon ir žvalg Dievo transcendencijos, jo išminties ir jo tobulumo pažinim .

Bet tas pažinimas turi ypating charakter , gaut per patirt meil . K siela suseka išminties dovanos veikimu, iš tikr j yra pats tik jimo dalykas: Dievas, nesukurtoji Tiesa, begalinis gerumas, Šven-iausioji Trejyb ; ir ta prasme ji pasilieka tik jimo srityje.

Ta iau tame tik jimo dalyke yra gelm s, kurias siela pasiekia meil s apšvie ian ia intuicija, veikiant Dievui. Per intym pergyve-nim sielos „mato, koks geras yra Viešpats“ (Ps. 33, 9). Jos gali žaibu žvilgter ti Dievo meil s neišmatuojam bedugn , daug toliau

anapus, negu j išreiškia tik jimas... „Nes Dvasia tyrin ja visa, net Dievo gilybes“ (1 Kor. 2, 10). Per to dieviško veikimo pasekmes joje siela patiria laim , rasdama malonum išminties amžinuose sprendimuose, pilnuose meil s. Ji džiaugiasi pagalvojus, kad niekada negal s pasiekti tos begalin s meil s pa i gelmi , nes juo labiau ji nusileidžia tas gelmes, juo aiškiau pasirodo, kad jos t siasi begaliniai ir neribotai.

Pakilti iki t pažinimo aukštybi reikalinga Dievo *Malon* , Šventosios Dvasios Dovana; bet taip pat reikalinga, kad siela b t *prímimo* b vyje, pasyviai laikyt si Dievo veikiamą ir intymiau dalyvaut sik nįjusio žodžio S nyst je, nes S naus savyb visk gauti iš T vo, — vis savo šviesos ir meil s gyvenim .

Išminties dovana yra nematoma Žodžio misija, kuri sieloje spaudžia panašum tikro giminingumo žodžiui, kuris yra T vo Mintis, T vo garb s Puošnumas, bet, kaip šv. Tomas sako: „tiek yra Žodis, kiek jis kvepia meile“. Argi negalima manyti, jog nematomoji S naus misija yra išminties dovana m s siel paruošti, kad S nuje, jo atvaizde ir per paslaptinę s lyt su juo, gautume Švent j Dvasi dalyvauti gyvenime, kur jis gauna iš T vo? Argi tai ne pati virš n m s dalyvavimo triasmenio Dievo gyvenime Kristuje? Tod l, ar tai ne aukš iausia išmintis savo siel laikyti pasiruošusi vis dalyk laukti iš Dievo, kad visk gautume iš jo ir kad gyventume pat Dievo gyvenim .?

Kristau, m s Atpirk jau, mes mielai sutinkame žmoni b ti laikomi „kvailliais“; kadangi mes pasiryžome tavo Evangelijai ir tavo Bažny ios mokslui teikti pirmenyb prieš pasaulio saikus, mielai pasirinkdami Kryžiaus beprotyb ; pasiryžome visuose m s gyvenimo vykiuose garbinti tavo meil s plan išmint ir begyventi vien dievišk j gyvenim .

99. MEIL S GYVENIMAS

„J s pasiliksite mano meil je“ — Jono 15, 10.

Pareiga myl ti Diev ir artim yra „visas statymas“ (Mato 22, 40); ta iau kiek daug yra krikš ioni , kurie tai laiko tik legalia

pareiga. Jie nesupranta, kad meil s gyvenim J zus atneš mums, ir kad jo intencija buvo, jog mes t meil gyventume meil s bendruomen je, kuri yra jo Bažny ia. Bažny ioje viskas suorganizuota meil s viešpatavimui.

1. Nuolatin meil s s lyga

Dieviškasis Mokytojas liepia j pastoviai myl ti. Jis nepasitenkina atsitiktiniais meil s veiksmiais, atliktais aklai ir pagal praeinan i užgaid . Iš savo mokini jis reikalauja *visada myl ti*, tai yra, siela nuolat kilti antgamtin meil . ia kaip tik ir yra meil s doryb ; nes *pastovumas* esminio linkimo yra tos doryb s branduolys. Tokia aktyvi orientacija n ra nesuderinama su netik tomis klaidomis d l m s žmogiškos prigimties trapumo, kurios (klaidos) pagrindinai nepažeidžia krikš ionio santyki su jo broliais arba su Kristumi ir Šven iausia Trejybe.

Iš kitos pus s, laisvas ir pastovus nusistatymas priešingas meilei *atmeta t b v* . Santykiuose su kitais toks m s nusistatymas gauna pavydo, pyk io ir kartumo išvaizd , kurie pastoviai puosel jami sie-loje; o m s santykiuose su Dievu tai pasireiškia maištinga, prieš-taraujan ia ir apgaulinga valia.

Taip pat nuolatinis meil s b vis griežtai reikalauja sielos prasto palinkimo gerum , meilum visa, kas j suartina su broliais. Bet už vis labiau ji turi savyje piln *nor duoti; pasiaukojimo b v* dieviškajam Mokytojui už pasaulio Išganym ; *pastov* sielos *sutikim , ryžt* atsakyti kiekvien dieviškosios meil s šaukim ir atlikti kiekvien reikaling brolišk patarnavim .

Bet žodis „b vis“ gali atrodyti „sutingimu - neveiklumu“; toki

turime vengti. Mes esame pa iame gyvenimo dinamizme. Ištikimose sielose tas dinamiškumas yra meil s prasta energija. Siela *pasiaukojimo* už pasaulio išganym b vyje yra nuolatos budri, veikli ir spinduliuojanti: ji tiek auga, kiek *duoda*. Be abejo, auga pratybas kartojant, kaip ir sigyta doryb . Meil yra dieviškoji doryb , ne vien d l savo objekto — Dievo pa io savyje arba artime, bet d l savo pradmens, pa iame savo šaltinyje. Tai pats Dievas sieloje pa-didina meil . Šv. Povilas mus moko, kad Šventoji Dvasia, Meil s Dvasia, yra išlieta m s širdyse.

2. *Meil s gyvenimas veikiant Meil s Dvasiai*

Šventoji Dvasia yra abipusiška T vo ir S naus meil Šven iausioj Trejyb j. Ji yra j meil s vaisius; bet mums ji taip pat yra j meil s laidas. Ji mus meil je palaiko susivienijusius su T vu ir S numi. Per j T vas ir S nus yra susijung su mumis, kad per j dalyvautume j meil s gyvenime.

Tokiu b du Šventoji Dvasia yra Asmens Dovana: Dovana, kuri T vas ir S nus duoda vienas antram; ir taip pat T vo ir S naus Dovana m s sieloms. Duodami mums Švent j Dvasi , T vas ir S nus mums duoda pa ius save. Mes j turime kaip aukš iausi Dovan , kuri yra vis j meil s dovan užstatas bei laidas ir pirmiausia meil s dovana.

Ta dovana teikiama kiekvienu Šventosios Dvasios siuntimu, at - jimu; bet siuntimas n ra vien ta dovana.

Kartu nematomas Dievišk j Asmen siuntimas sukelia siun ia- mojo Asmens *panašumo* id j — panašum asmenin savyb , kuri Asmuo turi pats savyje. Tas panašumas m s sielose vyksta per malon , kuri yra tarytum dieviškojo Asmens sispaudimas.

Tad Šventoji Dvasia yra Dievo ir Dievo Meil s Dovana, ir jo mums suteikta dovana, kuris mus padaro panašius j tiek, *kiek jis yra Dovana ir Dievo Meil* ; tai meil , kuri jis išlieja m s širdyje. Su besiveržian iu džiaugsmu ir d kingumu suprantame koks yra ir turi b ti tos meil s gyvenimas, kur mes esame pašaukti, ir kuris auga mumyse augant meilei, atžymin iai kiekvien nematom Šven- tosios Dvasios at jim . Tai yra aukos b vis, kurio Šventoji Dvasia ateina spausti mumyse. Ji ateina pažadinti m s siel , kad jas ap- valyt nuo bet kokio savanaudiškumo ir juose paruošt *pastov nor duoti*. Ir jei krikš ionys tai takai jautr s, galima pažinti, kokia nepaprasta vienyb s ir bendravimo j ga yra Bažny ioje, galinanti sie- las atsiduoti viena kitai per Švent j Dvasi .

O Dieviškoji Dvasia, kuri pripildai J zaus Kristaus Bažny i savo Meil s ugnies, sukurk mumyse vis gilesn panašum savo nuo- latin dosnumo nusiteikim , kad priklausydami tav s, mes myl tume visa širdimi, dalyvaudami begalin je T vo ir S naus Meil je — toje pa ioje Meil je, kuri yra Šv . Trejyb je.

100: J GOS GYVENIMAS

„Taigi, aš mielu noru girsiuose mano silpnyb mis, kad Kristaus j ga gyvent manyje. . . Nes kai esu silpnas, tuomet esu galingas“ — 2 Kor. 12, 9-10).

Ne vien j ga arba narsumu krikš ionis yra apsiginklav s žmogaus gyvenimo dvasinei kovai. Jo vyriškumo ir j gos b kl sukuria teologini ir moralini dorybi visuma. Ta iau jo visas gyvenimas taps j gos gyvenimu tiek, kiek jis, atsižad j s savo egoizmo silpnybi , gyvens kaip Mistinio K no narys.

1. „Kad Kristaus j ga gyvent manyje“

Krikš ionis, kaip jo K no narys, J zuje Kristuje paveldi visas g rybes ir yra dalyvis vis Kristaus turt , kurie gali b ti perduodami žmogaus sielai. Juo labiau krikš ionis apsisprend nebesikliauti, nebepasitik ti pa iu savimi, — juo labiau Kristaus j ga gyvena jame: j ga jo malon s, jo dorybi , jo Dvasios.

Toliau, krikš ionis, kaip Mistinio K no narys, dalyvauja j goje, kuri Kristus turi visame pasaulyje. ia yra neišsemiamos energijos šaltinis, kadangi niekas negali apriboti, arba mažinti, J zaus Kristaus aukš iausio viešpatavimo. Šiuo dalyvavimu Kristaus j goje krikš ionis gali s kmingai kovoti prieš š ton , nuod m ir prieš visas blogio j gas. Šiuo dalyvavimu krikš ionis palaipsniui paj gia apvaldyti pagundas ir instinkt sukilim bei prigimties sujudim , kuris sukyla jame. Taip pat šiuo dalyvavimu jis randa j gos savo darbu apvaldyti k rinijos elementus ir padaryti, kad jie tarnaut aukštesniems jo pas skirties tikslams. Karštu pasitik jimu Kristaus j ga, kuris gyvena jame, krikš ionis veikia visk , kas iš pirmo žvilgsnio atrodo kli tis, kad tai paverst priemone sigal ti meilei, kuria jis trokšta praturtinti vis Mistin K n .

2. „Kits kilo nariai“ (Rom. 12, 5)

Izoliacija reiškia silpnum , nes žmogus sukurtas, kad bendraut su kitais. Tai tiesa žmogiškoje plotm je. Žmogus visuomeniame gyvenime patenkina savo reikalus: jo paties tr kumai reikalauja, kad jis santykiaut su kitais. Taip pat tai reikalinga ir jo pa ios asmenyb s

ištobulinimui, nes juo plačiau ta asmenyb atsiveria pažinimo ir meilės praturtinamai takai, juo labiau ji išsivys įusi ir tobulesnė .

Gamtin plotm yra ne kas kita, kaip antgamtin s plotm s atvaizdas. Ji Dievo planuose skirta, kad mes pilniau suprastume nematomo pasaulio paslaptis tikrov . Pasišventusios misij šeimos sielos, kurios savo veikla siekia keturias pasaulio šalis, gauna didelę stiprybę s, žinodamos, kad priklauso didžiajam K nui, ir iš K no gauna nuolatini pagalb .

Bet už vis labiau Mistiniame K ne išsivysto socialinė krikščionio energija. Krikščionis jau ia, kad jis pasin r s j gos gyvenime, kurios niekas negali susilpninti, kai jis dalyvauja dieviškoje Mišio Aukoje; kai jis tik jimu supranta, k jam reiškia *Švent j Bendravimas*, — dalyvavimas Triumfuojanios Bažnyios gyvenime, kai jis eina dvasin s lyt su Šv . Mergele, apaštalais, kankiniais, Bažnyios Doktorais, dangaus ir žemės šventaisiais (palg. Mišio *Communicantes*), ir kada jis s kmingai susivienija su visais Mistinio K no nariais. Jis žino, kad tas j gos gyvenimas, kuriame jis pasin r s, yra nesikeičiantis, kadangi jis neveikiamas laiko ir viso to, kas praeina, užgستا ir miršta. Gyvendamas Bažnyios gyvenime, jis dalyvauja jos tvirtume, nes Bažnyia gavo amžinojo gyvenimo žodžius, ir pragaro vartai nenugalės jos.

3. *Meilės tikrumas*

„Bet visa tai mes nugalime dėl to, kurs mus mylėjo. Nes aš esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei galybės, nei dabartiniai, nei busimieji dalykai, nei stiprybės, nei aukštumas, nei gilumas, nei joks kitas sutvėrimas negalės atskirti mės nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje“ (Rom. 8, 37-39).

ia turime tvirtą pergalę šauksm , kuriame Apaštalas išreiškia savo entuziastišką pergyvenimą, kad jis mylimas Dievo, Tavo ir paties begalinės Meilės. Jis turi tos meilės rodytį pačioje Kristaus bityje, Skausm ir Šventosios Dvasios dovanoje. Siela dar nėra žengusi š entuziazmo, stiprybės ir drąsos gyvenime arba pergalėje toje tikrum , kuris apima šv. Povil , iki ji nesuprato, kad ji taip pat mylima ta pačia begaline Meile, ir neišgirdo savo gelmės tojeje išartojai meilės žodžio per Dievišką Jėžod , per Meilės Dvasią . Kai

kart siela išgirdo t žod , kli tys, prieštaravimai ir bandymai jai nieko nebereiškia. „Aš esu tikras, kad niekas negal s atskirti nuo Dievo meil s..

Du asmenys, kai jiedu myli viens antr , išskilmingai pareiškia, kad nuo dabar niekas toliau negal s stov ti tos j meil s kelyje. Jie jau ia pasiryž nugal ti visas sunkenybes, kurias gali teikti gyvenimas. J meil yra j tvirtumas.

Taip Kristaus meil je krikš ionis randa tikr j g .

J zau, m s Viešpatie, ne vien laim s dien tu mums parodei savo meil ; tavo Meil s Dvasia trokšta uždegti kiekvien akimirk ir pakelti m s sielas, kad palaikomi tavo j gos kiekvienne tavo Mistinio K no naryje, mes gautume iš tav s j g išplatinti tavo karali j žem je m s bendromis pastangomis ir nenugalima tavo meil s galia.

101. ŠVENTUMO GYVENIMAS

„Jis mus išsirinko jame pirm pasaulio k rimo, kad b tume jo akivaizdoje šventi. . — Efez. 1, 4.

Si lydama mums sekti tokiais žmon mis, kaip ir mes patys, kuri šventum ji užtikrina, Bažny ia rodo, kad ji yra nuostabi žmonijos mokytoja. Žinoma, kad šventaisiais ne visada galima pasekti iki mažiausi smulkmen ; ir, be to, mes dar taip toli nuo j . O vis d lto nuo amži mes esame pašaukti tapti šventaisiais. Tad kokiu b du šventumas prieinamas ir galimas mums?

1. *Tikro šventumo elementai*

Pirmas elementas, kuris valdo visus kitus, yra *J zaus Kristaus malon* . Ne mes patys darom s šventaisiais. Kristus mus padaro šventus.

M s šventumas n ra vainikavimas eil s energing valios pastang , per kurias m s prigim iai pasiseka apvaldyti savo tr kumus ir pasiekti žmogiško tobulumo. Yra tik vienas šventumas — Kristaus šventumas. „*Tu solus Sandus*“: Kristus vienas yra šventas. Mes galime tapti šventais tik dalyvaudami jo šventume.

Kur tas dalyvavimas gl di? Mes turime vengti dvejop sp st : iš vienos pus s, tam tikro *pasyvumo*; iš kitos pus s, pasidavimo vien nat raliam *aktyvumui*. Pirmasis yra aukš iausio pasyvumo b vis, kuris išjungia bet koki m s pastang ; o antrasis, kai principu sutinkama, jog Kristus mus pašventina, ta iau pradedame elgtis taip, lyg visas rezultatas galutinai priklausyt nuo m s valios pastang .

Tai mus veda prie antro elemento: *pilnai mylin iu ir aktyviu tik jimu pasidavimas pašventinamajam Kristaus veikimui mumyse, kaip savo nariuose per savo Švent j Dvasi ir Bažny i* . Kiekvienas veiksmas, kur mes atliekame su šiuo nusiteikimu, yra šventas Dievo akyse.

Ta iau, kad tai b t atžym ta šventumo antspaudu, turi b ti tre ias elementas: *dalyvavimas Kryžiaus paslapyje*. Yra tikras šventumas, kai tas prisirišimas tik jimu, viltimi ir meile mielai atsiduoda Kristaus norui kokiame nors dalyke, kuriam pradžioje jaut me nat ral pasibiaur jim ir vengim nemaloni pastang , reikalaujam iš m s .

Šventumas kartu apima *atsiskyrim* ir *susivienijim* . *Atsiskyrim* nuo stab ir kli i , kurios pastoja keli , kad Kristus mus padaryt šventais: atsigr žimas nuo maištingos valios, gimusios iš savanau diškumo, Dievo Valiai paklusni vali . *Susivienijimas su Dievu*, kuris vienas yra absoliutus šventumas, per m s dalyvavim Kris taus paslapyje ir per jo gyvenimo m s sielos visišk užvaldym . „Ne aš begyvenu, bet Kristus gyvena manyje...“

2. *Žmogaus šventumo reliatyvumas*

Nemažinant asmeninio našo, galime sakyti, kad kiekvieno asmens šventumas yra b tinai s lyginis.

Santykiyje su Kristumi žmogaus šventumas gauna j veržimosi form , stengim si tapti j panašiu ir troškim priart ti prie jo. Visa m s žem s gyvenimo prasm gl di tame laipsniškame kilime prie šventumo idealo, kuris k nytas Kristaus šventoje Žmogyst je.

Toliau, kiekvieno nario šventumas priklauso nuo *jo susijungimo su visu Mistiniu K nu*. Tikras šventumas yra *Kristaus nario* šventumas. Visiškai nieko nebelikt mums, jei mes savavališkai sivaizdav , nor tume išskirti savo asmenin dal iš viso K no, iš Švent j Bend-

ravimo, iš viso kolektyvinio malon s gyvenimo, kur mes esame pasin r , iš viso Bažny ios gyvenimo; ir m s tvirtinimas, kad mes tai darome tik bandydami analizuoti savo dal iš ar iau, nueit niekais. Taigi, jei narys pasiek šventumo laipsn per jame veikiant sudievinim , tai tik tod l, kad jis dalyvavo viso Mistinio K no šventume; kitaip tariant, Kristus j pašventino savo Bažny ia ir pašventinimo rankiais, kuriuos Bažny ia tvarko jo vardu. Pirmoje t ranki eil je yra Išganymo Auka, amžinta Eucharistijos aukoje, kuria mums ateina malon s kiekvien akimirk .

Galiausiai žmogaus šventumas yra reliatyvus *ryšium su jo, kaip nuod mingo k rinio, pad timi*. Jis šventas tiek, kiek Išganymo malon j išvaduoja iš nuod m s ir nuo jo nuod mingojo „aš“. Bet žmogiškoji prigimtis pasilieka su savo palinkimais blog . Kol mes esame žem je, tol n ra visiško išsivadavimo iš nuod m s.

Taip pat tai aiškintina, kod l taip sunku yra spr sti apie kit šventum . Asmuo, kuris tam tikr silpnumo akimirk atrodo savo paties temeperamento auka, gal kaip tik t akimirk yra šventas Dievo akyse, nes jis kovoja su tuo temperamentu, kad paklust Kristaus malonei. Iš kitos pus s, atrod s aistr ir tr kum nebuvimas pats savyje n ra šventumo ženklas. Žmogaus šventumas n ra angelo šventumas: jis yra nusid j lio, kuris nuolatos išganomas Kristaus Atpirk jo malone.

„O Visagalis T ve, duok savo tarnams kunigyst s kilnum . Su teik, kad šventumo dvasia pasiekt pa ias j širdži gelmes“¹⁾. Šventumo idealas niekada teneužg sta tavo s n ir dukter širdyse, kurie kart išvydo jo grož . Savo malone palaikyk mus, kad mumyse niekada nesusilpn t šventumo troškimas d l m s pa i silpnumo patyrimo, d l m s žmoni pažinimo arba d l per li dno t išsis musi ir nuvilt siel vaizdo, kurios d l nuovargio, arba baim s, paliko t gyvyb teikiant ideal .

¹⁾ Žodžiai tariami vyskupo per kunigo pašventinim .

102. LAISV S GYVENIMAS

„Nes j s, broliai, esate pašaukti laisv ; tik ta laisve neduokite progos k nui; ver iau tarnaukite dvasios meile vieni kitiems" — Gal. 5, 13.

Laisv yra nuostabi K r jo dovana. Kristus at jo, kad mums duot išganymo laisv ir priemones b ti laisvais. Bet tikroji laisv mums neduoda visa ir atbaigta; ji yra kiekvienos dienos užkariauta teritorija, kiekvienos akimirkos pastanga. Ji reikalauja trij esmini dalyk : persiskyrimo su vergija, kuri surakina žmog , sav s apvaldymo bei sav s kontroliavimo ir laisvo m s pasidavimo J zui Kristui.

1. *Išsivadavimas iš vergijos, kuri surakina žmog*

Savo nešamu gyvenimu J zus Kristus nuolatos mus vaduoja iš vairi vergijos r ši , kurios mus vargina.

Jis mus išvaduoja iš nežinojimo, klaidos ir abejon s vergijos savo gyvenimu ir savo Tiesa, kuri mus padaro laisvus (Jono 8, 32); iš m s savanaudiškumo ir blog pro i vergijos — savo meil s gyvenimu; iš m s užgaid ir savavališkumo vergijos — savo išminties gyvenimu; iš k no ir jausm vergijos — savo Dvasios gyvenimu; iš m s silpnumo ir bailumo vergijos — savo j gos gyvenimu; iš m s puikyb s ir pasitenkinimo savimi vergijos — sav s išsižad - jimu pagr stu gyvenimu; iš nerimo ir kan ios vergijos — savo tai - kos gyvenimu.

Kristus yra Išvaduotojas iš kiekvienos nuod m s vergijos. Jis taip pat yra m s Išlaisvintojas iš žemo žmogiško prisitaikymo prie pasaulio viešosios nuomon s, socialin s aplinkos reikalavim vergijos. Jis mus traukia prie sav s Vienintelio reikalingu dalyku (Luko 10, 42).

2. *Savivalda ir sav s kontrol*

Dievas atidav kiekvieno asmens rankas atsakomyb už savo asmenin likim ir gyvenimo elges . Bet b damas Kristaus nariu, kiekvienas asmuo nesiekia savo likimo skyrium, bet su Kristumi ir jo Mistiniu K nu.

Žmog išvaduodamas iš jo nat rali os vergijos ir apvalydamas, Kristus taip pat *aukl ja*; tatau per Šventosios Dvasios malon kartu su žmogaus laisve tur t vesti žmog prie apsivaldymo bei susitvardymo.

Tas proto aukl jimas vyksta per tik jimo doryb ir malon s švies , kuri moko žmog pažinti savo galutin tiksl gyvenime, priemones, kuriomis jis t tiksl turi pasiekti, ir kli tis, kurias jis tai darydamas turi nugalti. Veikiamas Šventosios Dvasios, kuri siun ia Kristus, jis turi sigyti tvirt sprendim ir švies prot savo gyvenime.

Taip pat tas veikimas yra *valios* ir *charakterio* aukl jimas. Kristus savo malone ir savo Dvasia padeda per dvasin kov K no nariams laim ti dvasios viešpatavim k nui ir aistroms, atsispirti pagundoms ir išvystyti tvirt asmenyb , kuri pasireiškia pasirinkimuose, kuriuos ji daro, sprendimuose, planuose, kuriuos ji efektyviai gyvendina.

Kristaus veikimas nesiekia nuslopinti žmogaus pastang , bet jo tikslas yra žmog paremti ir išlaisvinti, galinant j kontroliuoti savo vidin laisv .

Kristaus veikimas nepakei ia žmogaus temperamento, nes Kristaus malon veikia žmogaus temperamentu pasiremdu, išeidama iš to pradžios taško, statydama ant to temperamento, kad pašventint j . Kristaus malon kiekvienam asmeniui padeda geram panaudoti savo temperament , j sudrausminti ir apvaldyti.

Kristaus veikimas nenukreiptas visišk išor s kli i pašalinim : jo tikslas yra su malon s pagalba kiekvienam asmeniui suteikti j g triumfuoti ant j . Tokiu b du jis nesiekia iš asmens gyvenimo pašalinti kryžiaus paslapties: priešingai, jis siekia, kad kiekvienas asmuo laisvai sijungt t paslapt .

Širdies lavinimas. Mes nesigiliname pakankamai Kristaus meil s veikim , išsiliejus mummyse per Jo Švent j Dvasi , kad savo širdis formuotume pagal Šird m s Viešpaties, m s Pavyzd . Ta meil nuolatos veikia mummyse, pad dama mums apvaldyti savo širdis, jas išvaduoti iš savanaudiškumo. Ji šird apvalo nuo aistr ; ji mums kvepia aukštesni motyv meil ; ji ištikimyb s, šiltumo ir kilnumo j g , kartu su džiaugsmu, pastato vietoj savanaudiškos širdies sausumo ir šaltumo.

3. *Sav s atidavimas J zui Kristui*

Koks nuostabus ir stebuklingas dalykas yra begalin pagarba ir didžiausias švelnumas-subtilumas, su kuriuo m s Viešpats atsižvelgia m s žmogišk laisv !

Jis yra Viešpats vis savo dovan . Bet jis nenor jo m s padaryti automatais-robotais, net ir m s labui. Geriau jis rizikavo m s nuod me, kad palikt mus laisvus. Kod l jis taip dar ? Kadangi nor jo, kad mes pas j eitume kaip laisvi asmenys, atsakingi už savo pasirinkim , savo veism viešpa iai ir sutartimi gal visiškai si-pareigoti. Jis troško m s meil s dovanos —meil s, kuri mus galina veikti visai laisvai.

Tai Šventoji Dvasia, Bažny ios siela, kuri mummyse uždega t meil ir j duoda mums. Juo mes labiau atsiliepiame ir pasiduodame tai meilei, tuo labiau m s asmenyb bus išlaisvinta nuo pavergian-i tak ; tuo labiau susiras savo tikr j esm , galin i galvoti, spr sti, nor ti ir laisvai myl ti Diev bei artim pagal prideramus statymus ir kilnius siekimus malon s sudievinta savo prigimtimi.

Tai d l to šv. Povilas, skelbdamas laisv n pašaukimo moksl ir priemonės pasiekti laisvei, gal jo logiškai padaryti išvad : „Tarnaukite dvasios meile vieni kitiems“ (Gal. 5, 13).

*J zau, dabar suprantu, kaip kiekviena asmenyb , pasiliekanti Mistinio K no nariu, n ra paaukota visumai arba pasidariusi be-
vard visuomen je. Aš suprantu, kad jos esmin laisv visiškai ap-
saugota, ir dar daugiau, kad ji klesti, pasiduodama Kristui ir kitiems
nariams, kad jie atbaigia ir gyvendina save visišku atsidavimu Šven-
tajai Dvasiai, meil s triumfui.*

103. RAMYB S GYVENIMAS

„Aš Jums palieku ramyb , duodu Jums savo ramybe; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu" — Jono 15, 27.

Kristaus ramyb n ra ramyb , kuri duoda pasaulis. M s Viešpats skiria du ramyb s tipus ir juos stato priešais viens kit . Labai

svarbu, kad krikš ionis nemaišt t dviej savo sieloje ir savo gyvenime. Kitaip atras, kad jis yra iliuzijos ir apgavyst s auka. Kristaus ramyb n ra nesuderinama su vidine kova arba net su didžiausiomis audromis sieloje. Jos vieta yra pa iose sielos gelm se. Ji yra vaisius vienyb s su Kristumi, su Pilnutiniu Kristumi.

1. *Vienyb Pilnutiniame Kristuje*

Kristaus ramyb yra jo dovana. Ji n ra jausmo, sivaizdavimo arba temperamento padarinys. Šv. Povilas mums sako, kad ji yra Šventosios Dvasios vaisius, vaisius J zaus Dvasios.

M s Viešpats mums tos ramyb s neduoda pilnos ir visam laikui. Jis savo Dvasia nuolatos t dovan kuria savo K no nariuose, arba dar tiksliau, jis j nuolat atnaujina juose, taip dažnai blaškomuose aistr , laikinai sukr stuose gyvenimo vyki , per nuod m einančiuose prieš viens kit .

Kristus atnaujina savo ramyb mummyse ir pasaulyje, atnaujinamas Dievo plano ištisum . „Aš duodu savo ramyb ...“ Ta ramyb , kuri jis duoda mums, yra *jo* ramyb ne vien ta prasme, kada eina iš jo, bet kadangi ji yra *dalyvavimas* jo ramyb je, kuri pripildo jo paties siel , ramyb je, kuri eina iš jo malon s, jo meil s, jo Dvasios, jo vieningumo.

Atpirkimas pertvark žmoni santykius su Dievu, ir tuo pa iu pakeit žmoni santykius tarp j pa i . Jis atstat „dar nuostabesniu b du“ Dievo nor t vienyb jo meil s plane, kur nuod m buvo suardžiusi savo skaldymo; priešingumo, neapykantos ir sunaikinimo darbu.

Kristus pats savyje atstat t vieningum . Sutaikydamas žmoni su Dievu, *Kristus sutaik j pa i su savim*. Sukurdamas šeimos santykius tarp žmoni ir j Dangiškojo T vo, padarydamas juos visus s numis jame, vieninteliame S nuje, Kristus juos padar broliais viens kito Pilnutinio Kristaus vienyb je. Jis suk r žmoni vieningum tarp j pa i , padarydamas, kad jie dalyvaut jame to paties gyvenimo vienyb je — jo gyvenime, gyvenime jo Dvasios.

Taip pat Kristus atstat *vienyb paties žmogaus viduje*. Kristuje kiekvienas žmogus atgauna kažk iš savo b ties pirminio vieningumo, kuris kitados viešpatavo jo prigimtyje, kai žmogaus jausmai klaus proto, o protas Dievo.

Ramyb yra tvarkos ramumas, Kristaus ramyb yra nusistov -
jimas tvarkos, kuri Kristus atstato žmoguje ir žmon se savo dieviš -
k ja Dvasia, kad savo Mistiniame K ne atstatyt vienyb panaši
T vo, S naus ir Šventosios Dvasios vieningum ; arba dar labiau,
kad atstatyt vienyb , kuria žmon s gal t dalyvauti Dievo gyvenimo
vienyb je.

2. *Netikra ramyb*

Kristaus ramyb n ra tam tikras patogus saugumas, kuris krikš -
ion ramiai galina džiaugtis leistiniais pasaulio dalykais, pasiduo -
dant Dievo globai, atliekant kai kurias tik jimo išor s pareigas arba
duodant išmald .

Kristus nenori, kad mes sikurtume žemiškoje b tyje, lyg tary -
tum ia mes tur tume amžin buvein . Priešingai, jis at jo žmogaus
prot ir siel diegti tampos prado, kuris j pareigoja nepaliauja -
mai ieškoti aukštesnio tobulumo: didesnio išsitobulinimo ir savo pla -
nams bei savo perdaug nat raliems poži riams platesni horizont .
Tas pradas yra tik jimas, vienyb s principas, skatin s, pakeli s,
ta iau nesudrums i s sielos, kadangi jis yra aukštesn ir vienijanti
šviesa, kuri ieško Vienintelio reikalingo dalyko. Tod l nesusikirs -
damas su tikra Kristaus ramybe, jis yra vienas iš esmini ramyb s
element .

Toliau, Kristaus ramyb n ra *savotiškas ramus užtikrinimas*, ku -
rio siekia kai kurie praktikuoj krikš ionys prieš pomirtinio gyve -
nimo rizik visišku išoriniu pasidavimu Kristaus statymo taisykl ms.
Tai ne Kristaus noras, kad kas nors rast jame tok laid , nes jis
visiškai pasmerk fariziej pasitenkinim , kurie buvo pasitenkin
patys savimi ir savo gerais darbais. Taip jis žmogaus širdyje dieg
antr tampos prad , kuris j pareigoja nepasitik ti vien savo paties
pastangomis arba net savo paties nuopelnais. Tas pradas yra viltis.
Ji žmoni mintis nukreipia pomirtin gyvenim , kad jie laukt
savo išganymo vien iš Dievo gerumo ir gailestingumo. Jis yra iš pa -
saulio išvaduoj s siel , kuri stengt si pasikliauti vien savimi, kad
t siel mest Kristaus šird su visišku pasitik jimu semtis Dieviš -
kojo Atpirk jo neišsenkan i nuopeln . Tai vienij s pradas, jo
veikiama siela visa ko laukia tik iš Kristaus, kadangi jis siel išva -

duoja nuo daugybės tuščių troškimų ir nuo jos pačių prieštaraujančių siekimų chaoso.

Galiausiai Kristaus ramybė nėra *savanaudiškas džiaugimasis* tikintiesiems Išganymo suteiktomis dovanomis; taip pat nėra *abejingumas* kančioms, kurie dar negavę tų dovanų, pilnas išdidumo, kad paties asmeninis išganymas užtikrintas. Kristaus ramybė yra Kristaus meilė, savęs pamiršimė dėl kitų ir norė bendradarbiauti pasaulio Išganyme. Jėzus Kristus savo Mistinio Karo nariuose diegė trejų tautos pradą, kuris gali sukelti tikrovę tarp tironiškų reikalavimų, gimto savanaudiškumo ir meilės primygtini reikalavimų. Tas padaras yra meilė, kuri kiekvieną akimirklį dėl kiekvieno asmens neramina sielas. Ją taip pat tas nepaprastas stengimasis atsiųduoti kitiems pažadina sielą iš bukaprotiškumo ir tingaus neveiklumo, bet vien kad jai suteiktas Kristaus ramybės meilės pasitenkinime ir vienybėje, vienos ir tos pačios meilės, kuri netrokšta pažinti nei poilsio nei ramybės.

„Viešpatie Jėzau Kristau, kuris tarei savo apaštalamis: Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; nežiūrėkite į mane, bet savo Bažnyčios tikėjimo“: to gilaus, degančio, nenugalimo tikėjimo, kuris pasireiškia apaštala ir kankinių aukos gyvenime, Bažnyčios susirinkimais ir Doktorų moksle, narsioje popieži ir išpažinėjimo kovoje Tiesos apgynimui: to tikėjimo, kuris gaivina tavo visą Bažnyčią, — jos liturgiją, hierarchiją, mokslą; tikėjimo šventųjų per visus amžius. Dalyvaudamas tavo Bažnyčios to tikėjimo vienybėje ir gyvendamas tavo Bažnyčios tikėjimu bei pasivesdamas save jos vadovavimui, aš galėsiu džiaugtis tavo ramybės tikru malonumu.

104. DŽIAUGSMO GYVENIMAS

„Tai aš jums kalbėjau, kad mano džiaugsmas būtų jumyse ir kad jūs džiaugsmas būtų pilnas“ — Jono 15, 11.

Ar ne žiauri pajuoka kalbėti apie džiaugsmą pasaulyje, pilname skausmo ir kančiomis? Ir vis dėlto Kristaus ir Bažnyčios misija yra džiaugsmas. Taigi, *džiaugsmas* yra kaip tik tai, kas neša Kristaus pa-

siuntinyb : „tobulas džiaugsmas“, atneštas pasauliui, kuris yra išstatytas kan ioms arba yra auka savo paties apgauling malonum ir klaiding džiaugsm . Džiaugsmas yra meil s pasekm , Šventosios Dvasios vaisius, Bažny ioje bendruomen s gyvenimo nuotaika.

1. *Šven iausioji Trejyb*

Krikš ionio džiaugsmas yra džiaugsmas trij dievišk j Asmen *buvimo* pakrikštyto asmens atgimusioje sieloje. Kaip gali b ti, kad tiek daug krikš ioni , ir net pasišventusi asmen , nuostabiai ne-
jautr s ir nesupranta to stebuklingo „gyvojo ir tikrojo“ Dievo bu-
vimo? Ar jie niekada n ra skait aiški ir sakmi m s Viešpaties pažad ? Arba gal jie abejoja t pažad raidiška prasme ir rimtumu? O gal jiems tas Kristaus pažadas atrodo perdaug gražus, kad tikrai b t galimas? Veltui ieškoma tikros priežasties išaiškinti šiam praktiškam ignoravimui t nuostabi krikš ionio turt . Asmeniui, kuris myli, — ir meil yra Kristaus statoma tik viena s lyga, — yra ekstaz džiaugtis mylimos B ties buvimu, kai ta B tis yra pats Dievas, Šven iausioji Trejyb ! Trys dieviškieji Asmenys yra Diev mylin io krikš ionies sieloje! Jis nutyla, garbina ir myli.

Krikš ionio džiaugsmas yra trij dievišk j Asmen *dovana* sielai. ia v l, ir gal dar labiau, gal t atrodyti, kad yra tam tikra baim , abejon tai laikyti tikrove ir tvirtinti, kad Dievas tikrai to nor jo. Ar tas dieviškasis aplankymas n ra skirtas išimtinai tiems, kurie ypatinga malone pakelti vadinam j mistin b sen ? Joki b du. Tai privilegija kiekvienos sielos, kuri yra malon s stovyje. Begalin Meil pati atsiduoda sielai, ir tuoj dieviškosios Šviesos žvilgesyje, kaip veikian i kartu trij dievišk j Asmen begalin s Meil s padarinys, sieloje kyla dovana. Ta dovana yra pašven iamoji malon , kuri tikrai permaino siel , padarydama j vis graži ir spindin i . Ne siela pritraukia Diev prie sav s. Ne Dievuje, bet sieloje vyksta tas pakitimas. ia, kaip ir visada, bet ypatingu b du, pirmas žvilgsnis eina iš Dievo, iš jo begaliniai maloningos meil s.

Koks džiaugsmas krikš ionium žinant, kad ta malon s sukurta dovana yra trij dievišk j Asmen meil s pasekm , kad trys dieviškieji Asmenys ateina jo siel spausti joje panašum dievišk j Prigimt ir taip pat panašum Šven iausi j Trejyb , kaip vien vienintel Diev . Koks krikš ionium džiaugsmas pagarbinti tris die-

viškuosius Asmenis pašven iam ja malone ir kiekvienu tos malon s did jimu.

Bet tai dar ne viskas. Pašven iamoji malon , b dama pasekm , pati savyje yra pagrindinis principas *kilniausi santyki su Šveniausi ja Trejbe*, su kiekvienu iš trijų dievišk j Asmen , kurie tampa sielos pažinimo ir antgamtin s meil s objektu per tik jim ir meil . Taip siel malon ir dieviškosios doryb s pakelia dieviškosios Šeimos lyg ir pakvie ia gyventi bendruomen je su ta dievišk ja Šeima, gyventi j Meil s gyvenim , džiaugtis pilna laime, kuri Šven iausioji Trejyb pergyvena pati savyje, ir su džiaugsmu ir meile dalyvauti toje laim je...

Džiaugsmas, kad nebesi lauke, o viduje...

Džiaugsmas, kad esi laikomas ne atstu, bet pakviestas eiti Dievo paslapt , t šviesos ir meil s gyvenimo srov , kad joje dalyvautum kaip s nus vieninteliame S nuje...

Džiaugsmas, kad žengi t pažinimo ir meil s gyvenim , kur Kristus vadina amžinu gyvenimu, ir kuris did s vis labiau ir labiau mumyse, jei b sime ištikimi.

2. *Pilnutinis Kristus*

Džiaugsmas žinant, kad Kristus prisik l iš numirusi j ! Jis gyvena savo T vo garb je kaip mirties ir nuod m s Pergal tojas. Tad mes nuolat santykiaujame su prisik l usiu Kristumi. Jis yra m s prisik l s Viešpats ir m s antgamtinio gyvenimo Šaltinis. *Tik jime* reg jimas m s Viešpaties triumfo džiaugsmu tur t pripildyti m s sielas, jei iš tikr j mes mylime Krist d l jo paties.

Džiaugsmas tikrumo, kad jis vien dien gr š atbaigti savo darbo ir teisti žmonijos, kad jo Karalija galutinai bus kurta žmonijoje! *Vilties džiaugsmas*, kuris mus palaiko ir pakelia m s širdis tada, kai kasdieniniai kryžiai atrodo per sunkiai prislegia mus!

Danguje, kaip Mistinis K nas bus pilnai atbaigtas meil je, kiekvienas džiaugsim s visais, kiekvienas narys bus laimingas d l garb s, spindin ios visame Mistiniame K ne iš kiekvieno nario šventumo. Džiaugsim s ne tik kiekvieno nario laime, kadangi tikrai ji bus m s pa i laim , bet taip pat džiaugsim s vis laime, vienyb s laime, kur nebebus daugiau vietos pavydui, garb s troškimui, susiskaldymams ir neapykantai.

Dabar, kadangi jau žem je yra prasid j s amžinas gyvenimas ir jau ženg me bendravim su Dangumi, turime ia ir šiandien prad ti t bendr vieningumo gyvenim , kuris yra Bažny ia. Mes tur tume džiaugtis garbe, kuri visi Dangaus ir žem s šventieji teikia visam K nui, visai Bažny iai. Mes tur tume ieškoti *džiaugsmo ragauti dievišk j turt* , ne skyrium nuo kit nari , bet kartu su visais Dangaus ir žem s šventaisiais, ir ypa su garbing ja Mergele Marija, paimta dang su siela ir k nu. M s džiaugsmas tur t b ti dalyvavimas Kristaus džiaugsme, stebin io savo Motinos triumf ; ir dalyvavimas pa ios Marijos džiaugsme, dabar susijungusios siela ir k nu su savo S naus garbingomis paslaptimis lygiai taip, kaip ji buvo susijungusi su juo džiaugsmo ir skausmo paslaptimis žem je.

Ir vis dar žem s tremtyje m s džiaugsmo intensyvumas nepalyginamas su džiaugsmu Danguje. ia mes turime g r tis tuo džiaugsmu ne tiesiogine ir betarpiška Garb s vizija, bet tik jimo šviesoje ir prieblandoje: „Dabar mes matome atspindyje lyg m sl , tuomet gi veidu veid “ (1 Kor. 13, 12).

Be to, ia dar yra visi kiti m s žmogiškieji broliai, kurie vaikšto nakt — neapšviesti, li dni, apsunkinti ir su maišto bei beviltiškumo apkartintomis sielomis. ia yra visas žmonijos medžiaginis, dorovinis ir dvasinis vargas. ia yra nuod m s blogis. ia Dievo užmiršimas ir nepaisymas.

Krikš ionis neb t savo Mokytojo mokinys, jei stengt si pasilikti nuošaliai nuo tos kan ios ir išvengt ti tos visos žmogiškos dramos. Priešingai, dabar su broliais tik jime jis turi užsid ti Kryžiaus našt , kuri jo Mokytojas neš vienas prieš du t kstan ius met ir kuri jis trokšta nešti savo Mistiniame K ne, savo nariuose, kurios jis dabar nebegali kent ti savo paties Garbingame K ne.

Bet krikš ionio džiaugsmas siekia net t širdg l ir ia turi atlikti savo vaidmen , nes tas džiaugsmas ir li desys yra visiškai suderinami, nors jie atrodo vienas antram prieštarauj . T dviej nuotaik pasiekiami meil je — dalyvavimu Kristaus meil je, kuris savo narius traukia prie sav s, kad sudaryt Pilnutin Krist . Yra džiaugsmas guosti verkian ius; pad ti tiems, kurie stengiasi nešti savo kryži ; kent ti su tais kurie ken ia, sutikti, myl ti ir tarnauti Kristui visuose jo nariuose; bendradarbiauti viso pasaulio Išganyme, ir tuo b du suteikti m s gyvenimui kilniausi ir vaisingiausi prasm .

Bet, Viešpatie, tai yra už vis d l tav s, ir kad rodytume tau savo meil, kad tau suteiktume džiaugsmo, mes norime ia atnaujinti visos m s b ties pasiaukojim tavo pilnam išganymo planui. Be abejo, labai gerai žinome, kad esame bej giai bent kiek padidinti džiaugsmo pilnyb, kuria džiaugiasi tavo garbinga Žmogyst T vo prieglobstyje. Bet nors mažiausiai mes galime paaukoti pilnam džiaugsmui tavo mylin ios Širdies š t, kas tau patinka: m s pa i vargš šird tiek, kiek mes atsiduodame tau tavo broliuose, ir tiek, kiek mes tau suteikiame džiaugsmo, padarydami T vo vardu malonum mažiausiam iš savo broli .

PABAIGA

PILNUTINIS KRISTUS

„Kad Jis duotu jums pagal savo garb s turtus. . . jog J s b tum te sišaknij ir sutvirt je meil je, kad gal tum te suprasti drauge su visai šventaisiais, koks yra plotis, Ilgis, aukštis ir gylis (Pilnutinio Kristaus Paslapties), taip pat pažinti visok žinojim pralanken i Kristaus meile, kad b tum te pripildyti viso Dievo pilnumo" — Efez. 3, 16-1.

Pilnutinis Kristus yra Kristus Žmogus-Dievas visoje savo Dievyst t je ir Žmogyst je: Pilnutinis Kristus yra Kristus-Galva, sujungianti savo Mistinio K no vienyb je vis atgimusi žmonij . Tod l Pilnutinis Kristus yra Kristaus Galva kartu su savo nariais. Kad su visais šventaisiais gal tume suprasti tos didingos paslapties apimt, turime b ti sišaknij meil je ir turime gauti per tik jim iš T vo švies, kuri mums apreikš „visok žinojim pralenkian i Kristaus meil “.

1. ŽMOGUS-DIEVAS

1. *Jo Dievyst s pilnumas*

a. Kristus *yra Dievas, kurs pats save dovanoja* žmon ms.

Aukš iau vis sukurt Dievo dovan ir aukš iau žymios švenčiausios Žmogyst s dovanos, turime reg ti jo sav s paties Dievo As-

menyje dovan , kuri Dievas duoda mums. Tai Dievo dovana, kurioje jis pats save, Kristuje, duoda žmonėms, Dievo susijungimas su žmonija Kristuje: Dievo per mamas žmonijos savo dieviškuoju Gyvenimu, kad Dievas pasidaro mūsų .

b. Kristus yra žmonėms *apsireiškis Dievas*.

Šalia misijos, apimanios apreiškimas tiesas, mūsų išganymo planas, darovinis statymas, Kristuje pats Dievas apreiškia mums savo Švenčiausios Trejybės intymioje gyvenimo paslapyje. Jei tai paslaptis pažvelgtume vien kaip *išorin*, atsiskleidimui, jau turėtume nepaprastai stebėtis ir garbinti Dievą. Bet mes turime giliau eiti šią paslaptį. Tik Kristuje mes pasiekiamo Dievą ir girdime jo paslaptis. Kristus yra Žodis, kuriame visuotinai pasireiškia Tavas ir kalba kiekvienam kitiui. Kristus mums apreiškia Dievą ir dieviškąjį gyvenimą savo Dvasia, kuri matuoja Dievo gelmes. Kristaus mums apreiškiamasis Dievas nėra vien filosofinis Dievas, kur gali pažinti žmogaus protas iš jo tobulumo atspindžio sukurtuose daiktuose, nes Kristus taip pat apreiškia Dievą kaip Šv. Trejybę. Šis nusapreiškia savo Tavo ir kiekvienam asmeniui suteikia savo Šventąją Dvasią, jei tas Kristuje gyvena su asmuo nužemintai leidžia Kristui save vesti triasmensio Dievo gyvenimui ir padaryti save panašiu Kristui .

c. Kristus yra Dievas *sutaikis žmones su savimi pačiu*

Dovanojimo, gailestingumo ir išganymo iniciatyva eina iš Dievo. Tai yra ne tik pradžioje, nes žvelgdami tik šią kilmę su taškais, nors ir kažkaip atrodyt ne sivaizduojama, atsidurtume pavojuje sustoti tik prieš nesmintis šios paslapties išorės. Čia yra išteisinimas, pilno atleidimo sprendimas! Kristus yra nuodėmingas žmonėms išganomas Dievas savo Snuje. Kristus yra mūsų patraukiamasis Dievas, kad mums atleistų ir mums duotų savo gyvenimą; atperkantis kiekvieną iš mūsų, kiekvienam pritaikdamas savo Išganymą .

d. Kristus yra *Dievas susijungis* su žmonėmis, juos sudievinas, padarantis juos Švenčiausios Trejybės gyvenimo dalyviais, Snuje suburdamas juos kaip savo sūnus, kad jie galėtų amžinai džiaugtis Danguje ir jau žemėje per tikėjimą ir meilę jo dieviškosios Šeimos gyvenimu, Tavo ir Snaus vienybe Šventoje Dvasioje.

2. Jo Žmogyst s pilnyb

a. Vis jo dorybi ir žib jimo pilnume.

Kristus yra visos tobulyb s idealas. Jis yra pats šventumas. Jis yra žmonijos garb : „Nes visai Dievo pilnybei patiko apsigyventi jame“ (Kolos. 1, 19). sivaizduoti kilnesnio, dosnesnio ir nuostabesnio asmens už Žmog -Diev , J z Krist , ne manoma. Šiaip ar taip, ia vaizduot yra visai bej g , nes ia tik jimo ir meil s paslaptis.

Jo šventos Žmogyst s apm stymas uždega entuziazm sieloje, kuri yra laisva, prisitaikanti ir pasiruošusi pla iai atsiverti Kristui ir atsiduoti jam.

b. Jo paslap i pilnyb je.

Visos Kristaus paslaptys glaudžiai susipynusios viena su kita, sudarydamos viening visum harmoningoje sintez je. Tod l negalima kalb ti apie Pilnutin Krist , jei savo tik jime arba dvasiniame gyvenime praleidžiame vien ar kit iš Kristaus paslap i . Jei mes tai darytume, tada tikt apaštalo žodžiai: „Argi Kristus yra padalytas?“ (1 Kor. 1, 13).

Vis t paslap i centre stovi *Kryžiaus paslaptis*. Ji švie ia ir valdo visas kitas paslaptis. Tik per Kryžiaus Išganymo paslapt yra susiformav s ir išsivyst s Pilnutinis Kristus. Išvaduoj s Kryžius yra Kristaus pergal s ir pasaulio atpirkimo ženklas. Tai Kryžius, kuris užtikrina Prisik limo triumf .

c. Žmogyst s pilnumas.

Šventoji Kristaus žmogyst yra m s išganymo rankis. Ji n ra neveiklumo rankis, kuriam tr ksta iniciatyvos. Priešingai, šventoji Žmogyst turi stebukling prot , begaliniai mylin i Šird ir nuostabi laisv . Asmeninis žodžio susijungimas su Kristaus šventa Žmogyste tai Žmogystei suteik begalin kilnum ir j padar absoliu iai vieninteliu Dievyb s rankiu visos žmoni gimin s išganymui.

Žodis tapo k nu. Jokiui atveju jis nepaniekino m s žmogiškos prigimties, bet j pri m pilnai.

Žinoma, jis nepri m nuod m s. Bet nuod m n ra reikalinga rodymui žmogaus prigimties, kuri iš jo iš Dievo rankos nesugadinta. Taip pat ji n ra tos prigimties didingumo ženklas, kadangi ji parodo silpnum ir moralin nuosmuk . Be to, Kristus nugal jo nuod m ir žmon ms padeda išsivaduoti iš jos.

Iš kitos pusės, nuodmės pasekmės — kania ir mirtis — neiškia jokio žmogiškos prigimties moralinio pažeidimo. Kristus prisiimtą pasekmę, kad aiškiai parodyt, jog jis tikras žmogus, su prigimtimi kaip ir mes, ir kad jis atjo atstatyti žmogiškos prigimties tikrojo didingumo, į atnaujindamas „dar stebuklingesniu būdu“.

Žinoma, kad Kristus neturi žmogiškos asmenybės filosofine žodžio prasme. Žodžio dieviškoji asmenybė apvald Kristaus žmogišką prigimtį nuo pat Prasidėjimo ir taip pakeit žmogišką prigimtį save paia. Bet kuriam tikslui? Ar kas paneigt Kristaus Žmogyst, teis ir sugeb jį galvoti, geisti, norėti, veikti, trumpai, visa, kas sudaro žmogaus asmenybės kilnum? Tikrai ne. Asmenybės Asmenyb „pakeitimo“ tikslas buvo, kad *Kristaus žmogiškos mintys* ir veiksmams nepriklausyt jam kaip *žmogui*, būdami autonomiški ir nepriklausomi, bet kad būt *dieviškojo Asmens*. Žodžio dieviškasis Asmuo per savo prisiimtą žmogyst galvoja, geidžia ir daro visa, ką galvoja, geidžia arba daro Jzus Kristus.

Tikrai didinga yra Kristaus Asmenyb, nes jis yra Dievo Šnūs. Ta Asmenyb padaro Kristų jo Žmogystje *d I jo Dievystis* žmonigimins Galva, Galva angel ir žmoni, Galva k rinijos ir visatos.

II. PILNUTINIO KRISTAUS APIMTIS

1. *Pilnutinio Kristaus paslapties GYLIS*

a. *Gylio santykis su žmogumi*. „Iš gilybės šaukiuosi tave, Viešpatie“ (Ps. 129, 1).

sik nįs Žodis atjo ieškoti žmonių skurdo ir nuodmės gelmese. Jis nepasibiaurjo nužengti pasaulį, atsidrus per nuodmės netvarkoj, bet į žengsu visa savo meile, net savo gyvybę paguldymas už žmonijos išganym. Iš pagarbos žmogaus kilnumui jis kartu su žmonimis norjo pasiekti į išganym. Bažnyčioje ir jiems leisti dalyvauti savo Atpirkimo misijoje.

Tai tikrai gili paslaptis, kuri siekia mūsų b ties gelmes, kad malone pakeist mūsų sielos esmę. Mus myl damas, Kristus pasidaromums artimesnis, negu mes patys sau, kad tapt mūsų antgamtinio ir sudievinato gyvenimo Šaltiniu.

Tos paslapties gylis v l parodomas tuo, kad jis mus visus padaro viena Kristuje ir tarp m s sukuria giliausi vidin s jung , kad mes kartu b tume susivienij tame pa iame gyvenime — paties Kristaus gyvenime. Jame, kaip vieninteliame šaltinyje, kiekvienas narys gyvena vis Mistinio K no nari gyvenim .

b. *Gylis santykiyje su Dievu.* „Dvasia visa tyrin ja, net Dievo gilybes“ (1 Kor. 2, 10).

Kiekvienas, kuris gyvena Pilnutiniame Kristuje, gyvena Švent ja Dvasia, kuri j kvepia, veda ir gaivina. Šventoji Dvasia „tyrin ja Dievo gilybes“. Juo labiau siela yra paklusni Kristaus Dvasiai, tuo labiau ta siela bus paskatinama giliau užsidegti Kristaus pažinimu ir meile bei dieviškomis paslaptimis.

Sieloje sukeliamas dvigubas nusiteikimas. Iš vienos pus s siela turi ir džiaugiasi, Šventosios Dvasios dovana ir g risi savo giliausi siekim patenkinimo ramybe; iš kitos pus s, juo ji daugiau paž sta gautos dovanos puikum , juo labiau trokšta gauti daugiau ir gausiau. Juo ji labiau žvelgia Dievo gelmes, juo labiau trokšta siveržti jas, sitikinusi, kad kol yra žem je, visada gali ieškoti naujo paslapties turt atidengimo Šventosios Dvasios šviesoje ir kv pime.

c. *Gylis santykis su Bažny ia.*

B ti Pilnutiniame Kristuje — reiškia gyventi Bažny ia. Bažny ios vaikas kvie iamas vis labiau ir giliau sijungti Bažny ios gyvenim , savo siel vis gausiau maitinti jos Auka ir vis giliau pask sti Bažny ios Tik jime. Kas tik kyla mummyse pa iuose, yra be vert s; tad svarbu, kad mes priklausytume Bažny iai ir b tume giliai joje sišaknij . Bažny ios gyvenimo gelm se siela atranda Švent j Dvasi : iš t gelmi siela sau semiasi gyvenim , kadangi Šventoji Dvasia Sekmini dien pirmiausia buvo duota susivienijusiai bendruomenei, o ne paskiriems asmenims. Bažny ios gyvenimas yra nuolatin s Sekmin s.

2. *Pilnutinio Kristaus paslapties PLOTIS*

Ši paslaptis yra visiems žmon ms, neišskiriant n vieno. Pilnutinio Kristaus tikslas yra išganyti visus, kad visi žmon s Kristuje b t suvienyti su Dievu. Pilnutiniame Kristuje žmonijos antgamtinis vieningumas pasiekiamas Išganyimo sik nijimu, to sik nijimo t sa —

Bažny ia, šv. Eucharistija ir meile. Ta antgamtin vienyb yra pranašesn už visa, kas žmones skiria ar paver ia priešais: aukš iau už rases, tautas, klases, interesus, pavydus ir neapykantas.

Mes kalbame apie tos paslapties lob , kadangi ji mus išvaduoja iš savanaudiškumo ir pagrindinai pakei ia nusiėikimus m s akira iuose. Ji pastato visuomenin ir visuotin plan vietoj m s asmenini id j ir lenkia mus galvoti, melstis, kent ti, gyventi ir veikti kaip narius vieno didžiojo K no, kaip *Katalik Bažny ios* vaikus.

Taip pat kalbame apie tos paslapties plot , kadangi ji mus pareigoja dalyvauti meil je, kuria Kristus apima visus tuos, kurie dar nesusivienij su juo, ir neapsiriboti myl ti vien tuos, kurie faktiškai jau yra Mistinio K no nariais. Tuos kitus mes turime myl ti tokia pat meile, kokia juos myli Kristus. „Tod l tikra Bažny ios meil reikalauja“, rašo pop. Pijus XII savo Mistinio K no enciklikoje, „kad kituose, dar su Bažny ios K nu nesusivienijusiuose žmon se, žvelgtume Kristaus brolius pagal k n , kurie kartu su mumis pašaukti amžinam išganymui“. Turime melstis už juos, kad jie gretai sijungt

Atpirk jo Mistin K n : „Nes nors jie gali tur ti ryši su Atpirk jo Mistiniu K nu koku nežinomu ilg jimusi ir troškimu, ta iau praranda daug dideli maloni ir pagalbos, kurios gyjamos tik Katalik Bažny ioje“ (*Mystici Corporis Christi*).

Galiausiai mes kalbame apie šios paslapties plot , kadangi ji mus suvienija Kristaus kan ose ir maldose jo Mistiniame K ne už tuos brolius, kurie atskirti nuo to K no tol, iki lieka išskirti iš tikrosios Bažny ios.

3. *Pilnutinio Kristaus paslapties ILGIS*

Per visus šimtme ius ši paslaptis pasilieka ta pati. Ji apreikšta Senajame Testamente ir duota Naujajame, bet savo apimt ji turi atskleisti šimtme iuose, kurie dar seks.

sigilinkime j tikin iu protu šimtme iuose iki Kristaus at jimo. Sesnasis Testamentas yra pasirengimas Naujajam, kur jis skelbia ir pranašauja. Sutartinai su kantriu Dievo mokymu Senasis Testamentas visada atlieka aukl jimo darb , sukurdamas sielose Atpirk jo vilt . Jis visiškai nukreiptas Krist , ir Pilnutin Krist .

Istorija Dievo s jungos su savo išrinkt ja tauta apreiškia ir pri-
rengia Nauj j S jung , kurioj Dievas atgimusi žmonij suvienija
pats su savim per savo S n ir Bažny i .

Pa ios žyd tautos buvimas apreiškia ir prirengia Bažny i .
Izraelio žmon s Bažny iai perduoda ne tik individualaus, bet kartu
ir visuomeninio išganymo s vok . Bažny ia yra Dievo tauta, kuri
turi paveld jimo teis , Naujasis dvasinis Izraelis. Net apvalomomis
bausm mis grasydami neištikimai Dievui tautai, Senojo Testamento
pranašai apreiškia visuotin religij , kuri bus prat sta ir suteikta
visoms tautoms. Mesijo Pranašyst s turi b ti vykdytos Kristuje ir
Bažny ioje. J zus išpildys pažadus, iškeldamas juos aukštesn lyg .
Jis kurs Karalij . Bažny ia yra ta Karalija žemiškoj ir matomoj
augimo stadijoj.

Ta iau Kristaus at jim pasaul prireng ne vien tik žyd tauta,
ar vien tik visos galingos Senojo Testamento asmenyb s—patriarchai
ir pranašai, karaliai ir levit luomo kunigai. Šalia Išrinktosios tautos
istorijos vyki , Kristaus at jimas buvo paruoštas viso pasaulio
istorijos su jos galvotojais, filosofais, mokytais žmon mis, nukariau-
tojais iki Pax Romana — Rom n viešpatavimo paskelbtos taikos.
Visa tai veik kartu, kad prirengt keli Kristaus at jimui.

J zus Kristus yra viso pasaulio centras...

Kadangi Bažny ia išpildo Senojo Testamento pažadus, ji pilnai
veda dangišk atbaigim . Visais b simais amžiais Bažny ia tur s
apreikšti Kristuje esan ius turtus; tai ji dar tik teprad jusi. Pati
k rinija išsiilgusi laukia Dievo vaik garb s apsireiškimo.

Kristus vadovauja žmonijos istorijai per savo Mistin K n , vei-
kiant Šventajai Dvasiai. Tai yra krikš ioniškoji istorijos samprata:
krikš ioniui istorija yra Šventosios Dvasios galing darb atvaizda-
vimas Kristaus su pasauliui kovoje, kuri t sis iki pasaulio galo.

Krikš ionys rimtai tur t bendradarbiauti Šv. Dvasios darbe.
Jie tur t visa širdimi bendradarbiauti kartu su visais žmon mis
k rimo plane, darbuodamiesi bei veikdami laike; Išganymo plane
veikdami vienyb je su hierachišk ja Bažny ia per Katalik Akcij .
Dalyvauti darbu, kad žmogus apvaldyt gamt ir k rinij , kad ji
tarnaut Dievo skirtam planui — žmogaus asmens pagarbai. Dalyvauti
veikdami laike, kad pastatyt labiau žmogaus vert žem s miest
savo statymais, staigomis, savo strukt ra. Dalyvauti Katalik Akci-

joje, kad tas žemiškasis miestas būtų vertesnis Dievo vaikui ir labiau atviras malonei ir būtų padarytas panašus Dangiškiems Miestams, šviečiant galingai meilei. Šia mes turime nuostabų pasaulio vienybę su krikščionių regėjimu ir žmonijos istorijos tikslu: *Pilnutinio Kristaus karmis*.

4. *Pilnutinio Kristaus Paslapties AUKŠTIS*

Ar gali būti aukštesnis ir didingesnis pašaukimas už krikščionių, kuris kviečia dalyvauti Pilnutiniame Kristuje?

Tai didingumo ir kilnumo paslaptis, kadangi ji atbaigia pilnų krikščionių vienybę su Kristumi ir Kristuje. Su juo ir jame mes sudarome vienetį, kad galima sakyti, jog *tik Kristus vienas* egzistuoja, o mes *jame*. Krikščionių didingumas nėra būti „antruoju Kristumi“ (toks išsireiškimas gali perduoti tik supanašų jimo pastangas), bet labiau būti Kristaus ir priklausyti jo Mistiniam Kunui. Krikščionių didingumas glaudžiai sujungime Kristų per savo mistinį tapatybę su Kristumi. Ne jie patys padaro save panašiais Kristui, Kristus juos padaro panašiais save organišką supanašų jimo procesą ir jungimą save, jeigu jie tik jam pasiduoda.

Visi tai yra didinga ir aukšta paslaptis, nes ji yra Kristaus gyvenimas mums savo malone, savo Dvasia, tik jimu ir tik jimo sakramentais, dieviškojo Žodžio bei Švenčiausios Trejybės apsigyvenimu ir mūsų dalyvavimu Kristaus dieviškame gyvenime ir jo paslapyse. Jūs mus iškelia dieviškojo gyvenimo aukštybes.

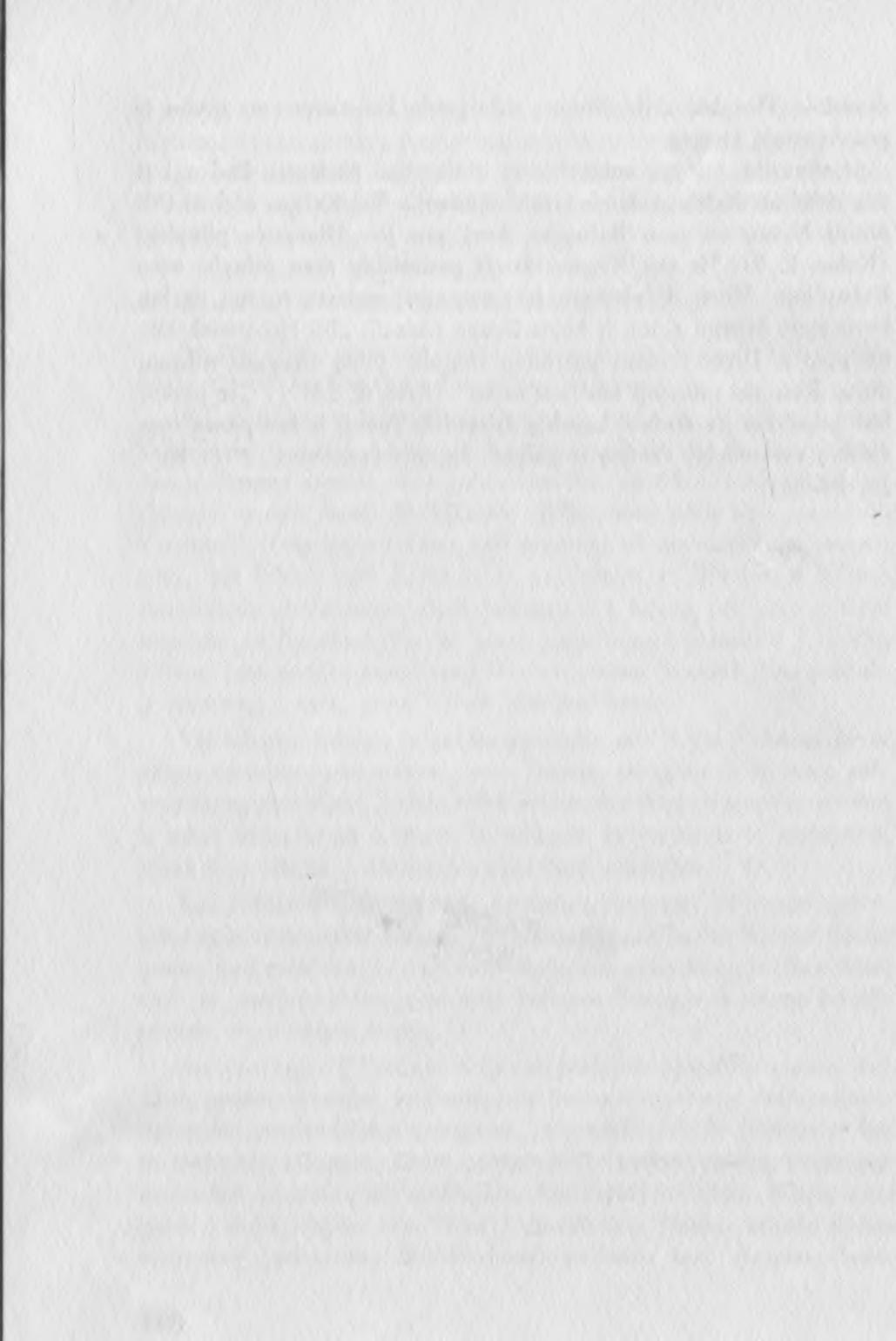
Kai kalbame apie Kristaus gyvenimą mums, labiausiai galvojame apie visas tas dvasines ir antgamtingas, kurias Kristus duoda mums, kad galėtume gyventi savo žmogišką gyvenimą; ir tikra tiesa, kad jis pasidaro mūsų gyvenimo kelionės draugas ir mums žemę padeda nešti mūsų kryžius.

Bet ypatingai Pilnutinio Kristaus paslaptis apreiškia mums, kad Jūs gyvena mums, kad mes, kaip Bažnyčios nariai, galėtume kartu dalyvauti jo dieviškame gyvenime, jo grožyje ir jo paslapyse bei jo Snyksnių kilnume. Žodis „dalyvauti“, reiškia visiškai priklausomybę, bet nereikia nei susilieimo, nei sugrįžimo. Kristus mus veda draugystės su savo Tėvu, dieviškosios Šeimos artum ir nepasakomą pasikeitimą dieviškosiomis galiomis tarp Asmenų Šven-

iausioje Trejyb je: jis, S nus, mus veda kaip s nus su savim ir per Švent j Dvasi .

Galiausiai tai yra aukštyb s ir didingumo paslaptis, kadangi ji yra *veikimas* Kristaus, kuris joje viešpatauja. Tai Kristus sudaro Pilnutin Krist su savo Bažny ia, kuri yra jo „Dievyst s pilnyb “ (Kolos. 2, 9). Jis yra Kristus, kuris pasireiškia savo pilnybe savo Bažny ioje. M s didyb yra intymus susijungimas su tuo darbu, kuris stato Mistin K n ir kuris išgano pasaul , „iki visi pasieksime tik jimo ir Dievo S naus pažinimo vienyb , piln žmogaus subrendim , Kristaus pilnyb s amžiaus saik “ (Efez. 4, 13)... „Ir paskui bus galas, kai jie atiduos karalij Dievui ir T vui, ir bus panaikin s visoki vyriausyb , valdži ir galyb . Jis turi karaliauti...“ (1 Kor. 15, 24-25).

DR. KAZYS PEIKUS
ARCHYVA

TURINYS

vadas	5
-------------	---

PIRMOJI DALIS

ASMENINIO KRISTAUS PASLAPTIS

VIENINTELIS JO MISTINIO KŪNO GYVYBĖS ŠALTINIS

žanga	13
-------------	----

PIRMAS SKYRIUS

KRISTAUS KVIETIMAS

Kristaus aukščiau įausioji valdžia ir gaivinimas veikimas

— žmonių protuose:

1. Mokytojas	17
2. Tiesos Mokytojas	19
3. Tiesos liudytojas	22
4. Tiesos tarpininkas	24
5. Pati tiesa	25
6. Kristaus visažinojimas	27
7. Jo žinojimas iš tiesioginio Dievo regėjimo	29

— žmonių širdyse:

8. Jo begalinis meilė	31
9. Jo žaismas meilės gelmėse ir įvairiose požyriuose	34
10. Jo romumas	35
11. Jo gerumas	38

— <i>žmoni valiose:</i>	
12. Krikš ionio pašaukimas	40
13. Kunigo pašaukimas	43
14. Vienuolio pašaukimas	45
15. Krikšioniškas gyvenimas	47
16. Pašaukimas tobulyb n	49
— <i>žmoni s žin se:</i>	
17. S žini apvalymas	51
18. S žini išlavinimas	53
19. Aukšiausias sprendimas	55
— <i>žmoni k nuose:</i>	
20. J pašventinimas	58
— <i>visoje k rinijoje:</i>	
21. Visatos reikšm	61
22. Visos k rinijos atnaujinimas Kristuje	63
23. Visos žmonijos Viešpats	66

ANTRAS SKYRIUS

KRISTAUS-GALVOS PASLAPTIES DOGMINIAI PAGRINDAI

24. siknijimo paslaptis	73
25. Išganomoji Kryžiaus auka	76
26. Išganomoji paslaptis	78
27. Prisiklimas ir žengimas Dangun	80
28. Bažnyčia — Kristaus papildymas ir pilnyb	83
29. Amžinoji Kristaus Kunigyst	85
30. Kristaus malon	87
31. Vienintelis Viešpats	90

TREIAS SKYRIUS

GYVONARIO ATSILIEPIMAS KRISTAUS KVIETIM

žanga	95
-------------	----

Atsidavimas mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui

32. Tikėjimas	97
33. Viltis	99
34. A. Panašėjimo Kristui meilė	102
35. B. Aukos meilė	104
36. C. Paklusnumo meilė	106

ANTROJI DALIS

GYVOJI MISTINIO KŪNO NARIŲ BENDRUOMENĖ

žangas	111
37. sujungimas Pilnutin Kristui	113

PIRMAS SKYRIUS

STATMENA LINIJA

*KRIKŠČIONIŲ, GYVŲ JŲ MISTINIO KŪNO NARIŲ,
SANTYKIS SU KRISTUMI, JŲ GALVA*

*Krikščionys visi kartu dalyvauja Kristaus paslapyje ir jo Išganymo
turtuose*

38. Kristaus malonė	119
39. Kristaus nuopelnai	121
40. Kristaus dorybės	124
41. Kristaus paslaptys	126
42. Kristaus malda	129
43. Kristaus kunigystė	131
44. Kristaus auka	134
45. Kristaus buvimas Eucharistijoje	137
46. Jo Kūnas, jo Kraujas, jo Siela	139
47. Sėkmingas gyvenimas	142
48. Šventoji Trejybė ir gyvenimas	145
49. Jo Tėvas	148
50. Jo šventoji Dvasia	150
51. Jo Motina	152
52. Dievo dovanos	155

Išvada

53. Visi kartu	157
----------------------	-----

ANTRAS SKYRIUS

GULSTIN LINIJA

KRIKŠ IONI , GYV J MISTINIO K NO NARI , SANTYKIAI TARP SAV S IR SU KITAIS PAGAL YPATING IR VISUOTIN MEIL S SAKYM

žanga	163
I. <i>Sav s išsižad jimas iš nužemintos ir nesavanaudiškos meil s</i>	
54. Sav s išsižad jimo s lygos	165
55. Sav s išsižad jimas vidiniame nusiteikime	167
56. Sav s išsižad jimas sprendimuose	170
57. Sav s išsižad jimas apaštališkoje veikloje	173
II. <i>Savitvarda</i>	
58. Jausm valdymas	176
59. Teisingumo meil	179
60. Kantryb ken iant	182
61. Narsumo meil	184
62. Ištikimyb savo luomo pareigoms	186
63. Išmintinga meil	189
III. <i>Atsidavimas kiliems</i>	
64. Gerumas	192
65. Atleidimas	195
66. Užuojauta	197
67. Gailestingumas	200
IV. <i>Nari tarpusavio ryšiai</i>	
68. Tik jimas	203
69. Viltis	205
70. Meil	208
71. Romumas	210
72. Ryšiai su ken ian i ja Bažny ia	213
73. Ryšiai su triumfuojan ia Bažny ia	215
<i>Išvada</i>	
74. Meil s bendruomen	216

TRE IOJI DALIS

KATALIK BAŽNY IOS PASLAPTIS

KRISTAUS VEIKIMAS KATALIKU BAŽNY IOJE, GAIVINAMOJE JO DVASIOS

žanga	221
-------------	-----

PIRMAS SKYRIUS

CREDO ECCLESIAM — TIKIU BAŽNY I

I. Bažny ios paslaptis

75. Žmogiškai dieviška bendruomen	227
76. Viena laike ir amžinyb je	230
77. Dievo šeima	232

II. Hierarchijos paslaptis

78. Dieviškosios T vyst s Sakramentas	235
79. Dvasin Vyskupo T vyst	237
80. Popiežius — Bažny ios Galva	240

III. Esmini Bažny ios žymi paslaptis

81. Apaštališkosios Bažny ios paslaptis	243
82. Vienos Bažny ios paslaptis	245
83. Katalikiškosios Bažny ios paslaptis	248
84. Bažny ios šventumo paslaptis	251

IV. Dalyvavimas Kristaus paslapyje per sakramentus

85. Mirusio ir prisik lusio Kristaus paslaptis	253
86. Kristaus dovanojimo ir pasiaukojimo už pasaulio nuod mi atleidim paslaptis	257
87. Sekmini —Šv. Dvasios atsiuntimo paslaptis.....	260
88. Meil je ir vienyb je savo K n kurian io Kristaus paslaptis	262
89. Savo Bažny i pakonsekruojan io ir pašventinan io Kristaus paslaptis	265
90. Kristaus ir jo Bažny ios vienyb s paslaptis	268
91. Kristaus su liga ir mirtimi susitikimo paslaptis	272

ANTRAS SKYRIUS

CREDO IN SPIRITUM SANCTUM VIVIFICANTEM — TIKIUŠVENT J DVASI GAIVINTOJ

Pagrindiniai bruožai krikščionio gyvenimo Pilnutiniame Kristuje

92. Naujas bitybų gyvenimas	277
93. Vidinis gyvenimas	279
94. Kovos gyvenimas	282
95. Aukos apvaisintas gyvenimas	285
96. Bendravimo su šventaisiais Trejybės gyvenimas	287
97. šviesos gyvenimas	291
98. Išminties gyvenimas	293
99. Meilės gyvenimas	296
100. Jėgų gyvenimas	299
101. Šventumo gyvenimas	301
102. Laisvės gyvenimas	304
103. Taikos gyvenimas	306
104. Džiaugsmo gyvenimas	309

Pabaiga

Pilnutinis Kristus	313
--------------------------	-----